DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Polisiye türünün kusursuz bir örneği."
Catherine Ryan Howard

MAEVE KERRIGAN SERİSİ - 10

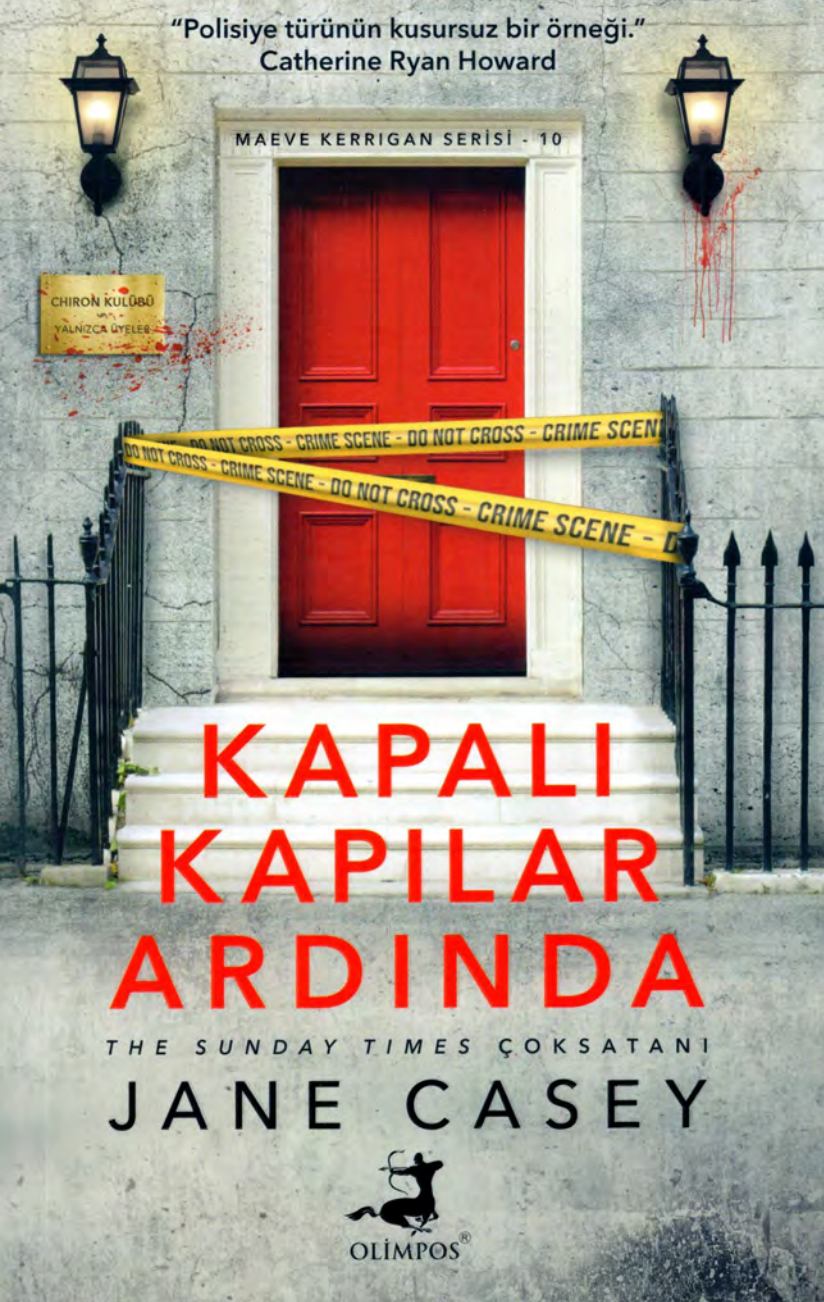

KAPALI KAPILAR ARDINDA

THE SUNDAY TIMES ÇOKSATANI

JANE CASEY

OLİMPOS®

"Sürükleyici, tüylerinizi ürpertecek kadar gerçekçi bir kitap."

-ERIN KELLY, *He Said/She Said*'in Çoksatan Yazarı

Söylentiler...

Herkes şampanyanın su gibi aktığı akıl almaz partiler veren seçkin centilmenler kulübü hakkındaki söylentileri duymuştu... ve kapalı kapılar ardında olup bitenler kimsenin hayal edemeyeceği kadar inanılmazdı.

Skandallar...

Paige Hargreaves, Londra'nın en ayrıcalıklı erkeklerinin üye olduğu kulüple ilgili bir yazı üzerinde çalışan genç bir gazeteciydi. Şok edici bir skandalı gün yüzüne çıkarmanın eşiğindeyken ansızın ortadan kayboldu.

Sırlar...

Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan, gerçeği ortaya çıkarmak için kulübün zenginlik, ihtişam ve acımasızlıklarla dolu dünyasına dalmak zorundaydı. Fakat onun da sakladığı sırlar vardı. Maeve zamanı tükenmeden ger[illegible]ün yüzüne çıkarmayı başarabilecek miydi?

THG
0641684
VEH

ISBN 978-625-6411-64-7
9 786256 411647
OLİMPOS
www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari

JANE CASEY

KAPALI KAPILAR ARDINDA

Kapalı Kapılar Ardında
Jane Casey
Orijinal Adı: The Cutting Place

© 2023, Olimpos Yayınları
© 2020, Jane Casey

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Onat Özyılmaz- Aslı Dağlı
Çeviren: Doğukan Bal
Son Okuma: Aydan Yalçın
Sayfa Tasarımı: Betül Tok Altan

Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-6411-64-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: Piamat Sanayi Dış Ticaret Anonim Şirketi
Yakuplu Mahallesi 194 Sk. No:1 İç Kapı No: 485 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0212) 323 30 04 Sertifika No: 72135

JANE CASEY

KAPALI KAPILAR ARDINDA

Çeviren: Doğukan Bal

OLİMPOS®

Claire Graham için

"Kendinize 'Yapabileceğim her şeyi yaptığıma emin miyim?' diye sorun."

Polis memurları için Aile İçi İstismar, Takiple Taciz ve Namus Gerekçesiyle Şiddet (DASH 2009) Risk Tespit ve Değerlendirme formu.

Laura Richards, BSc, Msc, FRSA

1

Birkaç saniyeliğine Londra'daki en sessiz yer burasıydı. Siyah cenaze arabası yola çıktığı sırada yaya köprüsünün altındaki bölgeye ölüm sessizliği çökmüştü. Veda etmek için küçük bir grup hâlinde toplanmıştık, heykel gibi hareketsizdik: üniformalı memurlar, adli soruşturma memurları, dalgıç kıyafetli bir Sualtı Ekibi, iki dedektif ve üzerinde yağmurluğu, ayaklarında lastik çizmeleriyle bir köşede kollarını kavuşturmuş duran kır saçlı ufak tefek kadın. Araba gözden kaybolduğunda herkes hareketlendi. İşe geri dönüyorduk. Hayat devam ediyordu.

Yağmurluklu kadın bana döndü.

"Bitti mi? Gidebilir miyim?"

"Sorun değilse biraz daha kalın. Olanları sizin ağzınızdan dinlemem lazım."

Kim Weldon sinirle derin bir iç çekti. "Saatlerdir buradayım. Bildiğim her şeyi anlattım zaten," dedi.

Bana anlatmamıştı çünkü ben geleli daha birkaç dakika olmuştu ama bunu belirtmemeye karar verdim. Olay mahalline en son gelip elinde defter ve kalemle eve gitmek isteyen insanlara sonu gelmez sorular soran dedektif olmaya alışkın-

dım. "Sinir bozucu olduğunun farkındayım Bayan Weldon ama sizi çok tutmamaya çalışacağız. Geç kalacağınızı haber vermeniz gereken biri var mı?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Eşim öldüğünden beri tek yaşıyorum. Bekleyenim yok. Ama buraya geldiğimde saat sabahın beşiydi, yoruldum," dedi.

"Erken gelmişsiniz," dedi biri. Ses arkamdan geldiğine göre belli ki Dedektif Müfettiş Josh Derwent konuşmaya katılmaya karar vermişti. "Hevesliydiniz herhâlde?" diye sordu.

"Tabii ki. Buraya gelmek için en iyi saat. Yani... *şimdiye kadar* öyleydi," dedi şehirdeki işlerine giden banliyö sakinlerinin oluşturduğu, Thames Nehri'ne meydan okur gibi St. Paul Katedrali'nin devasa kubbesine doğru durmaksızın akan kalabalığın akın akın geçtiği üzerimizdeki yaya köprüsünü işaret ederek. "Artık çok kalabalık. *Düşüncelerimi bile* duyamıyorum," dedi.

Bence oldukça sessizdi ama Derwent kafasını yukarı aşağı salladı. "Daha rahat konuşabileceğimiz bir yer bulalım. Bir kafe ya da–"

"Burada konuşabileceğimiz en iyi yer şurası," dedi kadın duvarın ardındaki nehir kıyısı boyunca iki yöne uzanan birkaç metre genişliğindeki çakıl şeridini işaret ederek. "Nerede olduğumu gösterebilirim. Her şeyi tasvir etmekten daha kolay olur," dedi.

"Oraya nasıl geçiyoruz?" diye sordum.

"Merdiven var," dedi ilerlemeye başlayarak. Hızlı yürüyordu, biz de itaatkâr bir şekilde peşinden gittik. "Ama tek tek inmemiz lazım, bastığınız yere dikkat edin. Basamaklar dik, kaygan olabiliyor," dedi.

Basamaklar betondan yapılmıştı ve daha çok asma merdiven gibiydi. Yüzeyleri o kadar dardı ki adımlarımı yan yan atmak zorunda kaldım, çantamı ve not defterimi taşımaya çalışıyor,

dengemi bulamıyordum. Uzun paltom yüzünden her adımımda düşecek gibi oluyordum. Benim tersime, Kim Weldon kısaydı ve ağırlık merkezi yere yakındı, bu yüzden kolayca ilerliyordu. Diğer yandan, Derwent benden –bir nebze– uzundu ve geniş omuzlarına rağmen boksör gibi kıvrak adımlarla hemen aşağı inivermişti. Otuz kadar basamağın dibinde durmuş beni izliyordu, bu da durumumu kötüleştiriyordu.

"İstersen arkanı dönüp in."

"Böyle iyiyim."

"Yardım edeyim mi?"

"Ben hallederim."

"Evet ama seni bekleyecek zamanımız yok."

"Biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak, ayaklarımı dikkatle basamaklara yerleştirmeye odaklandım. Sabah güneşinin altında parıldayan aşağıdaki çakıllar dikkatimi dağıtıp başımı döndürdü.

"Ağaçtan inmeye çalışan kedi gibisin. İstersen itfaiyeyi arayayım, seni kurtarsınlar. Trumpton'ın yapacak işi yok nasılsa."

"Ben iyiyim," diye çıkıştım ve son basamakları inmeme yardımcı olmak için uzattığı eli görmezden geldim. Derwent elini sırıtarak paltosunun cebine soktu ve sonunda çakıllara ulaştığımdan bunu da görmezden geldim. Kim Weldon bizi ilgiyle izliyordu. Tanıkları değerlendirerek o kadar uzun zaman geçirmiştim ki bu sürecin çift taraflı olduğunu hatırlamak beni şaşırtmamalıydı. Bizi onun gözünden görmeye çalıştım: koyu renk kumaş pantolonun ve cilalı ayakkabıların getirdiği resmiyet, Derwent'ın eskiden asker olduğuna işaret eden kısa saçları, insanı hayallere daldıran yakışıklılığı. Ben ondan gençtim, rütbe olarak da altındaydım; onun kadar bakımlı olmaya çalışıyordum ama saçlarım topuzumdan fırlamaya başlamıştı bile. Birbirinin hareketlerini ezberlemiş emektar dans partnerleri gibi rahatlıkla yer değiştirdik. Derwent ge-

nellikle bana kaba davranırdı, öyle ki bizi tanıyan insanlar bile yattığımızı, birbirimizden nefret ettiğimizi ya da ikisi birden olduğunu düşünüyordu. Aslında hiç yatmamıştık ve ondan sadece zaman zaman nefret ediyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse çoğu meslektaştan daha yakındık; yaşadığımız onca şeyden sonra arkadaş olmuştuk. Ayrıca benim ev sahibim olduğunu da unutmamak gerekiyordu. Onun sahip olduğu tek odalı evde yaşıyordum ama başka bir ev bulmak konusunda kararlıydım. Henüz bakacak fırsatım olmamıştı o kadar. Çocuk gibi kavga etsek de birbirimizin içgüdülerine gözümüz kapalı güveniyorduk.

Bayan Weldon'ın yüzünde kafası karışmış bir ifade olmasına şaşmamalıydı.

"Nereye gitmemiz lazım?" diye sordum.

"Bu taraftan," dedi köprünün sol tarafını göstererek. "Bu sabah oradan geçiyordum. Daha önce de söylediğim gibi, merdivenlerden beş civarında inmiştim. Bu mevsimde güneş beş buçukta doğuyor ama hava aydınlanmaya başlamıştı. Fener olmadan da önümü görebiliyordum."

"Bunu sık sık yapıyor musunuz?" diye sordu Derwent.

"Çoğu günler," diyerek gülümsedi, nehre baktı ve derin bir nefes aldı. Nehir kenarındaki hava temizdi, şehrin gürültüsü yok olmuştu sanki. Üstümüzde uçuşan martılar, serin bahar esintisinde hırçın, alaycı bir edayla süzülüyorlardı. "Burası benim yerim. Lisanslı bir nehir toplayıcısıyım. İster çöp olsun ister hazine, nehrin bana vermeyi uygun gördüğü her şeyi alıyorum."

"Hazine mi?" dedi Derwent ayakkabısının ucuyla çakılları eşeleyerek. "Ne tür bir hazine?"

"Çok değerli şeyler denemez. Ama tarihi açıdan önem taşıyan şeyler. Bazen çöplerin arasından da ilginç şeyler çıkıyor," dedi eğilip küçük, beyaz bir tüp alarak. "Sizce bu nedir?"

Elindeki şeye baktım. "Porselen parçası mı?" diye sordum.

"Kil pipo borusu. Uç kısmı olmadan hangi döneme ait olduğunu belirleyemem. Uçları bulmak daha zor ama 1600'lerden kalma olabilir. Pipo kullanmak Kraliçe Victoria dönemine kadar popülerdi. Kırılan pipolar tamir edilemediği için insanlar bunları nehre atıyordu."

"Antik bir sigara izmariti."

Derwent'a sert bir bakış attı, gözleri parlıyordu. "Önemini anlamıyorsunuz, Müfettiş. Bu, Londra tarihinin küçük bir parçası. Bu pipoyu kullanan kişi çoktan öldü ve unutuldu ama vaktiyle burada yaşadığını biliyoruz. Suya atıldığından beri ona dokunan ilk kişi ben olabilirim."

"Ne tür şeyler buluyorsunuz?" diye sordum.

"Bir iki kez Roma'dan kalma camlar, madeni paralar ve çömlek parçaları buldum. Geçen sene kemikten oyulmuş bir Orta Çağ zarı buldum. Kim bilir buraya nasıl gelmiş? Belki birisi kötü şansından bıkıp nehre attı, belki de karşı tarafa geçmek için kayığa bindiği sırada cebinden düştü. Yüzlerce olasılık var, küçük bir tarih parçasında yüzlerce hikâye saklı. Benim favorim bin yıllık kemik tokaydı. Şimdi Londra Müzesi'nde, keşfeden kişi olarak benim adım yazıldı. O toka ben öldükten sonra da orada olacak."

"Ve insanlar sizin vaktiyle burada yaşadığınızı bilecek," dedim.

Kadın gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki kazayakları daha da derinleşti. "Sonuçta herkes bir iz bırakmak ister, dünyaya geldiğine dair bir kanıt kalsın ister. Bir gün birileri doğru zamanda doğru yerde olduğum ve özel bir şey bulduğum için memnun olabilir. Bu düşünce beni hep buraya döndürüyor."

"Bu sabah ne fark vardı?" diye sordum.

"Yoktu. Her şey aynıydı. Yani onu bulana kadar. Sonra her şey mahvoldu," dedi hafifçe kıkırdayarak. Kim Weldon'ın

hiçbir şeyden rahatsızlık duymayan biri olduğunu düşünüyordum; bulduğu şey onu etkilediyse bile şimdiye aşmıştı.

Ama bulduğu şeyi söylemek yerine "onu" dediğini de fark etmiştim.

"Onu gördüğünüzde neredeydiniz?"

İşaret etti. "Duvardaki beyaz çizgiyi görüyor musunuz? Orasıyla burası arasındaki yolu yarılamıştım. Kendime hep bir işaret seçiyorum çünkü işe dalıp akıntıyı fark etmeyebiliyorsun. Sonra hazırlıksız yakalanıyorsun. Aslında başıma hiç böyle bir şey gelmedi ama başkalarının sırılsıklam olduğunu gördüm. Bu yüzden kendime bir arama bölgesi beliyorum, aradıktan sonra da gidiyorum."

Yanımızdan yolcularını nehrin diğer tarafına taşıyan Thames feribotlarından biri geçti. Arkasından gelen dalga da Derwent'ın ayakkabısının tekine sıçradı. Derwent hızla geri çekildi, mırıldanarak küfretti ve ayağını salladı.

"Dert etmeyin su bu aralar oldukça temiz. Greenwich yakınlarında denizatı bile bulmuşlar, yani su pırıl pırıl olmalı. Ama benim gibi lastik bot giymeniz lazım, nehre biraz daha saygı göstermeniz gerekiyor," dedi Bayan Weldon hüzünle. "Böyle dalgaların koca koca adamları devirdiğine şahit oldum."

"Aklımda tutarım," dedi Derwent ama ses tonundan botu olsa da olmasa da kısa süre içinde bir daha nehir kıyısına uğramayacağı belliydi.

"Bu taraftan," dedi Weldon ve minik, dik cüssesi uzaklaşarak çakılların arasından nehre uzanan, zamandan ve sudan aşınmış ahşap direğe doğru ilerledi. "Eskiden buraya gemi bağlarlardı," dedi ve nehrin kumlu kıyısına işaret etti. "Onu burada buldum."

O.

"Öylece hareketsiz mi yatıyordu," diye teyit ettim.

Şaşkına dönmüş görünüyordu. "Başka ne yapacaktı?" diye sordu.

"Hayır, demek istediğim... gömülü, sarılı falan değil miydi?"

"Hayır, hayır. Taşların üstünde duruyordu. Başta ağaç kökü sandım, kıyının suya çok yaklaştığı yerlerden kopup akıntıya kapılan kökler oluyor. Fotoğraf çekip Facebook sayfama koyacaktım çünkü ele benziyordu. Ama biraz daha yaklaşınca ele biraz fazla benzediğini fark ettim. Sonra da..." diyerek omuzlarını silkti. "*Gerçekten* el olduğunu anladım."

"Dokundunuz mu?" diye sordu Derwent.

"Ne olduğunu anlamadan önce evet. Arka tarafını çevirdim. Avucu aşağı bakıyordu parmakları içe kapalıydı," dedi ve kendi elini kaldırıp gevşek bir yumruk yaparak gösterdi. "Dokunduğumda kök olmadığını anladım. Çok yumuşaktı. Çok kolay oynuyordu. Ama tırnakları görene kadar emin olamadım. O kadar tuhaf bir andı ki ne olduğunu kendime itiraf edemedim. Elin ve onu bulduğum yerin fotoğraflarını çektim ve sonra onu yanıma aldım. Birileri incelemeye gelene kadar akıntıya kapılacağından korktum."

"Sarsılmış olmalısınız," dedim.

"Yani, burada kemik bulmak şaşırtıcı olmuyor, Londra binlerce yıl boyunca burayı çöplük niyetine kullandı, hele de bu bölge dükkânlarla doluydu. Gerçi o kemikler kuzulara, domuzlara ya da ineklere aitti. Bazen tilki de çıkıyor. Daha önce hiç el bulmamıştım," dedi yüzünü esintiye dönüp gülümseyerek. "Ama insan nehrin ne vereceğini tahmin edemiyor."

Merdivenlerin tepesindeki Sualtı Ekibi eşyalarını topluyor, Wapping'teki merkezlerine dönmeye hazırlanıyordu.

"İşiniz bitti mi beyler?" diye sordu Derwent, yanımızdan geçtikleri sırada.

Çavuş durdu. Ellili yaşlarında ağırbaşlı bir adamdı. "Akıntı yükseliyor. Bugün başka bir şey bulamayız," dedi.

Üç adet parçalanmış kemik ve deri kalıntıları bulmuşlardı. Hepsi özenle soğutuculara yerleştirilmişti ve elle birlikte morga yollanacaktı. Kim Weldon'ın hayvan kalıntıları hakkında söylediklerini hatırlayınca sordum, "Bulduğunuz parçaların insana ait olduğundan emin misiniz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi çantasını sırtına atarak. "Ama patolog insan mı değil mi söyler."

"Cesedin kalanı nerede?" diye sordu Derwent. "Nehirde mi?"

"Olabilir. Birkaç gün içinde başka parçalar da bulabiliriz. Aramaya devam edeceğiz. Akıntı ve nehrin şekli çok önemli. Suyun hareketi nehir yatağının içedönük ya da dışadönük olmasına göre değişiyor. Örneğin Greenwich, Wapping ve Tower Bridge'de kıyıya birçok şey vuruyor. Karşı kıyılarda o kadar fazla şey olmuyor. Yani aramamız gereken birkaç yer var."

"Nehirdeki yukarı yönlü akıntıya daha önce hiç kafa yormamıştım," dedim. "Denize dökülüyor ve konu kapanıyor diye düşünüyordum."

Adam kafasını iki yana salladı, beni küçümsediğini saklamaya bile çalışmadı. "Sel bariyeri neden var sence? İpucu isimde gizli."

"Düşünsem bulamazdım demiyorum," diyerek karşı çıktım. "Hiç düşünmedim o kadar."

Çavuş homurdandı. Artık bana ayıracak zamanı olmadığı belliydi, çok yazık, hâlâ uzman görüşüne ihtiyacım vardı.

Önüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, çaresiz rolüne girmek için gözlerimi büyüttüm. "Sizin de fark ettiğiniz gibi bu konuda pek bilgim yok. Nehir iki yönde de akıyor, yani cesedin nehre nereden atıldığını anlamamız mümkün değil mi? Parçalar buraya akıntıyla sürüklenmiş olabilir mi?"

Düşünürken adamın alnı kırıştı. "Akıntı içindekileri yukarı taşıyor ama sonra tekrar aşağı indiriyor, anlatabildim mi bilmiyorum. Yani içindekilerin nehre hangi noktadan girdiğini anlamak zor. Bazen bir süre aynı bölgede kalıyorlar."

"Bir tekneden nehre atılmış olabilirler mi?" diye sordu Derwent.

"Evet. Ama kıyıdan atmak varken neden tekneye binip dikkat çeksin ki? Küçük parçalar hâlinde attıysa kimse fark etmez. Biz de öyle parçalar bulduk zaten. Pek fark edilmiyor ama nehir kalabalık bir yer. Akıntının ortasında durup şüpheleri üstüne çekmek istemez herhâlde."

Haklıydı. Thames'in üstünde ne kadar çok tekne olduğunu ben de fark etmemiştim: yolcu gemileri, turlar, inşaat malzemesi taşıyan gemiler, küçük hız tekneleri ve kedi gözü şeritleri olan yelekler giymiş, becerikli görünen insanlar tarafından kullanılan büyük gemiler vardı.

"Parçaların bu bölgede bulunması, nehre buradan atıldıkları anlamına mı geliyor?"

"Tahmin yürütmemek en iyisi. Sadece dört parça bulduk. Daha fazlasını bulabileceğimizi umalım," dedi kafasını sallayıp yavaşça uzaklaşarak.

"Teşekkür ederim," diye seslendim arkasından.

"Bu konudan pek anlamıyorum," diye fısıldadı Derwent kulağıma. "Lütfen açıklayın Bay Sualtı Polisi."

"Peki açıkladı mı, açıklamadı mı?"

"Bir bakıma açıkladı sayılır."

"Yani işe yaramış," dedim defterimi çantama koyarak. "Ama sakın buna alışayım deme."

2

İçeri girdiğimizde patolog Dr. Early kafasını kaldırmadan, "Hoş geldiniz," dedi. En misafirperver anlarında bile hızla hareket eden önlüklü bir bulanıklıktan ibaretti, gergin bir enerjiyle dolup taşıyordu ve zamanı çok değerliydi. Hâliyle süslü karşılamalarla vakit kaybetmiyordu. "Bu vakanın hangi şanslıya kalacağını merak ediyordum."

"Haftaya kolay bir vakayla başlamak gibisi yok," dedim.

"Fakat bu kolay bir vaka değil," dedi Dr. Early bir kucak dolusu dosya alıp kapıya giderek.

"Ben de öyle diyecektim," dedi Derwent, yüzünü asıp morga açılan güvenlik kapılarından geçen adamın peşine takıldığımız sırada.

Asistanlardan biri metal masanın üstünde, parlak ışığın altında yatan bir şeylerin fotoğrafını çekiyor, iri yapılı olmasına rağmen çevik hareketlerle masanın etrafında dönüyordu.

"İşte," dedi Dr. Early, eldivenlerini takıp maskesiyle burnunu ve ağzını kapatarak. "Sizin de koruyucu ekipman takmanız lazım. Sonra yapboz çözeceğiz."

"Ben doktor değilim ama bence birkaç parça eksik," dedi Derwent maskesini takmadan önce.

"Ben de dedektif değilim ama bence onları bulmak sizin işiniz," dedi Dr. Early manidar bir edayla kaşlarını kaldırarak. Maskemin altından sırıttım, patolog kazanmıştı.

Hiçbirimiz nerede olduğumuzu ya da masanın üstünde duranın ne olduğunu unutmamıştık fakat bir insanın kalıntılarına sık sık yakından bakmak işimizin bir parçası olduğundan böyle küçük atışmalarla kendimizi normal hissetmeye çalışıyorduk. Gerçi ne olduğunu bilmesem baktığım şeye anlam veremezdim. Ayakkabı kutusundan daha büyük parça yoktu. Deri sararmış, nehir suyundan rengi solmuştu, altındaki etse donuklaşmış, parçalanmış ve kansızdı. Beyaz kemikler, masaya vuran parlak ışık altında parıldıyordu.

"Evet. Muhtemelen yetişkin bir kadının parçaları. Muhtemelen beyaz tenli, açık renk saçlı ve yaşlıdan ziyade genç olduğunu düşünüyorum ama bunları ilk raporuma eklemeyeceğim çünkü şu anda tahmin yürütüyorum, sırf işinize yarar diye."

"Neden kadın olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Elin boyundan ve bulduğumuz eklemlerin uzunluğundan yola çıktım, yetişkin bir kadın için ortalama boyutla uyuşuyor. Kas gelişimi ve yağ oranı, nispeten zinde ve genç bir kadın olduğuna işaret ediyor. Bacaklarındaki kıllar kökünden alınmış, ağda, epilasyon, ya da benzeri yöntemlerle. Elinde ve omzunda açık kahve tonlarında çok ince tüyleri vardı. Tırnak diplerindeki koyu renkli oje kalıntılarına dayanarak yakın zamanda oje sürüp sonra sildiğini tahmin ediyorum. Erkek olması da mümkün ama kadın olma ihtimali daha yüksek. Şimdiye kadar dövme, yara ya da belirgin bir iz bulamadım."

"Ne zaman öldüğüne dair bir fikrin var mı?" diye sordu Derwent.

"Birkaç gündür suda olduğunu tahmin ediyorum. Tüm parçaları tek tek anlatmamı ister misin?"

"Hayır ama anlatsan iyi olur herhâlde," dedi Derwent. Yüzündeki maskeye rağmen bu durumdan hiç hoşlanmadığı belliydi.

Dr. Early parçalardan birini işaret etti, "Bunu ayırt etmek kolay. Sağ el," dedi.

"Nehir toplayıcımızın bulduğu," dedim ve görmek için yaklaşıp çakıl taşlarının üstünde nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. "Başta ne olduğunu anlamamış."

"Alışılmışın dışında değil mi? Vücudun geri kalanı olmadan el görmeyi beklemeyiz."

"Diğer parçalar nedir?" diye sordu Derwent masadaki diğer üç et parçasına bakarak. Dizilişleri aklıma kasap vitrinine sıralanmış etleri getirmişti.

"Kalçanın bir kısmı, alt bacak parçası ve bir de sol omuz eklemi var. Tüm bedeni bulamayız ama birkaç parça daha bulabilirseniz çok iyi olur. Bu hâliyle fazla çıkarımda bulunamıyorum. Gövdenin geri kalanı olsa harika olur. Kafasını bulsanız mükemmel olur, böylece kimliğini tespit edebiliriz. Tabii DNA'sı veri tabanımızda kayıtlıysa. Sonrası çorap söküğü gibi gelir. Bir örnek gönderdim bile, dua edin de eşleşme bulunsun."

"Nasıl öldüğünü tahmin etmeni sağlayacak bir şey var mı?" diye sordum.

"Henüz yok. Söyleyebileceğim tek şey parçalandığında zaten ölü olduğu."

"Hiç yoktan iyidir," dediğimde patolog kafasını salladı.

"Söylemeden edemeyeceğim, çok özenli bir iş çıkarılmış."

"Kasten mi kesilmiş? Kazara olabilir mi? Gemi pervanesi falan?" diye sordu Derwent.

"Gemi pervanesi olmadığı kesin," dedi Dr. Early bacak parçalarından birini doğrultup kemiği göstererek. "Kemik bu şekilde kesildiğinde ardında kertik adını verdiğimiz kesik izleri kalır, bu izlerden kullanılan aletle ilgili bilgi toplayabiliyoruz. Uç kısımdan bir santim uzaktaki şu kertiği gördün mü? Buna hatalı kertik diyoruz, yani onu kesen kişi önce buradan kesmeye başlamış, sonra durup başka bir kertik açmış. İkinci seferinde kaval kemiğini kesmeyi başarmış. İlk kesikle ikinci kesik birbirine tamamen paralel. Kesen kişi de beden de kıpırdamamış. Tekne pervanesi tarafından kesilse böyle olmazdı. Bu ceset kasten kesilmiş, kazara değil."

"Ne tür bir aletle kesildiği hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

Dr. Early kaşlarını çatınca alnı kırış kırış oldu. "Bunu soracağını biliyordum. Bu konuda uzman değilim ama biraz araştırma yaptım. Kemikleri temizledikten sonra meslektaşlarımdan birine göndereceğim, yani bu söylediklerim ilk inceleme sayılır. Şüphelileri elemek için kullanabileceğiniz detaylı bir kesim aleti tasvir edemeyeceğim. Ama bu kesiğe yakından bakarsan yatay uzanan çizgileri görebilirsin. Buna damarlanma deniyor ve ileri geri hareket eden bir testerenin dişleri tarafından açılıyorlar. Buna dayanarak bıçak ya da balta kullanılmadığını söyleyebilirim. O aletlerle ileri geri değil, yukarıdan aşağı kesim yapılır."

"El testeresi olabilir mi?" diye sordum.

"Ben de öyle düşündüm ama bu çok uzun ve yavaş bir süreç olur, özellikle de parçaların ne kadar ufak olduğunu göz önünde bulundurursak," diyerek tekrar öne eğildi ve bize yaklaşmamızı işaret etti. "Bir de buradaki kısım var, hani şu alttaki küçük girinti? Buna kırılma girintisi deniyor, kemiğin kırılıp ikiye bölündüğü nokta. Testere tüm kemiği ortadan ikiye ayırmamış çünkü gerek yokmuş, kemiğin kendi ağırlığı

kırılmasına neden olmuş. Diğer tarafını bulabilirseniz kemiğin kırıldığı yerde aynı şekilde bir girinti olacaktır. Kırık bir dal parçası gibi düşün. Kusursuz bir şekilde bölünmüyor, kırılırken öteki yarısından da bir şeyler götürüyor. Girintinin şekli değişebilir ama genellikle testere ne kadar güçlü olursa girinti de o kadar büyük oluyor. Bunlar küçük girintiler."

"Yani dağınık," dedim.

"Ve yavaş. Birini parçalamak uzun uzadıya yapılacak bir iş değil. Cesetler ağır olur ve etraf batar. Diğer yandan, dikkat çekmek istemiyorsan el testeresi kullanmak yapabileceğin en akıllıca şey," dedi masadan doğrularak. "Kertikleri inceleyerek ne tür bir testere aradığınızı daha iyi belirleyebiliriz, santim başına diş sayısı, kesim yönü, bıçağın açısı gibi şeyler. Bu parçaları mikroskop altında inceleyince daha çok bilgi toplamış oluruz."

"Sabırsızlanıyorum," dedim notlarımı inceleyerek. "Birkaç gün suda kalmış dedin. Tam olarak ne zaman ölmüş olabileceğine dair bir tahminin var mı?"

Dr. Early kafasını iki yana salladı. "Çok fazla değişken var. Bedenin kesildikten önce ya da sonra nerede saklandığını bilmiyoruz. Dondurulmuşsa çürümesi yavaşlamıştır. İşe yarar bilgi verecek kadar kanıtım yok."

"Sudan dolayı elimizde başka delil de yok," dedi Derwent omuzlarını düşürerek. "Sanki onu kimin öldürdüğünü bulmamızı istemiyorlar."

"Hiç adil değil, ha? Başka parçalar bulana kadar gizemini koruyacak. Ya da kimliğini belirleyene kadar. Ki bu da iyi olur."

"Hem de nasıl," dedim defterimi sertçe kapatıp asistanın irkilmesine neden olarak. "Kayıp ihbarlarını inceleyip kayıp bir kadın–"

"–ya da erkek," dedi Derwent tüm yardımseverliğiyle.

"Var mı, bakacağız. Sonra iki günden daha uzun süredir kayıp *muhtemelen* yirmili yaşlarında ve yine *muhtemelen* açık kahverengi saçlı–"

"–ama bunun dışında belirleyici izi olmayan–"

"–en azından vücudunun yüzde onunda belirleyici izi olmayan birini arayacağız," diye bitirdim.

"En azından dinlemişsiniz. Çok işiniz var," dedi Dr. Early kafasıyla kapıyı göstererek. "En iyisi oyalanmamanız, değil mi?"

Neredeyse arabaya binmiştik ki Derwent'ın telefonu çaldı.

"Patron."

Sessiz kalıp Derwent, patronla –Dedektif Başmüfettiş Una Burt'le– uzun uzun konuşurken aklından geçenleri anlamaya çalıştım. Derwent onu pek sevmezdi ve duyguları karşılıklıydı. Derwent telefonu sinir bozukluğuyla açtı ama bu ifadesinin yerini katı bir kararlılık aldı.

"Evet. Tamam. Anladım. Hayır, sorun değil."

Patron tekrar konuşunca sustu. Boştaki eliyle yüzünü ovdu ve sabırsızca etrafında döndü. Aklından geçenleri âdeta duyabiliyordum. *Sadede gel.*

"Evet. En kısa sürede. Evet. *Evet.* Tamam," dedi ve telefonu kapatıp bir saniye bekledi. Öylece telefonuna baktı. Yüzü solgundu.

"Bir terslik mi var?"

"Poplar'a gitmem lazım."

"Neden?"

"Başka bir vaka," dedi ve telefonunu cebine koyup dikkati dağılmış bir hâlde ceplerini karıştırmaya başladı. "Beklenmedik bebek ölümü. Şüpheli durumlar," dedi.

"Ah."

"Patron Liv'i göndermek istemiyor. Kötü etkilenebileceğini düşünmüş."

"Ah," dedim tekrar ama bu sefer daha iyi anlamıştım. Liv altı aylık hamileydi, gözle görülür derecede karnı şişmişti. Bebek ölümü vakasını ona vermek Liv'e de ebeveynlere de acımasızlık olurdu, suçlu olsalar da olmasalar da. "Yani seni mi gönderecekmiş?" diye sordum.

"Sorun olur mu diye sordu."

"Sen de olmaz mı dedin?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Hoşuma gitmiyor ama yaparım. Bu davada Liv sana yardımcı olacakmış."

Rahatlamış mıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilemiyordum. Burt bir müfettişi vakadan alıp yerine bir memur koyarak nehirde parçaları bulunan kadını kimin öldürdüğünü bulma sorumluluğunu bana veriyordu. Bu bana güvendiğinin işaretiydi.

Ama keşke daha kolay bir vakada güvenseydi.

"Kiminle çalışacaksın?"

"Georgia."

Tabii ki. İlgileniyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Memur Georgia Shaw, birlikte çalışmak isteyeceğim son kişiydi ama Derwent onu pek umursamıyordu. Güzel, hırslı ve akıl almaz derecede sinir bozucuydu. Derwent onu tasvir etse güzel dedikten sonra dururdu, bu kadarı onun için yeterli gibiydi.

Hâlâ ceplerini kurcalıyor, mırıldanarak küfrediyordu.

"Arabanın anahtarları bende," dedim. "Eğer onları arıyorsan."

"Neden söylemedin?" dedi ve elini uzattı ama ben kafamı hayır anlamında salladım.

"Ben sürerim," dedim. Ona hazırlanmak, oyun planını yapmak için fırsat vermek istiyordum. Çok sert biriymiş gibi davransa da öyle değildi, çocukların dâhil olduğu vakalarda tarafsız kalmakta zorlanıyordu. Bu vakayı almak ona kendisine bile asla itiraf etmeyeceği bir şeye mal olacaktı. Ama bunları ona söyleyemezdim. "Ofise dönmem lazım ve Poplar'a daha hızlı gitmek uğruna beni metroda bırakacağından eminim," dedim.

"Öyle bir şey asla yapmam," diye karşı çıktı Derwent.

"Daha önce yaptın."

"Sadece birkaç kez."

"İlk seferden sonra dersimi almam lazımdı."

Keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Teşekkürler, Kerrigan," dedi.

"Ne demek," dedim arabanın kilidini açarak. "Bin hadi. Gitmemiz gereken yerler var."

3

Morgdan çıkalı beş saat olmuştu ve bilgisayarımın titrek ekranında yüzlerce kayıp ihbarı incelemiştim. Bulanık fotoğraflar ve üstünkörü tasvirler birleşerek yüzsüz, anonim bir kadına dönüşmüştü. Sandalyemde arkama yaslanıp çenemi kaldırarak boynumdaki kasları rahatlattım.

"Artık bakamayacağım. Gözlerim alev almış gibi. Sorun ekranda mı, yoksa benim gözlerimde mi anlayamıyorum."

"Bulamadın mı?" diye sordu Başmüfettiş Burt masamın önünde durup notlarıma bakarak. "Aday listesi hazırlamışsın."

"Aşağı yukarı, efendim," dedim doğrulup kendimi toparlayarak. Ne de olsa karşımda patronum vardı. "Sorun, bulduğumuz kadının eşkâline uyan çok fazla aday olması."

"Geçen ay kaybolan kadınlarla sınırlandırdık," dedi Liv. Solgun göründüğünü fark ettim, gözlerinin altı torba torba olmuştu. Zayıf ve narindi, altı aylık hamilelik ona can vermek yerine daha da yorgun görünmesine neden olmuştu. Sırt ağrısı, uyku problemleri, mide ekşimesi, doyumsuz bir pasta açlığı vardı, ayrıca mükemmel bebek arabasını bulmaya takmıştı. Bu yüzden sevgilisiyle e-posta yoluyla bitmek bilmeyen tartış-

malara giriyordu. Poplar'a gitmekten kurtulduğu için hâlinden son derece memnun görünse de sonradan pişman olduğu kanısındaydım. Kayıp ihbarlarını eşelemek nafile bir çabaydı.

"Dr. Early beyaz ırktan olduğunu düşünüyor ama biz garanti olsun diye diğer ırkları da ekledik. Açık tenli olabilir," dedim.

"On üç ila kırk yaşındaki kadınları inceliyoruz," diye ekledi Liv.

"Zekice," dedi Burt. "Morgdan gelen fotoğrafları gördüm. Bana kalırsa o parçalar herhangi birine ait olabilir. Çok fazla eleme yapmayalım."

"Ama böyle de işe yarar bir sonuç elde edemiyoruz," diye açıkladım. "Kayıp insan sayısı çok fazla. Evden kaçan, aile içi şiddete maruz kalan, kirasını ödeyemediği ya da vizesi bittiği için kaçan çok insan var, gerçekten zarar görmüş olabilecek kadınları saymıyorum bile."

"Özellikle Metropolitan Bölgesi dışındaki kayıplara da bakmamız gerektiği için," diye iç geçirdi Liv. "Sırf Thames'in bu tarafında bulundu diye Londra'da kaybolduğuna kesin gözüyle bakamayız."

"Listeye alınacaklar konusunda eninde sonunda bir seçim yapmanız gerekecek," dedi Burt. "Sağduyunuzu kullanın. Ama unutmayın ki kimliğini bulamazsanız işi kendiniz için zorlaştırmış olursunuz."

Hadi canım. "İyi tarafından bakacak olursak, formuna dikkat ediyormuş. Savunmasız bir yetişkin olduğunu sanmıyorum," dedim. "Evsizleri, uyuşturucu bağımlılarını ve birkaç haftada bir epilasyona ve maniküre gidecek zamanı olmayanların hepsini eliyorum."

"Asıl DNA'sını bulmamız gerekiyor," dedi Burt.

"Bulsak iyi olur."

"Listemizde olabilir ama analiz sonuçları gelene kadar öğrenemeyeceğiz," dedi Liv.

"Tabii birisi kaybolduğunu bildirdiyse ve biz de ihbarı DNA'sını sisteme girecek kadar ciddiye aldıysak," diye gülümsedi Burt bana bakıp. Sonra bize yardımı dokunacak bir şey söylemiş gibi ofisine yürümeye başladı.

"Evet, kimliğini asla bulamayabiliriz. Yardımın için teşekkürler, patron," diye mırıldandım.

Liv esnedi. "Sence bugünlük bırakma zamanımız gelmedi mi?"

"Kesinlikle geldi," dedim saate bakarak. "Kahretsin, üstümü değiştirmem lazım."

"Dışarı mı çıkacaksın?"

"Yoga dersim var."

"*Sen mi* yoga yapıyorsun? Maeve Kerrigan yogaya gidiyor."

Ayağa kalkıp esnedim. "Ne varmış? Vücut duruşuma iyi geliyor."

"Evet, tabii ki geliyor. Ama genellikle bu tür şeylere önem vermezsin," dedi Liv ve bir anda yerinden fırlayarak masamın alt çekmecesini açtı. "Bu nedir?" diye sordu.

"Atıştırmalık."

"Hayır. Yalan söyleme. Bunlar atıştırmalık değil. Senin atıştırmalıkların buradaydı. Cips ve birkaç paket Twix oluyordu. Bana numara yapma," diyerek paketleri karıştırmaya başladı. "Bezelye cipsi mi? Adını bile ilk defa duydum. Kurutulmuş hindi eti, iğrenç. Kaju kremalı protein topları, kalsın. Acılı nohut. Çok iç karartıcı. Çikolata nerede?"

"İçlerinde çikolatayı aratmayacak bir şeyler vardır."

Bir paket alıp inceledi. "Bu keçiboynuzu. *Keçiboynuzu*. Kusacağım sanırım."

"Sağlıklı besleniyorum. Ne olmuş?"

"Erdemli hissetmek için baharatlı suntalar kemirmek sağlıklı beslenmek anlamına gelmez. Fırınlanmış kenevir sapı yazıyor, Tanrı aşkına," diyerek paketi çekmeceye attı ve kafasını iki

yana salladı. "Bir de hamile kadınlar tuhaf şeyler yer derler. Bunları para versen ağzıma sürmem."

"Hadi ama," dedim ayağımla çekmeceyi kapatarak. "Düş yakamdan."

"Bunlar *onun* başının altından çıktı, değil mi?" diye sordu. Sevgilim Seth Taylor'dan bahsediyordu.

Ses tonunu duyunca yanaklarımın kızardığını hissettim. "Seth önerdi," dedim.

"Yoga da onun fikriydi kesin."

"Orada buluşacağız."

"Çift yogası mı? Lütfen şaka yaptığını söyle."

Dehşetini görünce sırıttım. "Stres seviyemi azaltıyor ve esnekliğimi artırıyor. Ayrıca eğlenceli. Denemeden laf etme," dedim.

"Çok değiştin," dedi Liv, kafası karışmış gibi bakıyordu. "Yogaya senin kadar ihtiyacı olan birini tanımıyorum ama seninle tanıştığımdan beri sağlıklı tek bir şey yaptığını görmedim. Hayatını iğrenç yiyecekler ve aşırı kafeinle sürdürüyordun. Aklını kaçıracak derece stresli değilsen sana nasıl Kerrigan diyebilirim?"

"Daha iyi biriyim. Daha mutlu biriyim."

"İyi olmuş herhâlde," dedi ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

Masamın altından çantamı aldım. "Üstümü değiştireceğim. Açsan atıştırmalıklardan yiyebilirsin. Kereviz cipsini öneririm."

"Hayır, önermezsin."

Haklıydı, önermezdim ama onlardan kurtulmak istiyordum. "Dene. Belki seversin."

"Tadı nasıl?"

"Tarif edilemez," dedim doğruyu söyleyerek.

Hiç sormamıştım ama Liv'in Seth'i pek sevmediğinden şüpheleniyordum. Soyunma odasında ayakkabılarımı bağlarken arkadaşlarımın sevgilimi sevmek zorunda olmadığını hatırlattım kendime. Ayrıca Liv, erkekler konusunda seçiciydi. Seth, kadınları ilk görüşte büyülemeye alışıktı ama uzun boyu, güçlü vücudu ve geniş gülümsemesi Liv'de işe yaramamıştı. Seth'in ondan hoşlanmayan, büyüleyemediği bir kadınla başa çıkmayı öğrenmesi tahmin ettiğimden uzun sürüyordu. Mizah anlayışları çok farklıydı ve Seth'i iyi tanımayan biri kibirli olduğunu düşünebilirdi. Avukat olduğu için tartışmalarda üste çıkma ihtiyacı duyuyordu ve ben konuyu değiştirmeye çalıştığımda bile itiraz ediyor, kibar sohbet sınırlarını aşıyordu. Ama Beyaz Atlı Prens bile olsa önemi yoktu. Liv, kalbimi kırmış olmasına rağmen, her zaman eski sevgilim Rob'u tercih edecek, başka kimseyi beğenmeyecekti.

Kendime geçmişi geçmişte bırakmam gerektiğini söyledim. Rob gelip geçmişti. Ayrıca Seth beni önemsiyordu. Düşünceliydi, nazikti ve dünyasının merkezinde olduğumu hissettiriyordu; sonradan aklına gelmiyordum. Tam da bu sırada, telefonum bunu kanıtlamak istercesine mesaj sesiyle öttü.

Yogayı unutma.

Aynada spor sutyenli ve taytlı hâlimin fotoğrafını çekip gönderdim.

Orada görüşürüz!

Telefon elimde titredi.

Aferin sana.

Somurtup telefonumu çantama attım. "Aferin sana" lafı kulağa çok buyurgan geliyordu, niyeti o olmasa bile. Bunu daha önce söylediğimde duyguları incinmişti. Aynı konuyu tekrar açmakla uğraşamayacaktım. İlişkimizden elde ettiğim onca şeyle karşılaştırıldığında öylesine söylenmiş bir sözün önemi yoktu. Neredeyse her yönden o kadar mükemmeldi ki en ufak hatalarına takılıp kalıyordum.

Neredeyse *fazla* mükemmeldi.

Dolabımın kapısını çarptım. Kendime kızmıştım. Daha mesafeli, daha hevessiz, uğraşması daha zor olan bir sevgili istiyorsam bende bir terslik var demekti. Seth'le olmak kolaydı. Durumu zorlaştıran bendim. Rahatlamam gerekiyordu.

Bu yüzden yogaya gidiyordum.

"Dışarı mı?" diye sordu Georgia Shaw kendi dolabını açarken.

"Sporum var," dedim kapüşonlu montumu giyerek. "Poplar nasıldı?"

"Kötü. Çok, çok kötü. Altı haftalık bir bebek. Küçücük bir kız. Tahmin edersin ki iki ebeveyn de mahvolmuş hâlde. Yatak örtülerini, oyuncakları aldık. Her yeri aradık, bir sürü soru sorduk. Bebek minicikti. Oyuncak gibi," dedi dolaplara yaslanarak. Rimeli akmış, kusursuz pembe ruju dağılmıştı. "Ceset parçaları nasıl?"

"Sonuçsuz," dedim. Arkadaş değildik –asla da olamayabilirdik– ama fırsat buldukça ortak nokta yaratmaya çalışıyordum. Onunla düşman olmak istemiyordum. "Derwent döndü mü?"

"Evde kaldı."

"Ha," dedim çantamı omzuma alırken. "İlginç."

"Ona haksızlık ediyorsun."

Kapıya giderken durdum. "Anlamadım?" dedim.

"İlginç demenden bahsediyorum. *İlginç* değildi. Nezaket gösterdi. Çok iyi kalpli biri," dedi. Sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu.

"Neden öyle diyorsun?"

"İsteyeceğim son şey o evde kalmaktı. Tüm gün oradaydık, ayak altında dolaştık, çay yaptık, anneyle babayı teselli etmeye çalıştık. Boğucuydu. Kan dondurucuydu. Nefes alamıyordum, oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Ama Josh kaldı. Ne kadar gerekirse o kadar kalabileceğini söyledi."

"Eminim çok hoşlarına gitmiştir."

"*Yas tutuyorlar*. Tabii ki hoşlarına gitmedi. Ama onlara bir nebze destek olur. Josh çok kibar davrandı. Otopsi için bebeği ambulansa bile taşıdı."

Bu görüntüyü gözümün önüne getirebildiğimi fark ettim: küçücük kundak, büyük bir özenle kısacık hayatında bildiği tek evden çıkarılıp son yolculuğuna uğurlanıyordu. Derwent bunu iyi yapardı.

"İlk çocukları mıymış?"

"Evet."

"Ebeveynler arasındaki yaş farkı nedir?"

"Kız daha on yedi yaşında. Adam yirmi sekiz. Yaş farkı olduğunu nereden bildin?"

Soruyu duymazdan geldim. "Yakınlar mı?" diye sordum.

"Çok. Birbirlerine destek oluyorlardı. Birbirlerinin yanından hiç ayrılmadılar."

"Josh desteğe ihtiyaçları olduğunu düşündüğü için kalmıyor. İkisinden biri bebeği öldürdü, diğerinin gerçeği söylemesini beklediği için kalıyor."

Kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. "Olamaz. Hâllerini görmedin. Birbirlerine çok bağlılar," dedi.

"Bu akşam ya da yarın, belki de ertesi gün, belki herkesin uyuduğu bir saatte içlerinden biri aşağı inecek çünkü çocuğu-

nun katiliyle aynı yatağı paylaşmaya dayanamayacak. Tahmin et kimle karşılaşacak. Josh o bebeği ve onları umursadığını gösterdi. Onlarla yas tuttu. Güvenlerini kazandı. Masum olan, eşinin başını belaya sokmak istemese bile sürekli yalan söylemekten yorgun düşmüş olacak. Böylece metanetini yavaş yavaş kaybedip sonunda gerçeği söyleyecek."

"Ne kadar *duygusuzsun.* Trajik ölümlerin hepsi suç değil, ayrıca herkes yalan söyleyecek diye bir kaide de yok."

"Tabii ki ama–"

"Onları tanımıyorsun. Tatlı bir çift. Çocuk odası çok güzeldi. Bebek de o kadar tatlıydı ki. Daha iki gün önce gülümsemeye başlamış," dedi Georgia ve alt dudağı titredi. Kendini durduramadan gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı.

"Josh Derwent da ben de orada kalmasının asıl sebebinin yaşanan hadisenin trajik bir kaza olduğunu düşünmesi olmadığını biliyoruz. Bunu daha önce de yaptığını gördüm," diyerek omuzlarımı silktim. "Numara yaptığı anlamına gelmiyor. O da bebek konusunda en az senin kadar üzgündür. Gücünü de buradan alıyor. Onlar teslim olana kadar vazgeçmeyecek."

"Yanılıyorsun. Bana söylerdi."

"Hayır. Yanlarına kalacağını düşünsünler istedi. Sen gerçekten üzgün olursan öyle düşünmeleri daha muhtemel."

"Yani bana güvenmiyor, öyle mi?"

"Sana güveniyor mu, güvenmiyor mu bilmiyorum," *Ama ben kesinlikle güvenmiyorum...*

Çenesini kaldırdı, canı yanmıştı. "Bence yanılıyorsun. Ne onları ne de bebeği tanıyorsun. Peşin hüküm veriyorsun."

"Muhtemelen," dedim montumun fermuarını çekerek. "Bakalım kim haklı çıkacak."

"İyi egzersizler."

Sanki gerçekten iyiliğimi düşünüyormuş gibi ona teşekkür edip odadan çıktım.

İki Yıl Önce

Ölmediğini fark edince büyük hayal kırıklığına uğradı; sadece ölü gibi hissediyordu. Evin yoldan görünmesini engelleyen uzun ağaçların içinde telaşla ötüp sessizliği panikle dolduran kuşun sesine uyanmıştı.

(Ağaçları nereden biliyordu? Buraya geldiklerinde hava karanlıktı, arabadan inip çakıl taşlı yola adım attığında çoktan sarhoştu. Kimin eviydi bu? Buraya gelmek kimin fikriydi? Arabada yanında oturan, bacaklarına yaslanan, umursamazca hareket ederek ayağındaki topuklu terlikle ayaklarını çiğneyen kız kimdi? Şampanyayı kim çalmıştı? Garajın önündeki karanlıkta kafasına diktiği şampanya şişesini kim çalıp ona uzatmıştı?)

Kendine gelmek ağır ilerleyen bir süreçti. Ateşi vardı, hayır, yoktu, sıcak olan odaydı. Berbat hissediyordu. Hastaydı. Hayır, akşamdan kalmaydı. Zonklayan başı, mide bulantısı, dilindeki hissizlik, gözlerindeki yakıcı kuruluk: hepsi akşamdan kalma olduğu içindi. Yanında yatan biri daha vardı, hayır, yoktu, buruşmuş örtüsü kalçasına dayanarak ona eşlik ediyordu. Saati çalınmıştı – hayır, saat takmamıştı. Çok tuhaf, heyecan verici bir rüya görmüştü, acayip ve tümüyle yanlış–

Rüya değildi. Doğruldu. Olanları *hatırladı.*

Kuş susmuştu, havanın sıcaklığından sersemleyerek sesini kesmişti. Perdeler açıktı, boğucu sıcakta hareketsizce sarkıyorlardı. Güneş odaya sızıyor, yere vuruyordu. Derken korku da geldi. İstenmeyen bir misafir gibi rahatlıkla yürüyerek odaya girdi ve yatağın ucuna oturup onunla sohbete girişti.

Küçük yaraları ona hatırladıklarının doğru olduğunu gösterdi. Orasında bir morluk vardı. Şurasında bir diş izi.

Loş ışıkta parlayan beyaz dişler, acı ve zevkle tıslayıp ona uzanırken–

Beynine hançer gibi saplanan bulanık anılardan kurtulamıyordu.

Birini öpüyordu, dikkatli davranamayacak kadar tutkuluydu.

Aldığı tat; tütüne karışmış şarap ve ikisinin de tenini saran terin tuzu.

Dolgun dudaklar, ne yaptığını bilen bir dil, güzel bir kolu omuzdan bileğe kadar kaplayan bir dövme, düz bir karın, uzun bacaklar.

Beceriksizce bir düğmeyi açmakla uğraşıyordu. Duyduğu kadar hisettiği bir kahkaha ve hemen ardından gelen bir fısıltı.

"Hadi, başka bir yere gidelim."

Yani bu kısım herkesin önünde olmuştu. İnsanların onları görebilecekleri bir yerde.

Öpüşerek paldır küldür yatak odasına dalmış, soyunarak çırılçıplak kalmışlardı.

Yapmak zorunda değiliz

İstiyorum

Durmak istersen söyle

Lütfen

Canımı yakıyorsun

Ah, Tanrım

Kapı açılmıştı. Bunu hatırlıyordu. Birinin durup bir süre onları izlediğini hatırlıyordu.

Ne yapmıştı?

4

Durduğum yerden nehri göremesem de orada olduğunu biliyordum. Martıların gür ciyaklamaları havada yankılanıyordu öyle ki sessiz sokağın sonunda akan trafikten çok daha fazla gürültü çıkarıyorlardı. Sabah ışığı empresyonist bir resim gibi puslu ve incimsiydi, esintideyse tuzlu suyun ve siyah çamurun hafif, nemli kokusu vardı. Kadının ölümünde olduğu gibi yaşarken de nehre gelip gelmediğini merak ettim – belki de Greenwich'te yaşamayı bu yüzden seçmişti, belki de denizdeki yok oluşuna doğru ebediyen akan karanlık su onu büyülüyordu. Bir gün onu da alacağını biliyor muydu acaba...

"Maeve."

Kendimi kokudan korumak için maskemi yukarı çekip pencereden uzaklaştım ve odaya döndüm. Liv dikkatle bana doğru yürürken kutuların arasından ve yere yatmış, mutfak dolaplarının altını inceleyen olay yeri inceleme memurunun bacakları üzerinden geçti.

Dosya incelemek, telefonla konuşmak ve nehri aramakla geçen iki sıkıcı günden sonra pozitif bir DNA eşleşmesi elde etmiştik. Adli tıbbın mucizesi, tartışmaya kapalı bir cevapla

hayatımı kolaylaştırmıştı. Nehirdeki kadının artık ismi, yüzü, hatta adresi ve işi bile vardı: Paige Hargreaves, 28 yaşında, serbest gazeteci. Olası kurban listelerinden birinde yer aldığı için kendimi tebrik edebilirdim. DNA olmadan da onu bulabilirdim ama bu haftalar sürerdi ve güvenilir bir kimlik tespiti olmazdı. DNA şüpheye yer bırakmıyordu.

Evine girmek, öldürülen kadın hakkında daha fazla bilgi toplamamı sağlamalıydı. Deneyimlerimden yola çıkarak bir insanı tanımanın en hızlı yolunun nerede ve nasıl yaşadığını görmek olduğunu söyleyebilirdim. Ama bu sefer odaklanamıyordum ki bu da etrafı aramak yerine pencerenin kenarında oyalanmamı açıklıyordu. Bir nedeni kokuydu: boşaltılmamış çöp, ekşimiş süt ve yeşermiş etle dolu buzdolabı, kararmış muzlar ve yumuşamış kahverengi üzümlerle dolu, tepesinde sirke sineklerinin uçuştuğu meyve tabağı. Bir nedeni de küçük dairenin odalarını araştırmak için birbirinin üstüne çıkan olay yeri inceleme ekibiydi. Ama asıl neden dağınıklığın sinirimi bozmasıydı.

Koruyucu tulumunun içinde terleyen Liv yanıma ulaşmayı başardı. "Kötü bir durum, değil mi? Kayıp ihbarı ne zaman yapılmış?" diye sordu.

"Sekiz gün önce," dedim o sabah telefon çaldığında aldığım notlara bakarak. "Yakın arkadaşı bildirmiş."

"Alt kat komşusu ya da patronu yokluğunu fark etmemiş mi?"

"Hayır. Serbest çalışıyormuş. Kimse kaybolduğunu fark etmemiş."

"Peki haneye tecavüz?"

"Öyle bir şey bildirilmemiş."

Liv etrafına baktı. "Yani, herhâlde biri girmiştir. Bu vaziyette yaşıyor olamaz, değil mi? Kimse böyle yaşayamaz."

Benim sinirim bozulmuş olabilirdi ama Liv tüm yüzeylerin gereksiz eşyalar altında kaybolduğunu görünce ciddi anlamda gerilmişti. Her yerde açık mektuplar, kitaplar, çerçevelenmemiş tablolar, fotoğraflar, ayakkabılar, giysiler, kirli tabaklar ve bardaklar, üst üste dizilmiş, devrilmek üzere olan dergi ve gazete yığınları vardı. Köşede boş bavullardan bir yığın duruyordu. Her yerde defterler, kalemler, iç içe girmiş makyaj malzemeleri, çiftleşen yılanlar gibi şarj kablolarına dolanmış kulaklıklar vardı.

"Evine girilmiş olması *mümkün*," dedim dikkatle. "Her yerde şarj aletleri var ama henüz bilgisayar ya da telefon bulamadım. Yazardı, gazeteciydi, bilgisayarı olmaması mümkün değil."

"Yanına almış olabilir. Yani dışarıda çalışıyorsa."

"Cüzdanı buradaydı. Pasaportu da."

"Anahtar yok."

"Koridordaki kapının arkasında anahtarlar var."

"Yedek anahtar olabilir."

"Mutfakta yerde duruyordu, çıkarken düşürmüş gibime geldi. Aralarında bisiklet kilidi anahtarı da vardı. Onu yedek anahtarların arasına koymazsın, değil mi?"

Liv omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Herhâlde anahtarlarını ne sıklıkla kaybettiğine bağlı. Sence buradan mı kaçırıldı?"

"Belki de."

"Boğuşma olduğuna dair bir iz yok," dedi. Haklıydı. Daire akıl almaz derecede dağınıktı ama ters dönmüş sandalye, kırılmış tabak ya da bardak yoktu. Hiç hasar görünmüyordu. En önemlisi de kan yoktu. Karşı koyamayacağı kadar hızlı bir saldırıya uğramadıysa, sarhoş olmadıysa ya da uyuşturulmadıysa kan olacağı kanısındaydım

Sokağa bakan iki tozlu pencere vardı. Birinin önünde masa duruyordu, diğerinin yanına ise küçük, çökmüş bir koltuk

konmuştu. İçeride televizyon olmadığını fark edince hırsızlık olasılığını düşündüm ama televizyonun durabileceği bariz bir yer görünmüyordu. Odanın arka duvarında mutfak bulunuyordu, içindeki her şeyin çürümeden önce de daha iyi günler gördüğü söylenebilirdi. Dolapların laminant kaplaması dökülüyordu ve ocağın iki gözü yerinde yoktu. Eviyenin içindeki kirli bardak yığınını çoktan fark etmiştim; Paige misafir mi ağırlamıştı, yoksa ayda bir bulaşık yıkayanlardan mıydı bilmek mümkün değildi. Kurutma askısının üstündeki çarşaflar ve elbiseler kuruyup kartona dönmüştü. Nemli çamaşırları umursamaz bir aceleyle askıya astığını gözümün önüne getirebiliyordum.

"Tuvalete baktın mı? Küften nefret ederim," dedi Liv narince ürpererek. "Ve her yerde iç çamaşırı var. Her şey *temizdi* ama..."

Duş perdesi demirinin üstünden sarkan taytları ve paslanmış kalorifere dizilmiş külotları düşünüp omuzlarımı silktim. "Bahçesi olmadığından çamaşırlarını kurutacak başka yeri yok. Dua edelim de çamaşır gününde öldürülmeyelim," dedim.

"Amen," dedi Liv, maskesinin üstündeki gözleri kararlılık doluydu. "Sence buraya ne kadar ödüyordu."

"Ederinden fazla," dedim buzdolabının üstünde biriken siyah küfe bakarak. Bir kısmı duvardan aşağıya uzanarak görüş alanımdan çıkıyordu. Buzdolabını çeksek arkasında ne bulacağımızı tahmin etmek istemiyordum. "Paige evin hâlinden şikâyet etmediyse muhtemelen ev sahibi de kadının dağınıklığına laf etmemiştir," dedim.

Açık kapıdan küçük yatak odasına bakmak için ilerledim. İçeride bir yatak, bir komodin ve köşeye sıkıştırılmış bir askılık vardı. Elbise ve ceketlerin çoğu askılarından düşmüş, yerde küçük yığınlar oluşturmuştu. Açık duran çekmecelerin içinden renkli elbiseler şelale gibi dökülüyordu. Kadın belli ki insanların ona bakıp ne düşüneceğine önem veriyordu ama

kapalı kapılar ardında evini temiz tutmayı umursamıyordu. Eh, herkesin görmezden geldiği ev işleriyle ilgili karanlık sırları oluyordu. Paige hepsini görmezden gelmeyi seçmişti o kadar.

İri, kızıl saçlı ve çabuk sinirlenen olay yeri sorumlusu, komodinin üstündeki şampanya şişesini olağanüstü bir dikkatle kaldırıyordu.

"Bir şey bulabildin mi, Adrian?"

Adam homurdandı. "Bir eset parmak izi. Yarısı boş. Yatakta içiyormuş sanırım," dedi.

"Tek başına mı?"

"Çarşaflardaki DNA ve kalıntı sonuçlarını beklemeniz lazım. Kristal küremi evde unutmuşum," dedi ve şişeyi önünde büyük bir saygıyla tutarak odadan çıktı.

"Yani yalnız olabilir de olmayabilir de," dedim elimin tersiyle alnımı ovarak. Lateks eldivenin derime değmesini hiç sevmiyordum. "Kesin bir şey söylemek için çok erken. Hatta kadın hakkında herhangi bir şey söylemek için çok erken."

"Giysi ve ayakkabı konusunda pahalı bir zevki varmış," dedi Liv diz altı çizmelerden birine bakarak. "Dior. Çok iyi."

"Gazetecilerin artık çok para kazanmadığını sanıyordum."

"Ailesi zengindir?"

"Ya da para kazanmak için başka bir iş yapıyordur."

"Ne gibi?"

"Torbacılık? Fahişelik? Dansçılık?"

Liv kaşlarını kaldırdı. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şeye? Olasılık işte, o kadar. Bu gibi ihtimalleri doğrudan elememeliyiz bence. Genç kadınların zaman zaman seks işçiliği batağına düşmesi görülmemiş şey değil. Hem çok da riskli bir iş. İnsan kesmeye alışık erkeklerle karşılaşıyorlar. Onu suçlamıyorum, sadece hayat tarzını karşılamak için fazladan iş yapıp yapmadığına bakmak lazım, o kadar," dedim.

Kayıp ihbarında gördüğüm fotoğraflarda zayıf, bronz tenli, bakımlı, düşük göz kapaklı, uzun burunlu ve sivri yüzlü bir kadın vardı. Sarı saçlarının tonunu korumak için düzenli olarak kuaföre gitmesi gerektiğini düşünüyordum. Üç fotoğrafta da başını hafifçe öne eğmiş, kameraya umursamaz bir çekicilikle bakmıştı. Çalışılmış, pratiği yapılmış bir poza benziyordu.

"Seks işçiliği yapıyorsa ona engel olacak bir erkek arkadaşı da yok demektir," diye düşündü Liv. "Ya da kız arkadaşı, yani bildiğimiz kadarıyla."

"Bu da sorgulayacak şüphelimiz olmadığı anlamına geliyor," dedim defterimi kapatarak. "Evden aceleyle çıktığını düşünüyorum. Biriyle buluşmaya ya da bilgisayarının burada olmadığını düşünürsek çalışmaya gitmiş olabilir."

"Ve bir daha eve dönmedi."

"Acaba ne üstünde çalışıyordu?"

"Ben etrafa bakınayım, belki bir not bulurum," dedi Liv, eldivenli küçük elini oynatarak. "Etrafı düzenlemek için sabırsızlanıyorum."

5

"Boşu boşuna iş çıktı başıma," dedi Mila Walsh. Paige Hargreaves'in alt komşusu kırk dört yaşında, bodur ve çok vicdanlı olduğu her hâlinden belli bir kadındı. Davranışları da az eşyayla döşeli evindeki dekor kadar soğuktu. Üst kattaki dairenin tersine yeni dekore edilmişti ve her yer tertemizdi. "Üst kattaki işiniz ne zaman bitecek?"

"Korkarım biraz daha işimiz var. Cinayet soruşturması yapıyoruz."

"Onu anladım. Ama sürekli merdivenden inip çıkılmasına alışık değilim. Çok gürültü oluyor ve dikkatim dağılıyor. Bir de gelip benimle konuşmanızı beklemek zorunda kaldım," dedi bembeyaz gömleğinin kolu altından görünen altın saatine bakarak. "Bu sabah birkaç toplantımı ertelemek zorunda kaldım. Müşterilerim önemli insanlar."

"Ne işle meşgulsünüz?"

"Serbest finans danışmanıyım. Zengin insanlara paralarını nasıl değerlendireceklerini söylüyorum," dedi, her bir teli aynı boyutta olacak şekilde kusursuzca kesilmiş siyah kâküllerinin

altından bana pis pis bakarak. "Herhâlde iyi bir iş olmadığını düşünüyorsunuz."

"Daha kötü işler biliyorum."

Üst kattan gelen takırtı sesini duyunca kafasını kaldırdı; ağır bir şey düşmüş, hemen ardından da boğuk alkış sesleri ve sevinç dolu bağrışmalar gelmişti. Bir şey kırıldıysa birinin tüm ekibe donut alması gerekecekti.

"Daha dikkatli olmaları lazım. Bu şekilde hareket ederlerse sıva çatlayacak."

"Kulağa geldiği kadar kötü değildir," diyerek yalan söyledim. "Daire pek büyük değil, bu yüzden zorlanıyorlar. Ama hepsi işlerinde usta insanlar."

"İşlerini benim evimde yapmasalar daha iyi olurdu."

Teknik olarak Mila'nın evinde değil, üst kattaki dairedeydiler. Mila'nın evi, binanın en altında yer alan, sokak seviyesi ve bodrumun biraz üstündeki, iki katı kapsayan bir dubleksti. Bir noktada, en üst kattaki daire sakinlerinin binaya girip çıkması için ayrı bir kapı ve merdiven yapılmıştı ancak aradaki duvar kâğıt inceliğindeydi ve merdivenlerdeki her ayak sesi kadının boş odalarında yankılanıyordu. Tüm yüzeyler sert görünüyordu, açık kapıdan gördüğüm salonda bile. Sert görünen kanepeye oturmaya davet edilmediğimden kesin konuşamıyordum ama ancak bir granit kadar yumuşak olabilirmiş gibi görünüyordu. Koridorun sonunda büyük yatak odası vardı. Alt kattaysa mutfak, banyo ve küçük bir yatak odası daha olduğunu söylemişti.

"Üst kattaki daire kime ait biliyor musunuz? Ev sahibiyle görüşmek istiyorum."

Mila alaycı bir nefes verdi. "Kolay gelsin. E-posta adresi var ama hiç kontrol etmiyor herhâlde. Dubai'de yaşıyor. Ev galiba amcasına aitmiş, öldüğünde de ona kalmış. Beş, altı yıl önce falan olmalı. Hiç ilgilenmiyor. Sadece kirayı cebe

atıyor. Kat mülkiyetini paylaşıyoruz ama bir şeyi tamir ettirmek imkânsız."

"Paige buna kızıyor muydu?"

"Farkında değildi herhâlde," dedi Mila kafasını kaldırıp tavana bakarak. Üst katta ağır adımlarla yürüyen birinin sesini duyunca ağzını sıkıca yumdu. "Dairesini otel odası gibi kullanıyordu, anladığım kadarıyla sadece uyumak için geliyordu. Genelde geç saatlerde, sabah iki, üç gibi. Sabahları perdeleri hiç açılmıyordu, işe gitmeden önce yukarıdan hiç ses duymazdım. İş demişken–"

"Sadece birkaç sorum kaldı," dedim hızla. "Eve arkadaşlarını davet ediyor muydu? Sevgilisi mesela?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama genellikle hafta sonları burada olmuyorum. Londra dışında çok zaman geçiriyorum. Ne zaman gidip geldiğinin çetelesini de tutmadım," dedi iç geçirip tasvip etmediğini belirterek. "Böyle olacağını bilseydim..."

"Paige'den bahsedin," dedim, kadının dertlerine karşı sahip olduğum ufacık sabrı da kaybetmiştim. "Nasıl biriydi?"

"Başta normal *görünüyordu*. Hoş. Sıcakkanlı. Taşındıktan sonra üst dairenin durumu hakkında konuşmuştuk ve çok düşünceli biri olduğu izlenimini edinmiştim."

"Sonra fikriniz değişti mi?"

Mila Walsh hafifçe ürperdi. "Alıştı herhâlde. Anahtarları konusunda çok unutkandı. Bir süre yedek anahtarları bendeydi ama gecenin köründe kaç kez kapısını açtığımı sayamadım. Anahtarlarını kaybettiğini söyleyip dört beş kez kilitleri değiştirtmek zorunda kaldı. Bir iki gün sonrasında anahtarlar ortaya çıkınca da *gülüp geçerdi*. Son derece sinir bozucuydu."

"Ev sahibine şikâyette bulundunuz mu?"

Bana pis bir bakış attı. "Düşündüm," dedi.

"Ama bulunmamaya karar verdiniz... neden?"

"Onu nadiren görüyordum ve çoğunlukla ses çıkarmıyordu. Aynı saatlerde ayakta olmuyorduk. O geceleri dışarıda oluyor, sabahları uyuyordu. Bense hafta sonları genelde şehir dışında oluyordum, o yüzden üst katımda yaşaması işime geliyordu. Pek ziyaretçisi yoktu. Yemek bile yapmıyordu. Yüksek sesle müzik dinlemiyordu," diyerek omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Daha kötüsü gelir diye korktum herhâlde."

"Pek ziyaretçisi olmuyordu diyorsunuz ama hafta sonları evde olmuyormuşsunuz. Ziyaretçi gelse de bilemezsiniz."

"Evet, doğru söylüyorsunuz. Komşuyduk işte. Onu pek rahatsız etmemeye çalışıyordum. Ne de olsa Londra burası. Yabancılarla utanç verici sohbetler etmemek için burada yaşıyoruz," dedi Mila sertçe. Ojesi ve rujunu birbirine uydurduğunu fark ettim. İç çamaşırının da aynı renk olduğuna bahse girerdim.

"Hafta sonlarınızı nerede geçiriyorsunuz?"

Önce şaşırdı fakat sonra yüzü yumuşadı. "Sevgilim Harry'yle. Harry Par," dedi.

Sevgilisinin adını, kazanan elini gösteren bir poker oyuncusunun kendini beğenmişliğiyle söylemişti. İsmi tanımamı bekliyorsa daha çok beklerdi. Kafamı iki yana salladım.

"Sanatçı. Heykeltıraş. Çok başarılı biri. Kent'de bir evi var, hiçliğin ortasında."

Genel anlamda kötü bir hayat değilmiş diye düşündüm, güzelim Greenwich'te güzelim bir evi vardı, şehirdeki işi özel dikim takım elbisesinin, altın saatinin ve kasten az eşyayla döşenmiş evindeki pahalı mobilyaların parasını ödüyordu, üstüne üstlük Kent'te kafa dinleyecek bir yeri de vardı. Üst kattaki darmadağınık daireyle alt kattakinin temiz duvarları ve boş odaları birbirine taban tabana zıttı.

"Yedek anahtarları sizdeyken hiç Paige'in evine girdiniz mi?" diye sordum ve taktik değiştirmem irkilmesine neden oldu.

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Bir iki kez – musluğu açık bırakmış mı diye bakmak için," dedi alçak sesli, narin bir kahkaha atarak. "Ben endişeli bir insanım. Ona güvenmekte zorlanıyordum. Umursamazca bir şey yapıp bana iş çıkarmasından endişeleniyordum."

"Parmak izlerinizi ve DNA örneğinizi almamız gerek."

"Ne? Neden?"

"Çünkü evine girmişsiniz," diye açıkladım sabırlı bir şekilde. "Rutin bir işlem. Şüpheli olarak sizi elememiz gerekiyor. Bir zararı yok."

"Farkındayım," dedi kollarını kendini savunurcasına bağlayarak. "Ama bunun özel hayatıma müdahale olduğunu düşünüyorum."

"Cinayet soruşturması yapıyoruz. Gerçi pek umursuyormuş gibi görünmyorsunuz."

"Benimle alakası yok," dedi öfkeyle dilini şaklatarak. O sırada Paige'in dairesine çıkan merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Duvara balyozla vuruyorlar gibi ses çıkıyordu. Paige Hargreaves'in dairesinde halı olmadığını fark etmiş fakat bunun komşuları için ne kadar sinir bozucu olacağını düşünmemiştim. Mila'nın öldürülen komşusuna sempati göstermemesini neredeyse anlayabiliyordum.

"Kayıp olduğunu bildirmemişsiniz."

"Başka biri yapmış. Benimle alakası yok. Son gelişinize kadar gerçek olduğuna bile inanmadım. Tabii o zamandan beri çürümüş yiyecek kokusunu bastırmak için elimden geleni yapıyorum," dedi eliyle arkasındaki büfenin üstünde koyduğu etrafı yeşil incir kokusuyla dolduran üç fitilli mumu göstererek. "Herhâlde işiniz bittiğinde her şeyi orada bırakacaksınız. Üstümdeki dairenin boş ve çöple dolu olduğunu bilmek korkunç bir şey," dedi ve ilk defa yüzümdeki ifadeyi görünce şaşırdı.

"Ama hiçbir şeye dokunmadım. Olduğu gibi bıraktım, gerçekten. Kaybolduğunu söylediğinizden beri içeri girmedim."

Ona kaşlarımı çattığımı fark ettim. "Konu o değil, son gelişiniz dediniz. Polis daha önce buraya geldi mi?"

"On gün kadar önce bir dedektif geldi. Tabii ki onunla konuştum, Paige hakkında bir bilgisi var mı diye sordum. İpucu bırakmış mı diye etrafa baktı," dedi Mila kafası karışmış bir şekilde. "Paige'in kaybolmasıyla ilgili dosyanızda buna dair bir not falan yok mu?"

"Olması gerekiyor," dedim ama olmadığını çok iyi biliyordum. Paige'in parçaları nehir kıyısına vurana kadar kimse onun için endişelenmemişti. Akli dengesi yerinde bir yetişkindi, düzenli bir işi ya da bakmakla yükümlü olduğu kimse olmadığı için istediğini yapabilirdi. İşten çıkarılmalar yüzünden polisin şiddet belirtisi olmayan beklenmedik bir kayıp vakasına dedektif gönderecek zamanı yoktu. "Şu dedektiften biraz bahsedebilir misiniz?"

"Söyleyecek pek bir şey yok. O gün eve erken gelmiştim, kapının önünde karşılaştık. Daireye giriyordu."

"Size kimliğini gösterdi mi?"

"Evet, tabii ki."

"Adını hatırlıyor musunuz? Ya da bağlı olduğu karakolu?"

"John Spencer. Hangi karakoldan geldiğini bilmiyorum."

"Dış görünüşü nasıldı?"

"Emlakçı gibi," diye nahoş bir şekilde gülümsedi. "Ya da dedektif gibi herhâlde. Ucuz bi takım elbise, çirkin ayakkabılar, fazla tıraş kolonyası ve saç jölesi."

Aşağılamalarını duymazlıktan geldim. "Kaç yaşındaydı?" diye sordum.

"Sormadım," dedi ve teslim oldu. "Otuzlarının başında?"

"Ne kadar kaldı?"

"Çok uzun değil. On, belki on beş dakika."

"Gittiğini gördünüz mü?"

Kadının yüzü kızardı. "Pencereden baktım, evet. Merak etmiştim."

"İçeriden bir şey aldı mı?"

"Paige'in telefonunu, bilgisayarını aldı, bir de bir sürü kâğıt; dosyalar, defterler, o türden şeyler. Hepsini şeffaf bir torbaya koyup arabasına taşıdı."

"Arabasını gördünüz mü?"

"Hayır. Geri dönecek sandım. Eşyaları arabaya koyduktan sonra bana iletişim bilgilerini vereceğini söyledi. Ama geri gelmedi," dedi ve tekrar saatine bakarak sinirle iç geçirdi. "Neden bu kadar soru soruyorsunuz ki? Araştırıp kendisine sorabilirsiniz. Dedektiflerin kaydı, hiç değilse ulaşılabilecekleri bir numaraları falan vardır."

"Gerçekten dedektif olsaydı öyle yapardım."

Sonunda kadının kibirli kabuğunu kırmayı başarmıştım. Elini boğazına koydu. "Yani... yoksa... *katil* miydi?"

"Katil miydi değil miydi bilmiyorum," dedim. "Ama şöyle düşünün. Hayatta kaldınız."

6

Paige Hargreaves'in arkadaşının adresini bulduğumuzda hâlâ Mila Walsh'un söylediklerini düşünüyordum. Whitechapel'da pejmürde eski bir binada yaşıyordu. Londra'nın merkezini dolduran yüksek camlı ofis binalarına yakın olsa da o para ve ayrıcalıkla arasında uçurumlar vardı. Zile bastığım sırada yanımdan geçerken bana bakan herkesin polis olduğumu anında anladığını biliyordum.

Mila'yı Liv'le bırakmıştım, o benden daha sempatikti ve daha önemlisi, Mila'nın isterik davranışlarına dayanabilirdi. Beni asıl ilgilendiren şey, Mila'yi Paige'in dairesine giren adamın robot resmini çizdirmeye ikna edebilmekti.

"Ama ya geri dönerse?" diye seslenmişti arkamdan, sesi dehşetten titriyordu. "Ya canımı yakmaya çalışırsa? Onu *gördüm.*"

Adam yüzünün görülmesini umursamadı diye düşündüm olayı çözmeye çalışarak. Bu adam katil miydi? Yoksa başka biri miydi?

Cızırdayan diyafon beni kendime getirdi. "Kim o?"

"Polis," dedim olabildiğince net ve alçak sesle. "Arkadaşınız Paige'le ilgili görüşmeye geldim."

Kapı takırtıyla açıldı, ben de itip içeri girdim. Girdiğim sırada burnuma dolan eskimiş idrar kokusunun kapı eşiğinden mi yoksa binadan mı geldiğini merak ediyordum. Gitmem gereken daire tabii ki en üst kattaydı ve asansör tabii ki çalışmıyordu. Koşar adım yukarı çıktım, bir yandan da kayıp raporunu okumaya çalışıyordum. Birileri Paige'in bulunduğu haberini yaymıştı ve bundan memnundum. Kimse ölüm haberi vermeyi sevmezdi ve ben bu konuda paslanmıştım. Kural gereği insanların kalbini kırmak zorunda olanlar üniformalı memurlardı, dedektifler değil.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda Bianca Drummond dairesinin kapısını zaten açmıştı. Minyon bir kadındı, gözleri kızarmıştı, ağlamaktan yüzü şişmişti, üstünde eşofman ve tüylü çorap vardı. Yas tuttuğu her hâlinden belliydi: arkadaşını kaybettiği için mahvolmuş görünüyordu.

"Kusura bakmayın. Çıkması zor oluyor."

Nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. "Vücut için iyi," dedim.

"Aklıma çok uçuk bir fikir geldi," dedi durdu ve gözlerini paçavraya dönmüş bir mendille sildi. "Nehirde bulunan parçaların Paige'e ait olmadığını, hata yaptığınızı söylemeye geldiğinizi düşündüm. Yanılıyor olmanız mümkün, değil mi?"

"Korkarım ki değil. DNA örneği uyuştu."

Sözlerim üstüne Bianca'nın gözlerindeki gücün –ve umudun– yok olduğunu gördüm. Neden hata yaptığımızı düşünmek istediğini biliyordum, bu yüzden da ona ısınmıştım. Sessizce kenara çekilip küçük, çok sıcak salonuna geçmemi izledi. Koltuğun üstünde buruşuk bir yorgan vardı, koltukta yatmış ağlıyor, mendillerini de yere atıyor gibi görünüyordu.

"Kusura bakmayın, etraf dağınık," dedi ve mendil kutusunu aldı, sonra ne yapacağını bilemiyor gibi geri koydu.

"Lütfen dert etmeyin. Sorun değil."

"Çay ister misiniz?"

Sosyal durum ne kadar tuhaf olursa olsun hep çay oluyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Çok uzun kalmayacağım. Paige hakkında birkaç sorum vardı o kadar," dedim.

Kadın burnunu çekip saçlarını atkuyruğu yaparken aynı anda kendini de gözle görülür biçimde toparladı. "Gittiğine inanamıyorum," dedi.

"Şok olmuş olmalısınız."

"Yani, onun için endişeleniyordum, evet. Biliyorsunuz, kayıp olduğunu ben bildirdim. Ama hiç aklıma gelmezdi..." dedi ve derin, titrek bir nefes aldı, duygularına hâkim olmaya çalışıyordu. "Nehirde bulunduğunu söylediler."

"Evet, öyle."

"Boğulmuş mu? Yoksa..."

"Nasıl öldüğünü henüz belirlemedik," dedim doğruyu söyleyerek. Bianca detayları bilmiyorsa benden duymasını istemiyordum.

"Ne zaman olduğuna dair tahmininiz var mı? Kayıp olduğunu bildirdiğimde zaten ölmüş mü? Bir yerlerde mi tutulmuş? Yoksa onu hemen öldürmüşler mi?"

"Öldürmüş*ler* mi?" diye tekrarladım.

"Kim yaptıysa işte," dedi mendillerden birine sığınarak fakat gözlerinin bir anlığına parıldadığını fark ettim, söylemek istediğinden fazlasını söylemişti. Bir şey mi biliyordu?

"Henüz bilmiyoruz. Ama soruşturmanın çok başlarındayız. Kimliği daha bu sabah belirledik," dedim bir saniye duraksayarak. "Bunu yapan kişiyi ya da kişileri bulmamıza yardımcı olmak için Paige hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmanız gerekiyor. Canını yakmak isteyecek birileri var mıydı?"

"Ben de onu düşünmeye çalıştım," dedi burnunu çekerek. "Yardımcı olmak istiyorum."

"Paige hakkında konuşarak başlayalım. Ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Üniversiteyi beraber okuduk. Aynı bölümdeydik. İlk gün tanıştık ve çok iyi anlaştık."

"En samimi arkadaşlarından biriydim diyebilir misiniz?"

Bianca başıyla onayladı. "Çok arkadaşı yoktu. Çok fazla tanıdığı vardı ama onu gerçekten tanımak uzun sürerdi. Çok... içine kapanıktı. Sürekli insanların arasında olmasına gerek yoktu. Olmak da istemiyordu."

"Erkek ya da kız arkadaşı var mıydı?"

"Erkeklerden hoşlanıyordu ama konu çok ciddiye biner binmez ayrılıyordu. Hayatına başkalarını almak istemiyordu. Dört senedir orada yaşamasına rağmen dairesine iki kere falan gittim sanırım."

"Ailesinden bahsedebilir misiniz?"

"Kimsesi yoktu. Tek çocuktu ve ebeveynleri o yirmi yaşındayken öldü. Mısır'da gittikleri şaibeli bir tatil köyünde gıda zehirlenmesi geçirip vefat ettiler, tatil köyü de olay yüzünden kapandı. Gıda zehirlenmesinden ölmek insanın aklına gelmiyor ama hastalandıktan bir iki gün sonra öldüler. Paige mahvolmuştu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Çok kötüydü. Özellikle de hiç paraları olmadığı ortaya çıktığında. Onu pahalı okullara gönderiyorlar ve çok lüks yaşıyorlardı ama aslında o kadar paraları yokmuş. Parayı şirketlerinden alıyorlarmış ve şirketin durumu iyi değilmiş. Öldüklerinde aylarca ödemediği ipotekleri varmış, kredi kartlarında limit kalmamış. Her şeyin satılması gerekti. Paige seyahat acentesinden tazminat alacaktı ama iflas ettiler. Dolayısıyla Paige'in pek parası kalmadı. Onu tanıdığımdan beri çalışıyordu. Onun kadar çalışkan birini hiç görmedim."

"Dairesinde bir sürü pahalı elbiseler vardı, en pahalı markalardan."

Bianca sözlerimi başıyla onayladı. "Söylemek istediğim de tam buydu. Kariyerine moda yazarlığıyla başladı. Çok etkileyici elbiseler topladı çünkü numune satışlarına çağırıldı ve moda şirketlerinin halka ilişkiler sorumlularıyla arkadaş oldu, bu yüzden her şeyi indirimli ya da bedava alabiliyordu. Hiçbir şeye asıl ücretini ödemedi sanırım."

"Kariyerine moda sektörüyle başladı dediniz. O alana hâlâ ilgi duyuyor muydu?"

Bianca güldü. "Modaya hiçbir zaman ilgi duymadı. Hayat tarzı nedeniyle işe yarar bir şeydi, iyi olduğu bir konuydu ama canını sıkıyordu. Araştırmacı gazeteci olmak istiyordu, hayatın karanlık tarafına bakıp gerçekleri ortaya çıkarmak istiyordu. Ama kimse onu ciddiye almıyordu. Kimseyi ona o alanda iş vermeye ikna edemiyordu. Ondan önemsiz şeyler yazmasını, modadan, magazinden bahsetmesini istiyorlardı. Deli oluyordu. İşini çok iyi biliyordu, ihtiyacı olan tek şey bir fırsattı. Ama kararlıydı, ben eninde sonunda başaracağını hissediyordum. İstediği hikâyeleri anlatabilmek için serbest çalışmaya döndü."

"Ona ulaşamadığınızda endişelendiniz mi? Söylediklerinize bakılırsa kendi başına olmayı seven biriymiş. Yalnız çalışıyormuş. Neden başına kötü bir şey geldiğini düşündünüz?"

"İçime doğdu," dedi Bianca huzursuzca kıpırdanarak, elindeki mendili parçalamaya odaklandı.

"İçinize mi doğdu?" dedim arkama yaslanıp bekleyerek. Sessizlik dayanılmaz noktaya gelince iç geçirdi.

"Büyük bir hikâye üstünde çalışıyordu. Başına bir iş geldi sandım."

"Nasıl bir hikâye?"

"Bilmiyorum," dedi ve yüzümdeki şüpheli bakışı görünce irkildi. "Gerçekten bilmiyorum, tamam mı? Ne olduğunu söylemedi. Birinin hikâyeyi çalacağından korkuyordu."

"En iyi arkadaşına bile mi söylemedi?"

Bianca tekrar huzursuzca kıpırdandı. "Kimseye güvenmiyordu. Şahsi bir şey olarak algılamadım," dedi.

Yalan söylediğini bilsem de onu anlıyordum. "Yani size hikâyeden bahsetmedi öyle mi?"

"Ne olduğunu ya da nereye gittiğini bile söylemiyordu. Ama heyecanlı olduğunu biliyordum."

"Hikâyenin ne olduğunu nasıl öğrenebiliriz?"

"Bilgisayarında notlar vardır."

Bilgisayarın kayıp olduğunu söylemek istemiyordum. "Bu hikâyeden başka kimin haberi olabilir?"

"Birkaç editörle konuşmuştu."

"Başarılı görüşmeler değil miydi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi ve yüzümdeki şüpheyi gördü. "Bu, yanlış kapıları çaldığı anlamına gelmiyor. Genellikle fikirler için iş verilmiyor. Editörlerin ilgilenmesi için elindekinden kesinlikle emin olman lazım. Birkaç aydır bu hikâye üstünde çalışıyordu."

"Ama basılacağının garantisi yoktu."

Bianca omuzlarını silkti. "Öyle oluyor zaten. En kötüsü de tek başına olmak. Eskiden editörün nerede olduğunu ve ne yaptığını bilirdi. Artık hiçbir güvenliğimiz yok. Kimse nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı bilmiyor. Hepimiz için riskli ama en çok genç kadın gazeteciler sorun yaşıyor. Herhâlde bu düşünce aklımın bir kenarındaydı. Bu yüzden ona ulaşamayınca panikledim."

"Görüşmüş olabileceği editörlerin isimlerini yazar mısınız?" diyerek defterimle kalemimi sehpanın üzerinden ona ittim. Bir şeyler yazmak yerine deftere baktı ve sessizce mendilini

yolmaya devam etti. Bu gönülsüzlüğü, bilmediğim bir profesyonel etik kuralından mı kaynaklanıyor diye merak ettim. "İsterseniz listeyi başkasından da alabilirim."

"Hayır, hayır. Sorun değil," dedi ve eğilip beş isim ve yayın adı yazdı. "Ben olsam bunlardan başlardım. Hepsiyle konuştu mu emin değilim ama onlarla çalışmak istediğini biliyorum."

Defteri bana doğru ittiği sırada kapıdan takırtılar yükseldi ve arkamı döndüm. Bianca ayağa fırladı.

"Sevgilim geldi. Bu saatte gelmemesi gerekiyordu."

"İşim bitti zaten," dedim ve ben de ayağa kalktım, eşyalarımı topladım. "Sizi rahat bırakayım."

Bianca koridora koştu ve "Burada ne arıyorsun?" diye tısladığını duydum.

"Erken çıktım," dedi bir ses. Bir hışırtı duyuldu. "Bunları sana aldım."

Bianca bir şeyler fısıldayarak ona cevap verdi. Eşyalarımı kontrol ettikten sonra dairenin minik koridoruna ilerledim. Sevgilisi kucak dolusu turuncu renkli, sık yapraklı çiçeklerle gelmişti.

"Çok güzeller."

"Düğün çiçeği. Çok severim. Bianca'nın moralini düzeltir diye düşündüm," dedi. Sevgilisi tepede tırnağa yeşillere bürünmüştü, üstünde profesyonel bahçıvanların giydiği yelek ve kalın pantolonlardan vardı. Gülümseyerek elini uzattı. "Sam Williams," dedi.

"Maeve Kerrigan."

"Polis memuru. Paige hakkında konuşmaya gelmiş," dedi Bianca, sesinde bir boğukluk vardı.

"Çok üzgünüm, canım," dedi ve Bianca'yı kendine çekip kısa süreliğine sarıldı. Bianca çırpınıp kollarından kurtuldu, kederi sinir bozukluğuna dönüştü. Bazı insanların kederliyken böyle davrandığını biliyordum ama Sam incinmiş gibiydi.

"Ben de gidiyordum," dedim hızla. "Yardımın için teşekkürler, Bianca."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik," dedim kartımı uzatarak. "Yardımı olabileceğini düşündüğün bir şey hatırlarsan ara. Ayrıca soruşturmanın detaylarını gizli tutarsan sevinirim. Yarın gazeteyi açtığımda konuyla ilgili iki sayfalık bir manşet görmek istemiyorum."

"Öyle bir şey yapmam," dedi burnunu çekerek, canı yanmıştı.

İkinci kez yalan söylediğinden kesinlikle emindim.

İki Yıl Önce

Saçları dikili dursun diye ellerini tutamların arasından geçirdi. Odada bir yatak ve tavanın çatlamış, dökülen sıvasına ağır gelen bir avizeden başka bir şey yoktu. Yerde yan duran içi boş bir şampanya şişesi vardı. Etraf kötü kokuyordu, birisi kusmuş diye düşündü. Ya da daha kötüsü. Köşede tişörte benzeyen buruşuk bir yığın vardı. Üstü bakırımsı bir lekeyle kaplıydı – kırmızı şarap kusmuğu, bok, kan, bilemiyordu. Ama kötü kokuyordu. *Kendisi* kötü kokuyordu.

Bacaklarını yataktan sarkıtıp ayaklarını pislikle kaplı yere bastırdı. Göğsü tozlu bir kuş kafesiydi, kalbiyse ölen bir kanarya gibi yavaşça çırpınıyordu. Gömleğini giydiği sırada öksürdü, ses boş duvarlarda yankılandı.

Ev önceki gece gözüne çok süslü görünmüştü. Tabii o zaman son derece sarhoştu ve hava karanlıktı.

Eski şişelerin ağzına konmuş beyaz mumlar titrek ışıklar saçıyordu.

Şarap içmişleri, hem de o kadar çok içmişlerdi ki.

Müzik çalıyordu, basın midesindeki yankısı kalbine nasıl atacağını öğretiyordu.

Dayanılmaz bir sıcaklık vardı, acımasızca derisinin her santimine işliyordu. Sırtındaki, boynundaki ter. Tuz tadı.

Aşina olmadığı talepkâr, kararlı kabalık.

Ben olamam, dedi kendi kendine. Kendisine söyleneni yapmıştı o kadar.

Eline teslim olan boyun, sessiz bir yakarış ve arzuyla geriye düşen kafa, kapalı gözler, aralanmış dudaklar. Erkekliğini daha önce hiç bu kadar hissetmemişti, kontrol sahibiydi, buyurgandı.

Ne s*açmalık* ama.

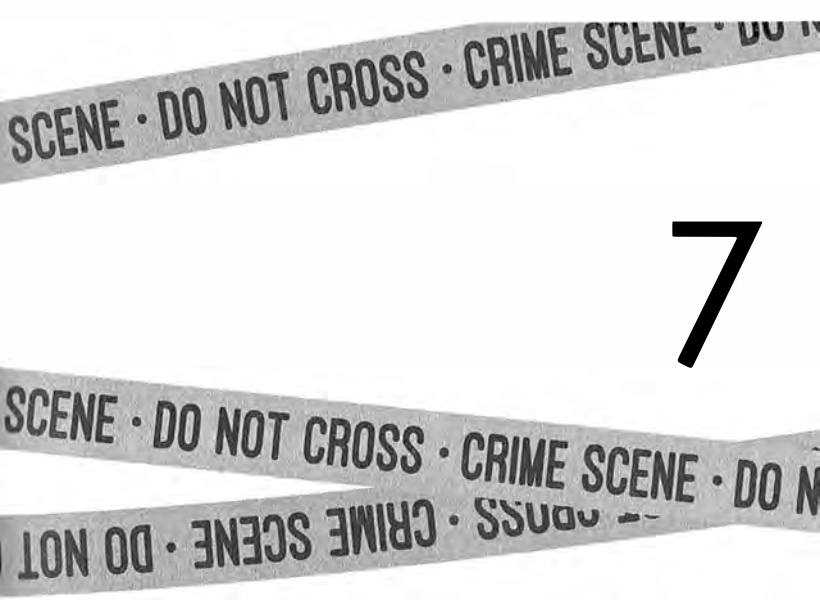

7

Bianca'nın yaptığı editör listesindeki son görüşmemdeydim, hiçbiri sonuç vermemişti. Bu da sonuçsuz kalacak gibi duruyordu ki tamamen şansın yardımıyla turnayı gözünden vurdum.

"Kesinlikle ilgilendiğim biri değil."

İsmin üstünü çizip iç geçirdim. "Konuştuğum diğer isimler de bir şey bilmiyordu," dedim.

"Başka kimi aradınız?"

Listeyi okudum.

"Bu listeyi nereden buldunuz?" diye sordu, sesindeki profesyonel merak dikkatimden kaçmadı.

"Başka bir gazeteciden, Paige Hargreaves'in bir arkadaşı."

"Adelia Munroe'yu neden eklememiş bilmiyorum. Asıl ondan başlamanız gerekirdi."

Bianca, bu ismi ona dair sorular soracak kadar tanımadığımı umarak listeye kasten mi eklemedi diye düşündüm. Yardım etmek istiyor gibi görünüyordu ama bildiği her şeyi bana anlattığına inandığım söylenemezdi. İyi bir gazeteci, tutacak bir hikâye bulmak için her şeyi yapardı ve Paige'in

verdiği ipuçlarına göre bu iyi bir hikâyeydi. Bianca'nın ona engel olmamı istemediğinden şüpheleniyordum. Bu masumane bir nedendi ama yine de önemli bir detayı bilerek belirtmemiş olma ihtimali beni rahatsız ediyordu. İnsanların söylemediği şeyler de bazen söyledikleri kadar önemli olabiliyordu. Defterimde Bianca'nın ismini kutu içine alıp kenarlarını karaladım. "Aklıma bile gelmedi," dedim.

Editör güldü. "Öyle görünüyor. Ama Adelia'yı tanıyorsunuz, değil mi?"

Tanıyordum çünkü Adelia, *Insight* dergisinin yirmi yıllık editörüydü, televizyona ve radyoya düzenli olarak çıkıyordu. Hakkında bir şeyler biliyordum, bu da ona soru sorma fikrinin bile beni germesine yetiyordu.

"Tanıyorum."

"Onu bir arayın. Göründüğü kadar korkutucu değildir," diye eklediğinde ona teşekkür ettim. Başka bir editör için korkutucu olmayabilirdi ama bana dehşet verici geliyordu. Ofisini ararken özgüvenli konuşmaya çalıştım ve kısa bir süre sonra kendimi Adelia'yla konuşurken buldum.

"Ah evet, Paige Hargreaves'le bir hikâye hakkında konuştum. Maalesef bizlik bir şey değildi ama ilgimi çekmedi değil," dedi hattın diğer ucundaki ses. Kültürlü ve dinlenmeye alışık birinin ölçülü konuşmasına sahipti. Somurtan ifadesini gözümün önüne getirebiliyordum; şahine benzeyen yüzü, sık sık konuşmacı olarak çıktığı televizyon programlarından tanıdıktı.

"Hikâye neydi?"

"Birkaç ay önce konuştuk. İzin verin detayları hatırlamaya çalışayım," dedi ve birkaç saniye sessiz kaldı, masamdaki şeylerle uğraşmaya başlayacak kadar uzun sürmüştü. "Evet. Doğru. Chiron Kulübü'nü araştırmak istiyordu. C-H-I-R-O-N." İsmi *ki-ron* şeklinde telaffuz etmişti.

"Chiron Kulübü nedir? Hiç duymadım," diye itiraf ettim ismi yazarken. Blöf yapmaktansa cahilliğimi itiraf etmek daha iyiydi.

Kadın güldü. "Duymamanıza şaşırmadım. Bizim gibi insanlar için değil. Sadece erkekleri alıyorlar, o da davetle. Sosyal bir kulüp, daha doğrusu öyleymiş gibi görünmeye çalışıyor. Bağış toplamak için etkinlikler düzenliyorlar; balolar, akşam yemekleri, boks maçları. Sadece o zaman kamuoyuna görünür olmaya çalışıyorlar, çoğu insan da onları sadece bununla tanıyor."

"Sosyal kulüp değilse nedir?"

"Sormakta haklısınız. Kulüpte güçlü bir sessizlik kültürü var, henüz kimse bu sessizliği bozmayı başaramadı. Üye sayısı çok az ve hepsi çok zengin. Hepsi politikacı, iş adamı, banker, hâkim – seçkin insanlar. Güçlüler ve genellikle üyelerini eski üyelerin çocukları ya da torunları arasından seçiyorlar. Çok gizli ve bana sorarsanız biraz saçma ama Paige şeytani bir şeyler çevirdiklerini düşünüyordu."

"Şeytani," diye tekrarladım. "Örneğin?"

"Onu tutmadan söylemek istemedi. Dediğim gibi, bize uygun bir hikâye olmadığını düşündüm. Hikâyede kirli bir his vardı," dedi ve duraksadı. "Üyeler güçlü insanlar. Bu hikâyeyi basarak onlara olan erişimimizi kaybedebilirdik. Artıları ve eksileri tartmam gerekti. Bu derginin ününü inşa etmek için çok emek harcadım. Tabloid gazetelere uygun bir hikâye için ismimizin lekelenmesini istemedim."

Vay be. "Bunu Paige'e söylediniz mi?"

"Daha kibar davrandım. İyi bir yazar olma potansiyeli vardı. Kurulu düzeni altüst etmek ya da amacı neyse onu yapmak yerine ağırdan alıp kendini geliştirmesini istiyordum," diyerek duraksadı. "Bu hikâyenin ölümüyle alakalı olması mümkün mü?"

"Henüz bilmiyorum," dedim. "Ama başlangıç noktası olabilir."

Telefonu kapattıktan sonra internette Chiron Kulübü'nü araştırdım ve Adelia'nın söylediği ettiği gibi birkaç hayır etkinliği haberi buldum. Gizliliğe takıntılı olduklarından bir internet siteleri olması beni şaşırttı.. Ne var ki, siteye girdiğimde işe yarar hiçbir bilgi verilmediğini gördüm. Açılan sayfa simsiyahtı, üyelerin bilgilerini girmeleri için konmuş kutucuklar vardı. Başka hiçbir bilgi, soru sormak için kullanılacak bir e-posta adresi bile yoktu. Grupta olmayanları istemedikleri açıktı. Google'da biraz daha araştırma yapınca en azından bir adres bulmayı başardım.

"Bu ne?" dedi Liv omzumun üstünden eğilip kulübün süslü, çok sütunlu binasının uydu fotoğrafına bakarak. "Harika binaymış."

"İnanır mısın bilmiyorum ama gizli bir kulübün karargâhı," diyerek bakış açısını değiştirdim. "Blackfriars Köprüsü'nün yanında, nehre bakıyor."

"Bir yerlerden gözüm ısırmıştı. O binaya bayılıyorum. Ne olduğunu bilmiyordum."

"Gizliyorlar. Dışarıda tabela yok."

"Chiron Kulübü," dedi Liv notlarıma bakarak. "Katılmayı mı planlıyorsun?"

"Kriterlere uymuyorum," dedim ve nedenini açıkladığımda merakının biraz daha kabardığını gördüm.

"Araştırmamı ister misin? Belki bir şeyler bulabilirim."

"Harika olur. Onlarla Paige hakkında konuşmak istiyorum. Önceden elimde ne kadar bilgi olursa o kadar iyi."

"Oldu bil," dedi Liv ve kendi masasına doğru gözden kayboldu. Liv'in mali soruşturma deneyimi vardı, Chiron Kulübü ve üyeleri hakkında onunla kayıt dışı konuşabilecek bağlantıları mevcuttu. Bense Paige'e dönüp Bianca'nın ailesi

ve geçmişi hakkında verdiği bilgileri doğruladım. Sıkıcı fakat gerekli bir işti, gerekliydi çünkü Bianca arkadaşına karşı derin ve samimi bir keder duyuyor olsa da ona tamamen güvenmiyordum. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Defterimin sayfalarını çevirip Mila'yla yaptığım görüşmede aldığım notları açtım ve hepsini tekrar okudum. Sahte polis memurunu merak ediyordum. Mila'nın internet sitesine baktım, tıpkı kendisi kadar bakımlı ve işe yarar bilgiden yoksundu. Bir şey bulurum diye Harry Parr'ı bile araştırdım. Soruşturmanın başındayken neyin önemli, neyin önemsiz olduğu bilmek mümkün değildi. Detay avlamak konusunda çok başarılıyım diye teskin ettim kendimi. Harry'yi araştırmamın tek nedeni onu (yaşlı ama çekici olduğu kadar gerçekten ünlü bir heykeltıraştı) Mila'ya çeken şeyin ne olduğunu merak etmem değildi. Magazin dergilerinden birinde bulduğum röportajda (masmavi gözleri ve kaslı kollarıyla stüdyosunda çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı) hayati tehlikesi olan bir otoimmun hastalığı geçirdiği ve bu hastalıktan Londra'daki evini sorumlu tuttuğu için Kent'e taşındığı yazıyordu. Bu da neden sevgilisiyle ayrı yaşadıklarını açıklıyordu ama bence Mila'ya alerjisi vardı. Kent'teki deniz kenarı bungalovun fotoğraflarını görünce Londra'dan taşınmak istedim. Çok hoş bir hayalin ortasındayken ofis kapısı hışımla açılıp duvara çarptı ve Josh Derwent içeri girdi. Gömleğinin yaka düğmesi açıktı, kravatı yamuktu, aceleyle gevşetilmiş gibi duruyordu. Yüzü soluktu, saçları dağınıktı ve gözleri ışıl ışıldı.

"Kim içmeye gelir?" diyerek hafifçe kıstığı gözlerini odanın içinde gezdirdi. Bu yorgunluğu tanıdım ve içimi kötü bir his ele geçirdi. Şu anda onu ayakta tutan tek şey adrenalindi. "Hadi ama. Georgia geliyor. Chris?"

Pettifer başıyla onayladı. "Beş dakikaya geliyorum," dedi.

"Beş dakikadan fazla beklemem. Başka? Liv?"

"Bir kadeh kırmızı şarap için neler vermezdim," diyerek gülümsedi. "Maden suyuyla yetinirim."

Gözleri bana ilişti. "Kerrigan. İçki?"

"Neyi kutluyoruz?"

"Poplar davasının failini tutukladık," dedi Georgia, Derwent'ın arkasından içeri girerek. Masasına bir dosya koydu, enerjisi tamamen bitmiş gibi yavaş yavaş hareket ediyordu. "Baba cinayetle suçlandı ve hapishaneye gönderildi. Sevgilisi aleyhine tanıklık ediyor."

"Kutlamaya değer, değil mi?" dedi Derwent. Masamın yanına gelmişti, her şeyi alıp inceliyordu. "Çok iyi haber. Bebeğin ölümü ve annenin yaşadığı acı dışında. Ama yine de içkiye değer."

En sevdiğim kalemimi elinden alıp kavanozun içindeki yerine koydum. "Eşyalarıma dokunma," dedim.

"İçkiye gel," dedi ve gözlerime bakınca cesaret gösterisini bıraktı, tekrar konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki sadece ben duyabildim. "Lütfen."

Henüz eve gidemeyeceğini anladım. Bu karanlık, muazzam öfkeyi sevgilisine ve oğluna götüremezdi. Hislerini sormadan anlayabilecek insanların arasında olmadığı sürece öfkesinin kontrolden çıkması riskini alamazdı.

"Neden olmasın," diyerek ayağa kalktım ve ceketimi giydim. "Başka işim yoktu zaten."

Her zamanki gibi gelecek herkesi toplamak beş dakikadan çok daha uzun sürdü. Hepimizin hazırlanması da yarım saat kadar. Diğerlerinin eşyalarını toplamasını beklerken kendimi Georgia'yla yan yana dururken buldum.

"İyi misin?"

"Evet," diye ürperdi. "Haklıydın."

"Bunu söylemeyecektim."

"Çok iyi halletti," dedi ve ikimiz de Derwent'a baktık, sandalyesinde dönüyordu, söylediği bir şey Pete Belcott'un yüzünün kızarmasına, diğerlerininse gülmesine neden oldu. "Anneyle çok iyi ilgilendi. Ondan hiç beklemezdim."

"Artık biliyorsun," dedim. "İşinde insanların düşündüğünden daha iyi. Ama bunun bir bedeli var."

Sözlerimi başıyla onaylayıp hızla gözlerini kırpıştırdı, kendini toparlamak için savaş veriyordu.

"Hislerini birine mutlaka anlat."

"Josh da öyle dedi."

Josh. Georgia'nın onunla çalışmasından nefret ediyordum ama bunu belli etmemeye kararlıydım. "Güzel. Gerçi kendisi asla terapiye gitmez ama sen gitmelisin."

Başıyla onaylayıp düşündü. "Sen gidiyor musun?" diye sordu.

"Bazen."

Grubun geri kalanı sonunda masalarından ayrıldı ve asansöre doluştuk, okuldan çıkmış serseri çocuklara benziyorduk. Zemin kata indiğimizde Derwent asansörün içinde durup yoklama alarak bizi lobiye çıkardı. Dışarı çıkan son kişi olmak için geride kaldım ve adımımı atmadan önce biraz duraksadım.

"Boktan davaymış. İyi misin?"

"Olacağım," dedi ve kolunu omzuma attığında ona sarıldım ve beni asansörden çıkarmadan önce bir anlığına kendimi sıcaklığına bıraktım.. "Geldiğine sevindim," dedi.

"Sorun değil," dedim ama bu sözleri söylediğim anda beynim önüme çıkan, beni şaşkına çeviren problemi işlemeye başlamıştı.

"Seth?"

Üstünde kusursuz üç parça takım elbiselerinden biri ve mavi ipek kravatı vardı, işten çıkmış gibi duruyordu. Lobideki herkes ona bakıyordu, tabii o buna alışıktı çünkü o türden bir

yakışıklıydı. Ama bu sefer ona bakan herkes ona hayranlık duymuyordu.

"Hey, Maeve. Ben de seni arayacaktım."

"Ne hoş bir sürpriz," dedi Derwent yavaş yavaş. Kolunu omzumdan çekerken pek acelesi olduğu söylenemezdi. "Sen de mi bara geliyorsun?"

"Maeve'i yemeğe çıkarıyorum."

"Ama Seth, plan yapmamıştık," dedim ve bunu söylerken bir şey mi unuttum diye düşünmeye başladım. "Yaptık mı?"

"Hayır, yapmadık," deyip belli belirsiz gülümsedi. "Randevu almam gerektiğini bilmiyordum. Anlık bir şeydi."

"Mesaj atıp dışarı çıktığımı söyledim. Görmedin mi?"

"Gördüm ama bir dakika önce geldi. Mesajını gönderdiğinde çoktan yola çıkmıştım. Tünelde çekmiyor," dedi özür dilercesine telefonunu sallayarak.

"Ah," dedim Derwent'a bakıp yeniden Seth'e dönerek. "Şey. Bizimkilerle içki içmeye söz verdim," dedim, sanki bir faydası olacakmış gibi bizimkiler kelimesine hafifçe vurgu yaparak. Diğerleri uzaklaşmıştı ama herkesin bizi izlediğini biliyordum.

Seth kafasını salladı. "Evet," dedi.

"Yemekten haberim yoktu."

"Evet, olamazdı zaten."

"Bizimle bara gelebilirsin, Seth," dedi Derwent. Endişeyle ona döndüm, gözlerindeki bela parıltısını görebiliyordum. Hâlâ gergindi, bu nedenle de agresifti. Şu an kavga etmeyi çok istiyor, diye düşündüm huzursuzca. Ama sesi kibar çıkıyordu. "Tabii bize katılmak istersen."

"Sanmıyorum dostum."

"Dostum mu?" diye güldü Derwent. "Peki."

Aralarına girip Derwent'a döndüm, öfkeleniyordum. "Zor bir gün geçirdiğini biliyorum ama acısını ondan çıkarma."

"Sorun değil, Maeve," dedi Seth kolumu tutup hızlı, rahatlatıcı bir şekilde sıkarak. "Ekibinle gitmek istiyorsan gidebilirsin. Eve geldiğinde beni ararsın."

"İşte. İzin de aldın," dedi Derwent ve nefesim kesildi.

"İzin istemiyordum, seninle bir yere de gitmiyorum. Bu yaptığından sonra gidermişim gibi."

Gözleri kısıldı. "Ne yapmışım?"

Kavga etmek istiyorsa benimle edebilirdi. "Götlük yaptıktan sonra."

"Konuşmana dikkat et," dedi kaşlarını kaldırarak. "Kime sadık olduğunu görmek iyi oldu."

"Seninle bara gidip saatlerce sızlanmanı dinlemek yerine sevgilimle yemeğe çıkıp güzel vakit geçirmek istememe şaşırdın mı?"

Derwent kafasını iki yana salladı. "Kötü seçim yapmak istiyorsan ben engel olmayayım," dedi.

"Sanki olabilirsin de," dedim öfkeden tir tir titreyerek.

"Kötü seçim olduğumu söylemen hoşuma gitmedi," dedi Seth arkamdan.

"Neyin hoşuna gidip gitmediğini o kadar umursamıyorum ki ne diyeceğimi bilemedim," diye çıkıştı Derwent gözlerini benden ayırmadan.

Seçimimi kolaylaştırdığın için teşekkür ederim diye düşündüm Seth'e yaklaşarak. "Yemek fikri çok güzel," dedim ve Derwent'a dönerek, "Bensiz idare edin artık," dedim.

Derwent çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, ekibin geri kalanına gelmelerini işaret ediyordu, vücudundan yayılan hayal kırıklığı içeriyi duman gibi dolduruyordu. "Hadi gidelim," dedi.

Onlar gittikten sonra lobi çok büyük ve çok boş göründü. Seth bana baktı.

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun? Senin hatan değildi."

"Gelmemem lazımdı."

"Geldiğine sevindim," deyip yaklaştım, beni kollarına aldı. "Eve gidelim."

"Emin misin? Yemek ne olacak?"

"Canım istemedi."

"Dışarıdan söyleyebiliriz."

Yemek yiyemeyecek kadar üzgündüm ama başımla onayladım ve gülümseyip onu öptüm. Öfkeden deliye dönmüşken bile nezaketini koruması beni hiç şaşırtmamıştı. Bir kez daha benim için fazla iyi olduğunu düşündüm.

8

"Buraya nasıl geldiniz?"

Buraya nasıl geldim? Bu soru beni serseme çevirmişti çünkü çok tanıdıktı. Önceki geceden beri aklımda tekrarladığım soruydu: titreyen metroyla Seth'in dairesine giderken, Derwent'la aramdaki tartışmayı unutmaya çalıştığım sonsuz saatler, sonra da Seth yanımda horlarken çaresizce uyumayı beklediğim dakikalar boyunca kendime sorduğum şeydi. Bardaki konu ben olacaktım, bunu biliyordum ve hiç hoşuma gitmiyordu. İlişkimin durumu hakkında tahmin yürütülecekti. Liv, sevgilim hakkındaki fikrini kısa, kaba cümlelerle anlatacaktı. Derwent ne kadar uysal olduğum konusunda konuşacak, zavallı ölü bebek konusundaki öfkesini beni aşağılayarak çıkaraktı. Seth'i savunmama, alıngan davranmama, Derwent'ın beni ne kadar kolay sinirlendirdiğine güleceklerdi.

Ama onlarla olmak yerine Seth'le olmaktan mutluluk duymam gerekirdi. Ne var ki, Seth'in yatak odasının karanlığını izlerken kendimi hiç de mutlu hissetmiyordum.

Bana bu kadar düşünceli davranmasına kızmak saçmaydı. Hangi kadın, sevgilisi geceyi onunla geçirmek istiyor diye söyle-

nirdi ki? Ne tür bir insan sevgi ve bağlılığın değerini bilmezdi? Boğuluyor gibi hissediyordum ama bu benim hatamdı, onun değil. İnsanların beni sevmesine izin vermek konusunda kötü olduğumu hatırladım. Benim için her anlamda mükemmel biriyle olmaktansa bağımsızlığımın daha önemli olduğunu düşünerek bir ilişkiyi berbat etmiştim. Onu ne kadar önemsediğimi çok geç fark etmiştim.

Seth daha mükemmel bir sevgili olamazdı. Zekiydi, yakışıklıydı ve neredeyse her gün bana harika biri olduğumu söylüyordu. Çok...iyiydi. Buna karşı çıkmak delilikti.

İşleri yine berbat etmeyecektim.

Soruyu gerçek hayatta soran kişinin cevap beklediğini fark ettim, kaşlarını kibarca kaldırmıştı.

"Yürüdüm."

"*Yürüdünüz.* İnanılmaz."

"Öyle mi?"

"Bence öyle," dedi, büyük ve alçak deri koltukta oturan adam. Kol ve sırt kısmından aşınmış derisiyle, göz alıcı ve yeniden ziyade zenginlik diye bağırıyordu.. Gerçi bağırmasına gerek yoktu, ayrıca Chiron Kulübü'nün süslü binasında bağırmak muhtemelen yasaktı. Soluk ipek perdelerden altın işlemeleri aynalara ve devasa mermer şöminelere kadar her şey, zenginlik, kültür ve ayrıcalığın kanıtı gibiydi. Koltuğun yanındaki bronz lamba meşale taşıyan bir köle kız şeklindeydi, kafasını eğmişti, göğüsleri açıktaydı, kalçalarını saran cübbe altından oyulmuştu. Çok çirkin bir şey olduğunu düşündüm.

"Yürüyüş yapmak için güzel bir gün. Westminster'dan geliyordum."

Sör Marcus Gley bana gülümsedi. Kısa boylu, kilolu bir adamdı, gözleri parlaktı ve sesi iyi niyetle doluydu. "Benim de sevdiğim bir şey. Düşündüğünüzden çok daha anlamlı. Çoğu insan yürümüyor. Arabayla gelmeleri şoförleri olduğu anla-

mına geliyor çünkü burada park yeri yok. Taksiyle gelmeleriyse paralarını –daha doğrusu patronlarının parasını– harcamayı önemsemediklerini gösteriyor. Blackfriars durağının hemen yanındayız. Buraya taksiyle gelmeye gerek yok. Ama toplu taşımayla gelmeleri alçakgönüllü fakat sıradan oldukları, özgün olmaya çalışmadıkları anlamına gelir. Hayatta bariz yoldan giden insanlara yer var ama insanın orijinal olması da gerekir. Bisikletle gelirlerse başına buyruk, aksi ve muhtemelen biraz aptallar demektir. Londra'da ne aşk ne de para için de bisiklete binerim ve ikisi de benim için çok önemlidir."

Kaşlarımı kaldırma sırası bana gelmişti. "Peki yürürlerse?"

"O zaman aceleleri yok demektir. Akılları tam olarak işlerinde olmayabilir."

Yüzümün kızardığını hissettim ve ışığın bunu saklayacak kadar loş olduğunu umdum. "Ya da nehir kıyısında yürümek için güzel bir gündür," dedim.

"Evet, öyle. Size imreniyorum," dedi gözlerini tatlı bir şekilde kırpıştırarak.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Sör Marcus. Çok naziksiniz."

Adam umursamaz bir tavırla elini salladı. "Talebiniz ilgimi çekti. Ayrıca Kulüp ve birkaç yönetim kurulu işi dışında emekliyim. İşim varmış gibi yapamam."

"Yine de içeri bu kadar kolay alınmayı beklemiyordum. Gizli bir organizasyon olduğunuzu duydum."

Güldü. "Bond filmlerindeki gibi mi? Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok özür dilerim. Zaman zaman ziyaretçi kabul ediyoruz. Tabii eğer binada elinizi kolunuzu sallayarak gezmek isteseniz biraz daha... sert olmam gerekebilir."

"Şimdilik bu kadarı yeterli," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Bu tatlı, yaşlı adamın bana patronluk taslamasına tüm gün katlanabilirdim.

"İtiraf etmeliyim ki size nasıl yardımcı olabileceğimizi pek bilmiyorum. Soruşturma yürüttüğünüzü söylediniz. Birkaç emekli polis memuruyla aram iyidir, buna Met dedektifleri de dâhil. Bana kefil olurlar."

Görüşme talebimden beri bilerek belirsiz konuşmuştum, gülümsedim. "Chiron Kulübü'nün olayla ilgisi olup olmadığı henüz belli değil ama dediğim gibi, cinayet soruşturması yürütüyorum."

"Heyecan verici," dedi çok heyecanlı bir film izliyormuş gibi öne eğilerek. "Kim öldü?"

"Bir gazeteci."

"Tanrım, gerçekten de ajan filmleri gibi. Sizi temin ederim ki burada hiçbir gazeteci öldürülmedi. Adamın ismi neydi?"

Kelime seçimi dikkatimden kaçmadı ve bunu kasten yapıp yapmadığını merak ettim. "Aslında bir kadın. İsmi Paige Hargreaves," dedim.

"Hargreaves," diyerek biraz düşündü. "Hayır, öyle bir isim hatırlamıyorum. Nasıl ölmüş?"

"Harika bir soru. Sizinle iletişime geçmeye çalışmadı mı?"

"Hayır. Hayır, çalışmadığından eminim. Neden böyle düşündünüz ki?"

"Kulüp hakkında bir hikâye üstünde çalışıyor olabilirmiş."

"Olabilirmiş," diye tekrarladı. "Emin değil misiniz?"

"Soruşturmanın ilk aşamalarındayız."

"Bu kadar temel bir şeyi bilmiyorsanız çok başlardasınız demektir," dedi şaşkınlıkla gülümseyip kafasını iki yana sallayarak. "Neden ilgisini çektik ya da polise nasıl yardımcı olabiliriz bilmiyorum. Saklayacak bir şeyimiz yok."

"Üyeleriniz ve içeride olan bitenlere dair her şeyi gizli tuttuğunuz hâlde mi?"

"Sizin gizlilik dediğinize biz mahremiyet diyoruz."

"Chiron Kulübü hakkında ne söyleyebilirsiniz? Kulübün çalışma şekli ya da yaptıkları konusunda bilgi bulmakta çok zorlandım."

"Bunu bilerek yapıyoruz ama kötü bir niyetimiz yok. Bu detaylar yalnızca üyeleri ilgilendiriyor ve dışarıdan üye başvurusu kabul etmiyoruz. Olası üyeleri büyük bir özenle seçiyoruz. Onlara üyelik teklifini biz yapıyoruz. Daha... *uygunsuz* insanların dikkatini çekmek istemiyoruz diyelim."

"Kaç üyeniz var."

"Kesin olarak bilmiyorum. Bazıları pek ilgilenmiyor. Bazıları sadece kâğıt üstünde üye. Bazılarıysa her gün burada," dedi çaresizce ellerini açarak. "Çok belirsiz konuştuğumu düşündürüyorsunuz. Gerçekten bilerek yapmıyorum."

"Uygun üyelerde aradığınız özellik nedir?"

"Mali istikrar. Aidatlar biraz yüksek ama bunun gibi binalar maalesef kendi kendine bakım yapamıyor," diyerek neşeli bir şekilde elini sallayıp odayı gösterdi. Böyle bir ortamda "biraz yüksek" derken tam olarak ne kadar paradan bahsettiğini merak ettim. Yılda elli bin? Yüz bin? "Herkes verebileceği kadar veriyor, ki bu çok adil. Ayrıca aradığımız kriterlere uymaları gerek. Bağlantıları olmalı. Tabii ki zeki olmalılar, başarılı ve potansiyel sahibi olmalılar. Yeni üyelerimizin çoğu yirmili yaşlarında. Birbirine baston sallayan bir emekliler kulübü olmak istemiyoruz."

"Tüm üyeler erkek herhâlde."

Biraz rahatsız görünüyordu. "Evet, öyle."

"Chrion Kulübü'ne kadın bir üye kabul edilebilir mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem," dedi parmaklarını çenesi altında birleştirip gözlerini kırpıştırarak. "Hiç konusu açılmadı. Nedenlerinden biri feminist akımını pek desteklemiyor olmamız. Beceriden yoksun olan bireyleri sırf cinsiyetleri yüzünden ödüllendirmek isteyen bir akım olduğunu düşünüyoruz.

Kadınlar ya eşitimiz ve ayrıcalık istemiyorlar ya da narinler ve onlar için özel kotalar, fırsatlar falan oluşturmamızı istiyorlar. Feministler birbirine ters düşen, mantıksız bir ideolojinin peşindeler, tek amaçları problem yaratmak. Tabii ki bu insanların etrafında bulunmak da hoş değil. Kısacası, Kulübün üyesi olmak isteyen kadınlar, sırf bu isteklerini belirterek üyeliğe elverişsiz hâle geliyor."

O kadar tutarlı bir açıklamaydı ki neredeyse adama hayran kalacaktım.

"Kadınların Kulübü ziyaret etmesine izin var mı? Ya da Kulüpte çalışmasına?" diye sordum. Kulüp kelimesini büyük harfle düşündüğümü fark ettim, Sör Marcus'un da aynısını yaptığı belliydi. İçeri girdiğimden beri tek bir kadın görmemiştim. İri yarı, sert görünümlü bir adam beni içeri almıştı. İsminin Carl Hooper olduğunu söyleyip kendini güvenlik sorumlusu olarak tanıtmıştı. Beni siyah beyaz fayanslı bir koridordan geçirip yan odalardan birine sokmuştu. Sör Marcus çizgili takım elbisesi içinde neşeli bir tavırla beni bekliyordu. Koridordan geçtiğim sırada birkaç üye bana bakmıştı, yüzlerini ifadesiz tutmak için ellerinden geleni yapsalar da kadınların kulüpte beklenmedik bir görüntü olduğu belliydi.

"En üst katta idari personel var ve galiba mutfağımızda iki hanımefendi çalışıyor."

"Peki sosyal etkinliklerde?"

"Etkinliğe bağlı. Bazı etkinlikler sadece üyeler için. Diğer etkinliklerde –özellikle Noel partimiz ve yaz balomuzda– eşleri, kız arkadaşları ve benzeri kişileri seve seve ağırlıyoruz. Etkinlikler için geçici servis personeli alıyoruz, aralarında kadın garsonlar olabiliyor. Ama kadınların Kulüp yemek odasına ya da bara ziyaretçi olarak girmesi yasak."

Dosyamı açtım. "Paige Hargreaves'in fotoğrafı. Tanıdık geliyor mu?" diye sordum.

Fotoğrafı elimden alıp ciddiyetle baktı. "Hayır. Çarpıcı bir kız. Yüzleri pek hatırlamam ama onunla tanışsam hatırlardım," dedi.

"Üyelerin listesini alabilir miyim?"

"Söz konusu bile olmaz," dedi buz gibi bir tavırla gözlerini kırpıştırarak. "Bu tür bilgileri üye olmayanlarla paylaşmak Kulüp kurallarına aykırı."

"İkinci kattaki idare personelle görüşebilir miyim?"

"Çok meşguller. İsterseniz sorularınızı iletebilirim."

"Kendi sorularımı sorabilirim."

"Bu sefer soramazsınız," dedi. Hâlâ gülümsüyordu ama adamın ne kadar güçlü olduğunu yeni fark etmiştim. Israrlarıma devam edebilirdim ama nafile bir çaba olurdu. "Korkarım ki bu harika sohbeti burada kesmek zorundayım. Başka bir randevum var."

"Fotoğrafı alabilir miyim?"

Ayağa kalkarken fotoğrafı gömlek cebine soktu. "Bende kalması işinize yarar diye düşündüm. Diğer üyelere gösterebilirim. Genç hanım ben fark etmeden gelmiş olabilir belki," dedi ve bir anlığına şaşkın göründü. "Gelip gidenleri yakından takip etmeye çalışıyorum ama bazen başarısız oluyorum."

Bunun hiç de işe yarayacağını düşünmüyordum ama adamı tutup fotoğrafı zorla cebinden de alamazdım. Elini sıkıp (sanki çok yardımı dokunmuş gibi) ona teşekkür ettim. Bana zaten bilmediğim ya da şüphelenmediğim hiçbir şey söylememişti.

Masmavi gökyüzündeki güneş ışığı, Thames'in suları üstünde davetkâr bir şekilde parıldıyordu ama yolun altından geçip metro durağına bağlanan iç karartıcı alt geçide yöneldim. Alçakgönüllü ve özgünlükten uzak bir şekilde metroya binip ofise dönecek, yerimi bildiğimi ebediyen kanıtlamış olacaktım.

İki Yıl Önce

Koridor boştu ve açık kapılar, arkalarında saklanan ıssız odaları gözler önünde seriyordu. Yerde ters dönmüş bir ayakkabı duruyordu: kadın ayakkabısıydı, siyah, süet, narin. Kendi ayakkabılarından eser yoktu. Ne ayakkabılarını ne de çoraplarını çıkardığını hatırlıyordu. Telefonu gecenin erken saatlerinde gözden kaybolmuştu, bunu hatırlayıp kendine bir küfür savurdu. Gömleği açık duruyordu, düğmelerin yarısı kopmuştu.

Merdivenler ağırlığı altında gıcırdadığında nefesini tuttu. Onu duyacaklardı.

Ne olacaktı ki? Yanlış bir şey yapmıyordu. Okulda öğrendiği bir şey varsa, o da insanların onun tavrına göre tepki verdiğiydi. Korkunç bir şey yapmış gibi davranırsa insanlar da aynısını düşünecekti. Utanılacak bir şey yapmamış gibi davranırsa yüz insandan doksan dokuzu ona inanırdı.

Merdivenlerden koşar adımlarla inerken ıslık çaldı, ölüleri uyandıracak kadar ses yapıyordu.

Ortalıkta ne ölü ne de canlı kimse yoktu.

Gitmişlerdi, onu bırakmışlardı. *Gitmişlerdi.* Onu bırakmışlardı! *Gerçekten gitmişlerdi...* Bu düşünce, odadan odaya gezdiği sırada ağrıyan kafatası içinde dönüp duruyordu. Çıplak parkeler adım sesleriyle yankılanıyordu. Neredeyse hiç mobilya yoktu; balo odası olacak kadar büyük bir odada lekeli bir kanepe duruyordu, kütüphane olduğunu düşündüğü bir odada boş kitaplıklarla çevrili kırık bir koltuk vardı. Açık Fransız balkondan terasa çıktı, teras cayır cayır yanıyordu. Evin bir zamanlar çok etkileyici bir yer olduğu belliydi, dün geceyse cennet olmuştu. Teras boyunca uzanan düzenli aralıklarla dizilmiş saksılar, süs ağaçlarının susuzluktan kurumuş kalıntılarını taşıyordu. Bahçeye inen basamakların iki yanında duran somurtkan melekler boş bir leğen tutuyordu. Döşeme taşları sigara izmaritleri ve şampanya şişelerinden fırlamış mantarlarla doluydu. Boş şişelerden oluşan bir ordu, terastan rengi solmuş kirli avluya kadar uzanıyordu. Birisi kırmızı şarap dökmüştü; taşların arasına sızmış ve yerde kan gibi leke bırakmıştı. Birbirlerini gelişigüzel yaklaştırılmış şezlongları görünce birinde yattığını hatırladı, parmaklarının arasında bir sigara vardı, duman yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Bahçede çekirgeler ötüyordu, yüksek ve tiz sesleri sinirlerini çok bozmuştu. Tökezleyerek merdivenlerden indi. Bakımsız çimenler karıncalarla dolup taşıyordu, bazılarının üstünde devasa kanatlar vardı, otların arasında yürürken kanatlarını arkalarından sürüklüyorlardı. Neden uçmadıklarını bilmiyordu, diğer birçok şey gibi... Belki de hava çok basıktı, çok sıcaktı. Gökyüzünde bulut yoktu, beyaz bir metal gibi parlıyordu. Hatırladığı ağaçları gördü; güneş ışığı altında yaz sıcağının yaprakları şimdiden kuruttuğunu gördü. Sendeleyerek koşmaya başladı ve evin köşesine ilerledi. Yüksek bir çalılık yolunu kapatıyordu, biraz daha aşağıda bir açıklık vardı. Açıklığa doğru hızla ilerleyip aralıktan fırladı ve diğer taraftaki güneş

ışığına adım atttığı anda durdu, ayak parmaklarıyla sıkıca yere tutundu. Görür görmez hatırladığı yüzme havuzuna düşmemek için kollarını değirmen gibi salladı.

Su kirliydi. Tan taraflarında yosunlar vardı. Fayanslar koyu renkli küfle kaplıydı ve suyun üstü boğulmuş böcekler ve kurumuş yapraklarla doluydu. Havuzun dibinde bir şarap kadehi vardı, görünmeyen bir akıntının etkisiyle ileri geri sallanıyordu. Yanı başındaki ev, Yunan tapınaklarını andıran alçak bir binaydı, sol tarafında duruyordu. İçi boştu, tıpkı esas ev gibi. Terk edilmişti. Burada kendisi dışında hiçbir insan yoktu. Bir lanet ya da masalın ortasıda gibiydi. Dünya üzerindeki son insandı.

Ayağına soğuk bir şeyin değdiğini fark etti ve kafasını eğince havuzun kenarına atılmış bir prezervatif gördü.

"Siktir," dedi bir tekme savurarak. Midesi bulanmıştı. İri, yeşil siyah sinekler suyun üzerinde uçuşmaya başladı, rahatsız edildikleri için kızmışlardı. Gözleri ayaklarının önündeki daha görmediği bir şeye ilişti. Havuzun daha sığ kısmında, gölgelerin içindeydi. Bir karaltı.

Bir ceset.

Öylece bakkaldı – cesedin sırtı su yüzeyinin hemen altındaydı, saçları sallanıyor, hafifçe kıvrılmış parmakları iki yanında sarkıyordu, kalçasındaki güneş görmemiş tenin beyazlığını görebiliyordu. Omurgası boyunca uzanan kanaması durmuş bir yarık vardı. Bir kolunda omzundan başlayıp bileğinde sona eren bir dövme vardı: üst kolundaki mavi bulutlara doğru uzanan, dirseğinin etrafında dönen ve eklemin içine doğru ateş püsküren bir ejderha.

Anlamı nedir?

Çin mitolojisinden bir sahne.

Çin mitolojisi sever misin?

Pek değil.

Gülmüşlerdi.

Havuza arkasını dönüp kustu, boğazından boşanan acı safra pantolonuna ve ayağına sıçradı.

Bu gerçek olamazdı.

9

Kim Weldon, Paige Hargreaves'in elini Thames'de bulalı yedi gün olmuştu ve faili bulmaya hâlâ yaklaşamamıştım. Soruşturmanın başında bana ipucu üstüne ipucu veren şansım tükenmeye başlamış gibiydi, elim kolum bağlanmıştı. Thames, ölü kadının iki parçasını daha vermişti; bir ayak ve kalçanın bir kısmı – ama bu parçalar bize zaten bilmediğimiz bir şey göstermemişti ve Deniz Polisi başka bir şey bulabileceğimizi düşünmüyordu. Elimde şüpheli yoktu, suça iten sebep yoktu, fikir yoktu.

Chiron Kulübü, katili aramak için iyi bir yer gibi gelmişti ama oradan da hiçbir şey öğrenememiştim. Paige'in hikâyesi için çok heyecanlanmasına rağmen orada bulacak bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım. Sör Marcus Gley'le yaptığım görüşme, kulübün birbirlerine fırsat yaratan fazla ayrıcalıklı erkeklerden oluştuğunu düşünmeme neden olmuştu. Ne de olsa dünya böyle işliyordu. Belki de Paige şok olmuştu. Ben buna çoktan alışmıştım.

Analistler, Paige'in banka ekstrelerini ve telefon kayıtlarını dikkatle inceliyordu fakat bana verdikleri bilgiler hiç şüpheli

görünmüyordu. Hesabından büyük bir meblağ gönderilmemişti, yüklü bir ödeme de almamıştı, satın alımlarını gizlemek için nakit para kullanmamıştı, harcamaları da dünyanın en pahalı şehirlerden birinde yaşayan tutumlu, bekâr bir kadının harcamalarıyla uyuşuyordu.

Masamda oturup duvarı izliyor, bir ilham gelmesini bekliyordum. Ofis sessizdi, öğle vakti yaklaştıkça sabahın erken saatlerinin vızıltısı yok olmaya başlamıştı, dedektifler olay mahallerine, görüşmelere ve mahkemelere dağılıyordu. Tanıdık ayak seslerinin yaklaştığını duydum ama masamda durmasını beklemiyordum, bu yüzden Derwent boğazını temizleyene kadar kafamı kaldırmadım.

"Ah, sen misin?"

"Tabii ki," dedi. Her zamanki dik duruşuna dönmüştü, ellerine cebine sokmuş tepemde dikiliyordu ama kendini beğenmişliğin bir alışkanlık olduğunu düşündüm. Gergin görünüyordu – neredeyse özür diler gibiydi, tabii böyle bir şey yapabilecek kapasitesi olsaydı. Seth'le olanlardan beri ilk defa konuşuyorduk. Ben ondan kaçıyordum, o da beni görmezden geliyordu çünkü ikimiz de yetişkindik.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum, hevesli konuşmayı başaramamıştım ama medeniydim.

"Geçen gece eşeklik ettim."

Beklediğim cevap bu değildi. Gözlerimi kırpıştırdım. "Farkındayım," dedim.

"Evet. Şey. Kötü bir gündü."

"Onun da farkındayım. Öfkeni Seth'ten çıkarmamalıydın."

Derwent boğazının arkasından kulağa bana katılmıyormuş gibi gelen garip bir ses çıkardı, gözlerime bakamıyordu. "Üzüldün," dedi.

"Evet, üzüldüm," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Emin olmak için soruyorum, özür dileyecek

misin yoksa olayları doğru hatırlayıp hatırlamadığını mı kontrol ediyorsun?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Buraya *özür dilemeye* gelmedim."

"Tabii ki gelmedin. Neden dileyesin ki?" dedim. Şimdiye kadar tam da beklediğim gibi davranmıştı. "Peki *ne* istiyorsun?"

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu. Sorusu çok ani gelmişti.

"Evet. Tabii ki. Sevgilim sonuçta."

"Ona güvenmiyorum."

Yüzüm alev alev oldu. "Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," dedim.

"Yine de dinleyeceksin. Bence fazla çabalıyor."

"Fazla çabalamak," diye tekrarladım. "Doğru, haklısın. En iyisi ondan ayrılayım."

"İster ayrıl ister ayrılma. Umurumda değil. Ama yaptıklarına dikkat et."

"Ne yapıyormuş?"

"Hayatını ele geçirdi. Geçen gece ne yapacağına karar vermiştin ama o gelir gelmez planlarını değiştirdin. Arkadaşlarını ekip geceyi onunla geçirdin."

"Öyle yapmamın nedeni o kabul edilemez tavrındı. Seth'le bir alakası yoktu."

"Öyle mi?" dedi nahoş bir şekilde. "Öyle olduğunu düşünüyorsun yani?"

"Öyleydi zaten."

"En son ne zaman onsuz dışarı çıktın? Ya da arkadaşlarınla çıktın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapadım. Düşünmem gerekiyordu. Derwent avantajını değerlendirmeye devam etti.

"Onunla görüşmeye başladığından beri değiştin. Herkes fark etti. Yediğin şeyler. Boş zamanlarında yaptıkların. Davranışların."

"Liv'le konuşmuşsun," dedim suçlayıcı bir şekilde.

"Ne olmuş? İkimiz de fark ettik."

"Saçmalıyorsun. İnsanın ilişkisi olunca böyle olur – sevgilisiyle vakit geçirir ve farklı şeyler yapmaya başlar. Hayatında sevgilisi için yer açar, aile ve arkadaşların ikinci plana atılması gerekebilir. Değiştiğime eminim, buna da çok memnunum. Kendimizi kandırmaya gerek yok, Seth'ten önceki hâlimle şimdiki hâlim arasındaki tek fark şimdi mutlu olmam."

Derwent bir anda düşmanlığını bir yana bıraktı, yumuşayan gözleri öfkemin dinmesine sebep oldu. "Mutluysan tamam, önemli olan o," dedi.

"Öyleyim," dedim, onu çok iyi tanıdığım için tedbiri elden bırakmadan.

"Seni başka birine dönüştürüyor ama."

"Ee?"

"Ben eski hâlini seviyordum," dedi ve cevap beklemeden uzaklaştı. Masamda öfkeyle oturup son sözü ona bırakmayacak kadar hazır cevap olsaydım söyleyebileceğim yüzlerce şeyi düşündüm.

Birkaç dakika sonra masamın başında durma sırası Liv'e gelmişti. "İyi misin?" diye sordu.

"Çok iyiyim," dedim, ilişkim hakkında bir kez daha konuşmak istemediğime o an karar vererek. "Paige Hargreaves davasında nerede hata yaptım diye düşünüyorum."

Yandaki masadan bir sandalye alıp yüzünü ekşiterek oturdu ve karnını rahatlatmak için arkasına yaslandı. "Neden hata yaptığını düşünüyorsun ki? Çok iyi bir iş çıkardın."

"O kadar iyi bir iş çıkardım ki elimde ne ipucu ne de fikir kaldı."

"Chiron Kulübü ne oldu?"

Kafamı iki yana salladım. "İşe yarar bir şey çıkmayacak gibi. Paige'in onlar hakkında bir hikâye üstünde çalışması cinayetiyle alakaları olduğu anlamına gelmiyor. Ayrıca hikâyenin ne olduğunu bilmiyorum. Telefonunu ya da bilgisayarını hâlâ bulamadım. Sahte polis memurunun kimliğini belirleyemedik. Nehre nereden atıldığını bile belirleyemedik."

"Kulüp nehir kıyısında değil mi? Sana da şüpheli gelmedi mi?"

"Biraz ama bu bir işe yaramıyor. Deniz Polisi parçaların nereden atıldığını bilmemiz mümkün değil diyor, ayrıca nehre ne zaman atıldığını da bilmiyoruz. Bana bir ipucu, bir tanık lazım, ölüm zamanını belirleyebileceğim, cesedin atıldığı zaman aralığını daraltabileceğim bir şey. Böylece doğru bölgede, doğru zamandaki kamera kayıtlarına bakabilirim. Tahmin yürütürsem elimizde yüzlerce saatlik kamera kaydı olur ve işe yarar bir şey bulacağımızın garantisi olmaz."

"Blackfriars Köprüsü etrafından başlayabiliriz. Ne de olsa bir yerde başlamamız lazım," dedi Liv tereddütle.

"Hangi zaman dilimine bakacağız?"

"Kayıp ihbarı tarihinin öncesinden nehir arayıcısının eli bulduğu güne kadarki zaman dilimine."

İç geçirdim. "Birkaç kamera olsa bile saatlerce kayıt incelememiz gerekecek," dedim.

"Colin'e yaptır. Zor işlere bayılıyor," dedi. Haklıydı. Colin Vale, benim ruhuma işkence gelen kamera kaydı inceleme gibi sıkıcı işleri yapmaya can atıyordu.

"Bulmamız gereken en önemli şey cesedin nerede kesildiği. Çok kirli bir iş olması lazım. Kev Cox'un böyle bir olay mahallinde neler yapabileceğini bir düşün," dedim. Kev en sevdiğim olay mahalli sorumlusuydu, becerikli ve içgüdüleri güçlü bir

bilim insanıydı, çoğu gününü dizlerine kadar ölümün içinde geçirdiği hâlde hayata karşı çok neşeli bir bakış açısı vardı.

"Kamera kayıtlarında Blackfriars Köprüsü etrafında şüpheli aktivite olduğuna dair bir şey bulabilirsek kulübü incelemek için arama izni alabiliriz."

"Sör Marcus Gley hiçbir şey saklamadıklarını söylese de koridordan öteye geçmeme izin vermedi," dedim düşünceli bir şekilde. "İdeal bir dünyada yaşasak orayı tavandan bodruma kadar arardım. Ama bana bir neden lazım."

"Paige'in hikâyesi neyle ilgili bilsek iyi olurdu, değil mi? Dairesinde işe yarar hiçbir şey bulamadım."

Tereddüt ettim, onu kızdırmaktan çekiniyordum. "Gözden kaçırdığımız bir şey oldu mu diye tekrar bakacaktım."

"Yani *benim* gözden kaçırdığım bir şey olduysa demek istiyorsun," dedi ama sırıtıyordu. "İşi bana bırakmaya dayanamayacağını biliyordum. Hiçbir şey yok, gerçekten. Ama istersen bak."

10

Paige Hargreaves'in ön kapısını kapatan polis bandını keserek içeri girdim. Kapı takırtıyla arkamdan kapandığında ürperdim. Buraya en son geldiğimde içerisi insan doluydu. Kanıt bulmaya odaklanmıştım. Dahası, Paige'i gerçek bir insan olarak değil, çözülmesi gereken bir bulmaca olarak düşünmüştüm. Ama küçük, beyaz boyalı koridorda durup önümde uzanan çıplak ahşap basamaklara baktığımda, kapanan kapının yankısıyla birlikte onu ilk defa gerçek anlamda düşündüm. Bu kapıyı arkasından sayısız kez kapatmıştı. Montunu yanımda duran kancalara asmıştı. Durduğum yerde durup postalarına bakmış, fatura değil de iyi bir haber bulacağını ummuştu. Evinden pek çıkmıyordu, belki de burası dünyadan kaçtığı yerdi, onun güvenli alanıydı. Tıpkı benim gibi basamaklardan çıkmış, elini dar boşluğun bir yanında uzanan ahşap tırabzana koymuştu. Bir gün bu merdivenlerden son kez çıkmıştı ve bunun farkında olmamıştı. Burada yaşamıştı ve bense şimdi buraya nasıl öldüğünü öğrenmek için giriyordum.

Merdivenlerin tepesindeki mutfağa girdiğimde fark ettiğim ilk şey birilerinin kokuyu halletmiş olduğuydu. Buz-

dolabı açık duruyordu, elektriği kesilmiş ama içi tamamen temizlenmişti. Ama duvardaki küften kurtulmak için deterjandan fazlası gerekiyordu. Sürme pencerelerden biri birkaç santim açılmıştı, havasız atmosferi rahatlatıyordu. Odalar da toplanmıştı: daha önce gördüğüm eşyalar makul bir şekilde sıralanmıştı. Bu Liv'in eseri olmalıydı. Gazete ve dergilerden oluşan yığını pencerenin başındaki koltuğa taşırken işe yarar bir şey bulmak konusunda biraz daha iyimser hissediyordum. Burada bir şeyler olmalıydı, sayfaların arasında kalmış ya da boşluklara yazılmış bir şeyler. Olmak zorundaydı. Yapmam gereken tek şey onu bulmaktı.

Üç saat sonra eski iyimserliğimden eser yoktu. Boynumu esnetip yüzümü ekşittim, kasılmış yorgun kaslarımı rahatlattım. Oturduğum yerin etrafında yarım halka hâlinde dizilmiş kâğıtlar vardı, hepsi tür ve tarihe göre ayrılmıştı. Kalkıştığım şey, işe yarar bir şey bulma çabasından çok angaryaya dönmeye başlamıştı. Paige'in üstünde çalıştığı hikâyeye dair hiçbir şey bulamamıştım – ne not vardı ne yazdırılmış bir sayfa ne de araştırma dosyası. Gerçi Paige'in basılmış hikâyelerini topladığı kişisel arşivini bulmuştum, okuduktan sonra zamanla tadının kaçtığını fark ettim. Yazıları başta süslüydü, bol sıfat kullanıyordu ve ne yaptığını bilen, zeki bir kadının elinden çıktığı belliydi. Deneyim kazandıkça kendine ait bir stil geliştirmişti: iğneleyici espriler, sorgulayıcı bir bakış açısı, ilgi çekici giriş paragrafları ve hoş bir bitiş, abartılı ayrıcalıklara sahip insanları acımasızca eleştirmek konusunda korkusuz bir beceri. Moda ve hayat tarzı yazıları arasında evsizlik ve uyuşturucu kullanımı konusunda dikkat çeken yazıları vardı,

bu yazıları önemsediği belliydi. Genel anlamda –şaşırtıcı bir şekilde– Paige'i tanısam onu seveceğimi düşünmüştüm.

Ayağa kalkıp gerindim. Koltuğun rahat olduğu söylenemezdi ve üstünde saatler geçirdikten sonra işkence aletine dönüşmeye başlamıştı. Yaylar minderleri delip geçmeye ve ahşap iskelet, onu yumuşatması gereken süngere karşı verdiği savaşı kazanmıştı. Paige'in çalışırken burada oturduğunu düşünemiyordum. Masa, hayatının çöpleriyle o kadar doluydu ki orada da kendine yazı yazacak yer bulabildiğinden şüphe ediyordum. Masanın sonundaki iki sandalyeyse, ihtiyaç olana kadar ayak altında durmamaları için masayla pencere arasına sokulmuştu. Çatı katındaki dairenin içi küçüktü. Hangi mobilyaların alınacağı ve nasıl kullanılacağı hakkında kararlar verilmesi gerekiyordu, Paige'in çalışma alanına çevirebileceği bir yer görmüyordum.

Kâğıt yığınlarının arasından geçip yatak odasına girdim. Çok hoş bir oda sayılmazdı, güneş ışığı yalnızca dar bir tavan penceresinden içeri giriyordu. Komodinde bulduğumuz şişe nedeniyle yalnız başına ya da bir arkadaşıyla yatakta yatıp şampanya içtiğini düşünüyorduk ama yatakta çalışabileceğinden de şüpheliydim. Döşek ve çarşaflar gitmiş, olay yeri incele ekibi tarafından inceleme için alınmıştı fakat odanın eski hâlini hatırlayabiliyordum: pideden hâllice iki yastık ve ahşaptan küçük bir yatak başlığı. Burada çalışmak istese de rahat edemezdi. Etrafımda dönüp küçük daireyi gözlerimde taradım, diğer uçtaki siyah beyaz posteri okudum: *Kendi Kahramanın Ol*. Çalışacak başka bir yer yoktu, tabii bilgisayarını mutfak tezgâhına koyup ayakta yazı yazmaktan hoşlanmıyorsa. Çok olası olduğunu düşünmüyordum, özellikle de mutfağın geçen sefer ne kadar dağınık olduğunu düşününce.

Yani evde çalışmıyorsa başka bir yere gidiyor demekti. Kaşlarımı çatıp hatırlamaya çalıştım. Yazılarından birinde okumuştum, mahalleyle ilgili bir şeydi... Kâğıt yığınlarının

başında eğilip doğru makaleyi aramaya başladım. Birkaç gönderme içinde geçen bir şeydi, düşünmeden okuyup geçmiştim. Greenwich'te yemek yenecek yerlerle ilgili bir şeydi.

Sayfaları karıştırırken aradığım makaleyi neredeyse kaçırıyordum, bir anlığına fotoğrafı tanıdığım için şansa durdum. Heyecanla sayfayı çıkarıp göz gezdirdim.

> ...ama bence hepsi fazla şirin ve göze hoş görünmeye çabalıyor. Ben düzgün tabaklar istiyorum, gösterişli bir kepçe ve kürekle gelen balık ve patates kızartması değil. Sizin de hipster alerjileriniz tuttuysa, daha otantik bir deneyim istiyorsanız birkaç blok aşağıda Carlo's isimli kafeye gidebilirsiniz. Sıcak bir aile işletmesi olan bu kafe, 1960'lardan beri hiç değişmedi. Kafenin sahibi Carlo Jr, önünüzde bir bardak çay ve kızarmış yumurtalı sandviçle saatlerce oturup işinizi yetiştirmeye çalışmanıza bir şey demiyor. En azından bana demiyor ama ben neredeyse *her gün* oradayım...

Adresi kontrol ettim. Daireye iki dakika uzaklıktaydı. Uğramaya karar verdim ve nedeninin kızarmış yumurtalı sandviçin ağzımı sulandırmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Carlo's, dışarıdan tipik bir Londra kafesine benziyordu. Dışarıdaki duvarın üçte biri pembe ve beyaz taşlarla kaplıydı, bazıları kırık ya da çatlaktı. Camlar kir içindeydi. Pencereden içeri baktığımda birkaç masa gördüm, hepsi doluydu. Yerel halkın burayı sevmesi iyiye işaretti. Kapıyı ittiğimde sıcak hava yüzüme çarptı, yanında da kahve, kızarmış pastırma ve tostun ağır kokusunu getirdi.

Carlo tezgâhta değildi. Saçı siyaha boyanmış, endişeli gözleri fıldır fıldır bakan minyon bir kadın siparişimi aldı ve Carlo'nun yarım saatliğine çıktığını söyledi.

"Gelmesini bekleyebilir misiniz? Yoksa arayıp..." dedi cümlesini bitirmeden, ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Acelem yok."

Kadın başını yukarı aşağı salladı, rahatlamış gibi bir hâli vardı. Polisin varlığı insanları genellikle huzursuz ediyordu ama bu kadının gerginliğinin alışkanlık olduğunu hissetmiştim, sanki bu onun normaliymiş gibi.

Pencere kenarında bir yer buldum ve siparişim montumu çıkarmadan geldi. Sandviç, tabağın her yerine altın renkli yumurta sarısı akıtıyordu ve Paige'in söylediği kadar iyiydi. Benimle aynı masada oturup oturmadığını merak ettim, insanların kafalarını bahar esintisine karşı eğip aceleyle ilerlemelerini izlemiş miydi acaba? Çay, beni bile tatmin edecek kadar demliydi. Kendime çayın ve etrafta koşuşturmaktan hiç alışık olmadığım aranın tadını çıkarmak için izin verdim. Yapılı, koyu saçlı bir adam kafeye girip her zamanki müşterilerine selam vererek tezgâhın arkasına geçtiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğradım. Eşyalarımı yavaşça toplayarak kadına kim olduğumu açıklayacak zaman tanıdım. Alçak sesle konuşuyordu, kafenin gürültüsünden ne söylediğini duyamıyordum.

Tezgâha geldiğimde adam beni bekliyordu, yüzü anlayışlı ve arkadaş canlısıydı ama altında endişe izleri vardı.

"Paige hakkında konuşmaya gelmişsiniz? O iyi mi? Bir süredir uğramıyor."

"Çok üzgünüm," dedim ve olayın ana hatlarını açıkladım: ölmüştü ve cinayet olarak değerlendiriyorduk.

"Tanrım," dedi arkasındaki tezgâha dayanıp bir elini başına götürerek. "Bilmiyordum. Sandım ki... Tanrım. Kim yapmış biliyor musunuz?"

"Henüz değil. Birkaç farklı ipucunun peşindeyiz," dedim. Polis jargonuna bayıldığım zamanlar vardı, çok şey söyleyip hiçbir şey anlatmamak için idealdi. "Bir süredir uğramadı mı demiştiniz?"

"Birkaç haftadır gelmiyor."

"Bir ay önce kayıp olduğu bildirilmiş."

"Olabilir. Marta, Paige bir aydır gelmiyor, değil mi?"

Kadın sessizce kafasını sallayıp sonra omuzlarını silkerek karmaşık bir mesaj verdi, olası olduğunu ama kesin konuşamayacağını söylüyordu.

"Onu iyi tanır mıydınız?"

"Öyle denebilir. Düzenli müşterilerimi tanıyoruz. Sokakta karşılaştığımızda sohbet ediyorduk, anlarsınız ya? Buraya geldiğinde iki çift laf etmeyi seviyordu. Ama iyi tanıyorum diyebilir miyim bilmiyorum."

"Buraya birileriyle geldiği oldu mu?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Hep yalnızdı. Burada çalışmayı çok seviyordu çünkü internetimiz yok, bu yüzden dikkati dağılmıyordu. Oturup kulaklıklarını takıyor, bütün gün yazı yazıyordu. Ama etrafında olanların da farkındaydı, gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Kibardı da. Parası olduğunda yaşlı müşterilerimizin, sohbet edip ısınmak için içeri gelenlerin hesabını ödüyordu. Bunu onlara hiç söylemediği gibi benim söylememe de izin vermiyordu."

"Kaybolmadan önce nasıl bir ruh hâli içindeydi? Her zamanki gibi miydi? Endişelendiği bir konu var mıydı?"

Ciğerlerindeki havayı dışarı üfleyerek düşündü. "Bilmiyorum, tatlım. Şimdi düşününce galiba biraz morali bozuktu ama neden diye soracak kadar kötü de değildi. Son birkaç gelişinde sessizdi. Bazen sohbet etmek, bazense sadece çalışmak istiyordu."

"Ne üstünde çalışıyordu biliyor musunuz?"

"Bana hiç bahsetmezdi. Yemekten bahsederdik. Bir keresinde lafını ettim diye bana bir yemek kitabı almıştı," dedi elini kafasına götürerek. Utanmıştı. "Burası babamın kafesi. Hep doğru düzgün bir şef olmak istedim ama kendimi burada buldum. Yanlış anlama, gurur duyuyorum ama başka fırsatları kaçırdığımı da biliyorum. Paige beni yüreklendiriyordu."

Biraz daha konuşmasına izin verdim, Paige hakkında edindiğim bilgiler hoşuma gidiyordu. Paige'in gerçekten özleneceği ve yasının tutulacağını bilmek rahatlatıcıydı. Muhtemelen arkadaşları ve çevresindeki tanıdıkları için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. İlk bakışta aklı bir karış havada –araştırmacı gazetecilik fikrini seven, içinde yaşadığı yarı sefaleti saklayan modaya düşkün, süslü– bir kadınmış gibi görünse de böyle sığ biri değildi ve bu hoşuma gitmişti.

"Paige'in bilgisayarını ve telefonunu hâlâ arıyoruz, tam olarak ne üstünde çalıştığını da bilmiyoruz. Burada bir şey bırakmış olamaz değil mi? Notlarını, bilgisayarını ya da..." Boş bir umut olduğunu biliyordum ama sormaktan zarar gelmezdi.

"Hayır, öyle bir şey bırakmadı," dedi Carlo. Marta, Carlo'yu dürtüp bir şey mırıldandı. Carlo elini alnına vurup arkasını döndü. "Bir dakika, şöyle bir şey var."

Kasanın altındaki rafta bir kitap vardı: ince, koyu mavi kapağındaki isim altın işlemeyle yazılmış bir kitap. Carlo kitabı bana uzattı. "Bu Paige'indi. Son geldiğinde burada bıraktı."

Kitabı çevirip sırtına baktım ve tek bir kelime gözüme çarptı: GLEY. Kitabın arkasını çevirdiğimde Marcus Gley'in kısa bir biyografisi olduğunu gördüm. Sınırlı sayıda özel basımdı, Chiron Kulübü'nün başkanlığında geçirdiği yirmi yılın şerefine basılmıştı.

"Alabilir miyim?"

"Tabii."

Kafeden çıkmak üzereydim ki aklıma bir şey geldi. "Carlo, burada bıraktı derken kazara mı bıraktı demek istiyorsun? Unuttu mu?"

"Hayır. Saklamamı istedi. Güvende tutmamı söyledi," dedi endişeli bir ifadeyle. "Sence önemli mi?"

"Umarım."

Yeni bir umutla dışarı çıktım.

Paige bunu güvende tutmak istediyse belki de tehlikede olduğunu biliyordu. Belki de elimdeki koyu mavi kitabın sayfalarında ölüm nedenini bulabilirdim.

İki Yıl Önce

Havuz kenarındaki evin içindeydi, banyoda durduğunu fark etti. Titriyordu, iyi değildi. Tanrıya şükürler olsun ki klozet ve musluk hâlâ çalışıyordu. Tuvaleti kullandı, bağırsakları suya dönüşmüştü. Sonra ellerine su alıp yüzüne çarptı, birkaç avuç su içti ve doğruldu. Midesi gurulduyor, dikkatli, yavaşça hareket etmesi için onu uyarıyordu.

Dışarıdaki havuz hareketsizdi. Su griydi, hava tuhaf bir şekilde loştu ve orada olduğunu bildiği şeyi görmek için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı: öylece bırakılmış şarap kadehleri, şezlongların üstünden sarkan giysiler, ceset... Kafasını kaldırdığında ışığın neden değiştiğini anladı: yoğun, kara bulutlar gökyüzünü ele geçirmişti, içleri yağmurla doluydu.

Bunu nasıl saklayabilirdi?

Ceset suyun içindeydi, su onun ter ve... tükürük izlerini silerdi. Ama eğer–

Durdu. Tereddüt ediyordu. Kafasından geçenleri daha katlanılabilir hâle getirdi.

DNA'sı vücudunun *içindeyse–*

kondom gerekmiyor, bir şey olmaz

gir hadi

DNA'sı cesedin içindeydi. Bu kesindi. Otopsi yapıldığında bulunacaktı. Belalı bir tip değildi; DNA'sı polisin veri tabanında bulunmazdı. Ama polis bir şekilde izini bulup DNA örneğini alırsa eşleşme bulunurdu. Sonra da seks yaptıklarını inkâr edemezdi.

Bu da o kadar büyük bir problemdi ki içinde bulunduğu durumu tarif edecek kelimeleri bulamıyordu.

Cesedi saklayamazdı. Gömemezdi. Cesede dokunmaya hazır olsa bile –ki değildi– tek başına sudan çıkarması mümkün değildi. Yakamazdı, ceset sudan şişmişti. Bu sıcakta bile alev almazdı.

Çürüyene kadar cesedi kimsenin bulmayacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Sinekler çoktan işe koyulmuştu. Birkaç gün yeterdi. Bir hafta olsa daha iyi olurdu.

Birinin gelmesine dakikalar mı yoksa aylar mı vardı bilmiyordu.

Havuz evini temizleyip dokunmuş olabileceği her şeyi sildi. Tekrar dışarı çıktığında hava daha sıcaktı, yaklaşan fırtınayla ağırlaşmıştı. Sağ tarafından belli belirsiz bir gök gürültüsü sesi duyuldu. Yağmur eninde sonunda gelecekti. Kusmuğunu temizleyip, havuzun başındaki tüm izlerini yok edecekti.

Ceset suyun içinde bir gölge gibiydi, hareketsiz ve korkunçtu. Çalıların arasındaki boşluktan geçip tekrar evin yan tarafına doğru koştu. Yaklaştığı sırada terasta bir şeyin hareket ettiğini fark edip irkildi. Sonra gördüğü şeyin ne olduğunu fark etti: korkuluk üstünde seken bir karga onu izliyordu. Bahçenin samana dönmüş çimenleri üstünde sendelerken evin boş pencereleri de onu izliyordu. Aklındaki tek düşünce kaçmaktı.

11

Sör Marcus Gley'in biyografisini okumaya başladığım anda önemli bir şey bulduğuma dair tüm umutlarım yok oldu. Kitap dar satır aralıkları ve küçük puntoyla yazılmıştı. Ayrıca kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sıkıcıydı. Sör Marcus'un gençlik yıllarıyla başlıyor ve tahmin edilebileceği gibi seçkin okullarda aldığı ödüllerden ve elde ettiği başarılardan bahsediyordu. Cambridge'deki akademik ve atletik başarılarını geçtim, hukuk okuyup Londra'da süslü bir işe girmesini atladım. Şirket isimleri üst üste biniyordu, başarılar, rekor kâr marjları falan filan. Kelimeler gözlerimin önünde dans etmeye başladı ve esnediğimi fark ettim. Kendime gelmezsem masamda uyuyakalacaktım.

Okumayı bırakıp sayfalara göz atmaya başladım, küçük puntolu yazıların arasında Paige'in altını çizdiği ya da not aldığı bir şey var mı diye baktım. Bu kitabın onun için önemli olduğuna dair herhangi bir işarete ihtiyacım vardı. İçimden bir ses belki de önemli değildir diyordu. Belki de dışarı çıkıyordu ve yanında ciltli bir kitap taşımak istememişti. Belki de Carlo onu yanlış anlamıştı. Kitap Chiron başkanlığını kutlamak için

basıldığından en azından bir bölümün Kulüp'le ilgili olmasını bekliyordum. Ama söylenecek hiçbir şey yokmuş gibi sadece birkaç yerde öylesine bahsediliyordu. Kitap Chiron Kulübü üyeleri için, diye hatırlattım kendime. Zaten hepsini biliyorlar.

İç geçirerek kitabın sonunu açtım, tanıdık isimleri arayabileceğim bir dizin ya da önemli başka bir şey var mı diye baktım. Nasılsa tüm kitabı okuyacaktım çünkü gözden kaçırdığım bir şey olabileceği düşüncesine dayanamazdım. Paige, *Güvende tut,* diyerek kitabı güvendiği birine emanet etmişti. Başka bir yerde ne yazdığına veya neden yazdığına dair tek bir sayfa bile yoktu, bu tek ipucumdu.

Bu bile Chiron Kulübü'nü incelemekle doğru yolda ilerlediğime işaret ediyordu. Birisi temizlik yapmıştı. Birisi, Paige'in araştırmasına dair tüm izleri yok etmişti. Bu bir tesadüf olamazdı. İyi bir nedeni olmalıydı. Yoksa–

Durdum. Kitabın sonunda bir dizin yoktu. Ama arka kapağın üstüne silik bir isim yazılmıştı. Altındaysa bir telefon numarası vardı.

İkisi de Paige'in el yazısıyla yazılmıştı.

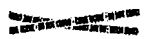

"Roderick Asquith," dedi Liv sırıtarak. "Kulağa hiç de havalı biriymiş gibi gelmiyor."

"Beş sterlinine bahse girerim ki kendini Roddy diye tanıtıyordur," diye fısıldadım ve boyası dökülen mavi kapının tokmağını çaldım. Ev, genellikle Londra'nın varlıklı kesiminin yaşadığı, büyük ölçüde barınma için kullanılan Fulham'da, Kraliçe Victoria döneminden kalma dip dibe evlerin sıralandığı kalabalık bir sokaktaydı. Roderick Asquith'in evi, benzer evlerden oluşan sokağın ortasındaydı ama çok bakımlı demek

yanlış olurdu. Yanındaki komşularınkine tezat oluşturan uzun ve bakımsız çalılarla dolu bahçesinde büyük bir bisiklet kulübesi ve hemen yanında taşmış çöp kutuları yer alıyordu. İlk bakışta, geri dönüşüm kutusunun çoğunlukla bira kutuları ve şarap şişeleriyle dolu olduğunu gördüm.

"Belli ki içmeyi seviyor," dedi Liv de aynı yere bakarak. "Tek başına mı yaşıyor?"

"İki ev arkadaşı var. Yine de bir haftada bu kadar içtilerse sağlıklarından şüphe ediyorum," dedim panjurların arasından içeri bakmaya çalışarak. Görebildiğim kadarıyla salonda etrafı akla gelecek her türlü oyun konsoluyla çevrili devasa bir televizyon vardı. "Klasik 'erkek evi' işte."

İşime yarayacak kadar araştırma yapmıştım. Ne bulacağımı bilmeden insanların kapısına gitmekten hoşlanmıyordum. Şiddet eğilimi olan ya da silah taşımaktan tutuklanmış biriyle karşılaşacaksam bunu kapısını çalmadan önce bilmek istiyordum. Bu adres için şüpheli herhangi bir şeyle karşılaşmamıştım.

"Geldiğimizi biliyor mu?" dedi ama sesi soru soruyor gibi değildi.

"Telefonla görüştük. Saat beşte evde olacağını söyledi. Şu anda beşi on geçiyor," diyerek iç geçirdim. "Belki de işten daha dönmemiştir."

"Nerede çalışıyor?"

"Holborn."

"Ofisinde buluşabiliriz. Bizim de işimize gelir."

"Ofiste ya da iş yerinin yakınlarında buluşmak istemedi. Saat beşte buluşursak ev arkadaşlarının burada olmayacağını söyledi."

Bunu söylediğim sırada kapı açıldı.

"Roderick Asquith?"

"Roddy," diye düzeltti hiç vakit kaybetmeden ve Liv'in yanımda gülmemek için kendini tuttuğunu hissettim.

"Maeve Kerrigan. Telefonda konuşmuştuk," dedim kimliğimi göstererek. Liv'in de aynısını yaptığını biliyordum. "İçeri girebilir miyiz?"

Roddy Asquith yirmi beş yaşındaymış gibi görünse de sarı saçları gözle görülür derecede dökülmeye başlamıştı bile. Pembe-beyaz teni tüm duygularını ele veriyordu. Şu anda kıpkırmızıydı ve mutsuz olduğu belliydi. Yüzü, bebeklik kilolarını hâlâ verememiş gibi yuvarlaktı. Gömleğinin bir yanı pantolonundan çıkmıştı ve boynundaki kravat gevşekti.

"Merhaba. Evet. Şey, sizinle konuşmak istemiyorum, o yüzden hayır demem gerekecek. Kusura bakmayın," dedi ve kapıyı kapatmaya yeltendi ama elimi koyup kapıyı açık tuttum, onu durduracak kadar güç kullanıyordum.

"Bay Asquith, telefonda da açıkladığım gibi bu bir cinayet soruşturması."

"Biliyorum. Biliyorum. İşteyken beni aradığınızda hayır demem gerekirdi ama telefonu bir an önce kapatmak istiyordum," dedi utangaç bir şekilde yutkunarak. "Yardım etmek isterdim. Gerçekten. Ama hiçbir şey söylemesem daha iyi."

"Karakolda konuşmaktansa burada konuşmayı tercih ederim," dedim. "Ama karakola kadar eşlik ederim diyorsanız–"

"Tanrım. Hayır," dedi panikleyip elini saçlarına geçirerek. Beklediği gibi gitmiyordu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Neden hayır cevabını kabul etmiyorsunuz anlamıyorum."

"Çünkü Paige Hargreaves'i kimin öldürdüğünü ve cesedinden korkunç bir şekilde kurtulduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Paige hakkında mı? Hayır, tabii ki bilmiyorum. Öldüğünü duymuştum," dedi. Terlemeye başlamıştı, üst dudağı parlıyordu. Elinin tersiyle sildi. "Gazetede gördüm."

"Nereden tanışıyordunuz?"

"Tanışmıyorduk."

Kafamı yana eğdim. "Doğruyu söylemiyorsunuz, değil mi?"

"Neden öyle düşünüyorsunuz?"

Davranışları yüzünden. Ondan bahsederken düşünmeden ilk adını kullanmasından. Detayları saklamak istediğimizden olayın sadece küçük bir kısmını paylaştığımız basının üstünkörü hazırlanmış ölüm haberini fark etmesinden. Yalan söylediğini biliyordum, neyse ki bunu kanıtlayabilirdim.

"Paige'in eşyaları arasında isminizi ve telefon numaranızı bulduk. Kendi el yazısıyla yazılmıştı. Telefon kayıtlarınıza bakarsak gerçeği öğreniriz."

"Arama izni olmadan telefonumu alamazsınız."

"Gerek yok. Mahkeme kararıyla operatörünüze gidip telefon kayıtlarınıza bakabilirim. Doğrusunu söylemek gerekirse, telefonunuzu almaktansa bunu yapmayı tercih ederim. Daha bile işimize gelir çünkü telefonunuzdaki kayıtları silerek bizden mesaj ya da arama saklayamazsınız."

"B-ben öyle bir şey yapmam."

Tek kaşımı kaldırdığımda daha da kızardı. "Bakın, beni rahat bırakın istiyorum o kadar."

"Korkarım ki öyle bir seçeneğimiz yok."

"İçeri girebilir miyiz?" dedi Liv montunu açıp karnına dokunarak, utanmaz bir şekilde hamilelik kartını oynuyordu. "Biraz otursam çok iyi olur. Anlarsınız ya."

Adam derin bir nefes alıp kendini hazırladı. "Hayır. Korkarım giremezsiniz. İçeri gelmenizi istemiyorum. Benimle konuşmak istiyorsanız beni tutuklamanız gerek."

"Yanlış bir şey yapmadığınız sürece sizi tutuklayamam," dedim. "İstemiyorum da. Neden Paige'le iletişim kurduğunuzu ve Chiron Kulübü araştırmasıyla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek istiyorum o kadar."

Roddy ayağımızın dibine kusacak sandım. Yüzü bembeyaz kesildi. "Bu konuda soru soramazsınız," dedi.

"Üye misiniz?" diye sordu Liv.

"Bu konuda konuşamam."

"Ama konuştunuz, değil mi?" dedim nazikçe. "Paige'le konuştunuz."

"Önemi yok sanmıştım. Yapmamalıydım... yasaktı–" dedi, kelimeler bir anda ağzından kaçmıştı. "Tanrım."

"Bay Asquith–"

"Hayır," dedi ve kapıyı sertçe itti, karşı koyamadım. Kapı kapandı ve bir adım geri çekilip yüzümü ekşittim. Omzum acımıştı. Dahası, kapıyı zorla kapatmayacağını düşündüğüm için kendime kızmıştım. Adamın paniği, sosyal alışkanlıklarını bastırmıştı. Chiron Kulübü'nden bahsederek yarattığım panik diye düşündüm.

Liv eğilip posta deliğini açtı. "Yardımınız için teşekkürler, Bay Asquith. Yakında konuşmak için yine uğrayacağız. Bu arada bildiklerinizi düşünün, belki gelecek sefer daha yardımcı olursunuz," dedi.

Sessizce arabaya döndük. Kapılar kapandıktan ve kimsenin bizi duyamayacağından emin olduktan sonra Liv'e döndüm.

"Arama emri?"

Yüzünde küçük, şeytani bir gülümseme belirdi. "Arama emri," dedi.

12

Arama emri almak rutin bir işlemdi, mesai saatleri dışında olduğumuz için evde olan ve belgeleri imzalamaya hazır bir hâkim bulmaktan ibaretti.

"İçeride bir suç unsuru olduğundan şüpheleniyor muyuz?" diye sordu Liv formu doldururken.

"Roddy'nin bizi içeri almadığını düşünürsek, kesinlikle," dedim kendimden emin bir şekilde. Aslında içeri girmeyi isteme nedenim kanıt toplamaktan çok konuşmasını beklediğimizi hatırlatmak, bize her şeyi anlatana kadar vazgeçmeyeceğimizi göstermekti. Ev arkadaşları rahatsız olması da üstüne daha fazla baskı binmesini sağlardı.

"B-bunu yapamazsınız," dedi Roddy çaresizce. Arama ekibi, olası kanıtları koymak için taşıdıkları kutularla evin içine doluşuyordu. Bu dramatik bir manzaraydı, gülümsememi gizledim. Onlara etkileyici bir giriş yapmalarını söylemiştim ve

beni gururlandırmışlardı. "Elinizi kolunuzu sallayarak evime giremezsiniz," dedi Roddy panikleyerek.

"Bu belge girebiliriz diyor," dedi Liv belgeyi uzatarak. "Sonunda içeri girdiğimize göre artık oturabilirim."

"Sizi kapıda bıraktığım için çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm," dedi. Ağlayacak gibiydi. "Bunu yapmak zorunda mısınız? Gerçekten gerek var mı?"

"Olmasa buraya gelmezdik," dedim sertçe.

"Önceden konuşmak istiyordunuz. Evi aramaktan bahsetmediniz."

"Evet. Ama durumlar değişti."

"Nasıl yani? Paige'e ne oldu bilmiyorum. Nasıl öldüğü ya da kimin öldürdüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen inanın bana."

"Dostum," dedi arkasında beliren bir figür. Roddy'yle aynı yaşlarda, koyu saçlı bir adamdı ama aralarındaki benzerlik bundan ibaretti. Zayıf biriydi, koşucu gibi bir vücudu vardı, saçları kısa kesilmişti. Ev arkadaşının aksine, üzerindeki takım elbisesi kusursuzca dikilmişti. Teni solgundu, düz, siyah kaşları altındaki koyu kahverengi gözleri kurnazlıkla parlıyordu. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, Roddy. Hem de hiçbir şey."

"Tanışmadık," dedim. "Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan."

"Orlando Hawkes," dedi zayıf elini uzatarak. Elimi o kadar güçlü sıktı ki neredeyse polis memuruna saldırı kategorisine giriyordu.

"Burada mı yaşıyorsunuz, Bay Hawkes? Odanız hangisi?"

"Ön taraftaki büyük oda," dedi ve bunu söylediği sırada duyduğum ayak sesleriyle arama ekibinin odasına girdiğini anladım. Yüzünü ekşitti. "Odamı aramanıza gerek var mı?"

"Korkarım evet."

"Lando, çok özür dilerim. Çok özür dilerim," dedi Roddy gerginlikten sayıklayarak. Arkadaşı bir anlığına bana pis bakışlar atmayı bıraktı.

"Sorun değil. Her şey yoluna girecek. Biraz dayan. Oyun oynuyorlar."

"Oyun falan oynamıyoruz," dedim öfkeyle. "Bir kadın öldü."

"Bizimle alakası yok," dedi Orlanda kapı eşiğine dayanıp kollarını bağlayarak. İlgisiz görünmeye çalışıyordu ama dikkatinin üst kattaki hareketlerde olduğunu fark etmiştim. "Boşuna vakit kaybediyorsunuz."

"Siz de Chiron Kulübü'ne üye misiniz?"

Göz kapakları titredi, tepkisini saklayacak kadar hızlı davranamamıştı. "Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim," dedi.

"Zaten verdiniz," diye gülümsedim. "Üçüncü silahşor nerede?"

"Luke evde değil," dedi Roddy, Orlando'ya bakarak. "Bunu söyleyebiliriz, değil mi?"

Ev arkadaşı omuzlarını silkti. "Ben olsam hiçbir şey söylemem, dostum. Bırak kendisi bulsun."

"Neyse ki bu konuda iyiyimdir," dedim cebimdeki arama eldivenlerini çıkarıp takmaya başlayarak. "Yardımınız için teşekkür ederim, beyler."

Evde yirmili yaşlarında üç erkek yaşadığı için etrafın hem dağınık hem de kirli olmasını bekliyordum ama salon da mutfak da tertemizdi.

"Temizlikçi geliyor," dedi Orlanda bunu belirttiğimde. Mutfak masasında oturuyor, etrafı aramamı izliyordu. Sandalyesini tehlikeli bir açıda geri itmişti. "Haftada iki kez."

"Ütülerimizi de yapıyor," dedi Roddy. Artık ona her baktığımda yüzü kızarıyordu, bunu sinir bozucu bulmaya başlamıştım. "Yani benimkini ve Lando'nunkini yapıyor. Luke'un ütülerini yapmıyor."

"Neden?"

"Luke temizliğini ve ütüsünü kendi yapıyor," dedi Orlando gözlerini devirerek, bu fikri tuhaf buluyormuş gibi. "Temizlikçiye para harcamak mantıksızmış. Ama sonuçta Maggie'nin Polonya'daki ailesine gönderecek paraya ihtiyacı var, ben de her hafta sonu süpürge yapmak istemiyorum, yani herkes mutlu oluyor."

Roddy, arkadaşını susturmak için hızlı bir hareket yaptı, Orlando'nun benimle konuşma biçiminden gerildiği belliydi. Ama beni rahatsız etmiyordu. Hatta Orlando'nun konuşma hakkı konusunu abarttığını düşünüyordum, bu da dikkatimi dağıtmaya çalıştığı anlamına geliyordu ve beni evde bulabileceğim bir şey olduğunu düşünmeye itiyordu. İkisine de neşeyle gülümsedikten sonra merdivenlerden çıkıp üst kattaki aramanın nasıl ilerlediğine bakmaya gittim.

Liv koridorun sonundaki yatak odasından çıktı. Bu odanın Roddy'e ait olduğunu biliyordum. Kapıdan içeri baktım. Bir duvarda İngiltere ragbi takımının imzalı üniforması vardı, çarşaflarsa Birleşik Krallık bayrağı desenliydi.

"Bir numaralı yatak odasında bir şey yok," diye bildirdi.

"Bulmayı beklediğimiz bir şey yok."

"Klişeleri yıkıyor diyemeyiz," diye fısıldadı sırıtarak. "Neyse, iki numaralı yatak odasını hâlâ arıyorlar. Kayıp ev arkadaşının yatak odasına daha girmedik."

Üç numaralı yatak odası o kadar küçüktü ki yatak odası değil de kutu demek daha doğru olurdu. "Ben bakarım," dedim. "Tek kişilik bir odaya benziyor."

Liv düşündü. "İki kişi de sığabilir ama çok iyi arkadaş olmaları lazım. Benim gibi birinin içeri girebilmesi mümkün değil zaten."

Yer açmak için kapıyı sonuna kadar iterek içeri girdim. Kendi kendine yetebilen Luke'un hakkını vermek gerekiyordu, evin kendine ait kısmını çok düzenli tutuyordu. Gerçi oda o kadar küçüktü ki herhangi bir şey yerinde olmasa dağınık görünürdü. İçeride dar bir dolap, küçük bir şifonyer ve beyaz çarşaflı tek kişilik bir yatak dışında bir şey yoktu. Şifonyerin üstüne kare şeklinde bir ayna asılmıştı; odada dekoratif denebilecek tek şey buydu. Duvarlarda fotoğraf ya da poster yoktu. Odadaki renkli tek şey, yatağın ayak ucuna asılmış raflardaki kitaplardı. Konularına göre sıralanmıştı ve daha yakından incelediğimde alfabetik olarak da sıralandıklarını gördüm. Demek Luke düzenli ve temiz biriydi, aynı zamanda tutumluydu ve dışarı çıkıyordu, ayrıca kurgu kitapları tercih etmiyordu.

Aramaya çekmecelerden başladım, sistemli bir şekilde ilerledim ama göze çarpan bir şey bulamadım. Yatağının tek kişilik olmasına rağmen bolca prezervatifi vardı, on ikili ikinci kutuyu kenara çekip altındaki pasaportu aldım. Fotoğrafına baktım ve kaşlarımı kaldırdım: dalgalı kahverengi saçlar, mavi gözler, bir camı kesebilecek kadar keskin elmacık kemikleri ve çekici dudaklar. Yirmi beş yaşındaydı ve pasaport ofisinin amansız fotoğraf kuralları bile akıl almayacak derecede yakışıklı olduğunu gizleyememişti.

"Çok genç," diye mırıldandım fotoğrafa son bir kez bakarak.

"Ne dedin?" dedi Liv kafasını odaya uzatarak.

"Hiç," dedim pasaportu ona göstererek. "Luke'a bakıyorum."

Pasaportu elimden kapıp kaşlarını çatı. "Güzel çocukmuş. Luke Gibson. Aslında çok tanıdık bir yüzü var."

"Öyle mi?" dedim ama ben bile onu nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum. Başka bir yerde görmüş olsam hatırlardım diye düşündüm; yüzünü unutması zordu. Pasaportu yerine koyup devam ettim, küçük dolapta asılı duran üç takım elbisenin ceplerini aradım. Pek günlük giysisi yoktu, çoğunu tatile çıkarken yanında götürdüğünü düşündüm. Orlando esneyerek Edinburgh'daki kısmen sevgilisini ziyarete gittiğini söylemişti ama ertesi gün dönecekti.

"Köpek gibi parası var, çok güzel, edepsiz ve Luke'a yanık."

"Kulağa çok iyi geliyor," dedim samimi bir şekilde. "O zaman neden kısmen sevgili oluyor?"

"Luke başka fırsatların önünü kapamak istemiyor," dedi Roddy, her zamanki gibi ardına kadar açık gözleri ve kızarmış teniyle. Luke'tan bahsederken sesleri saygılı bir tona bürünüyordu. Zavallı Roddy, sıradan, zengin ve utangaçtı, kendisinden çok daha özgüvenli ve çekici iki ev arkadaşı arasında kalmıştı. Yatağın altındaki ağırlıkları biraz zorlanarak çekip arkalarında gizli bir şey var mı diye bakarken belki de Paige'i etkilemek istedi diye düşündüm. Belki de Paige onu baştan çıkararak konuşmaya ikna etmişti ve Roddy ağzını açar açmaz yaptığına pişman olmuştu. Belki ben de ona istediğimi söyletebilirdim ama onunla bu oyunu oynamak istemiyordum. Sonra çıkarcı davrandığımı hissederdim.

Luke'un odasının temiz olduğunu bildirmek üzereydim ki aklıma kapının arkasına bakmak geldi. Duvara yaslanmış sıradan bir çanta buldum: siyah renkli, naylon, markasız, hiçbir açıdan göze çarpmayacak bir şey. Çok kullanıldığı belliydi, kumaşın bazı yerleri aşınmaktan parlıyordu. İçinin boş olduğunu kontrol etmek için elime aldım, daha çok alışkanlıkta hareket ediyordum. Ana gözde bir şey yoktu. Ön taraftaki

büyük cepte de öyle. Üstündeki küçük cebi açar açmaz tatlı bir koku aldım. Parfüm, yoğun gül esanslı. Bu çanta Edinburghlu sevgiliye ait olabilir miydi? Ya da Luke'la olduğu sürece tek kişilik yatakta yatmayı umursamayacak birine?

Küçük cepte birkaç madeni para ve kartvizit boyutunda beyaz bir kart dışında bir şey yoktu. Kartı alıp önce öylesine, sonra tüm dikkatimi vererek baktım. Bu kartvizit değildi; neredeyse dolmuş bir kampanya kartıydı. Dokuz çıkartma vardı. Onuncuyu da alırsa Royal Hill, Greenwich'teki Carlo's kafesinden bedava bir kahve alabilecekti. Greenwich, Fulham'a çok uzaktı.

Kanıt torbası çıkarıp tüm çantanın içini dışına çıkardım.

"Ne buldun?" diye sordu Liv omzum üstünden bakarak.

Çantanın altındaki gizli cebi açtım ve lastikle sarılı bir kredi kartı buldum. Lastiğin üstüne büyük harflerle SADECE ACİL DURUMLAR İÇİN yazılmıştı.

"Kimin bu?"

Lastiği çıkarıp kartı elime aldım. Liv üstündeki ismi okudu.

"Paige Hargreaves. Onun kartı mı?"

"Ve onun çantası," dedim çantayı katlayıp kanıt torbasına koyarak. Üstünde iz vardır diye ilk açtığım kanıt torbasını da ekledim. "Bay Gibson'a birkaç soru sormamız gerekecek," dedim.

İki yıl önce

Korkmak insanlara iyi gelse de her şey bir yere kadardı. Araba yanında durduğunda korkunç tarlalar ve kurumuş ağaçların arasında gezmekten, korkudan midesi bulanıyor, ağlıyor, sayıklıyordu. Yağmur sonunda yağmış, giysilerini sırılsıklam etmiş, dağınık saçlarını kafasına yapıştırmış ve yalın ayaklarına rağmen çaresizden çok eksantrik görünmesine neden olmuştu. Birden kendini Norman mimarisinin özelliklerini taşıyan bir kiliseyle ve etrafı yeşillikler, kapıları güllerle çevrili kulübelerle dolu kusursuz bir İngiliz köyünde buldu. Burası hâlâ grafitiyle kaplı olmayan bir telefon kulübesi bulunabilecek türden bir yerdi. Perdelerin arkasından gizlice bakan insanların aralarına giren üstü başı dağınık yabancıyı sorgulaması için polis çağıramadığı, yerel polis karakolunun ödenek kesintisine kurban gittiği türden bir yer.

Yardım istediğinde yardımına koştular. Arabaya binip gözyaşlarına boğulmuştu ve bundan gurur duymuyordu. Londra'ya kadar tüm yol boyunca bir ağlayıp bir susmuştu. Sonraki hafta da aynı şekilde geçmişti. O gecenin anıları hiç düşünmediği bir anda aniden aklına geliyordu: konuşmalarından kesitler,

görüntüler, karanlıktaki yüzler, elbisesi omzundan sarkan, dans eden bir kadın.

Gömleğini ve pantolonunu çamaşır makinesinin en sıcak ayarında yıkadıktan sonra evinden kilometrelerce uzaktaki bir konteynere gidip çöpe attı.

Saçını da sakalını da kestirdi.

Kütüphaneye gidip şehrin haritalarını inceleyerek nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Köyü bulması kolaydı; ev içinse aynısı söylenemezdi. Çılgına dönmüş hâlde etrafta koşuşturmuştu ve topoğrafyaya dair hatırladıkları haritalarla uyuşmuyordu. Son haritayı da rafa kaldırırken bu gizemi çözemeyeceğine karar verdi.

Cesaretini topladı ve eve gittiklerinde yanında olan arkadaşını aradı.

"Dostum, nereye kayboldun? Her yerde seni aradık. Çok tuhaf bir partiydi."

"Orada ne kadar kaldık?" diye sormaya zorladı kendini.

"Bir saat sonra çıktık? Çok kalmadık. Zibby ailesinin yakında oturduğunu söyledi, biz de arabaya doluştuk. Ama yakında falan değildi. Üstüne üstlük bir de kaybolduk. Zibby şerefsizin teki."

"Onu tanımıyorum."

"Ne güzel, bana sorarsan tanıma da zaten. Götün teki işte," dedi ve duraksadı. "Seni bıraktığım için kusura bakma, dostum. Bilseydim–"

"Yok, yok. Önemli değil," dedi. İçi o kadar rahatlamıştı ki hafiflemiş hissediyordu. Çoktan gitmişlerdi, o... olaylar olmadan önce. Onu kimse görmemişti. Polis kapısını çalmamıştı. Haberlerde kırsal bir malikânede bulunan bir cesetten bahsedilmemişti. Sıcak hava dalgası da devam ediyordu: hava her geçen gün daha da ısınıyordu. Her fırtına havanın serinleyeceğine dair yalancı bir vaat gibiydi.

İçkiyi bir süre bıraktı.

Kokaini tamamen bıraktı.

Sigarayı, kırmızı eti, kafeini, şekeri ve glüteni de öyle. Ta ki devam edemeyecek kadar sıkılana kadar.

Doğru düzgün bir iş bulmak için birkaç görüşmeye gitti ve kendisini "kariyer yoluna" sokacak işler baktı. Şimdiye kadar buna hiç önem vermemişti.

Her gece en az bir kere kan ter içinde uyanıyordu. Bir süre sonra bu da geçti.

Ne de olsa dünyanın sonu gelmemişti.

Her şey yoluna girecekti.

13

Ertesi gün King's Cross istasyonunda terminalde durmuş, öğlen gelecek Edinburgh treninden inecek yolcuları beklerken hareket ekranını izliyordum. Luke Gibson bu trenle Londra'ya dönüyordu. Onu beklediğimden habersiz olduğunu umuyordum. Ev arkadaşlarına hiçbir şey bulamadığımızı, peşine düşecek daha ilginç ipuçlarımız olduğunu düşündürmek için çok uğraşmıştım. Onlara evlerinden aldığım eşyaların bir kaydını vermem gerekiyordu ama formu gitmeden önce doldurmak yerine daha sonra evlerine göndermeyi tercih etmiştim ve nedense henüz göndermemiştim. Form ellerine ulaştığında çantadan ve içinde bulduklarımızdan haberleri olacaktı. Daha önemlisi benim de haberdar olduğumu öğreneceklerdi.

Terminalde çok fazla insan ve çok fazla çıkış vardı, gerçi Birleşik Krallık Toplu Ulaşım Polisi'ni arayıp Luke'u enselememe yardımcı olmalarını istemiştim. Edinburgh treninde Luke'un eşkâline uyan birinin bulunduğunu memurlara teyit ettirmişlerdi. Yanımdan sohbet edip gülüşen, kalabalık bir İspanyol öğrenci grubu geçti ama seslerini duyunca kaşlarımı

çattım. Geçtikleri sırada 4 numaralı platformu görebilmek için birkaç santimetre sağa kaydım.

Platform şu anda boştu, sadece treni bekleyen sıra sıra dizilmiş memurlar vardı.

"Merak etmeyin, onu gözden kaçırmayacağız."

Yanımda duran çavuşa gülümsedim. "Size güveniyorum."

"Hangi trenden ineceğini biliyoruz ve elimizde iyi bir eşkâl var. Onu enseleyeceğiz," dedi ve kulaklığını dinledi. "Edinburgh treni Stevenage'dan çıkmış. Yirmi iki dakika içinde burada olur."

"Otuz saniye kadar şaşabilir tabii."

"Genellikle zamanında gelir," dedi. Yaşlıca bir memurdu ve her bir zerresinden ciddiyet akıyordu. Başıyla üstümüzdeki saati işaret etti. "Tamı tamına yirmi iki dakika sonra gelecek. Beklerseniz görürsünüz."

Mecburen bekleyeceğim, diye düşündüm. Yapacak başka işim yoktu.

Çavuş esnedi ve sonra özür diledi. "Bugün sabah vardiyasındaydım. Dört buçukta kalktım. İnsan yorgun düşüyor," dedi.

"Tahmin edebiliyorum."

"Kahve içmem lazım. Size de getireyim mi? Tren gelene kadar biraz zaman var."

"Sütlü olsun lütfen. Şekersiz."

Terminaldeki kafelerden birine doğru gitti. Seth olsa sabah kahvemi içmişken bir fincan daha istememe kızardı. Bitki çayı ya da kafeinsiz kahve içmem için ısrar ederdi. İçmene *gerek yoksa* neden kafeinsiz kahve içesin, diye sordu kafamın içinde yankılanan Derwent'ın küçümseyici sesi. Diğer yandan şahsen ben de fazla kafein almanın iyi olduğunu düşünmüyordum. Bir güvercin yerdeki kırıntıları incelemek için kafamın üstünden alçalınca irkildiğimi fark ettim. Bir kahve daha içip gerginliğime gerginlik katmanın anlamı yoktu.

Derwent yanımda olsa kendimi daha sakin hissederdim; her nedense bu adamı bulma konusunda ona güveniyordum. Ama Derwent, Sutton'da, sevgilisi Melissa ve oğlu Thomas'la birlikteydi. Poplar vakasından sonra izin yapıyordu. Fazladan izni geri çevirdiği dönemler olmuştu ama bugünlerde işten uzaklaşmak için daha fazla nedeni vardı. Melissa'yla sevgili olup Thomas'ın sorumluluğunu almak onu çok değiştirmişti. Çocuğun babası olmuştu ve bu da onu yumuşatmıştı. Sırf bu yüzden onunla başa çıkmak kolaylaşır diye düşünmüştüm. Ama daha da hassaslaşmıştı ve o da bunun farkındaydı. Son zamanlarda zor vakalar onu daha çok etkiliyordu. Bebeğin minik bedenini kısacık hayatı boyunca yaşadığı evden çıkardığını düşünmeye, nasıl hissettiğini anlamaya çalıştım. Bu tür vakalarda tutuklama yapmayı başarsan bile insanın ruhunda bir iz kalıyordu. Onu arayıp iyi olup olmadığını sormam gerekirdi, Seth yüzünden kavga etmiş olmasak sorardım da. Dürüst olmak gerekirse, Seth'in konuyla ilgisi yoktu çünkü bu, iş ve meslektaşına destek olmakla ilgiliydi.

Büyüklük sende kalsın, Maeve.

Çavuş en azından görüntüsü kahveye benzeyen bir şeyle döndü. Sıcaktı, sırtımı biraz daha dikleştirmemi sağlayacak kadar sertti ve buna hayır diyemezdim. Kahvemi hızlıca içtim, öyle ki damarlarıma karışan kafeini hissedebiliyordum. *Kafeinsizmiş...*

Çavuş beni beklediğimden çabuk dürttü. "İki dakika," dedi.

Saat 11:58'i gösteriyordu. Saate bakmakla raylara dönüp yaklaşan trenin farlarını görmeye çalışmak arasında gidip geliyordum.

"İşte," dedi uzaktaki bir parıltıyı işaret ederek. "Gördünüz mü? Altmış saniye sonra yolcular inmeye başlar."

Tren istasyona gelip durdu. Memurlar boş platform boyunca yerlerini almış, kollarını bağlamış bekliyorlardı. Hepsi

iri, yapılı adamlardı, yani yanımda Luke Gibson'ın bana sorun çıkarmaya kalkışması hâlinde destek alabileceğim güçlü kuvvetli insanlar vardı.

"Bilete göre G vagonunda," dedi çavuş beni farklı bir yere götürerek. Tüm treni görebildiğimiz bir yere geçtik. "İniyorlar."

Kapılar ardına kadar açıldığında yolcular dışarı akın etmeye başladı. Her şekil ve boyuttan, yaştan ve sınıftan insanlardan oluşan bir çağlayan gibilerdi. Hepsi de hızlı adımlarla taksi duraklarına ve metro girişlerine doğru seğirtiyordu. Acele ediyorlardı çünkü hayat bir yarıştı, özellikle de Londra'da. Platform göz açıp kapayana dek ıssız bir yerden Noel gecesindeki Oxford Caddesi'ne dönmüştü. Yüzleri taradım, avımı arıyordum, onu kaçırmaktan korktuğumdan göz kırpmaya bile çekiniyordum.

"Bu mu? Beyaz, erkek, mavi kapüşonlu, sol omzunda çanta var, sakallı ve–"

"Hayır," dedim. Onu nihayet görmüş ve harekete geçmiştim, artık onu bulduğumdan kendimden daha emin adımlar atıyordum. "Koyu mavi, polo yaka tişört, sağ elinde kahverengi deri çanta var. Saçı pasaport fotoğrafındakinden daha kısa ve açık renkli."

"Gördüm," dedi çavuş ve telsizine bir şeyler mırıldandı.

Memurlar platformda yürüyen Luke Gibson'ın etrafını sarmaya başladılar. Luke hâlâ izlendiğinin farkında değildi. Yorgun görünüyordu, istasyonun parlak ışıkları altında gözleri gölgeliydi. Beklediğimden daha uzun boylu ve yapılıydı – pasaport fotoğrafı çekildiğinden beri kas yapmıştı. Çocuksu, yakışıklı yüzü oturmuş, daha da ilginç bir hâl almıştı. Çantasını omzuna savurduğunda hareketinin tanıdık olduğunu düşündüm, âdeta kaynağını tam olarak bulamadığım bir yankı gibiydi. Luke'ta bir iş vardı...

Bu hissi bir kenara bırakıp ona doğru ilerledim. *Odaklan*. Yaklaştığımı hissetmedi. Kaçmaya kalkışırsa diye ona dokunacak mesafeye gelene kadar bekledim. "Luke Gibson?" diye sordum.

Kafası karışmış bir hâlde kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Luke Gibson siz misiniz?"

"Evet," dedi ve önce elimdeki kimliğe, sonra bana, sonra da etrafını saran memurlara baktı. "Ne oluyor?" diye sordu ve ardından ani bir panikle, "Anneme bir şey olmadı, değil mi?" diye ekledi.

"Hayır," dedim, normalde rahatlaması için gülümserdim ama yapamadım. Ne de olsa herkes polisten ve verecekleri haberlerden korkardı. Ama buraya öldürülen bir kadın için gelmiştim ve bu düşünce gülümsememe engel oluyordu. "Paige Hargreaves'in ölümü hakkında konuşmamız gerek."

"Kim?" dedi. Yüzü ifadesizdi. Ama... biraz fazla mı ifadesizdi?

"Paige Hargreaves," diye tekrarladım net bir ses tonuyla. "Gazeteciydi."

"Ah!" dedi gözlerini kırpıştırarak. "Evet, hatırladım. *Öldü* mü dediniz?"

"Bilmiyor muydun?"

Sesime biraz ironi katmış olsam da Luke soruma ciddi ciddi cevap verdi. "Hayır, bilmiyordum. Hiç haberim olmadı. Ne zaman oldu?"

"Vakanın detaylarını belirleme aşamasındayız," dedim. Bu polis jargonunun en iyi söz öbeklerinden biriydi, ona hiçbir bilgi vermemiştim.

"Peki. Pardon ama benimle neden konuşmak istiyorsunuz?" dedi şaşkın şaşkın. "Onu doğru düzgün tanımıyordum. Sanırım iki kez falan karşılaşmıştık."

"Evinizde ona ait kişisel eşyalar bulduk."

"Kişisel eşyalar mı?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Nasıl yani? Ne gibi şeyler? Benimle ne alakası var?"

"Bunu sorgu sırasında konuşuruz," dedim başımla iki yanındaki memurlara işaret vererek. "Üstünü aramamız lazım–"

Luke bunu duyar duymaz kendine geldi. "Üstümü aramak mı? Rüyanızda görürsünüz. Yasadışı bir şey yapmadım," dedi. Sesi yükselmişti fakat ben ona sakinleşmesini söyleme fırsatı bulamadan ne yaptığının farkına vardı. Bir saniye durup kendini topladı, sonra daha alçak bir sesle, "Üstümü aramak için geçerli bir sebebiniz yok," dedi.

"Üstünüzü aramadan sizi ofisime götüremeyiz. Bu hem sizin hem de size eşlik edecek memurların güvenliği için. Rutin bir işlem," dedim ki bu doğruydu.

"Delilik bu," dedi arkama bakıp kızararak. Yanımızdan geçen herkesin bize baktığını ve neler olduğunu tahmin ettiğini yeni fark etmişti. "Burada neler döndüğünü anlayamıyorum."

"Ofise gittiğimizde her şeyi açıklarım, tamam mı?" dedim dikkatini çekmek için koluna dokunarak. "Elimizi çabuk tutalım. Sizi burada çok bekletmek istemiyorum."

Şimdiye kadar söylediklerimi düşündüğünü, ihtimalleri değerlendirdiğini, içinde bulunduğu durumu çözmeye çalıştığını görebiliyordum. Kim olsa sokakta bu şekilde durdurulduğu için siniri bozulurdu ama çoğu insandan daha kontrollü olduğunu düşünüyordum. Bir saniye sonra başıyla onaylayıp çantasını yere bıraktı. "İyi," dedi.

"Kollarınızı iki yana açın," dedi arkasındaki memurlardan biri sertçe. "Üzerinizde olmaması gereken bir şey var mı? Cebinizde kesici bir alet ya da üstünüzü ararken canımı yakabilecek herhangi bir şey?"

"Hiçbir şey yok," dedi Luke kafasını kaldırarak. Memur onu ararken gözlerini bana dikti. Tıpkı benim ona yaptığım gibi o da beni süzüyordu. Ne tür sonuçlar çıkardığını bilemi-

yordum ama keskin bir zekâsı olduğu izlenimine kapıldım. Bu delikanlı sadece güzel bir yüzden ibaret değildi. Susacak kadar da akıllıydı, on insandan dokuzu bunu beceremezdi. Önceden çağırdığım aracın dörtlülerini yakmış vaziyette sarı renkli çift şeridin üstünde beklediği çıkışa doğru ilerlemeye başlayana kadar ağzını açmadı.

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Sadece konuşacağız," dedim tutuklamanın olasılık dâhilinde olup olmadığı sorusunu savuşturarak.

"Avukat çağırmam gerekiyor mu?"

"Benden iyi biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

Omuzlarımı silktim. "O zaman senin kararın."

Başka hiçbir şey söylemedi – ne arabaya doğru yürürken, ne arabaya bindikten sonra ne de ofise geldiğimizde. Bu hâli beni şüphelendiriyordu. Sessiz kalması, kafasında bir şeyler döndüğü anlamına geliyordu.

Aklından geçenleri bilmek için neler vermezdim.

14

Luke Gibson'la görüşmek için acele etmiyordum. Bunun yerine Liv'i aramaya çıktım. Ne kaçırdığımı öğrenmem gerekiyordu.

"Hiçbir şey," dedi. Bitki çayı poşetini yılgınlıkla sıcak suya batırıyordu. Onu suçlamıyordum; yayılan koku hiç de hoş değildi. "Sen Luke'u yakaladığını söyledikten sonra Orlando Hawkes ve Roddy Asquith'in ofislerine gidip onları da aldık."

"Sıkıntı çıkardılar mı?"

"Hayır. Bizi görmeyi beklediklerini sanmıyorum ama sorun çıkarmadan geldiler. Belki de dikkat çekmek istemediler."

"Sağduyulu bir hareket," diye yorum yaptım. "Çok sıra dışı."

"Polis gelirse ne yapmaları gerektiği konusunda öğüt almış gibi bir hâlleri vardı," dedi Liv kaşlarını imalı imalı kaldırarak. "İkisi de avukatlarını istedi. Avukatlar hazır olana kadar ikisiyle de görüşemeyiz."

"Avukatları geldi mi?"

"Orlando Hawkes şu anda avukatıyla görüşüyor."

"İfadesini hazırlıyorlar," dedi Pete Belcott, yüzümü ekşitmeme neden olacak kadar iğrenç bir şekilde burnunu çekerek. Teni solgundu ve ter içindeydi.

"Tanrım. Berbat görünüyorsun."

"Küçük bir soğuk algınlığı işte," dedi boğuk bir sesle. "Ama mahvoldum."

"Eve gitmesini söyleyip duruyorum," dedi Liv. Ondan mümkün olduğunca uzak duruyordu. "Bizi de hasta edeceksin."

Nemli ve kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Sorun olur mu?" diye sordu.

"Lütfen git," dedim. Artık Belcott'un üstü olduğumu unutup duruyordum. O ise hiç unutmuyor, bu konudaki düşüncelerini açık açık belli ediyordu. Sırf kadın olduğum için, sırf âdet yerini bulsun diye terfi aldığımı söylediğini biliyordum. Ama aslında ikimiz de biliyorduk ki bu terfiyi bileğimin hakkıyla kazanmıştım, o ise çavuşluk sınavını geçememişti. Konu burada kapanmalıydı ama Belcott garezini özenle büyüten biriydi.

"Bana ihtiyaç olmayacağına eminseniz ben gideyim," dedi ve zar zor mutfaktan çıktı. Koridordayken öksürdüğünü duydum.

Liv hafifçe ürperdi. "Resmen biyolojik tehlike," dedi.

"Her zaman öyle," diye mırıldandım. "Ama hâline üzüldüm."

"Tek başına yaşıyor, değil mi? Hastayken tek başına olmak çok acınası bir durum," dedi Liv. Liv hastayken Joanne limonlu ballı çaylar yapıyor, onu yatağına yatırıp sıcak su torbası hazırlıyordu. Seth de benim için aynılarını yapıyordu ama bağışıklık sistemimi güçlendirmem gerektiği hakkında söylenip kabul etmek istemesem de ihtiyacım olduğunu içten içe bildiğim bitkisel karışımlar veriyordu. Hafifçe iç geçirdim. Bu zamana kadar hayatta kalmam inanılmaz bir şeydi.

"Gibson'ı alırken problem çıktı mı?"

"Üç numaralı odada," dedim.

"Asquith ikide, Hawkes birde," dedi Liv ve çayından bir yudum alıp yüzünü ekşitti. "Berbat bir şey. Umalım da benden önce soğuk algınlığı mikroplarını öldürsün."

"Başka kim var?" diye sordum. Ofis ilk defa sessizdi.

"Georgia."

"Harika."

Liv alaycı bir tavırla güldü. "Bakıyorum da keyfin yerine geldi," dedi.

"Onu sorun etmiyorum. Bak, senin de kalmana hiç gerek yok. Georgia bile birkaç sorguyu berbat edemez."

Liv başını iki yana salladı. "Hawkes'ın ne diyeceğini duymak istiyorum," dedi.

"O zaman şanslısın," dedi Georgia kapı eşiğinde belirerek. Onun hakkında ne söylediğimi hatırlamaya çalışıp kulağa ne kadar hakaretamiz geldiğini düşündüm ve cevabım *epeyce* oldu. "Bay Hawkes ifadesini bizimle paylaşmaya hazır."

Teknik olarak ifadeyi Liv, ben ve ses kayıt cihazıyla paylaşan Bay Hawkes değil, onun avukatıydı.

"Jeremy Fallon," dedi elini uzatıp benimkini sıkarken. Serçe parmağındaki ağır yüzüğün tenime battığını hissettim. İri bir adamdı ve üstündeki oldukça pahalı takım elbise, omuzlarını geniş, olmayan belini varmış gibi göstermek için özel dikilmişti. Boğum boğum boynunda turunculu mavili bir kravat vardı. Belli belirsiz parıldayan kumaş ipek gibi görünüyordu ve üstü iç içe girmiş H harfleriyle doluydu: pahalı bir kravat olduğu belliydi fakat saatlik ücreti muhtemelen bu kravatlardan bir avuç almasına yetecek kadardı. Yüzünde neşeli bir gülümseme olsa da gözleri Satürn'ün halkalarından bile soğuktu.

"Bay Hawkes'ın isteği üzerine buraya geldim ve Bayan Paige Hargreaves'le ilgisi hakkında hazırladığı ifadeyi okuyacağım. Daha doğrusu olmayan ilgisi hakkında hazırladığı ifadeyi."

Orlando Hawkes'a baktım. "İfadenizi dinledikten sonra sorularımıza cevap vermeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Bay Hawkes hazır değil," dedi Fallon bir çırpıda. Orlando ağzını açmaya fırsat bile bulmamıştı. "Tabii ki sizlere yardımcı olmak istiyor fakat okumak üzere olduğum metne ekleyecek hiçbir şeyi yok."

"Ekleyecek hiçbir şeyi yok mu, yoksa eklemek mi istemiyor?"

Fallon sözlerim onu incitmiş gibi kızgınlıkla karşılık verdi. "Sessiz kalmak müvekkilimin en doğal haklarından biri."

Kalemimi ve defterimi bırakıp kollarımı kavuşturdum. "Lütfen başlayın," dedim.

Avukatı, yazmaları iki saat süren tek sayfalık kâğıdı eline alırken Orlando Hawkes'ın yüzü tamamen ifadesizdi.

"Bu ifade, 23 Garsington Caddesi, Fulham'da ikamet eden Orlando Edgar Hawkes adına hazırlanmıştır," dedi boğazını temizleyerek. "Paige Hargreaves'in üzücü vefatından haberdarım ve polise soruşturmalarında elimden geldiğince yardımcı olmak istemekteyim. Aynı çevrelerde bulunduğumuz ve birkaç ortak arkadaşımız olduğu için kendisini uzaktan tanıyordum fakat yakın bir dostluğumuz yoktu. Kendisiyle arkadaş buluşmalarında, barlarda karşılaştık. Bir keresinde de bardaki buluşmamızın ardından başka arkadaşlarımızın da eşliğinde evimde bulundu. Kendisiyle hiçbir zaman yalnız kalmadım. Ne o gece ne de diğer zamanlarda aramızda elle tutulur bir konuşma geçti. Evimde kişisel eşyalarını bıraktığından haberim yoktu. Bu eşyaları ne zaman bıraktığını bilmemekle beraber, evime geldiğinde bıraktığı kanısındayım. Bayan Hargreaves'in evime geldiği başka bir zaman hatırlamamaktayım. Geldiğinde hangi odalara girdiğini bilmiyorum. Sadece zemin kattaki

odalara girdiğini sanmıyorum, tuvalete ve yatak odalarına da girmiş olması muhtemel.

"Bayan Hargreaves'in araştırmacı gazeteci olduğunun farkındaydım. Kendisiyle işi hakkında hiç konuşmadım. İşi için benimle kayıtlı ya da kayıt dışı bir röportaj da yapmadı.

"İşbu ifade, Paige Hargreaves'le aramda geçen etkileşimlerin tam ve eksiksiz beyanıdır. Polisin soruşturma esnasında işine yarayabilecek başka herhangi bir bilgiden haberdar değilim."

Avukat kâğıdı nazikçe masaya bırakıp bana doğru uzattı. "Gördüğünüz üzere Bay Hawkes tarafından imzalı ve bugünün tarihini taşıyor."

Zekice bir ifade olduğunu düşündüm. Hawkes, Paige'in eşyalarının evinde bulunduğunu biliyordu ama ne bulduğumuzu, bulduklarımızın ne anlama geldiğini ya da bu eşyaların Paige'e ait olduğunu nasıl anladığımızı bilmiyordu. Fazla bilgi verme hatasına düşmemişti: söylediklerinin belirsizliği onu sorgulamayı zorlaştırıyordu. Aslında söylemek istediği şey, bulduğumuzun hiçbir önemi olmadığıydı. Dahası, evde Paige'in DNA'sını bulursak –nerede olursa olsun– bunun masum bir nedeni olduğunu, aleyhine delil teşkil etmeyeceğini söylüyordu. Paige'i tanıdığını itiraf etmişti. Bu yüzden ortak arkadaşları olduğunu tespit etsek bile sözlerine ters düşecek bir şey olmayacaktı. Ne var ki Paige'le aralarındaki ilişkinin yakınlığını ya da Kulüp hakkında konuşup konuşmadıklarını bilen tek kişi oydu. Yakın olmadıklarını söylüyorsa buna kim karşı çıkabilirdi?

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Söyleyeceklerimiz bu kadar. Müvekkilim artık gitmek istiyor," dedi Fallon, Orlando'ya dönerek. Orlando ağırbaşlı bir edayla kafasını salladı.

"Gitmeden önce mesleğinizi öğrenebilir miyim, Bay Hawkes?"

Fallon'ın gözleri kısıldı ama müvekkili soruda bir tuzak görmemişti. "Bir Amerikan idari müşavirlik şirketinin Londra ofisinde stajyerim."

"İyi para kazanıyor musunuz?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Kaç parayı iyi olarak değerlendirirsiniz? Muhtemelen sizden biraz daha fazla kazanıyorumdur," dedi.

Fallon boğazını temizledi ve Orlando sandalyesine gömüldü. Azarlandığı için sinirinin bozulduğu belliydi. Sinirinin bozulması benim işime gelirdi.

"Benim aklıma takılan," dedim yavaşça, "Bay Fallon'ın ücretini nasıl ödediğiniz."

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedi Fallon sandalyesini geri iterek. "Bu görüşme bitmiştir."

"Bay Fallon, Bay Hawkes adına Chiron Kulübü tarafından mı tutuldunuz?"

Sorumun muhatabı avukattı ama asıl Orlando Hawkes'ı izliyordum. Poker oyuncusu olması için kırk fırın ekmek yemesi lazımdı: hedefi on ikiden vurduğum yüzünden okunuyordu.

"Ücretimi nasıl aldığımı açıklamak zorunda değilim," dedi Fallon müvekkilini dürterek. "Hadi. İşimiz bitti. Kayıt cihazını kapatın."

"Sorgu saat 13:28'de sona erdi," dedi Liv ses kayıt cihazını kapatmadan önce.

"Chiron Kulübü üyesi olmanın gerçekten iyi avantajları var. Acaba dezavantajları neler?"

Bunu düşünmeden, öylesine söylemiştim. Ne var ki Hawkes'ın korkudan beti benzi attı. Sandalyesini masanın altına iterken bocaladı ve aniden sakarlaştı. Elini çektiğinde parmakları sandalyenin üstünde ter izleri bıraktı.

"Çok memnun oldum, Çavuş Kerrigan," dedi Fallon kafasını sallayarak. Gözleri buzdan sarkıtlar gibiydi. Yollarımız tekrar

kesişirse beni tanıyacağını düşündüm. Tombul ellerinden birini Hawkes'ın omzuna koyup onu odadan çıkardı ve daha fazla konuşamayalım diye bizden uzaklaştırdı. Liv onlara kapıya kadar eşlik etti, bense birkaç dakika daha oturup Hawkes'ın bana bilerek ve istemeden anlattıklarını düşündüm. Kafeinin etkisi geçmiş, yorgun düşmüştüm. Mola vermek istiyordum ama Luke Gibson'la görüşmeden önce Roddy Asquith'le konuşmam gerekiyordu.

Neyse ki endişelerim boşunaydı. Roddy kibar konuşan, saçları kırlaşmış, gülümsemeyi bilmeyen bir kadın olan avukatının tavsiyesi üzerine her türlü yorumdan kaçınıyordu. Sorgunun başından sonuna kadar tek bir soruya bile cevap vermemişti ve görüşme bittiğinde gerçekten canıma tak etmişti.

"Aynı soruları daha sonra tekrar sormamız gerekecek. Şimdiden cevap verip kurtulsanız daha iyi olmaz mı?"

Üçüncü sorudan sonra gözlerini sağ omzumun üstünde bir yerlere dikmişti. Beni dinlediğinden bile emin değildim. Gözlerini dahi kırpmadan, "Yorum yok," deyip duruyordu.

"Paige arkadaşındı. Onu tanıyordun. Evine geldi. Onu öldüren kişi ya da kişileri bulmamıza yardımcı olmak istemiyor musun?"

"Yorum yok."

"Umurunda değil mi?"

"Yorum yok," dedi tıpkı bir robot kadar duygusuzca. Yüzü bile kızarmıyordu. Tiksinti içinde pes edip sorguyu sonlandırdım.

"Ne sinir bozucu ama," dedi Georgia neşeyle, Roddy çıktıktan sonra odaya girerek.

"Söylediklerimde ciddiydim. Onunla tekrar konuşacağım. Bu iş burada bitmedi."

"Şimdilik bitti. Üstelik hiç ilerleme kaydedemedin," dedi. Tam olarak kötü niyetli sayılmasa da sınırda geziyordu.

"Daha Luke Gibson'la konuşmadım."

"Ben de katılabilir miyim?"

"İstiyorsan," dedim. O kadar şiddetli esnedim ki çenem kütleyerek isyan etti. "Bu sorgu kadar heyecanlı olacağından eminim."

"Gibson'ı getirdiğin sırada onu gördüm," diye sırıttı. "Sıkılacağımı sanmıyorum."

15

Luke Gibson, vicdan azabı çekiyor gibi davranmıyordu. Sorgu odasının kapısını açtığımda kafasını kollarının üstüne yaslamış vaziyette uyuduğunu gördüm. Masumiyetin resmi gibiydi.

"Ne tatlı ama," dedi Georgia arkamdan gelip kapıyı sessizce kapatarak. "Uykusu gelmiş."

"Seyahatten yorulmuştur. Ev arkadaşlarının dediğine göre uyumaya pek niyeti yokmuş."

"Avukatını mı bekliyorsun?"

"İstemedi."

"Aptallık etmiş."

"Ama işimize yarar bir aptallık. Ona bir bardak çay koy," diye önerdim. "Uyanmasına yardım eder."

"Sen de ister misin?"

"Gerek yok, teşekkür ederim," dedim. Teklif etmesine şaşırmıştım. "Bay Gibson'ın çayına iki şeker at. Enerjiye ihtiyacı olacak."

Gözleri ışıl ışıl oldu. "Neden? Ona ne yapacaksın?"

Sırıttım. "Birkaç soru soracağım, o kadar. Ciddi bir şey yok."

"Çok yazık," dedi mutfağa doğru seğirterek. Bazen iyi anlaşabileceğimizi düşünüyordum. Sonra ya ben işi berbat ediyordum ya da o korkunç bir şey söylüyordu ve tekrar başladığımız yere dönüyorduk. Çayıma tükürmeyi planlıyor olabileceğini düşündüm. Daha da beteri bir yanım ona hak veriyordu. Liv'e söylediğim şey için ondan özür dilemem gerekiyordu.

Gerekiyordu ama dilemeyeceğimi biliyordum.

Sorgu odasına ikinci girişimde kapının arkamdan çarpmasına izin verdim. Luke irkilerek kafasını kaldırdı.

"Tanrım," dedi gözlerini kırpıştırıp ovuşturarak. "Pardon, uyuyakalmışım."

"Çoğu insan bu şartlar altında uyuyamaz."

"Ben her yerde uyuyabilirim. Uyumamam gereken yerlerde bile."

"Burada yapacak başka bir şey yok zaten. Neyse, sana bir bardak çay koyuyoruz."

"Teşekkür ederim, iyi gelir," dedi kafasını sallayıp dikilerek. "Artık uyandım."

"Meslektaşım geldiğinde sorguna başlayacağız."

Saatine baktı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

"Konuşmam gereken birkaç kişi daha vardı."

"Roddy ve Orlando mu?"

Zeki olduğu sonucuna zaten varmıştım ama sorusuna şaşırmadan edemedim. "Neden bunu sordun ki?" dedim.

"Çünkü evimizde Paige'e ait kişisel eşyalar bulduğunuzu söylediniz. Sadece benimle görüşmek istemiş olamazsınız, onu tanıdığım bile söylenemez. Üçümüzle de konuşmak isteyeceğinizi düşünüm," dedi kaşlarını kaldırarak. "Haklı mıyım?"

Cevap vermek yerine kayıt cihazıyla oynamaya başladım. Haklı olduğunu açık açık söylemememin daha iyi olacağının farkındaydım. Ona baktığımda kibirli görünmüyordu ama görünmesine ramak kalmıştı.

Tamam, bu sayı senin olsun. Benden daha zeki olduğunu düşünürsen rahatlarsın. Belki de hata yapmana neden olur.

Georgia çayıyla geldiğinde ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Çok kibarsınız."

"Sorun değil," dedi Georgia kızararak. Kızardığını görmek komiğime gitmişti. Luke gözlerini masanın diğer tarafına dolanan Georgia'dan ayırmadı ve onu ya da ona çok benzeyen birini daha önce gördüğüme dair kapıldığım o huzursuz edici his geri döndü.

"Başlayalım mı?" dedi Georgia elini ses kayıt cihazının üstüne koyarak. Kaydı başlatmaya hazırdı. Başımla onayladım ve kimliğini teyit edebilmek adına sorduğumuz girizgâh niteliğindeki sorular esnasında toparlanıp odaklanmak için elimden geleni yaptım. Luke Londra'da bir bankada çalıştığını söyledi.

"Ev arkadaşlarınla orada mı tanıştın?"

"Orlando'yla üniversitede tanıştım."

"Hangi üniversite?"

"Cambridge," dedi kısaca. Bakışlarını sanki bunun ona dair bir fikir edinmeme yardımcı olacağını biliyormuş gibi çayından ayırmıyor, bana bakmıyordu. Dudaklarından tek bir kelime dökülmüştü ama bana ayrıcalık ve entelektüel kibir hakkında birçok varsayımda bulunma fırsatı sunuyordu. Dahası bundan rahatsız olduğu belliydi.

Belki de ayrıcalığı ve entelektüel kibri hakkında varsayımlarda bulunduğumu biliyor ve beni ona haksızlık ettiğime ikna etmeye çalışıyordu.

"Roddy de Cambridge'de miydi?" diye sordum ona daha kolay bir yol sunarak.

"Hayır, o Leeds mezunu. Orlando ve Roddy birlikte okumuşlar. Hepimiz aynı anda Londra'da ev arıyorduk ve Orlando aynı eve çıkmamızı teklif etti."

"Uzun süredir birlikte mi kalıyorsunuz?"

"Üç yıl falan oldu."

"Kavga ettiğiniz olur mu?"

"İyi anlaşıyoruz."

"En küçük odanın sana kalmasına rağmen mi?"

Sırıttı. "Alışığım. Ayrıca diğer ikisinden daha az kira veriyorum," dedi.

"Ayrıca kendi temizliğini ve ütünü yapıyorsun. Böyle bir işte çalışan birinin bu kadar tasarruf yapmasına gerek olmadığını sanırdım."

"Onlar gibi yetiştirilmedim. Annem beni tek başına büyüttü ve gereksiz lükslere harcayacak parası yoktu. Param biterse beni kurtaracak kimse yok, o yüzden paramı israf etmemeye çalışıyorum," dedi kitaptan okur gibi. Geçmişinden utanmadığını düşündüm ve bu yüzden onu sevdim.

"Chiron Kulübü'ne üye misin?"

"Ben mi? Hayır. Benim gibi birini istemezler."

"Nasıl yani? Senin gibi biri?"

"Mühim yerlerde tanıdıklarım yok. Zengin bir ailem yok. Kendileri gibi insanları seviyorlar."

"Ev arkadaşların gibi."

Omuzlarını silkti. "Galiba," dedi.

"Kulüp hakkında başka ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Gördüğüm kadarıyla üyeler birkaç partiye gidiyor."

Ayrıca en ufak bir tehlike kokusu aldıklarında çok iyi avukatlar tarafından korunuyorlar, diye düşündüm. Bir de ima ettiğimde Orlando Hawkes'ın bembeyaz kesilmesine neden olan, Roddy Asquith'i hem evde hem de sorguda konuşamayacak kadar korkutan bir şeyler daha yapıyorlardı.

"Paige Hargreaves'ten bahsedelim. Onu nereden tanıyordun?"

"Tanımıyordum," dedi ve kaşlarımın çatıldığını gördü. "Arkadaşımın arkadaşının arkadaşıydı. Dışarıdayken birkaç

kez karşılaştık. Selamlaşacak kadar tanışıyorduk, sohbet edecek kadar değil."

"Evinize geldi mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi ve düşündü. "Belki de ben yokken gelmiştir. Bazen... başka yerlerde yatıya kaldığım olur."

"Başka yerlerde mi?"

"Yatak odamı gördünüz. Biraz küçük. Genellikle kızları beni evlerine davet etmeye ikna ediyorum çünkü daha rahat oluyor."

"Bu sık sık oluyor mu?"

Luke'un kaşları tekrar havalandı. "Bu çok kişisel bir soru."

Gülmemem gerektiğini bildiğim hâlde güldüm. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Yine de cevap vermeni istiyorum."

Cevap vermeden önce biraz daha çay içti ve acele etmeden bunu neden sorduğumu düşündü. "Sık denebilir. Paige'in evimize ne zaman geldiğini bilmediğiniz için belli bir tarih aralığı vermemi mi istiyorsunuz?"

Teknik olarak evet. "Hâlâ soruşturmanın başlarındayız," dedim. "Neyin ne zaman olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Her türlü detay işimize yarar."

"Üzgünüm ama sadece bu kadarını biliyorum. Onu evde hiç görmedim. Hiç kimse eve geldiğinden bahsetmedi. Kimse de bana öldüğünü söylemedi," diyerek kaşlarını çattı. "Aklıma takılan bir şey var. Paige nasıl öldü?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Otopsi yapmadınız mı?"

"Elle tutulur sonuçlar vermedi."

"Yani doğal nedenlerden ötürü ölmüş olması mümkün mü?"

Kafamı iki yana salladım. "Öldükten sonra cesedinin gördüğü muameleye göre hayır."

"Nasıl yani?"

"Parçalanmış," dedim sakince.

"Tanrım," dedi ve gerçekten şok olmuş gibi görünüyordu. Rengi solmuştu. Kendini toparlaması vakit aldı. "Tabii ki bunu duyduğuma çok üzüldüm ama onu tanımıyordum. King's Cross'ta ismini söylediğinizde hatırlayamadım bile."

Dosyamı açıp çantanın fotoğrafını çıkardım. "Bu çanta tanıdık geliyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi kesin bir ses tonuyla.

"Yatak odanda bulundu."

"Nerede?"

"Kapının arkasında."

Luke başını iki yana salladı. "Kapının arkasında bir şey yoktu."

"Odanı aradığımda çanta oradaydı," dedim kalemimle fotoğrafa dokunarak. "Tekrar bak. Daha önce görmediğine emin misin?"

"Daha önce hiç görmedim," dedi bana bakarak. "Gerçeği söylüyorum. Birisi odama koymuş olmalı, hem de yakın zamanda. İskoçya'ya gitmek için hazırlanırken odamda değildi."

"Odana kim bir şey koymuş olabilir?"

"Bilmiyorum. Ev arkadaşlarımdan biri? Onların arkadaşlarından biri? Temizlikçi Maggie bana ait olduğunu düşünmüşse koymuş olabilir?" diyerek omuzlarını silkti. "Kimin yaptığını bilmiyorum."

"Paige'in arkadaşının arkadaşının arkadaşı olduğunu söyledin. O arkadaş kimdi?"

"Roddy herhâlde," dedi tereddütle. "Üniversitede belgesel çeken bir yapım şirketinde çalışan bir arkadaşı var. Paige'le sanırım o arkadaşı aracılığıyla tanışmıştı."

"Çok görüşürler miydi?"

"Roddy'ye sormanız lazım."

Sormuştum ve hiçbir cevap alamamıştım.

"Roddy'nin arkadaşının adını hatırlıyor musun?" diye sordu Georgia.

"Jonny Gough," dedi ve harfleri kodladı. "Kız. İsminin uzun hâli nedir bilmiyorum. Muhtemelen Jonquil."

"Çalıştığı şirketin adını biliyor musun?"

"Hayır... ama telefonumda Jonny'nin numarası var."

"Onun Roddy'nin arkadaşı olduğunu söylememiş miydin?" dedim gülerek.

"Jonny ve ben arkadaş sayılmayız. Bir süre aramızda bazı şeyler oldu," dedi ve ona baktığımda dudaklarının kenarlarının istemsizce kıvrıldığını gördüm. Büyülenmiştim. Bu *çok* tanıdıktı; bu sırıtışı daha önce nerede görmüştüm?

Georgia sandalyesinde kıpırdanıp bacağını masaya çarptığında masa sallandı ve Luke'un çayının birazı döküldü. Luke bardağı kaldırıp sertçe, "Dikkat et," dedi.

"Pardon. Ben temizlerim," dedi Georgia ayağa fırlayıp aceleyle odadan çıkarak. Eğilip kayda ara verdim. Bu transkriptte harika duracaktı. Mahkemede okumam gerekmeyeceğini umdum. Daha doğrusu yüksek sesle okumam gerekmeyeceğini umdum. Luke'a şüpheli gibi davranmaya hazırdım ve adı henüz temize çıkmış olmasa da onu tutuklamak zorunda kalmak beni üzerdi. Şimdiye kadar bize karşı dürüst davrandığından emin gibiydim.

Ben ses kayıt cihazıyla uğraşırken Luke defterimi çaydan korumak için havaya kaldırmıştı. Defteri bana verdi. "Notlarınızın ıslanmasını istemezsiniz," dedi.

"Durmamız gerektiğine göre mola verebiliriz."

Gözleri hayal kırıklığıyla karardı. "Eve gitmeyi umuyordum. Yardım edemediğim için özür dilerim ama bilerek yapmıyorum. Bildiğim her şeyi anlattım."

Muhtemelen anlatmıştı ama gitmeden Chiron Kulübü hakkında bildiklerini sormak istiyordum. "Olabildiğince çabuk bitirmeye çalışacağım," dedim.

"Tamam," dedi tereddüt ederek. "Beni bekleyen biri var da."

Tabii ki vardı. "Burada mı? Ofiste mi?"

"Edinburgh'tan döndüğümde onun yanına gidecektim. Arayıp nerede olduğumu söylemek zorunda kaldım."

Edinburghlu kızı unutmakta hiç vakit kaybetmediğini düşünsem de fikrimi kendime sakladım. "Elimden geleni yaparım," dedim.

"Teşekkür ederim. Çok iyi olur."

Georgia bir avuç dolusu kâğıt havluyla dönüp masayı silmeye başladı. Kapıya doğru ilerlediğim esnada Luke alçak sesle ona bir şeyler söyledi ve Georgia bir kahkaha patlattı. Arkama baktığımda Luke'un yüzünde yaramaz bir ifadeyle Georgia'ya baktığını gördüm. Bu bakışı daha önce görmüştüm, biliyordum.

Hâlâ nerede gördüğümü çıkaramıyordum ve bu beni deli ediyordu.

16

Sorgu odasına dönmeden önce birkaç dakika oturup notlarımı gözden geçirmeyi planlamıştım ama Liv dışarıda beni bekliyordu.

"İşin bitti mi?"

"Hayır, mola verdik çünkü Georgia masaya çay döktü."

Liv sırıttı. "Bir de sorguyu batıramaz demiştin," dedi.

"Ne oldu?"

"Sorgudayken bölmek istemedim ama bekleme salonunda Luke Gibson'ı bekleyen bir kadın var. İşiniz ne zaman biter sence?"

"Çok sürmez sanırım. Onu bekleyen biri olduğunu söylemişti. Sorularım bitmek üzere."

"Ah, iyi, onunla konuşurum. Zavallı şey, çok korkmuş gibi görünüyordu."

"Korkmuş mu? Neden ki?"

"Doğal değil mi? Oğlunun bir cinayet soruşturması kapsamında sorgulandığını öğrenmek zor olmalı."

İçim farkındalıkla doldu. "Bekleyen annesi miymiş? Ben de başka bir sevgilisi olduğunu sanmıştım."

"Hayır. Zavallı, özverili annesi," dedi Liv sırtını gerip yüzünü ekşiterek. "Ben gidip biraz daha işi olduğunu söyleyeyim."

"Ben gidebilirim. Çok yorgun görünüyorsun. Git biraz dinlen."

"Emin misin?"

"Beş dakika sürer zaten. Git hadi."

Luke Gibson'ı yanlış değerlendirdiğimi düşünerek koridorda yürümeye başladım. Gerçi Georgia'yla flört edişine bakılırsa belki de haksız değildim. Yine de bir sürü kız arkadaşı olması suç değildi, Georgia da kendi başının çaresine bakabilirdi herhâlde...

Bekleme salonundaki tek kişi, siyah saçlı, ufak tefek, zayıf bir kadındı ve sırtı bana dönüktü. Oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu: ne kadar gergin olduğu bir kilometre öteden anlaşılıyordu.

"Bayan Gibson?"

Sesimi duyunca etrafına baktı. "Hayır, ben değilim. Yani, Luke'un annesini arıyorsanız o benim ama soyadımız aynı değil. Benim ismim–"

"Claire Naylor," dedim. Onu hemen tanımıştım. Sesimin sakin çıkmasının tek nedeni şokun yarattığı uyuşukluktu. "Daha önce tanışmıştık. Yıllar önce," dedim. Üstünden o kadar uzun zaman geçmişti ki onu tamamen unutmuştum, şimdiyse nasıl olup da onu unuttuğuma inanamıyordum.

Kadının kaşları çatıldı. "Tanıdık geliyorsunuz, evet. Özür dilerim ama adınızı çıkaramadım."

"Maeve Kerrigan."

Ayağa kalkıp bana döndü. Şaşkın görünüyordu. Bunun normal olduğunu düşündüm. Güzel bir yüzü, soluk bir teni vardı. Boyalı siyah saçlarının rengi tenine göre birkaç ton koyuydu ve gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Genel an-

lamda verdiği izlenim fazla gergin bir hayat süren çekici bir kadın olduğu yönündeydi.

"Evet, Maeve. Dilimin ucundaydı. Evime geldiniz, arkadaşımın gençken öldürülmesi hakkında ifademi aldınız. Josh Derwent'la çalışıyordunuz."

Josh Derwent öldürülen kızın sevgilisiydi ve baş şüphelimizdi, ta ki sağlam bir kanıtla adını temize çıkarana kadar. Josh Derwent bu skandal yüzünden evini terk etmiş, arkadaşlarıyla ve ailesiyle bağını koparmış ve hiçbir zaman tam anlamıyla toparlanamamıştı.

"Hâlâ birlikte çalışıyoruz."

Yüzündeki gülümseme yok oldu ve onun yerini saf bir dehşet aldı. "Burada değil, değil mi?"

"Bugün izinde. Ayrıca bu vakada görevli değil," diye ekledim çabucak.

"Yani Luke'la tanışmadı, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Peki ona malum meseleden bahsettiniz mi?"

Derwent'ın çocukluk arkadaşı Claire'in ikisi de on altı yaşındayken yaşadıkları tek gecelik ilişkiden kazara hamile kalmış olmasından mı? Ne tesadüf ki sorgu odasında oturan yetişkin oğlunun bile bilmediği o sırdan mı? Hayır, konuyu hiç açmamıştım. "İstesem de nasıl söyleyeceğimi bilemem. Ayrıca beni ilgilendirmez," dedim.

Az önceki güzelliği yüreğine su serpilmesiyle geri dönü, yüzüne renk geldi ve gözleri parladı. "Tanrıya şükürler olsun. Bu... yani, karmaşık bir konu."

"Hem de çok," dedim. Kelime ağzımdan amaçladığımdan çok daha vurgulu çıkmıştı. Şaşkınlıktan iyice sersemlediğimden sandalyeye oturdum. "Luke bana birini hatırlatıyordu. Hiç aklıma gelmemişti – Josh'a çok benziyor, değil mi?"

"Öyle mi? Pek hatırlamıyorum," dedi karşıma oturarak. "Çok uzun zaman oldu."

"O kadar çok benziyorlar ki. Duruşları..." dedim ama cümlemin devamını getirmedim. *Kadınlara bakışları...* ama bunu *annesine* söyleyemezdim.

"O benim için sadece Luke. O kadar. Başkası değil," dedi. Sanki Derwent'ın çekiciliğini, görünüşünü ya da zekâsını aldığını söylemem için bana meydan okuyordu. Adını koyamasam da babasından *bir şeyler* –gözlerindeki parıltı, hareketleri ya da kontrollü gücünün ve tutumluluğunun beraberinde getirdiği erkeksi zarafeti– aldığı kesindi.

"Neden soyadınız oğlunuzunkiyle aynı değil?" diye sordum. Öyle olsa oğlanı tanıma şansım olurdu diye düşündüm. Adil oynamıyorlardı.

"Luke babamla kavga etti ve annemin kızlık soyadını almaya karar verdi," dedi somurtarak. "Babamla geçinmesi zordur. Luke Cambridge'e kabul edildiğinde onunla gurur duyması gerekirken ona yüklenmeyi tercih etti. Boyunu aşan işlere kalkıştığını ve asla mutlu olamayacağını söyledi. Yeni arkadaşlarının geçmişini öğrenince onunla münasebeti keseceklerini söyledi. Luke sabrı yettiğince dayandı ama babam eve getirdiği bir kıza kaba davranınca aralarındaki ipler koptu. Büyük bir kavga ettiler, artık konuşmuyorlar. Luke da Naylor olmak yerine Gibson olmaya karar verdi."

"Sizin için zor olmalı."

Güldü. "Babam bunu hak etti. Birinin ona karşı çıkması gerekiyordu. Luke ise asla kendini ezdirmez," dedi.

Böyle birini daha tanıyordum ama düşüncemi kendime sakladım. Sonuçta Claire Naylor, Luke bakireden doğan ikinci çocukmuş gibi davranmak istiyorsa onu bozmak bana düşmezdi. Ama bence Derwent'a haksızlık ediyordu. Claire'i ona bir şans vermeye ikna etme fırsatını pas geçersem kendimi asla affedemezdim.

"Luke babasının kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Kesinlikle hayır," dedi ve eli hızla dizime kapandı. O kadar sıkıyordu ki izinin kalacağından emindim. "Bunu ona söyleyemezsiniz."

"Öyle bir şey yapmam!" dediğimde tatmin olup dizimi bıraktı ama kafam karışmıştı. "Hiç merak etmiyor mu? Babası hakkında soru sorumuyor mu?"

"Eskiden arada bir sorardı. Artık pek sormuyor. Ama babaya ihtiyacı yok. Ben varım," dedi, sırtını dikleştirip ona karşı çıkmam için bana meydan okuyarak.

"Josh sizinle son görüşmemizden beri çok değişti," dedim çekinerek. "Artık farklı biri. Bence Luke'tan haberi olsa–"

"Asla haberi olmayacak. Josh'a Luke'tan bahsedemezsiniz. İmasını bile edemezsiniz. *Bana söz verin*," dedi. Bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. "Şimdiye kadar hiçbir şey söylemediniz. Neden böyle devam etmiyorsunuz? Luke'la tanıştığınızı bile unutun."

Çünkü artık onunla *tanıştım* diye düşündüm mutsuzlukla. Onu kazara sperm donörü olan adamla hiçbir ortak noktası olmadığını varsaydığım bir yabancı, hayali bir çocuk olarak düşünmüştüm. Hayalimde canlandırdığım Luke'u –babasıyla hiçbir ortak noktası olmayan, annesinin tek başına yetiştirdiği çalışkan çocuğu– çabucak unutmayı başarmıştım. Konuştuğum, birlikte güldüğüm –*hoşlandığım*– Luke ise bambaşka biriydi.

"Ama Josh onunla çok gurur duyardı," dedim çaresizce.

"Hayır." Kadın başını iki yana salladı. "Onunla gurur duymaya hakkı yok. Luke'un şimdiki hâline hiçbir katkıda bulunmadı."

"Yanında olma fırsatı olmadı. Ona Luke'tan bahsetmediğiniz için nasıl bir baba olacağını da bilemezsiniz."

"İnanın biliyorum," dedi dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılırken. "Arkadaşıydım, unutmayın. O za-

manki hâlini bilmiyorsunuz. Luke için yanıp tutuşur, sonra sıkılır, siktirip gider, hayatını yaşardı. Zaten öyle de yaptı. Bir kere sıkıldı mı bir daha yüzünü görmezdik."

Yüzümü ekşittim. Birlikte çalışmaya başladığımız zamanki Derwent aynen böyle biriydi: kibirli, ahlaksız, keyfine düşkün ve sorumsuz. Hâlâ kibirliydi ama onun dışında kendini çok geliştirmişti. Yani çoğunlukla.

"Luke ve ben yine tek başımıza kalırdık," diye devam etti Claire. "Canı istediği zaman gelip istediği zaman giden birine ihtiyacımız yok. Luke'un çocukluğunu onsuz geçirmesi daha iyi oldu, zaten büyüdükten sonra da ona ihtiyacı kalmadı."

"Sizi anlıyorum –gerçekten anlıyorum– ama lütfen ona gerçeği söylemeyi bir düşünün. İkisine de söylemeyi. Kendiniz söylediniz, Luke bir yetişkin. Josh hakkında kendi kararını vermeye hakkı var."

Sözlerim yalnızca Claire'in kararlılığını pekiştiriyor gibiydi. Ne kadar da ikna ediciydim.

"Luke'u ne zaman bırakacaksınız?" diye sordu.

"Birazdan. Bugünlük işimiz neredeyse bitti."

"Onunla neden konuşmak istediğinizi anlamadım. Hiç tanımadığı bir kadınla ilgili olduğunu söyledi. Ondan şüphelenmiyorsunuz, değil mi?"

Bu soruya cevap vermek istemiyordum. "Açıklaması zor bir durum. Şu anda vakayla ilgili detay paylaşamam. Ama Luke çok yardımcı oldu."

"Onu bırakmanız lazım," dedi kıyafetinin yenlerini gerginlikten ellerine doğru çekiştirerek. "Ya Josh gelip onu görürse?"

"İmkânı yok. İzinde. Artık izin günlerinde buraya uğramıyor."

"Artık mı?" dedi kafasını hafifçe yana eğerek, ilgisini çekmişti. Luke'un zekâsını annesinden alıp almadığını merak ettim. Ondan da hiçbir şey kaçmıyordu. "Ne değişti ki?"

"Geçtiğimiz yıldan beri çok değişti."

"Ailesi mi oldu?"

"Bir bakıma. Sevgilisinin çocuğu var. Artık onunla yaşıyorlar," dedim. *Dahası, çok da iyi bir baba figürü – hem de rekabet ettiği biri olmamasına rağmen.*

"Kaç yaşında?"

"Thomas mı? Altı."

Claire kollarını vücuduna sarıp düşündü. "Güzel bir yaş," dedi.

"Josh onun için her şeyi yapar."

Ne ima ettiğimi hemen anlayıp karşı çıktı. "Başka birinin çocuğuyla mutlu aile numarası yapıyor diye beni değiştiğine ikna edemezsiniz. O kadar iyi bir babaysa neden kendi çocuğu yok? Çünkü sorumluluk istemiyor."

"Öyle olduğunu düşünmüyorum," dedim onu kızdırmamaya özen göstererek. "Yani, üstüne konuşmadık. Bence doğru zamanı bekliyor. Melissa'yla çocuk yapmaya çalışıp çalışmadıklarını bilmiyorum–"

"Melissa demek. Güzel bir kadın mı?" diye sordu Claire gülerek. "Bunu neden sorduğumu bile bilmiyorum. Tabii ki güzel. Ve tabii ki bir önemi yok. Josh ve ben hiç... tam anlamıyla birlikte değildik. Sadece bir kez oldu."

"Bana sorarsanız çocuk sahibi olmak ister."

"Size sormuyorum. Bunu asla öğrenmemeli. Asla," dedi öne eğilerek. "Kim olduğunu öğrendiğinize göre Luke'u salsanız olmaz mı?"

"Sistem öyle işlemiyor. Sorguyu bitirmem lazım. Ama söz veriyorum, elimi olabildiğince çabuk tutmaya çalışacağım."

"Sonra da Luke'un varlığını unutacaksınız."

Bu mümkün değildi ama gülümseyip ona veda ettim. Bir noktada Luke'u tutuklamak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

İki yıl önce

Spor salonundan eve geldiğinde paspasın üstündeki zarfı gördü. Pul yoktu, yani elden teslim edilmişti. İsmi düzgün harflerle, rahatsız edici derecede alelade bir el yazısıyla kaleme alınmıştı. Üst tarafındaysa büyük harflerle ÖZEL yazıyordu.

Endişelenmeliydi, kalbi göğsünü dövüyor olmalıydı. Ama olayın üstünden *aylar* geçmişti. Evi, partiyi, cesedi tamamen unutmuştu. Zarfı açtı ve içindekileri avucuna döktü. Tüm detayların görünebileceği kadar büyük, sekize onluk fotoğraflar. Bir profesyonel tarafından çekildiklerini düşündü. Hepsi oldukça netti.

Her bir fotoğraf öncekinden daha beterdi.

Sarhoş, aptal yüzü, güçlükle açık tuttuğu göz kapakları, boynundan sarkan çözülmüş papyonu.

Yalın ayaktı ve ayak bileklerindeki kemikler görünüyordu. Bir korkuluğa yaslanmış, tek elini melek yüzlü çocuk heykelinin taşıdığı kâseye atmıştı. Ağzındaki sigaradan yükselen duman yüzünden gözlerini kısmıştı.

Başka bir fotoğrafta terasın karanlık bir köşesindeydi. Bu kez korkuluğun üstünde bacaklarını açmış oturuyor ve biriyle öpüşüyordu...

Elleri teninde geziniyordu...

Gözlerini kapatıp ona doğru eğilmiş, tutkusunda kaybolmuştu...

Dizlerinin arasında duran yabancıya karşı duyduğu tutkuda. Dövmesi o kadar belirgindi ki ejderhanın dirseğinde kıvrılan kuyruğunu görebiliyordu.

Sonraki fotoğraf daha da kötüydü.

Ondan sonraki de.

Fotoğrafları mutfak tezgâhına bırakıp oradan uzaklaşarak kafasını ellerinin arasına aldı. Bu da *neydi* böyle? Kim yapmış olabilirdi?

Daha fazla bakamayacaktı.

Fakat bakmak zorundaydı. Tüm fotoğrafları hızlıca inceledi: duvara dayanmış, yatağa uzanmışlardı, ikisi de çıplaktı, ne olduğu ya da kontrolün kimde olduğu açıkça belli oluyordu. Burası havuz başındaki evdi, şurası da havuzdu, *Tanrım*, havuza girdiklerini görmüşlerdi – hatırlamıyordu ama işte oradaydı, pis suyun içinde çırılçıplak yüzüyordu.

Deli gibi seviştiği yabancı da oradaydı, zinde ve canlıydı, dövmeli ve güzeldi, kirpikleri sudan belirginleşmiş, gözleri cevher gibi parlıyordu. Fotoğrafın kuşe kâğıt yüzeyine dokunarak hayali bir polisle konuştu.

Birlikte havuza girmişsiniz, ceset de havuzda yüzüstü bulundu.

Açıklayamam. Hiçbirini açıklayamam. Galiba içkime ilaç attılar.

Sonra da ailesine yalvarıyordu. *Ben yapmadım. Asla böyle bir şey yapmam. Ben değildim. Yapmadım. Öyle görünse de–*

Lütfen inanın bana.

İnanabilirlerdi ama bunu sindirmeleri uzun sürerdi. Tek çocuktu, ailesi ona hayrandı, şımartılarak büyümüştü. Seks çok büyük bir mesele değildi. Bunu affederlerdi, özellikle de fotoğrafları görmezlerse.

Ama polis, hele ki mahkeme jürisi ona hayatta inanmazdı. Fotoğraflara bakıp hikâyeyi kafalarında yazarlardı.

İki kişiden biri yaşıyordu, ötekiyse ölmüştü ve yaşayan nasıl olduğunu ya da ne yaptığını hatırlayamıyordu. Tek ve baş şüpheli o olurdu, kendini de savunamazdı.

Bildiği tek şey, olanları gizli tutmak için neredeyse her şeyi yapacağıydı.

17

Ertesi sabah gözümü kapıya dikmiş, Una Burt'ün işe gelmesini bekliyordum. Gelir gelmez oturduğum yerden fırladım.

"Patron?"

"Ne oldu?" diye sordu ofisine yürürken hiç durmadan. Onu suçlayamazdım. Elinde dışarıdan kahve almayı saçma bulduğundan evden getirdiği kahveyle dolu termosunu, plastik saklama kabındaki kahvaltısını, kapalı hava yüzünden aldığı yağmurluğunu ve içi evrak dolu, tekrar kullanılabilir market çantasını taşıyordu. Çanta iddiasına rağmen her an yırtılacak gibiydi.

"Şey, biraz konuşabilir miyiz?"

"Hızlı davranırsan evet. Beş dakika sonra toplantım var," dedi her şeyi masasına bırakıp termosunu açmaya davranarak. "Hadi, gir içeri. Otur."

Daha kimse gelmediği hâlde kapıyı kapattım ve masasının karşısındaki sandalyenin ucuna tünedim.

"Tahmin edeyim. İşi bırakıyorsun."

"Hayır," dedim içimi dolduran öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Neden öyle dediniz?"

"Metropolitan Polis Teşkilatı büyük bir kurumdur. Kovalayabileceğin farklı fırsatlar var. Onları değerlendirmemen komik olurdu," dedi oturup ellerini bağlayarak. Bunun dinleme pozu olduğunu düşündüm. "Ama tabii ki gitmediğine sevindim."

Tabii ki.

"Biraz tuhaf bir durum," diye söze girdim ama sonra durdum. Gece boyunca ona ya da başka birine söylemem gerekip gerekmediğini düşünüp durmuştum. Derwent'a söyleyip kararı ona bırakmak kolay olurdu ama bu yaklaşımda bazı sorunlar vardı ki bunlardan biri de *zamanlama*ydı... Derwent vakada çalışmak isterse Burt'e her şeyi söylemem gerekecekti, o da Derwent'a çıkar çatışması yüzünden vakaya müdahil olmayacağını söyleyecekti ve nedenini açıklamak bana düşecekti. Burt'le konuşmak daha iyiydi çünkü bana tavsiye verebilecek konumdaydı. Duruma objektif olarak bakabilirdi, Derwent'a olan duygularının düşüncelerini etkilemesine izin vermezdi. Gerçi benim de Derwent'a karşı *duygularım* yoktu.

Una Burt kıpırdanmaya başladı. "Senin de mi çocuğun olacak? Bulaşıcı mıdır nedir? Biri hamile kaldı mı tüm kadınlar birden hamilelik iznine çıkıyor."

"Hayır! Tabii ki öyle bir şey değil. Ama bir bebekle ilgili olduğu söylenebilir. Gerçi artık bebek değil. Ve kesinlikle benim çocuğum değil."

Kadının kaşları saçlarına değecek kadar havalandı. Termosunun kapağına doldurduğu kahveye üfledi. "Acele ettirmek istemiyorum ama toplantım olduğunu söylemiştim," dedi.

"Doğru," dedim ve derin bir nefes aldım. "Birkaç sene önce Josh Derwent'ın şüpheli olduğu bir vaka vardı, siz de hatırlarsınız. Henüz gençti ve sevgilisi öldürülmüştü. Asıl sorun kurbanın ölümünde soruşturduğumuz bir seri cinayetin izlerinin olmasıydı."

"Hatırladım. Başı çok derde girmişti. Yanlış hatırlamıyorsam onu sen kurtarmıştın," dedi. Sesinde hiçbir duygu yoktu ama Derwent'ı pek sevmediğini biliyordum. Cinayeti onun işlemediğini öğrendiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. O günden itibaren beni Derwent'ın tarafında bellemişti ve tüm kötü davranışlarından beni sorumlu tutmuştu, haklı olsa da olmasa da.

"O vakada Claire Naylor adında bir kadınla görüşmüştüm. Kurbanın ve Josh'ın eski bir arkadaşıydı. Bekâr bir anne. O zamanlar bana söylediklerinden ve evinde gördüğüm fotoğraflardan çocuğun babasının Josh olduğunu anlamıştım."

"Peki," dedi yavaşça.

"Ve Josh'ın bundan haberi yoktu."

"Peki," dedi tekrar ama bu sefer daha anlayışlıydı. Kahve doldurduğu termos kapağını bir bardak altlığının üzerine bırakıp boğazını temizledi. "Sen de ona çıtlatmadın."

"Kendisi söylesin diye Claire Naylor'ı ikna etmeye çalıştım," dedim huzursuzca kıpırdanarak. "Belki de daha çok uğraşmam ya da dizginleri ele alıp Josh'a bizzat söylemem gerekirdi. Her şeyi unutmak kolayıma geldi. Josh bilmediği sürece önemi olmadığını düşündüm. Ama Thomas'ı bulduğundan beri..."

"Değişti."

Acınacak hâlde kafamı salladım. "Şimdi her şeyi bilmek isteyeceğini, o zamanlar söylemem gerektiğini düşünmeye başladım."

"Zor durummuş," dedi bardağıyla oynayıp düşünerek. "Ama bence içgüdülerin seni doğru yöne götürmüş. Naylor denen bu kadının ona söylememek için haklı nedenleri olabilir."

"Josh'ın babalığına güvenilmeyeceğini düşünüyor, o yüzden söylememiş."

"Sağduyulu kadınmış," dedi bana bakarak. "Bunun şu anda canını sıkmasının nedeni ne peki?"

"Dün oğlunu Paige Hargreaves vakasıyla ilgili sorguya çektim."

"Siktir," diye fısıldadı ki Burt çok küfreden biri değildi. Ama bu seferki oldukça yerindeydi.

"Ben de öyle dedim."

"Şüpheli mi?"

"Bütün gece bunu düşündüm. Şüpheli olduğunu düşünmüyorum ama belki de olmasını istemediğim içindir. Onu kim olduğunu bilmeden önce bile sevmiştim. Dürüst davrandığını düşünüyorum."

"Neden sorguya çektin?"

Ona bulduğumuz çantayı anlatırken kaşları çatıldı. "Üçünden en az biri yalan söylüyor," dedi.

"Üçü birden de söylüyor olabilir. Orlando Hawkes verdiği ifadede evde Paige Hargreaves'le ilgili bir şey bulma ihtimalimize karşı kendini korumaya çalıştı. Zekice davranıp önceden bahane mi üretiyor, yoksa saklayacak bir şeyi mi var bilmiyorum. Roddy Asquith hiçbir şey söylemedi. Çok zeki olduğunu sanmıyorum, ifade hazırlasa bile yanlış bir şey söylemekten korkar gibi bir hâli vardı. Ama Paige'le Luke arasında kurabildiğim tek bağlantı çantaydı, o da kapısının arkasında duruyordu. Yani orta yerde durduğu söylenebilir. Bence saklamak istese daha kuytu bir yer bulurdu."

"Diğer ikisinden biri bırakmış olabilir."

"Ben de öyle düşündüm. Bildiğimiz bir şey varsa o da Paige'le Roddy Asquith arasında kesin bir bağ olduğu çünkü Paige, bulduğum kitaba kendi el yazısıyla onun adını ve numarasını yazmıştı. Bence Chiron Kulübü hikâyesinde ona yardımcı oluyordu, şimdi de kulüpten atılmaktan korkuyor. Her soruya, 'Yorum yok,' diye cevap vermeye başlamadan önce Paige'le hikâyesi hakkında konuştuğunu itiraf etti sayılır."

"Şimdi de tek kelime bile etmiyor," dedi Burt. Önemli toplantısını unutmuş ya da önemli olmadığına karar vermiş gibiydi. Masaya yaslanıp ellerini saçlarında gezdirdi. "Çıkmaza bak."

"Josh dün gelmedi, izinliydi. Luke'u tekrar sorguya çekmem gerekirse ve onu görürse–"

"Tuhaf olabilir."

"Muhtemelen onu tanımaz. Onu daha önce hiç görmedi."

Parmak uçlarını birkaç saniye boyunca alnına bastırıp elini masaya koydu. "Bence söylemelisin," dedi.

Duymak istediğim şey bu değildi. "Ama Claire'e söylemeyeceğime dair söz verdim."

"Normalde bu kararına saygı duymanı söylerdim ama sana Luke'tan o mu söz etti, yoksa sen mi durumu fark ettin?"

"Saklamaya çalıştı. Luke küçükken Josh'a çok benziyordu, Claire fotoğrafları görmeyeyim diye saklamaya çalıştı," dedim. Luke'u düşününce dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Hâlâ ona çok benziyor ama artık yetişkin olduğu için aradaki bağı kuramayabilirdim."

"Sana güvenip bilgi vermemiş, sen keşfetmişsin. Kendi kendine elde ettiğin bilgiyle istediğini yaparsın."

"Ama Luke'a söylememem için yalvardı."

"Claire, Josh'ı on altı yaşındayken tanıyordu. Sense şimdi tanıyorsun. Sence ne yapmalısın?"

"Söylemeliyim."

"Onun yerinde olsan sen de bilmek isterdin."

"Ama bunca zamandır Luke'tan haberdar olduğum hâlde ona hiçbir şey söylemememi açıklamam gerekir. Kızacaktır."

"O konuda elimden bir şey gelmez ama haberi verirken diplomatik davranabileceğini düşünüyorum," dedi. İlk defa anlayışlı görünüyordu. "Gerçekleri sindirmesi biraz zaman alabilir."

"Ah, kesinlikle beni suçlayacak. O yüzden sessiz kalmamı öğütlemenizi umuyordum."

Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Kusura bakma," dedi.

"Doğrusunun söylemek olduğunu biliyorum. Ama bence şu an doğru zaman değil. Önce Luke'un şüpheli olmadığından emin olmam lazım."

"Doğru," dedi saatine bakarak. "Tüh, gitmem lazım. Bensiz başlamışlardır."

Ayağa kalktım ve toplantı için eşyalarını toparladığı sırada kapıyı açık tuttum. Ana ofisteki masaların hâlâ boş olduğunu görünce rahatladım. Yanımdan geçtiği sırada, "Josh'ı meşgul edecek bir iş bulmaya çalışacağım. Acil ilgilenmesi gereken bir vaka illaki çıkar," dedi.

"Teşekkürler, çok iyi olur."

Durdu. "Sana sahip olduğu için çok şanslı. Her meslektaş insana gizli aşkının meyve verdiğini söylemek konusunda bu kadar hassas davranmaz."

"Yirmi beş yaşında, bir seksen boyunda bir aşk meyvesi," dedim dümdüz bir sesle.

"Hem de Josh'a mı benziyor?" diyerek ıslık çaldı. "Şu Luke kızları kendine hasta ediyordur."

"Dün çok nazik davrandı ama bana da öyle geliyor. Gözlerinde bir parıltı olduğu belli."

Una Burt kıkırdadı. "Yine buraya gelirse söyle. Ben de bir göreyim."

Masama döndüğümde kendimi çok daha iyi hissediyordum. Tabii ki durumu Derwent'a söylemek yepyeni problemler yaratacaktı ama dürüst davranıyordum. Gerekli olduğunu düşündüğü durumlarda inanılmaz yalanlar söyleyebildiği hâlde Derwent'ın en çok değer verdiği şey dürüstlüktü. Luke'u sakladığım için yıllardır ona karşı dürüst davranmıyordum. Zamanla beni affederdi.

En azından öyle umuyordum.

Kapı, Una Burt'ün arkasından çarparak kapandığında kendi kendime gülümsedim: bu konuyu böyle anlayışlı karşılayacağı kimin aklına gelirdi ki? Çok nazik davranmıştı, gerçekten önem veriyormuş gibi...

Georgia masasının altından kalkıp ardına kadar açtığı gözleriyle bana bakınca düşüncelerim yarıda kesildi.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedim. Sonra daha da kızarak, "*Saklanıyor muydun*?" diye sordum.

"Ayakkabılarımı değiştiriyordum. Bu sabah işe bisikletle geldim, o yüzden spor ayakkabı giymiştim," dedi ve sanki umurumdaymış gibi ayakkabılarını bana göstermek için havaya kaldırdı. "Topukluyla pedal çeviremem."

"Ne duydun?"

"Sadece ofisten çıkarken patronun söylediklerini?" dedi soru sorar gibi. Dehşete düşmüştüm, Georgia da öyle.

"Yani?"

"Luke Gibson, Josh Derwent'ın oğlu ve Josh'ın bundan haberi yok, dahası sen de öğrenmesini engellemek istiyorsun."

"Yani her şeyi duymuşsun. *Siktir*," dedim ellerimle yüzümü kapatarak. Ona bakamıyordum bile.

"Özür dilerim. Gerçekten amacım sizi dinlemek değildi!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Hiçbir şey söylemem."

"İyi edersin. Kimseye söyleme. Sen, ben ve Burt dışında kimse bilmiyor."

"Söz veriyorum."

Ellerimi masanın üstüne koyup ona pis bir bakış attım. "Ben söyleyeceğim," dedim.

"Tabii ki."

"Doğru ânı bekliyorum o kadar."

"Anladım," dedi kızararak. "Luke'un Josh Derwent'ın oğlu olduğuna inanamıyorum. Aklıma bile gelmedi. Hem de hiç. Yani onunla *flört* ediyordum."

Ona sanki bunu hiç yapmadığını söylemek üzereydim ki kendime engel oldum. Ona iyi davranmak istiyorsam en ideal zaman buydu.

"Bak, asıl hedefim Luke'u şüpheli listesinden çıkarmak. Sonra Josh'a ondan bahsederim. O zamana kadar duyduklarını unutmak için elinden geleni yap."

"Yapacağım, yemin ederim. Bana güvenebilirsin."

Kapı çarptı ve iki dedektif daha içeri girdi, futboldan bahsediyorlardı. Georgia bana manalı manalı göz kırptıktan sonra ayağa kalktı.

"Çay? Kahve?"

"Kalsın, teşekkürler."

Mutfağa doğru ilerlemesini izlerken "bana güvenebilirsin" diyen insanların aslında en güvenilmez insanlar olduğunu düşünmemek için elimden geleni yaptım.

İki yıl önce

Fotoğrafları beşinci, belki de altıncı kez inceledikten sonra aklına arkalarını çevirmek geldi. Üzerlerinde ne marka ne de stüdyo ismi yazıyordu. Hiçbir ipucu yoktu. Ama son fotoğrafa (iç içe girmiş uzuvlar ve zorlanmaktan buruşan yüzüyle en kötülerden biriydi) kurşun kalemle belli belirsiz bir şey yazılmıştı. Zarftaki el yazısıyla aynı tarzda yazılmış bir telefon numarası.

Numarayı hemen aramadı. Aptal değildi.

Londra'nın diğer ucuna, kalabalık ve yoksul muhitlerden birine gidip bir internet kafeye girdi. İçerisi kulaklık takmış oyun oynayan Çinli öğrencilerle doluydu. Kimsenin ekranını göremeyeceği bir yer seçti. Önce numarayı internette araştırdı ama hiçbir şey bulamadı: bir cep telefonu numarasıydı ama herhangi bir işletmeye ya da tüzel kişiye ait değildi.

Sonra "havuzdaki ceset" öbeğinin aklına gelen her alternatifini denedi. Meşhur vakalar, ünlüler, söylentiler buldu. Hiçbiri yaşadıklarıyla uyuşmuyordu. Mavi gözlü, yirmili yaşlarında, açık renk saçlı, tek kolu dövmeli bir cesede dair hiçbir şey yoktu. Kayıp ihbarı yoktu. İsmini bilse araması daha kolay

olurdu ama isimlerini birbirleriyle paylaşmamışlardı, değil mi? Pek konuştukları söylenemezdi.

Yapmak zorunda değiliz

İstiyorum

Durmak istersen söyle

Sandalyesine yaslanıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. *Durmak istiyorum. Dur artık.*

Telefonun diğer ucundaki ses soğukkanlı ve dümdüzdü, bir kadına aitti.

"Size sorununuzun çözüldüğünü bildirmekten mutluluk duyarım."

"Benden ne istiyorsunuz? Şantaj mı bu? Param falan yok benim," dedi. Ucuz kullan-at telefon elinden kayıyor, saunadaymış gibi terliyordu. Etrafında dönüp Hampstead Heath'te seçtiği noktanın çevresindeki birkaç yüz metrelik alanda kimsenin olmadığından emin oldu. Tüm Londra önünde serilmişti, mahremiyet illüzyonu yaratıyordu.

Hattın diğer ucundaki kadın güldü, ona kimin için çalıştığını söyledi ve her şey korkunç şekilde mantıklı geldi.

"Peki ne istiyorsunuz?"

"Bunu ikimizin de işine yarayacak bir iş birliği olarak düşünün."

"Ne demek bu?"

Kadının sesi belli belirsiz bir acıma ya da küçümseme tınısıyla doluydu. "Yardımınıza ihtiyaç duyduğumuzda size haber vereceğiz."

18

Tehlikenin yaklaştığını biliyordum ama on biri on geçe telefonum çaldığında o ânın geldiğini fark etmemiştim.

"Çavuş Maeve Kerrigan'la mı görüşüyorum?"

"Benim."

"Adım Paul Varley. Swindon'da polis memuruyum. Paige Hargreaves cinayetini siz araştırıyormuşsunuz."

Hızla doğruldum. "Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Asıl ben size yardımcı olmayı umuyordum," dedi. Yumuşak sesinde emekliliğine çok kalmadığı izlenimi veren, hoş bir taşra ağzı vardı. "İşinize yarar mı bilmiyorum ama cesedinin bulunmasından iki hafta önce Bayan Hargreaves'le konuştuğumu söylemek istedim. Konu Londra'da araştırdığı özel bir kulüptü."

Defterimi aldım, umuttan içim kıpır kıpır olmuştu. "Bu bilgi oldukça işime yarayabilir. Ne konuşmuştunuz?" dedim.

"Daha çok maziye dönük bir konuşmaydı. Bayan Hargreaves, iki yıl kadar önce Standen Fitzallen isimli bir köyün yakınlarında cinayet işlendiğine emindi. Adresi de, kimin

öldürüldüğünü de bilmiyordu ama elinde sadece tarih vardı – 22 Temmuz gecesi."

"Yani neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, öyle mi?"

"Çok az bilgisi vardı. Birisi ona 22 Temmuz günü, saat dört civarında Standen Fitzallen'dan arkadaşını aldığını söylemiş. Arkadaşı isterik durumdaymış. Büyük bir kır evinde, havuzda bir ceset olduğunu sayıklıyormuş. O evden köye kadar yürümüş. Bayan Hargreaves bu bilgilerin o bölgedeki cinayet soruşturmalarıyla uyuşup uyuşmadığını sormuştu."

"Uyuşuyor muydu?"

"Kesinlikle hayır," dediğinde sesinden gülümsediğini anladım. "Cinayet vakaları size sıradan gelebilir ama bizim buralarda unutacağımız türden şeyler değildir. O yıl ne temmuz ne de ağustos ayında Standen Fitzallen ve çevresinde böyle bir şey yaşandı. O zamandan beri de öyle."

"Ama arabanın cinayeti sayıklayan şu kişiyi nereden aldığından emindi, öyle mi?"

"Evet. Bir şey daha hatırlıyorum: o pazar günü köy sakinlerinden bazıları arayıp etrafta tuhaf davranan bir adamın gezindiğini söylemişti. O köyde öksürseniz fark edilir. Çok sessiz bir yerdir."

"Ne tür tuhaf davranışlar sergilemiş?"

"Yalın ayak ve darmadağın hâldeymiş. Bir iki kişi onunla konuşmaya çalışmış ama saçmalayıp duruyormuş. Akıl hastanesinden kaçtığını düşünmüşler. Çok işim olmadığı için köye inip kontrol edeyim demiştim ama ben oraya varana kadar adam gitmişti."

"Kimse de onu alan arabanın plakasını almamış?"

"Hayır, almışlar," dedi. Yine gülümsüyordu, anlamıştım. "Dedim ya, buralarda insanlardan hiçbir şey kaçmaz. Ben olayı daha fazla irdelemedim çünkü adam gitmişti ve o dosya bana göre kapanmıştı. O sırada cinayetle bağlantısı olduğunu

bilmiyordum – gerçi şimdi de bildiğim söylenemez ama vaktiyle elimde bir gerekçe olsa üstüne daha çok düşerdim."

"Araç plakası elinizin altında mıdır?"

"Burada," dedi okuyarak. "2009 model mavi Volkswagen Polo."

"Harika. Ben incelerim," dedim tereddütle. "Bunun Chiron Kulübü'yle ne ilgisi olduğunu söylemedi herhâlde?"

"Ne? Ha şu kulüp. Hayır, sadece üyelerin bu işe bulaştığını ve cinayetin kulübe kabul töreni olduğunu söyledi. Ama cinayet de kayıp ihbarı da yoktu."

"Şu bölge nasıl bir yer?"

"Aralıklı dağılmış küçük köyler var. At yarışı endüstrisinin kalbi burada atıyor. Kırsal bir bölge. Tarlalar, koruma altındaki ormanlar, o çeşit yerler."

"Büyük kır evlerinden çok var mı?"

"Dolu," dedi neşeyle. "Birçoğunda da yüzme havuzu var. Bir şeyler bulmaya çalıştım ama elimde daha fazla bilgi olmadığından hepsi sonuçsuz kaldı."

"Bir şey bulursam size de haber veririm."

"Bulmamanızı umduğumu söylesem alınır mısınız? Kişisel algılamayın, sessiz bir hayatı tercih ederim."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedim içtenlikle.

Sonraki adımım Sürücü ve Araç Tescil Kurumu'nu aramak oldu. Her zamanki gibi araba plakasını ruhsat sahibiyle eşleştirmek konusunda üstlerine yoktu. Birkaç dakika sonra elimde bir isim ve adres vardı. Duygularımı açığa vurmadan önce telefonu kapattığımdan emin oldum.

"Her şeyin amına koyayım."

Luke Gibson, o öğlen ikinci kez görüşmeye geldiğinde kendi başına içeri girdi. Bu sefer davranışları çok daha soğuktu.

"Neden yine çağırıldığımı anlamıyorum. Dün her şeyi hallettiğimizi düşünmüştüm."

"Ben de öyle ama yeni bilgiler edindik ve size birkaç soru sormak istedim."

"Ne çeşit bilgi? Paige'le mi ilgili?" diye sordu kaşlarını çatarak, artık karşımda resmen Derwent varmış gibi hissediyordum. Düşmanlığı aynıydı.

"Arabanız var mı, Bay Gibson?"

"Evet," dedi kaşlarını daha da çatarak. "Ne olmuş?"

"Volkswagen Polo mu?"

"Evet. Evin önünde duruyor. Bugünlerde pek kullanmıyorum. Bazen hafta sonlarında kullanırım. Markete giderken. IKEA'ya gittiğimde. O kadar."

"Ne zamandır sizde?"

"Üniversiteden beri."

"Arabayı başka kullanan var mı?"

"Hayır."

"Anahtarları nerede saklıyorsunuz?"

"Odamda, çekmecede," dedi kafa karışıklığıyla. "Neden soruyorsunuz?"

"Hiç Standen Fitzallen'a gittiniz mi?"

"Nereye?"

"Swindon yakınlarında."

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Peki iki sene önce 23 Temmuz günü?"

Güldü. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Bunu nasıl hatırlayabilirim?"

"Arabanızın markasına, modeline ve plakasına uyan bir araba o gün Standen Fitzallen'da görülmüş."

"Görülmüş mü? Kim tarafından? Hem ne önemi var ki?" diyerek kafasını iki yana salladı. "Bakın, kabalık etmek istemiyorum ama ne sormak istediğinizi ya da neden burada olduğumu anlamıyorum."

"Arabanın sürücüsü köyde tuhaf davranışlar sergileyen bir adamı alıp gitmiş. Paige Hargreaves ölmeden kısa süre önce yerel polisi arayarak bu olay hakkında bilgi almaya çalışmış. Standen Fitzallen yakınlarındaki kır evlerinden birinde işlenen bir cinayetle ilgili olduğunu söylemiş."

"Cinayet mi? Kim ölmüş?"

"Henüz bilmiyoruz."

"İki yıl önce," dedi bir anda düşüncelere dalarak. "Telefonumdan bir şeye bakabilir miyim?"

"Tabii."

Luke telefonunu çıkarıp takvimi açtı ve başparmağıyla ayları değiştirdi. "Tarih ne demiştiniz?"

"23 Temmuz. Öğleden sonra."

"Arabam orada olabilir ama ben değildim. Sürücü ben olamam. O gün Machu Picchu'da doğa yürüyüşü yapıyordum."

Bir anlığına içim o kadar rahatladı ki sandalyeme yığıldım. Luke'un olayla bağlantısı olmaması hayatımı çok daha kolaylaştırırdı. "Kanıtlayabilir misiniz?"

"Muhtemelen. Sevgililerimden biriyleydim. Şehre yürüyerek girdik, aynı şekilde çıktık. Birkaç hafta sürdü. Tüm yolculuğu Facebook'a koymuştu sanırım," dedi ve ekran yüklenirken bir anlığına sessiz kalıp fotoğrafları karıştırmaya koyuldu. "Evet. İşte. Hepsinde tarih var. Eve geldiğimizde yükledi."

Telefonu alıp fotoğraflara baktım, Luke şapkasından akan yağmurun altında gülümsüyor, omuzlarına sarılmış güzel bir kızla arka plandaki harabeler görünsün diye havaya kaldırdığı kameraya bakıyordu. Tarihler bana anlattıklarıyla uyuşuyordu. Telefonu ona geri verdim. "Çok yardımcı oldun," dedim.

"Siz ciddisiniz," dedi. Gerginliği de çatık kaşları da gitmişti. "Lily'yi arayıp beni kurtardığı için teşekkür etmem lazım. Neden ayrıldığımızı hatırlamıyorum bile."

"Henüz yakayı kurtarmış sayılmazsın. Arabayı sen kullanmadıysan demek ki şoför koltuğunda başka biri vardı."

Telefonunu cebine koyarken donup kaldı. "Ah," dedi.

"Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Roddy olabilir mi?"

"Roddy araba süremiyor. Epilepsisi var. Ehliyet bile alamadı." Aklı başka bir yerde gibiydi. Düşüncelere dalıp çok geçmeden bir şeyler hatırlamasını izledim. Gözleri kısacık bir anlığına genişledi, sonra bana bakıp başını iki yana salladı. "Yardımcı olmak istiyorum," dedi.

"Arabayı kimin sürdüğünü söyleyebilirsin."

"Bilmiyorum."

"Ama bir fikrin var."

Homurdandı. "Söylemek zorunda mıyım?"

"Hayır, değilsin. Seni zorlayamam," dedim kollarımı bağlayarak. "Paige Hargreaves'in nasıl öldüğünü bilmiyorum ama cesedin hâlinden ölümünün kolay olmadığını söyleyebilirim. Şu anda elimde ne şüpheli var ne de cinayet nedeni. Ona ne olduğunu, neden öldürüldüğünü ve bunu kimin yaptığını bulmak için her türlü yardıma ihtiyacım var. Arkadaşlarına sadık kalmak istemenin seni zor duruma sokabileceğinin farkındayım ama Paige de biraz sadakati hak ediyor. Birisi hayatına acımasızca son verdi ve onu adalete teslim etmek istiyorum."

Luke dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki, anlıyorum," dedi.

"Paige, Standen Fitzallen yakınlarında birinin öldürüldüğünü ve bunun Chiron Kulübü'yle bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Ev arkadaşların da bu kulübün üyesi. Bildiğim kadarıyla Roddy ona hikâyesini yazması için yardım ediyordu ama şu anda

bize pek yardımcı olmuyor. Söylediklerine bakılırsa, arabayı o kullanmış olamaz ama köyden alınan adam o olabilir."

"Roddy karıncayı bile incitmez. Öyle biri değildir. Sinirlendiğini hiç görmedim," dedi. Alnı endişeyle kırışmıştı. "Ona sorsanız olmuyor mu?"

"Sorabilirim. Soracağım da. Ama önceden ne kadar bilgim olursa ondan düzgün cevap alma ihtimalim de o kadar artar."

"Roddy'nin bir arkadaşı var," dedi Luke yavaşça. "Ash. Roddy'nin bir yere gitmesi gerektiğinde arabayı ödünç aldığı olmuştu. Aklımdan çıkmış ama birkaç aylığına arabanın sigortasını üstüne almıştı. Parayı Roddy verdi. İkisi de anahtarın yerini biliyordu. Roddy'nin bir yerden alınması gerektiğinde –ya da başka birini aldıracağında– Ash'ten rica ediyordu. Uzun zamandır görüşmedik," dedi kaşlarını çatarak. "Şimdi düşününce, yanılmıyorsam Peru'ya gittiğimden beri onu görmedim. Roddy de hiç bahsetmedi."

"Ash nerede oturuyor?"

"Bilmiyorum."

"Soyadı nedir?"

"Onu da bilmiyorum."

"Numarası var mı?"

"Hayır, kusura bakmayın. Benim arkadaşım değildi. Roddy'nin ihtiyacı olduğunda arabayı almasına izin verdim, Ash de şoförlüğünü yaptı, o kadar."

"Birbirlerini nereden tanıyorlar?"

Luke omuzlarını silkti. "Okul? Üniversite? Ash'in de Chiron Kulübü üyesi olduğunu biliyorum. Etkinliklere birlikte gidiyorlardı."

En başa dönüp aynı soruları farklı şekillerde sordum. Hangi konuda yalan söylediğini anlamanın en iyi yolu buydu. Önceki sefer gibi dikkatli ve kusursuz cevaplar verdi. Söylediklerine

inanmıştım. Bildiklerini anlattığından emin olduktan sonra sorguya son verdim.

"Tamam. Hepsi bu kadar. İşimiz bitti."

Yüzünü ovuşturdu. "Roddy'yi bu duruma soktuğum için kendimi kötü hissediyorum. Ash'i de. Yanlış bir şey yapıp yapmadıklarından bile emin değilim."

"Onu bulmak benim işim. Ama yasa dışı bir işe kalkıştılarsa bunu arabanı senden habersiz alarak yapmışlar. O sırada yurtdışında olduğunu kanıtlayamasaydın seni çoktan tutuklamıştım."

Başparmağını parmak eklemlerinin üstünde gergin gergin gezdirdi. Yüzüme bakamıyordu. "Herhâlde suçlanabileceğimi düşünmediler," dedi.

"Ya da o riski almaya hazırdılar."

"Roddy başımın belaya girmesini istemez," dedi. Sesi kendinden emin çıksa da gözlerindeki şüphe parıltılarını görebiliyordum. İkisinden birinin bunu önemsemediğini tıpkı benim gibi o da biliyordu. Onların gözünde vazgeçilebilir biriydi.

Luke'un yerinde olsam daha iyi arkadaşlar edinmeye çalışırdım.

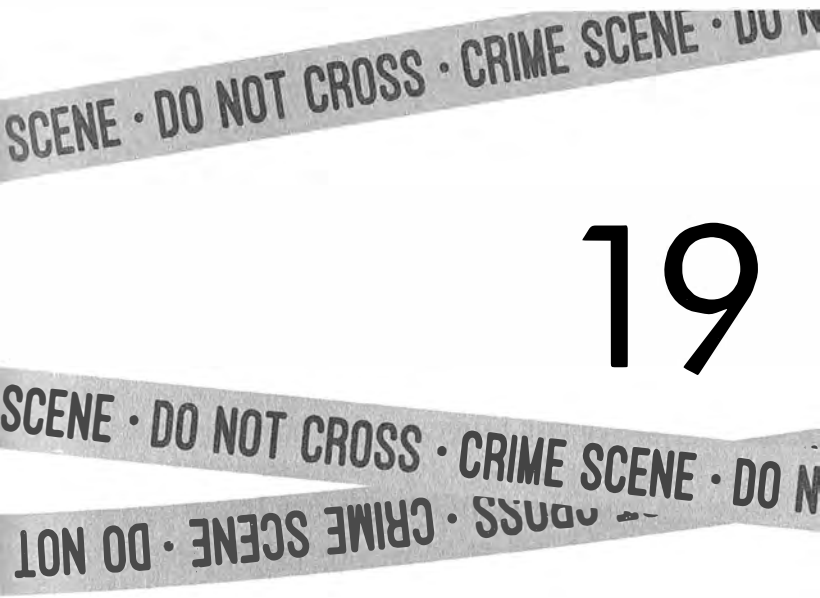

19

Luke Gibson'la işim bittiğinde saat yediyi geçiyordu. Sorguyu bitirmeye hazırlanıyordum.

"Gitmeden önce konuştuklarımızı Roddy Asquith'le paylaşmaman gerektiğini hatırlatmama lüzum var mı?"

Luke iç geçirdi. "Ona karşı dürüst olmak istiyorum."

"Roddy dünkü sorguda hiçbir soruya yanıt vermedi. Onun suç işlemeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Ben de buna inanmak istiyorum ama işim onu bildiklerini bana anlatmaya ikna etmek. Onun bir adım önüne geçmeme yardım edecek her bilgi çok önemli ve şu anda elimdeki tek avantaj bilmediğimi sandığı birtakım ayrıntılar."

Luke'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Onu konuşmaya ikna edebileceğinizden eminim. Çok başarılısınız."

"Öyle olmam lazım. Hayatımı böyle idame ediyorum," dedim kısaca. "Ash ve Roddy'ye hiçbir şey söyleme. Arabadan da bahsetme. Ama Ash hakkında herhangi bir şey hatırlarsan –tercihen soyadını– bana haber verir misin? Kartımı vermiştim zaten. İster e-posta ister telefonla bana ulaşabilirsin."

"Tabii," dedi kalkıp gerinerek. Odayı doldurduğunu görünce gülümsememi sakladım. İçinde bulunduğu odayı doldurma huyunu babasından almıştı ama Derwent'ın tersine bunu silah olarak kullanmıyordu. "Bu kadar mı? Gerçekten işimiz bitti mi?" diye sordu.

"Bitti. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Yardımcı olmak istiyorum," dedi bana ciddiyetle bakarak. "Paige'in acı çektiğini düşünmek istemiyorum. Annem tekrar görüşmeye gelmemi istemedi ama sizi geri çevirmek aklımın ucundan bile geçmedi. Gerçi annem yanımda bir avukat götürmemi tembihlemişti."

"İyi bir fikir olabilir," dedim kapıyı onun için tutarak.

"Para israfı. Yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum."

Birlikte danışmaya doğru yürümeye başladık. "Evet, işler keşke öyle yürüse," dedim.

"Öyle yürümüyor mu?"

"Şöyle diyeyim, hak etmeyen kimseyi tutuklamadım."

Luke bir süre düşündü. "Hem rahatlatıcı hem de değil," dedi.

Güldüm. "Elimden geleni yapıyorum. Avukatlık diye bir meslek olmasının da bir nedeni var herhâlde. Ayrıca avukatıyla gelenlerin bir şeyler sakladığını düşünmüyoruz," dedim. *En azından her seferinde değil.*

Köşeyi döndüğümüzde Luke şaşırdı. "Anne? Burada ne arıyorsun?" dedi.

"Senin için endişelendim," dedi yağmurluklu ufak tefek kadın ayağa kalkarak. Gözlerinde endişe vardı. Bana döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle," dedim sertçe ve yalnızca yüz ifademle oğluna hiçbir şey söylemediğim mesajını iletmeye çalıştım.

"Gören de on beş yaşında ya da zihinsel engelli falanım sanır," dedi çenesi öfkeyle kasılan Luke annesine pis bir bakış

atarken. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Neden böyle yaptığını anlamıyorum. Üstüme fazla titriyorsun."

"Çünkü beni hiç dinlemiyorsun. Sana avukat çağırmanı söyledim."

"İhtiyacım yoktu," dedi derin bir nefes alarak. Tekrar konuştuğunda sesi öfkeli değil, sakindi. "Her şeyi hallettik. Gerçekten. Çavuş Kerrigan birkaç şeyi teyit etmek istemiş, ben de sorularını cevapladım. O da mutlu ben de. Tamam mı?"

Claire Naylor kafasını salladı, gözleri dolmuştu. "Ben... bu durumdan hoşlanmıyorum o kadar."

"Tabii ki hoşlanmıyorsun," dedi Luke kollarına aldığı annesine sarılarak. Yüzünü boynuna yasladı. "Ama çocuk değilim, başımın çaresine bakabilirim."

"Özür dilerim."

"Bir şeyler yemeye gidelim," dedi Luke. Hemen ardından bana döndü. "Tekrar teşekkürler. Söylememem gereken hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ve onlara kapıya doğru eşlik etmeye başladım. Hava yağmurluydu ve tam da yağmur hakkında iki çift laf etmek için ağzımı açtığım sırada Derwent döner kapıdan içeri girip saçlarındaki suyu silkelemek için duraksadı.

"Dışarısı berbat," dedi kaşlarını çatıp bana bakarak. Hızlıca ince ipek gömleğimi süzdü ve ceketimin, montumun ya da şemsiyemin olmadığını gördü. "Bu hâlde dışarı çıkmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim Claire ve Luke'a bakmamayı başararak. "Kapıya kadar eşlik ediyordum."

Kimden bahsettiğimi görmek için arkama baktı çünkü merakı ebedi ve doyumsuzdu. Ne Luke ne de Claire ilgisini çekti. "Peki. Ofise geliyor musun?"

"Birazdan. Beni bekleme."

"Bekleyeceğimi nereden çıkardın?" dedi ve alınmayayım diye gülümseyerek merdivenlere doğru yürüdü. Yürürken bir yandan da ceketindeki su damlalarını silkiyordu. Basamakları ikişer ikişer çıkıp gözden kaybolduğu anda nefesimi tuttum. Gittiğinden emin olduktan sonra arkamdaki ikiliye döndüm. Claire titriyordu, olanlardan bihaber Luke ise yağmura bakıyordu.

"Bence birkaç dakika bekleyelim. Yaz yağmurudur."

Normalde ona katılırdım ama gitmelerini istiyordum. "Bence akşama kadar dinmez. Sizin yerinizde olsam daha da şiddetlenmeden çıkardım," dedim.

"Gerçekten mi? Öyle mi dersiniz?"

Derken Luke'un arkasındaki asansörün kapısı *bip* sesiyle açıldı ve Derwent somurtarak lobiye girdi. Bize doğru yürüdü fakat hareketlerinde bir çekingenlik vardı.

"Pardon... acaba... Claire?"

"Josh," dedi Claire gülümsemeye çalışarak, dudakları titriyordu. "Ben de sen misin acaba demiştim."

"Claire Naylor, vay be," dedi ona çabucak sarılarak. Sonra bir adım geri çekilip kadını süzdü. "Yıllar oldu. Hem de onlarca yıl."

"Beni tanıdığına şaşırdım."

Derwent gülümsedi. "Nasıl unuturum? Zaten hiç değişmemişsin."

Claire'in eli saçlarına gitti ama bu seferki gülüşü samimiydi. "Ne söyleyeceğini hep iyi bilirdin, gerçek olmasalar bile."

Göz ucuyla Luke'a baktım, şaşkın görünüyordu. Elini uzattı.

"Luke Gibson. Claire'in oğluyum."

"Josh Derwent," dedi ve Luke'u inceleyip uzattığı elini sıktı fakat gözlerinde onu tanıdığına dair bir iz ya da şüphe belirtisi yoktu. Kendime tekrar nefes almak için izin verdim: Evet, durum kötüydü ve *çok daha* kötü olma ihtimali vardı

ama kısa bir eski günleri yâd etme seansı sonrasında hepimiz kendi yolumuza gidebilirdik ve kimse zarar görmezdi.

"Herhâlde eskiden arkadaştınız," dedi Luke.

"Çocukken çok iyi arkadaştık," diye açıkladı Derwent. "Bir çete gibiydik, hiç ayrılmazdık. Annen ve Vinny dayın da bizdendi, birkaç kişi daha vardı. Her şeyi birlikte yapardık."

"Bağınızın kopması kötü olmuş," dedi Luke umursamaz bir tavırla.

"Evet, öyle oldu," dedi Derwent. Yüzü bir anlığı kararsa da Claire'e döndü. "Seni özledim."

"Biz de seni özledik," dedi Claire, sesi fısıltıdan farksızdı. Bir anda Derwent'ın gözlerine bakamayacak hâle gelmişti.

Claire'in bacağına bir tekme savurmamak için kendimi zor tuttum. *Suçlu gibi davranma, yoksa suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yaptığını düşünecek.*

"Peki burada ne işiniz var?" diye sordu Derwent. "Bir sorun mu var?"

"Luke'la görüşmem gerekti," dedim kısaca. "İşimiz bitti. Zaten Luke ve annesi de gidiyordu."

"Şansa bak," dedi tekrar Claire'e bakarak, büyülenmiş hâldeydi. "Seni bir yerden gözüm ısırmıştı. Yukarı çıkarken hatırlamaya çalıştım."

"Yüzleri hiç unutmuyorsun, değil mi?" diye sordum kapıya doğru bir adım atarak. "Geldiğin için tekrar teşekkürler, Luke."

"Artık gitsek iyi olacak," dedi Luke, Claire'i dürterek. "Hadi anne. Numaralarınızı falan alın, sonra da gidelim."

Claire kendine geldi. "Ah, hiç gerek yok."

Derwent'ın telefonu elindeydi. Telefonunu cebine geri koyarken yüzü önce şaşkın, sonra da hüzünlü bir hâle büründü fakat hızla toparlandı. Sıkkın, mesafeli ifadesi bir maske gibi yüzüne yerleşti. "Eski günlere geri dönmeye çalışmanın anlamı yok, değil mi?"

"Aradan uzun zaman geçti," dedi Claire yere bakarak.

"Evet," dedi Derwent boğazını temizleyerek ama bastırmaya çalıştığı duyguları sesine sızıyordu. "Yine de seni gördüğüme sevindim."

Claire kafasını salladı, yüzü kıpkırmızıydı.

Derwent ona doğru bir adım atıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Arayı kapatmak istersen nerede olduğumu biliyorsun," diye mırıldadığını duydum.

O esnada döner kapı tıslad ve konuşup gülüşerek şemsiyelerindeki suyu silkeleyen küçük bir grup aceleyle içeri girdi. Georgia da aralarındaydı. Gözleri Luke'la Derwent arasında gidip geldi ve dudakları büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ah, aile kavuşması demek! Yan yana durduğunuzda ne kadar benzediğiniz iyice belli oluyor."

"*Georgia!*" Ona doğru ilerlerken kendi sesimi tanıyamadım. "Konuşabilir miyiz?"

Beni savuşturmak için yana kaçtı, tüm dikkati Luke ve Derwent'ın üzerindeydi. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. İşten sonra birkaç tek attığını ve bisikletle eve dönmek için üstünü değiştirmeye geldiğini tahmin ettim. Durumu anlayamamasına şaşmamak gerekiyordu.

"Çok tuhaf bir durum olmalı. Özellikle de senin için, Josh. Maeve bunu sana ne zaman söylemesi gerektiğini düşünüp duruyordu."

"Neyi?" Derwent bana bir bakış atarken sakinliğini korudu. "Maeve bana neyi söyleyecekmiş?"

"Tebrikler, *babacık*," dedi Georgia ona doğru ilerleyip koluna hafifçe vurarak. "Onunla gurur duymalısın. Luke, *sen de* Josh gibi bir baban olduğu için gururlanabilirsin. O çok iyi bir adamdır."

Luke taşa dönmüş gibi kılını bile kıpırdatmadan duruyordu. Claire nafile bir çabayla Luke'u çekiştirmeye çalıştı.

"Hadi. Gidelim. Luke, hadi."

"Bir saniye," dedi Derwent elini kaldırarak. "Claire, bir saniye bekle. Georgia, ne diyorsun sen?"

"Luke'un babasısın," dedi ona bakıp gözlerini kırpıştırarak. Ayakta zor duruyordu. "Haberin yok muydu? Maeve çoktan söylemiştir diye düşünmüştüm."

"Söylememişti."

Georgia belli belirsiz gülümsedi. Bu kadarı bile onu zevkle öldürmem için yeterli olsa da asıl affedilmez kısmı sonradan ekledi. "Çok tuhaf. Maeve, Luke'un babası olduğunu yıllardır biliyordu. Annesiyle ilk tanıştığından beri."

"*Söz vermiştin*," dedi Claire, sesi öfke ve korkuyla titriyordu. Titrek parmağını bana doğrulttu. "Kimseye söylemeyeceğine *söz vermiştin*. Sana güvenilmeyeceğini bilmem gerekirdi."

Derwent ağır ağır bana döndü, gözlerindeki ihanete uğramışlığı görünce bir yanımın utançtan öldüğünü hissettim.

Günümüz

Olan biten her şeyi tam anlamıyla unutmuş değildi ama bugünlerde o *hadise* aklına hiç gelmiyordu. Ona bu ismi vermişti. Yaşandığını kabullenmiş ve hayatına devam etmişti. Doğurduğu sonuçlar idare edilebilir düzeydeydi. (Bazen işe yaradığı bile olmuştu). Hatta hayatında bir çeşit dönüm noktası olmuştu. Artık havuzdaki cesedi görünce ağlayarak kaçan çocuktan daha iyi biriydi. Cinayet hakkında böyle şeyler söylemek doğru olmasa da onu adam ettiği doğruydu.

Şimdiyse içinde onu mahvedeceğine dair huzursuz bir his vardı. Buzullardaki donmuş topraktan çıkma korkunç bir virüs gibi geçmişinden bugününe bulaşmıştı ve çoktan unuttuğu acımasızlığıyla geleceğini lekelemeye çalışıyordu. Bu kabul edilemezdi. Ona hiçbir problem olmayacağına dair söz verilmişti.

Söz verilmişti.

Ama başkaları yeminler etse de, hiçbir şey söylemeyeceklerine dair sözler verse de onun çıkarını koruyacaklarının garantisi yoktu. Herkes kendi başının çaresine bakacaksa durumun kontrolünü ele alması gerekecekti; sonuçta insanların onu

dinlediğinden, uyarılarına kulak verdiğinden emin olamazdı. Gerçeği bilmekte ısrarcı olmanın bir bedeli olacağını anlamaları gerekiyordu. İnsan doğası gereği önce kendini düşünürdü. O da, onlar da bunu biliyordu; asıl mesele hangisinin daha önce kendini düşüneceğiydi. Tahmin yürütmeyi bir kenara bırakıp dizginleri eline alacaktı. Ne de olsa bu konuda becerikliydi.

Polisin sorduğu her soru –onlar henüz fark etmese bile– gerçeğe yaklaştıklarını gösteriyordu. Eninde sonunda insanları korkutacak bilgilere ulaşacaklar, onları konuşmaya, kendilerini savunmaya zorlayacaklardı ve o kimselerin bildikleri onu uzun süreliğine hapse tıkmalarına yeterdi.

Aynada kendine baktı: çenesi kasılmıştı, yüzü bembeyazdı. İlk seferinde ne olduğunu hatırlamıyor olabilirdi ama bunu daha önce yapmıştı. Tekrar yapabilirdi.

Yapmak zorundaydı.

Güvende olduğundan emin olmanın tek yolu buydu.

20

"Tüm gece böyle mi davranacaksın?"

"Nasıl davranıyorum ki?"

Seth kaşlarını kaldırdı. "Berbat diyecektim ama agresif ve berbat demek daha doğru olur."

"Agresif falan değilim."

"Peki ses tonunu nasıl açıklıyorsun? Bana çok agresif geliyor."

"Özür dilerim," dedim iştahsızca yemeğimle oynayarak. "Kötü bir gün geçirdim."

"Biliyorum. Dünün de kötü geçtiğini söylemiştin."

"Özür dilerim," dedim tekrar ve başımı elime yasladım. "Düşünmeden edemiyorum."

"Konuşmadan da."

Daha neşeli görünmeye çalıştım, sonuçta Seth de mahkemede uzun bir gün geçirmişti. Dairesinin yakınında açılan yeni Çin restoranını denemek istemişti. Yemek yapmaya hâlim yokken beni yemeğe çıkarması çok nazik bir davranıştı. Hiç değilse huysuzluğu bir kenara bırakabilirdim. "Hangi konuda konuşmak istersin?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Haberler. Siyaset. Basit bir şey. Restoran mesela. Beğendin mi?"

"Evet, güzelmiş," dedim etrafıma bakıp restoran hakkında söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak. Kırmızıya boyanmış duvarlar siyah detaylarla vurgulanmıştı ve içerinin tamamını aydınlatan ışıklar yerine her masanın üzerine küçük spotlar yerleştirilmişti. Loş ışıklı bir midenin içinde yemek yiyormuşum gibi hissediyordum. "Çok... samimi bir yer."

"Yemek nasıl?"

"O da güzel."

"Güzel. Bildiğin tek sıfat bu mu?"

İçimin saf bir bitkinlikle dolduğunu hissettim. Kavga etmeyi gerçekten istemiyordum. "Hayır. Restoran çok... atmosferik. Yemekler de lezzetli."

"Öyle mi? Pek bir şey yemedin de."

Tüm menüyü okumaya üşendiğim için söylediğim yapış yapış Siçiuan usulü tavuğa baktım. Soğudukça daha da kötü görünüyordu. "Seth, yapma. Keyfim yok," dedim.

"Çünkü şerefsiz iş arkadaşın seninle konuşmuyor."

"Bu çok can sıkıcı," dedim. Burnumun yanından bir gözyaşı süzüldüğünde Seth yemek çubuklarını bıraktı.

"Bu saçmalığı sürdürmenin anlamı yok. Hesabı ödeyeceğim."

Arkama yaslanırken içerinin neredeyse zifiri karanlık olduğuna seviniyordum. Böylelikle kimse ağladığımı göremiyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu, yoksa Seth'in benden ayrılması için son derece haklı bir nedeni olacaktı. Dahası bir gece daha uykumu Derwent'ın beni affedip affetmeyeceğini düşünerek heba edecek gücüm kalmamıştı.

Georgia bombayı patlattıktan sonra arkasında bıraktığı sessizlikten bihaber tökezleyerek asansöre binmişti. Claire, Luke'u zorla döner kapıdan çıkarırken fiziksel anlamda bek-

lediğimden çok daha güçlü olduğunu görmüştüm. Sonra da gecenin karanlığında kaybolmuşlardı.

Sadece Derwent ve ben kalmıştık.

"Konuşmak istiyor musun?" diye sormuştum tereddütle.

"Konuşsak iyi olur."

Lobi bir anda çok ortalık bir yer gibi gelmişti.

"Sorgu odası?"

Derwent başıyla onaylayıp önden ilerlememi işaret etmişti. Arkamdan gelen ayak seslerini dinleyerek nasıl hissettiğini anlamaya çalışmıştım. Şoka mı girmişti? Muhtemelen. Canı mı yanmıştı? Kuvvetle muhtemel. Cinnet getirecek kadar öfkeli miydi? Büyük bir olasılıkla.

Kısa süre önce çıktığım sorgu odasına girip masanın başında durmuştum. Derwent ne kadar sağduyulu davrandığını vurgulamak ister gibi kapıyı yavaşça kapatmıştı. Bana kızdığında yaptığı şeylerin hiçbirini yapmadığı dikkatimden kaçmamıştı. Neredeyse fazla kibar davranıyordu. Üstüme gelmek yerine odanın diğer tarafında beklemişti.

"Tam olarak ne zaman öğrendin?"

"Claire'le Angela Poole hakkında görüştüğümüzde."

Ölü eski sevgilisinin adını duyunca Derwent'ın gözleri bir anlığına kısılsa da sakince konuşmaya devam etmişti.

"Bana bir şey *söylemedi.* Noktaları birleştirdim."

"Nasıl?"

"İlk görüşmemizde Luke'un fotoğraflarını saklamıştı. Oysa onunla gurur duyduğu belliydi," demiştim. Titriyordum, yaşadığım saf şok kendini hissettiriyordu. "Bana ondan bahsedip duruyordu ama salonda hiç fotoğrafı yoktu çünkü beni içeri almadan önce hepsini toplayıp bir çekmeceye tıkıştırmıştı. Sonra bana ondan bahsetmeyi sorun etmediği hâlde *onu görmemi* neden istemediğini merak ettim. Seninle çalıştığımı biliyordu – senin hakkında bir sürü soru sormuştu.

Ama seninle iletişime geçmeyi kesinlikle kabul etmedi. Vaka sonuçlandığında haber vermeden evine gittim, ona fotoğrafları saklayacak zaman tanımadım ve her yerde fotoğrafları olduğunu gördüm."

"Yani?"

"Luke'un küçüklüğü sana çok benziyordu. Hemen anladım."

Derwent'ın gözleri acı çeken bir hayvan gibi kapkaraydı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," demişti.

"Açık açık sorunca itiraf etti. Tek gecelik ilişki yaşadığınızı söyledi."

"Evet," demişti. Gözleri üzerimde olsa da beni görmüyor gibiydi. "Unutmuşum. Tabii o zamanlar bir anlamı olmadığını söylemek istemiyorum. Herhâlde aklımdan çıkmış."

"Önemli olduğunu fark etmemişsin."

"Hamile olduğunu bana neden söylememiş?"

"Bana kalırsa bunları onunla konuşman gerek." *Aranızdaki mevzulara beni karıştırma.*

"Belki de ama şu anda seninle konuşuyorum."

"Peki. Sanırım Luke'u tek başına büyütmek istemiş. Karmaşık bir durummuş." *Unutma, o sırada herkes katilin sen olduğunu düşünüyordu...* Boğazımı temizlemiştim. "Yanılmıyorsam hamile olduğunu öğrendiğinde şehri çoktan terk etmişsin. Claire de başka biriyle, bir yabancıyla yattığını söylemiş. Dediğine göre böylesi daha kolay olmuş."

"Daha kolay mı olmuş?" demişti. Yüzü solgundu. "Benden o kadar utanıyor muymuş?"

"Konunun bu olduğunu sanmıyorum," demiştim usulca. "Onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü ben söyleyemem. Sonuçta çok gençti. İkiniz de öyleydiniz."

"Neden sonradan söylememiş? Sen öğrendiğinde Luke çoktan kocaman olmuştur."

"Ondan haberim olduğunda Cambridge'de okuyordu. Herhâlde onu üzmek istemedi. Babasını sorup sormadığından hiç bahsetmedi ama ben..." Derwent 'babası' lafını duyunca bir sandalye çekip aniden oturduğunda duraksamıştım. "İyi misin?"

"Pek değilim," demişti, öne eğilip bana bakmamak için kafasını ellerinin arasına alarak. "Sen devam et."

"Herhâlde zaman zaman seni sormuştur. Sonuçta Luke zeki bir çocuk. Nereden geldiğini, annesinin... babası hakkında ne bildiğini merak etmiştir," demiştim. Kılımı bile kıpırdatmamıştım çünkü gidip ona sarılmak istesem de bunu hoş karşılayacağını hiç sanmıyordum. "Onu seninle konuşmaya ikna etmeye çalıştım. Kartımı bıraktım. Beni hiç aramadı."

"Kartını bırakmış," diye tekrarlamıştı. "Aman ne iyi."

"Başka ne yapabilirdim?"

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez söylediğim şeyin saçmalığını fark etmiştim.

"Bir sürü şey," demişti bana bakarak. "Mesela bana *söyleyebilirdin*."

"B-ben Claire'e söz vermiştim."

"Tanımadığın birine. En fazla... iki kez gördüğün birine?"

Kafamı evet anlamında sallamıştım.

"Öğrendiğinde," demişti Derwent dümdüz bir sesle, "bana söylemenin daha önemli olduğunu düşünürsün sanmıştım. Sonuçta beni iyi tanıyorsun."

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini biliyordum. "O zamanlar–"

"Ne? Bilmeye hakkım olmadığını mı düşündün?"

"Umurunda olmayacağını sandım."

İçeriye derin bir sessizlik çökmüştü. Derwent ayağa kalkıp içeride volta atmaya başlamıştı, yerinde durmaya dayanamıyor ama gidecek yer de bulamıyor gibiydi.

"Ö-özür dilerim. Hiç aklıma gelmedi..." Kendini kapatmış gibiydi, ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim ona ulaşamayacaktım. "O sırada baba olmakla ilgilenmiyor gibiydin. Birkaç yıl önceydi sonuçta. O zamanlar farklıydın. Melissa'yla ilişki yaşamaya başlayıp Thomas'ı tanıyınca durumun değiştiğini, senin değiştiğini gördüm."

"Ama yine de hiçbir şey söylemedin," demişti. Sakinliği öfkesinden daha kötüydü, daha soğuktu.

"Söylememem gerektiğini düşündüm. Benim sırrım değildi. Claire'le aranızdaki mevzuydu."

"Hiç haberim olmayabilirdi. Hiç bilmeyebilir..." Bana arkasını dönüp duraksadı. "Bugün neden buraya geldi?"

"İki sene önce arabası belli bir noktada görülmüş. Onu bunun nedenini sormak için çağırmıştım. O sırada yurt dışındaymış. Olayla alakası yok. Başı dertte değil," diye eklemiştim telaşla. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Onu yüz yüze ilk görüşün müydü?"

"İkinci. Dün de gelmişti. Kim olduğunu da o zaman fark ettim."

"Ama bugün ofise geleceğini bildiğin hâlde bana bir şey söylemek aklına gelmedi," demişti. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir ton vardı.

"Bekliyordum," demiştim çaresizce. "Cinayetle ilgisi olmadığından emin olmak istedim. Sonra söyleyecektim, yemin ederim. Una Burt söylememi önerdi."

Bana döndüğünde yüzü bembeyaz kesilmişti, gözleri saf öfkeyle parıldıyordu. "Başka kime söyledin? Madem sır saklamayı bu kadar ciddiye alıyorsun neden önüne gelen herkese anlattın?"

"Tam da bunun olmasından korktuğum için Burt'e anlattım. Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Seni bu vakadan uzak tutmak için yardımını istedim. Ona söylemek zorundaydım.

O da gerçeği söylemem gerektiğini söyledi. Bilmen gerektiğini düşündü."

"Ne kibarlık ama. Peki ya Georgia?"

"Georgia konuşmamıza kulak misafiri olmuş. Başka kimse bilmiyor, yemin ederim. Ne Liv ne de *başkası*."

Derwent bana bakmaya bile dayanamıyormuş gibi tekrar arkasını dönmüştü.

"Özür dilerim, Josh. Niyetim seni üzmek değildi. Zamanı geri alabilsem alırdım. Gerçeği bu şekilde öğrenmemeliydin. Luke'a harika bir baba olacağını biliyordum. Claire'i ikna etmeye çalıştım. Bu sefer konunun kapanmasına izin vermeyecektim. O söylemese bile ben söyleyecektim." Susup bana bir cevap vermesini beklemiştim ama ağzını tekrar açtığında sanki bunu yapmaya dayanamıyormuş gibi güç bela duyduğum bir soru sormuştu.

"O nasıl biri?"

"Harika bir genç adam." Boğazımı temizlemiştim, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyordum. "Zeki, komik ve kibar. Tam da olmasını isteyeceğin gibi biri."

Josh başını iki yana sallamıştı, hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Bana söylemeliydin."

"Ben–"

Elini kaldırmıştı. "Söyleyeceğin hiçbir şey yaptıklarına bahane olamaz. Sadece... gözümün önünden çekil, senin hakkındaki düşüncelerimi ağzımdan kaçırmadan git."

"Josh," demiştim dehşete düşerek.

"*Git* dedim."

Söylediğini yapmıştım. Onu küçük, havasız sorgu odasında pişmanlıkları ve dayanılmaz kederiyle yalnız bırakmıştım. Öfkesini bana yöneltmesine izin vermiştim, sonuçta onu suçlayamazdım. Ona yeterince zaman verirsem sakinleşeceğini

ummuştum. Çok zor bir durumda kaldığımı anlayacağını sanmıştım.

Geçirdiğim güne bakılırsa sakinleşmesine daha çok vardı. Tüm konuşma girişimlerimi geri çevirmişti. Mutfağa girdiğim anda yerinden kalkıp dışarı çıkmıştı. Una Burt'ün ofisinde kadın masasının arkasından yüzündeki mesafeli ifadeyle onu izlerken içeride volta attığını görmüştüm. Ne konuştuklarını tahmin edebiliyordum. Toplantıların bitmesini beklerken Derwent'a bakmamak için kendimi zor tutmuştum. İşime odaklanıyor gibi yapsam da aslında tüm dikkatim Derwent'ın üzerindeydi, benimle konuşmaya geliyor mu ya da yanımdan geçiyor mu diye bakıp duruyordum.

Ne Claire ne de Luke aramıştı. Yaşadıkların bu küçük pembe dizinin baş aktörlerinin yaşadıklarıyla kıyaslanamaz, diye hatırlattım kendime. Ben sadece arada kaynamıştım.

Yine de canım yanıyordu.

Garson elinde pos cihazıyla geldiğinde Seth'in kartını masaya atmasıyla kendime geldim. Hızla çantamı kurcalamaya koyuldum. "Yarısını ben ödeyeyim," dedim.

"Nasıl istiyorsan."

Hesabı ödedikten sonra kalkarken restoranın sahibi yanımıza geldi. "Yemeğinizden memnun kaldınız mı?" diye sordu.

"Eşlik eden kişi dışında her şey çok iyiydi." Seth topuklarının üzerinde dönüp beni arkasında bırakarak dışarı çıkarken müdüre teşekkürlerimi sunup yeni restoranlarını tebrik ettim ve çok yakında tekrar geleceğimize dair ona söz verdim.

Dışarı çıktığımda onu telefonuyla uğraşırken buldum. "İçerideki hareketin çok hoştu," dedim.

"Gecemi mahvettin," dedi yürümeye başlayarak. Ona yetişmeye çalışırken içimden sırf o seviyor diye giydiğim topuklulara küfürler savuruyordum.

"Özür dilerim, kendimi iyi hissetmiyordum."

"İşte onunla yeterince vakit geçiriyorsun," dedi kelimelerini özellikle vurgulayarak. "Ev sahibin bile o. Benimle zaman geçirirken onun hakkında konuşmanı istemiyorum. Ne söylediğini, ne söylemediğini ya da seni nasıl hissettirdiğini duymak istemiyorum. Birlikteyken işi unutmanı istiyorum. Benimle ilgilenmeni, ilginç olmanı, birlikte geçirdiğimiz zamanı anlamlı kılmanı istiyorum. Çok mu şey istiyorum?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bak, kötü bir hafta geçirdim," dedim. Dışarısı sıcak geldiğinden ceketimi Seth'in dairesinde bırakmıştım fakat artık hava serinlemişti ve tek nedeni Seth'in davranışları değildi. Kollarımı ovuşturdum, titriyordum. "Elimde değil, moralim bozuldu. Onu sevmediğini biliyorum ama uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Birlikte iyi işler çıkarıyoruz ve bu korkunç durumun *profesyonel* ilişkimizi etkileyeceğinden korkuyorum. Biraz yavaşlayabilir misin?"

"Pardon," dedi ancak adımlarını yavaşlatmadı. Aniden köşeyi döndüğünde koşar adım ona yetişmeye çalışıyor, aynı anda hem ayakkabılarıma hem de şansıma küfrediyordum.

"Seth, bekle."

Beklediğimin aksine Seth durduğunda doğruca sırtına çarptım. Beni omuzlarımdan tutup duvara o kadar sertçe yasladı ki kafam tuğlalara çarptı ve gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu.

"Yapamıyorum. Sana bakamıyorum bile," dedi. Öfkeden köpürüyordu ve nadiren kendini kaybetse de ciddi bir öfke problemi olduğunu anımsadım panikle. "Anla işte. Beni yalnız bırakmazsan pişman olacağım bir şey söyleyecek ya da yapacağım."

"Seth–"

"Beni yalnız bırak." Dönüp arkasına bile bakmadan uzaklaşmaya başladığında dengemi kaybedip yere düştüm. Kaldırım

taşları âdeta üstüme geliyor gibiydi. Yere çarptığımda dizim, ellerim ve sağ dirseğim acıyla sızladı.

Seth'in gerçekten gittiğini fark etmem birkaç saniye sürdü.

Ayağa kalkıp hasar tespitine koyulmamsa bir dakikamı aldı; duvar ve kaldırım yüzünden derimde sıyrıklar ve morluklar vardı, kırığım yoktu, onurumsa paramparça olmuştu.

Beni London Fields'a götürecek bir taksi bulmak için bir durakta yanaklarıma akmış maskaram ve işkenceden farksız topuklularımla titreyerek yarım saat bekledim.

Durmaksızın deli kız arkadaşından bahseden İtalyan şoförümle yaptığım yolculuk resmen bitmek bilmedi. "Ona diyorum ki dışın melek gibi ama Tanrının unuttuğu bir kasabanın balıkçı kadınları gibi konuşuyorsun, bana *bas bas bağırıyor* ama ne yaparsın, seviyorum işte, onsuz yapamıyorum..."

Sonunda eve ulaştığımda anahtarı deliğe sokmak için dört kez denemem gerekti. Yalnız kalınca sessizlik kulağımda çınlamaya başladı.

Ağlamamın uyuyacak kadar dinmesi iki buçuk saat sürdü. Yine her şeyi berbat ettim, diye düşündüm perişan hâlde. İyi bir adam bulmuş ve sürekli işimden bahsetmem yüzünden onu önemsiz hissettirerek en kötü düşmanım hâline getirmiştim. Yapayalnızdım ve bunu hak ediyordum. Seth benimle tekrar konuşursa özür dileyecek doğru kelimeleri bulmam gerekecekti, yoksa beni önemsemeye çalışan herkesi kaybettiğim gibi onu da kaybedecektim.

21

Günüm her zaman olduğu gibi bir telefon görüşmesiyle başladı. Perdenin arasındaki boşluktan içeri sızan sabah güneşine karşı gözlerimi kısıp el yordamıyla telefonumu bulmaya çalıştım. Işık bir mızrak gibi başıma saplanmış, beni yastığa sabitlemişti.

"Maeve? Müsait misin?" diye sordu Chris Pettifer. Normal zamanlarda bile sesi gerekenden iki oktav yüksekti ve şu anda o zamanlardan birinde değildik.

"Pek değil. Saat kaç?"

"Altıya geliyor."

Ne kadar uyuduğumu hesaplamak istemiyordum: yeterli olmadığından emindim. Gözlerim cam kırıklarıyla doluymuş gibiydi, şişmiş ve kızarmıştı. Sadece hasta olduğumu söyleyip uyumaya devam etmek istiyordum. Tam ağzımı açmıştım ki Chris benden önce davrandı. Derken onun karakolda nöbetçi olduğunu hatırladım, aramasının bir sebebi olmalıydı.

"Ne oldu?" dedim. Anında uyanma konusunda yeterince pratik yapmıştım, gerçek öyle olmasa bile sesimin teyakkuzdaymışım gibi çıkmasını sağlayabiliyordum.

"Hampshire Polisi aradı. Bir ceset bulmuşlar, sana haber vermemi istediler."

"Çok nazikler ama ilgilenmem gereken bir sürü ceset var zaten."

"Bu da *seninkilerden* biri," dedi Chris. Neşesini bir tık azaltması lazım, diye düşündüm. Bu kadarı sabahın körü için çok fazlaydı.

"Benimkilerden biri de ne demek?"

"Cüzdanında kartın varmış."

"Siktir," dedim yatakta doğrularak. "Kimliği belirlenmiş mi?"

"Resmen değil. Yirmili yaşlarında beyaz bir erkek, kahverengi saçlı, ölüm nedeni intihar. Başka bir şey bilmiyorum."

"Kahverengi saç... yirmili yaşlarında erkek mi demiştin?" Korku her hücremi bir çırpıda ele geçirdi. *Luke olamaz, lütfen Luke olmasın... daha birbirlerini yeni buldular...* Umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım. "Cüzdanında kimliğini belirleyebileceğimiz bir şey var mıymış?"

"Kredi kartlarının üstünde Roderick Asquith yazıyor. Tanıdık geldi mi?"

Hem de çok tanıdık geliyordu. Fakat bunu ona söylemedim. "Birkaç gün önce Paige Hargreaves vakası için görüşmüştük."

"İşte. Demek kartını öyle almış," dedi Pettifer neşeyle. Esrar perdesi aralanmıştı. Zavallı, tatlı Roddy. Elimde somut bir bilgi olmadığından onu bir tepede yatarken ya da bir ağaçtan sallanırken hayal ettim. Endişelerinin sonu gelmişti. *Benim söylediğim bir şey yüzünden mi ölmüştü?*

"Nasıl ölmüş?"

"Sadece intihar olduğunu biliyorum. Cüzdanında kartını bulunca bilmek isteyeceğini düşünmüşler."

Kaşlarımı çattım. "Cesedi götürmüşler mi?" diye sordum.

"Henüz götürmemişler."

"Söyle, öylece bıraksınlar. Onu görmek istiyorum."

"Bundan hoşlanmayacaklar. Olay mahallini temizlemek istiyorlar."

"En kısa sürede orada olacağım." Yorganı üstümden atıp yataktan çıkmaya yeltendiğimde gergin kaslarımın, morluklarımın ve çiziklerimin hep bir ağızdan ettiği itirazla yavaşladım. "Bir dakika, olay mahalli *nerede*?"

"Hiçliğin ortasında. Gideceğini haber veririm, sana posta kodunu yollarlar."

Yüzümü ovuşturup işime yarayacak bir soru bulmaya çalıştım. "Ne zaman olmuş?"

"Hiçbir fikrim yok. Yerel Cezai Soruşturma Masası birkaç dakika önce aradı. Senin de olaya dâhil olacağını öğrendiklerinde sevinçten havalara uçacaklardır."

Kırsal bölgelerde personel eksiği vardı, hedefler ve zaman sınırlamaları yüzünden sıkıntı çekiyorlardı. Büyük suçlara tahsis edecek kaynak bulmak gittikçe zorlaşıyordu. Metropolitan polisinin bütçesini ve sonsuz insan gücünü kullanmak çok daha iyiydi. Normal şartlarda bu iyi bir şeydi ancak bahsi geçen sonsuz insan gücü bendim ve sınırıma ulaşmıştım. Esnedim. "Tamam. Yola çıkıyorum. Gelmek ister misin?"

"Yok. Elimde bir bıçaklama var. Tek başına git."

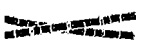

Tek başıma. A3 otoyolunda ilerlerken hâlimden memnundum. Kimsenin sendeleyip acıdan yüzümü ekşiterek icabına baktığım sabah rutinime şahit olmadığına şükrediyordum. Düşüşümün neden olduğu acıları bastırmak için bir avuç ağrı kesici almıştım ve nihayet etkilerini göstermeye başlamışlardı ama duygusal acının geçmesi daha uzun sürecekti. Dikkatimi

Roddy'ye vermeye çalıştım; canına neden kıydığını, ona haksızlık edip etmediğimi düşündüm. Nereye gittiğimden bihaber olsam da navigasyon ne yaptığını biliyor, Londra'nın tıklım tıkış sokaklarından hızla uzaklaşırken yeşillikler yanımdan akıp gidiyordu.

Pettifer'ın gönderdiği adres gerçekten hiçliğin ortasındaydı ve adını bile duymadığım küçük bir köyü gösteriyordu. Navigasyon kendinden emin sesiyle patika kadar dar bir yola sapmamı söyleyince bir küfür savurup karşıma başka bir aracın çıkmayacağını umdum. Ağaçlar arabanın üstüne birleşiyor, kapılara sürtünüyordu.

"Varış noktanız solunuzda," diye mırıldandı navigasyon.

Yavaşlayıp girişi aradım. Elle boyanmış soluk tabelayı neredeyse kaçırıyordum: Bladewell Tuğla Atölyesi. Girişe park etmiş polis aracı neredeyse yolu kapatmıştı. Bu kapıda bırakacak kadar memur olmadığı durumlarda meraklı insanların içeriye girmesini engellemek için güzel bir yöntemdi. Yavaşça aracın kenarından geçip iki sivil arabanın yanına park ettim. Kimsenin beni karşılamaya gelmemesini sorun etmedim. Arabadan inip arazinin büyük bir kısmını işgal eden devasa kulübeye doğru ilerlerken kendime gelmeye çalışıyordum. Çatısı deliklerle dolu binanın açık vaziyetteki çift kanatlı kapısından içerideki pas tutmuş makineleri görebiliyordum. Kulübenin arkasında elli metre boyuyla gökyüzüne uzanan kare bir baca yer alıyordu.

Açık kapılardan içeri baktım ancak devasa kulübede panikle çatı kirişlerine doğru kanat çırpan birkaç kuş dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Binanın yanında asfaltı çatlayıp parçalanmaya başlamış dar bir patika uzanıyordu. Bulabildikleri tüm deliklerden fışkıran yabani otlar kontrolü ele geçirmişti. Terk edilmiş atölye tüylerimi diken diken etti. Görünürde başka bina yoktu ve etraf alabildiğine uzanan ağaçlarla doluydu.

Tamamen ıssız bir yerdi. Uzaktan gelen sesler duyduğumda yolu takip ederek o yöne doğru ilerledim.

Kulübenin arka tarafına ulaştığımda eskiden yükleme bölümü olarak kullanılan alanda duran birkaç kişi gördüm. Burası büyük ve açık bir alandı ve göze çarpan tek şey çatlak asfalt üstündeki, bacanın gövdesine çarpmış bir arabaya kadar uzanan ikiz lastik izleriydi. Olduğum yerde durup karşımdaki manzarayı inceledim. Arabanın ön kısmı alüminyum folyodan yapılmış gibi katlanmıştı. Tüm camlar tuzla buz olmuş, kar taneleri gibi arabanın etrafına saçılmıştı. Arabanın boyu normalde olması gerekenin yarısı kadardı ve neredeyse tanınmaz hâldeydi. Altındaki betonda yapışkan, koyu bir sıvı birikmişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi takım elbiseli, ciddi ifadeli bir adam gruptan ayrılıp bana yaklaşarak.

Kendimi tanıtıp neden geldiğimi anlatınca içi rahatladı.

"Ben polis memuru Frank Steele. Biz de sizi bekliyorduk. İşiniz bittikten sonra itfaiyeyi çağırıp cesedi aldıracağız ve aracı götürüp etrafı temizleyeceğiz."

Dur bakalım, diye düşünsem de beni diğer dedektif, polis memurları ve Doktor Sunbury adındaki patologla tanıştırdığında düşüncelerimi kendime saklayıp gülümsemeyi tercih ettim.

"Ne olmuş?" diye sordum.

Steele bir kez daha dizginleri eline alıp soruma yanıt verdi. "Merhum sabah dört sularından önce arabasıyla buraya gelmiş. Güvenlik kameraları çalışmıyor, arazide güvenlik de yok, o yüzden saatten tam emin değiliz. Binanın yan tarafından geçip arazinin bu kısmında durmuş. Sonra da gazı köklemiş. Yolun biraz daha ilerisinde bir çiftlik var. Çarpma sesini duyup polisi aramışlar."

"Geldiğimizde saat beşi on geçiyordu," diye araya girdi memurlardan biri. "Etrafta ne bir insan ne de başka bir arabaya

dair iz vardı. Emniyet kemerini takmamıştı ve arabada boş bir viski şişesi bulduk. İntihar olduğunu düşündük."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi kısa boylu şişman patolog. "Kan örnekleri aldım ama arabada yoğun bir alkol kokusu var. Anında ölmüş olmalı. Ciddi kafa travması belirtileri var."

"Kimliğinden emin misiniz?"

"Darbenin büyük kısmını alnına ve kafasının üstüne almış. Yüzünün alt kısmının hâlâ sağlam olduğu söylenebilir, o da cüzdanındaki iş kartıyla uyuşuyor. Tabii ki teyit edeceğiz."

Arabanın nispeten hasarsız vaziyetteki arka tarafında bulunan, yuvarlak şekilli mavi beyaz logoyu olduğum yerden görebiliyordum. "Araba BMW marka. Hava yastığı açılmamış mı?"

"Sadece yolcu koltuğundaki açılmış."

"Şoför koltuğunun hava yastığının kapatılamadığını sanıyordum."

"Fünye çıkarılabiliyor," dedi ikinci memur. "Arabanın kaportasında tamirat yapılırken yanlışlıkla açılabiliyor, o yüzden fünyeyi çıkarmak daha güvenli. Çok da kolay. Hem de çıkarmak için araba tamircisi olmaya gerek yok."

"Arabanın ruhsatı kimin üstüne?"

"Kiralıkmış."

Bir an duraksayıp söylediklerini düşündüm. "Not var mı?"

"Hayır, telefonu da parçalanmış," dedi Cezai Soruşturma Masası memuru elindeki kanıt torbasını havaya kaldırıp telefonun parçalarını göstererek.

"Cesede baksam iyi olur."

"Korkunç hâlde." Bu kez Steele konuşmuştu.

"Alışkınım."

"Eminim öylesinizdir. Aksini kast etmemişim."

Gülümsedim. "Gördüklerimi kaldırabilirim ama bakmaya can attığım söylenemez," dedim.

Kızmamam onu rahatlatmış gibiydi, arabaya doğru ilerlerken hepsinin gözlerinin üstümde olduğunu biliyordum. Steele, Derwent'la bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra cinsiyetçi laflara aldırmadığımdan bihaberdi.

Derwent. İç çekip arabaya birkaç metre kala duraksadım ve etrafında dolanıp hasar tespiti yaparken işime odaklanabilmek için onu aklımdan çıkardım. Metalin hasarsız kısımları parlıyordu: yeni bir arabaydı, gerektiğinde kiralanıyor, kullanımlar arasında temizleniyordu. Şoför tarafına yaklaşıp içeri bakarken arabadaki cesedi hafızamdaki Roddy'den bilerek ayrı tutuyordum. Yalnızca tanışıp sorguya çektiğim adam olduğunu doğrulamak için buradaydım. Darbenin kuvveti motoru arabanın içine itmiş, aracın gövdesinin cesedin etrafına bir yumruk gibi kapanmasına neden olmuştu. Vücudunun alt kısmına aldığı hasarı tahmin etmek mümkün değildi. İtfaiyecilerin onu arabadan çıkarmasının uzun süreceğini düşündüm.

Kapı o kadar yamulmuştu ki açılmıyordu. Ona yakından bakabilmek için diğer herkes gibi pencereden içeri doğru eğildim. Sudbury'nin söylediği gibi içerisi yoğun bir alkol kokusuyla doluydu ve koku Roddy'ye yaklaştıkça daha da güçleniyordu. Kafasının üst kısmındaki devasa yarıktan boşalan kan ve beyin parçaları yüzüne akmış, giysilerini kırmızıya boyamıştı. Gömleğinin ön kısmı renk değiştirmişti. Elleri hâlâ direksiyondaydı, mühür yüzüğü parıldıyordu. Fenerimi çıkarıp ağzına ve çenesine daha yakından baktım.

"Bir sorun mu var?" dedi hemen arkamda duran Sudbury. Steele de onun arkasındaydı.

"Bana kalırsa evet," dedim doğrularak. "Bu bir intihar değil."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Roddy epilepsi hastasıydı. Araba sürmesi yasaktı, sürmeyi de bilmiyordu. Ehliyeti yoktu, yani kendi başına araba kirala-

ması mümkün değil. Başka birine kiralatsa bile A3 otoyolunda araba sürüp trafik ekiplerinin dikkatini çekmemesi söz konusu olamaz – A3 süratli bir otoyoldur, deneyimsiz şoförler hemen dikkat çeker. Diyelim ki bir şekilde dikkat çekmemeyi *başarmış*, yine de gecenin bir yarısında buraya çıkan dar yollardan geçmiş olamaz. Hava karanlıktı."

"Çaresiz insanlar olağanüstü şeyler başarabilir," dedi patolog.

"Gelmeden önce çevreyi araştırdım," dedim. Dersime çalışmıştım ve bunu bilmelerine aldırmıyordum. "Birkaç şehir keşif forumunda adı geçiyor, güvenlik olmadığının, kamera bulunmadığının ve etrafta komşu bina olmadığının altı çiziliyor. Ayrıca kapı da artık çalışmıyormuş. Kapandığından beri buraya yalnızca terk edilmiş binalardan hoşlanan çocuklar ve işlerini rahatça halletmek isteyen suçlular geliyor."

Steele kafasını yukarı aşağı salladı. "Yerel halk tarafından iyi bilinen bir yer."

"Sadece yerel halk tarafından değil. 'Londra yakınlarında terk edilmiş fabrika' şeklinde aradığımda ilk sayfada çıktı."

"Yine de," dedi Steele fakat elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Roddy'yle kısa zaman önce görüştüm, dişleri kusursuzdu. Bir de şimdiki hâline bakın," dedim çekilip bakmalarına izin vererek. İki ön dişi kırıktı, aralarından neredeyse yarım ay şeklinde bir parça kopmuştu.

"Çarpışma esnasında olmuştur," diye karşı çıktı Steele.

Sudbury başını iki yana salladı. "Hayır. Yüzün alt kısmında hasar yoktu, ağzında da morluk bulunmuyor."

"Şu işaret – sizce neye benziyor?" diye sordum fenerimi Roddy'nin çenesine tutarak.

"Bir morluğa benziyor. Parmak izi de olabilir," dedi Sudbury sinirle. "Otopsi yapabilseydim gözümden kaçmazdı."

"Özellikle darp izi aradım," dedim. Çok cömert davranıyordum çünkü kendisi de aynı şeyi yapmış olmalıydı. "Bana

kalırsa birisi yüzünü tutup onu içmeye zorlamış. Gömleğine dökülen alkole bakın. Yaralandığında üzerine sıçrayan kan gömlek zaten ıslakmış gibi yayılmış. Hiç damla izi yok, sadece sızıntı izi var. Öldürülmüş ve intihar süsü verilmiş."

"İnsanlar intihar ederken akılları başlarında olmaz derler. İçkisini dökmüş olamaz mı?" diye sordu Steele. "O morluk da başka bir şeyden kaynaklanmış olabilir. Belki de buraya gelmeden önce biriyle kavga etmiştir. Ben bunun bir cinayet olduğunu düşünmüyorum."

"Pekâlâ, arabaya bakalım. Cam, yamulan sürücü kapısının içindeyken kırılmış. Yani cam çarpışma ânından önce açıkmış. Birinin el frenini çekmesi gerekiyordu ki ben olsam buna hiç yanaşmazdım, sonuçta gaz pedalı köklenmişti. Arabayı çekerlerken gaz pedalı çevresinde büyük bir taş parçası gibi ağır bir cisim arasınlar. Arabanın aldığı hasara bakılırsa olaya intihar süsü veren kişi o ağır cismi çıkaramamış olmalı, tabii planının bu olduğunu varsayıyorum. Baktığınızda bir şey bulacağınızdan eminim."

"Kim böyle bir şey yapar ki?" diye sordu Steele.

"Henüz bilmiyorum. Araştırdığım cinayetle ilgisi olan biri olmalı," dedim Roddy'ye bakarak. "Bir şey bildiğini anlamıştım ama konuşmadı."

Steele dehşete düşmüştü. "Yine de öldürüldü mü? İş birliği yapmadığı hâlde?" diye sordu.

"Çok acımasızca."

"Kaybedecek çok şeyi olmalı," dedi Steele ve bedenimi saran ürpertiye engel olamadım.

22

Derwent tarafından görmezden gelinmekten daha kötü bir şey varsa o da onun odak noktası olmaktı. Uzun bir günün ardından asansörden çıktığımda bu gerçeği hatırladım. Kendimi yirmi dört saate ikinci kez dengemi kaybederken buldum fakat bu sefer nedeni beni kolumdan tutup boş bir toplantı odasına sürükleyen Derwent'tı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınla, kolumu hızla ondan kurtarırken. "Bunu sakın yapma."

"Onun olmadığını söyle." Yüzü endişeyle gerilmişti. Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu.

"Değildi," dedim gömleğimi pantolonuma sokup üstüme çeki düzen verirken. "Nereden duydun?"

Cevap vermeden önce bir saniye duraksadı, konuştuğunda sesi duyduğu rahatlamanın etkisiyle titriyordu. "Nerede olduğunu sordum. Belcott, Pettifer'dan vakadaki gençlerden biri intihar ettiği için sabah Hampshire'a gittiğini duyduğunu söyledi. Ölen adamın adını bilmiyordu, Pettifer'a da soramadım çünkü bir bıçaklanma vakasıyla uğraşıyordu."

"Neden aramadın?"

"Açacağından emin değildim."

"Açardım," dedim incinmiş bir hâlde. *Sinirlenip tek kelime etmeyen ben değilim, dostum.*

"Ölen gerçekten oysa bunu telefonda söylemek istemeyeceğini düşündüm," dedi yutkunarak. Birkaç saat önceki kederinin izleri hâlâ yüzündeydi. "O yüzden aramak istemedim."

"O olsaydı söylerdim. Yapacağım ilk şey olurdu."

Karşı çıkmak istiyormuş gibi bir hâli vardı fakat sadece, "Kimdi peki?" diye sormakla yetindi.

"Luke'un ev arkadaşlarından biri. Roddy Asquith diye bir çocuk."

"İntihar mı etmiş?"

"Hayır. İntihar süsü verilmiş." Detayları ona açıklarken Derwent göğsünde kavuşturduğu kolları ve yüzündeki ciddi ifadeyle duvara yaslanıp beni dinledi.

"Yani başka kimse cinayet olduğunu anlamamış mı?"

"Kimse cinayet olabileceğini bile düşünmemiş, gerçi şüphelenmelerini gerektirecek hiçbir nedenleri yoktu. Oraya gidip yanıldıklarını ve bunun bir cinayet soruşturması olduğunu söylediğimde mutluluktan havalara uçtular."

"Eminim çok hoş bir şekilde söylemişsindir."

"Gayet kibardım," diye karşı çıktım. "Ama o kadar *yavaş* ilerledi ki. Ben gelene kadar çok vakit kaybetmişler. Adli tıbbın gelmesi birkaç saat sürdü, sonra itfaiyeciler cesedi çıkarmak için arabayı kesmek zorunda kaldı. Patolog yarın sabah otopsi yapacak, o da ben başının etini yediğim için."

"O konuda senden iyisi yok."

"Eksik olma," diye çıkıştım.

"Sakin ol," dedi Derwent. İyice sinir bozucu olduğuna göre biraz olsun kendine gelmiş olmalıydı. "Kazadan bahsetsene. İntihar süsünü nasıl vermişler?"

"Gaz pedalına ağırlık koyulduğunu düşünüyorum ama itfaiyeciler arabanın geri kalanına ulaşana kadar kesin bir şey söyleyemem. El freni dışarıdan çekilebilsin diye bir düzenek kurulmuş –olay yeri inceleme el freninin üstünde yapışkan bir madde buldu– bant gibi bir şey. Araba BMW 3 serisinden, el freni kol değil, düğme şeklinde. Çekilmesi daha kolay."

"Herhâlde arabayı da o yüzden seçtiler."

"Hem o hem de küçük olduğu hâlde ağır bir araba olmasından. Bacaya çarpmak için kat ettiği mesafe kısaydı ama çarpışma inanılmaz hasar vermiş."

"Roddy direksiyonu kıramamış mı?"

"Roddy'nin çarpışma anında komada ya da komanın eşiğinde olduğunu düşünüyorum. İçerisi leş gibi alkol kokuyordu. Muhtemelen olan bitenin farkında bile değildi. Tüm hasarı kafasının üst kısmı almış. Bana kalırsa vücudu öne doğru devrilmiş, araba bacaya çarptığında da kafası direksiyona girmiş. Hava yastığı da kapalıymış. Anında ölmüş."

"Tek kişilik bir cinayet olamaz."

"Neden böyle düşündün?"

"Olay yeri çok uzakta. İlkini duvara çarptıktan sonra kaçmak için ikinci bir araç gerekir. Kurban kendi kendine oraya gitmediyse iki şoför olması gerek."

Haklıydı. "Ekibe lastik izi aramalarını söylerim."

"Artık çok geç, sen dâhil yüz kişi olay yerine girip çıktı. Ayrıca olay mahallinden uzağa park etmesi daha mantıklı olmaz mıydı? Kapının yakınlarına, yoldan görünmeyecek bir yere?"

"Etrafa bakınmalarını söylemekten zarar gelmez."

"Elbette. Peki onu neden öldürmek istesinler?"

"Konuşmasına engel olmak için öldürdüklerini tahmin ediyorum," deyip iç geçirdim. "Sorguda hiçbir şey söylemese de iyi biriydi. Tekrar ziyaretine gidip Paige'in araştırdığı ko-

nuyla ilgili birkaç soru daha soracaktım. Onu konuşmaya ikna edersem ilerleme kaydedebilirim diye düşünüyordum."

"Onu tekrar sorguya çekeceğini başka kim biliyordu?"

Dudağımı ısırdım. Bunu sormayacağını umuyordum çünkü aklımda sadece tek bir isim vardı. Sessiz kaldığımı görünce Derwent'ın kaşları çatıldı. "Ah. Anladım. Luke demek," dedi.

"Evet." Dönüş yolunda bir sonraki adımımı, soracağım soruları ve amacımın ne olduğunu bilen tek kişinin Luke olduğu aklıma gelmişti. "Ama tesadüf de olabilir. Ya da yanlış kişiye kazara ağzından bir şeyler kaçırmış ve onu uyarmıştır."

"Olmayabilir de," dedi Derwent kasvetli bir sesle. "Boğazına kadar boka batmış da olabilir."

Onu rahatlatacak bir şey söylemek istesem de yapamıyordum, zaten Derwent söylediğim hiçbir şeye inanmazdı. Bana temkinli bir bakış attı.

"Henüz Burt'e bir şey söyleme."

"Neden ki?"

"Onu Luke şüpheli listesine dâhil olmadığı sürece bu vakada çalışmama izin vermesi için ikna etmeyi başardım. Luke henüz listemizde değil. Sorguda verdiği cevaplardan memnun kalmıştın ve şüpheli değildi."

"Resmen değil," dedim huzursuzca. "Onu tanımanın en iyi yolunun bu olduğundan emin değilim."

Derwent, bu hiç aklına bile gelmemiş gibi umursamaz bir tavırla elini salladı. "Vakayı dışarıdan izlemek istemiyorum. Büyük bir olay. Burt dedektiflerden birini atamak istedi ama onu beni atamaya ikna ettim. O yüzden fikrini değiştirecek bir şey söyleme," dedi doğrulup saatine bakarak. "Ben çıkayım. Yoksa Melissa polisi arayacak."

"Geç kaldığım için özür dilerim."

Derwent başını yukarı aşağı salladı. "Beni habersiz bırakma. Neler olduğunu bilmem lazım."

"Peki." Aklıma bir soru daha geldi. "Bugün ofise gelmediğimi nereden anladın?"

"Görürsün," dedi ve kapı eşiğinde tereddüt edip durdu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diye yalan söyledim.

Kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Çok geç kalmıştım, Derwent çoktan gitmişti. Düşünceli düşünceli ana ofise yöneldim ve masamı görünce duraksadım.

"İyi ki doğdun!" dedi destek personelinden biri gülümseyerek. "Tüm gün imrenip durduk. O kadar güzel kokuyorlar ki! İnanılmaz bir gül buketi."

"Öyle," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ama doğum günüm değil."

"O hâlde *çok* özel bir durum olmalı," dedi. Sessiz kalmamın onu hayal kırıklığına uğrattığı yüzünden belli oluyordu. "Her neyse, iyi akşamlar!" dedi kadın ve merakını da yanına alıp asansöre bindi. Bir gül bahçesinin süslü bir kâğıdın içine sıkıştırılmış yarısının durduğu masama doğru ilerledim. İçeriye yayılan çiçek kokusu, genelde ofisi dolduran yazıcı mürekkebi ve ucuz deodorant kokusundan çok daha iyiydi. Üzerindeki mührü açılmamış zarfı titrek ellerle açarak içindeki kartı çıkardım.

Çok üzgünüm. Kendimi affettirebilir miyim?

Buketi güç bela kaldırıp mutfağa gittim ve çöp kutusuna fırlattım. Kartı da yırtıp çiçeklerin yanına sıkıştırdım. Yüzüm utanç ve öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Özür dilemesine sinirlenmemiştim; hatanın en az yüzde 50'sinin bende olduğu bir durumun yükünü sırtlanması hoş bir davranıştı. Özür dilemesi gereken tek şey yaptıklarıma kızıp kontrolü kaybetmesi ve beni

sokağın ortasında bir başıma bırakmasıydı. Düşmem onun hatası değildi. Bütün gün masamda durup tüm ofisin ilgisini çeken çiçeklerden nefret etmiştim. İşe çiçek göndermek gibi insan içinde yapılan gösterişli jestlerden nefret etmesine ederdim ama koca buketi metroyla eve taşımaktan ve hepsini bir vazoya tıkıp ölüp giderlerken leş gibi kokmalarını izlemekten hiç hoşlanmıyordum. Zaten yeterince ölüm görüyordum, hiç değilse kendi evimde bundan kaçmak istiyordum.

Bu kadar geç gelmenin iyi yanlarından biri çoğu kişinin eve gitmiş ve ofiste kalanların da bana çiçekleri sormayacak kadar sağduyulu olmasıydı. Öfkeli adımlarla masama döndüm ve gün boyunca neler kaçırdığımı öğrenmek için bilgisayarımı açtım. Derwent tabii ki doğum günüm ya da yıldönümüm olmadığını biliyordu. Çiçeklerin neden gönderildiğini anlamış olmalıydı. *Her şey yolunda mı? Ben de öyle düşünmüştüm...* Dikkatimi gelen kutuma verdim ve biriken e-postaların hepsini birbiri ardına inceledim. Sayfanın ortasında beklenmedik bir isim gördüğümde hemen üstüne tıkladım.

Merhaba,

E-posta attığım için özür dilerim ama Twitter'dan Paige'le bir hikâye hakkında konuştuğunu söyleyen birinden bir mesaj aldım. Beni arayabilir misiniz?

Bianca Drummond

Saat geç oluyordu. Denemeye değer diye düşünüp kadını aradım. Telefon uzun süre çaldı, tam sesli mesaj bırakıp pes etmek üzereydim ki Bianca telefonu açtı.

"Bianca, ben Maeve Kerrigan. E-postan için teşekkür ederim."

"Bilmek istersiniz diye düşündüm," dedi. Sesi bana yazdığına içten içe pişmanmış gibi keyifsiz geliyordu. "Bir şey olursa sizinle iletişime geçmemi söylemiştiniz."

"Evet, haber verdiğin için teşekkür ederim. Seninle iletişime geçen kişi kim? Hakkında ne biliyorsun?"

"İsmi Antoinette. Online bir dergide Paige hakkında yazdığım yazıyı okumuş. Onun anısına bir şeyler karalamıştım. Çok sayıda insana ulaştı ve okurlardan çok iyi geri dönüşler aldım. Tweetlerden birinde benden onu takip etmemi istemiş, bana mesaj atmak istediğini yazmıştı."

"Peki ne yazdı?"

"Pek bir şey yazmadı. Paige'le Chiron binasında yaşadığı bir olayla ilgili konuşmuş, o hikâyeyi şimdi kimin yazacağını sordu."

"Sen ne dedin?"

"Araştıracağımı söyledim."

"Bianca..."

"Artık araştırıyorum. Sonuçta *birine* anlatmak istiyor – bu kişi neden ben olmayayım?"

"Tehlikeli bir işe kalkışıyorsun. Paige'i kimin neden öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz."

"Sırf tehlikeli diye işinizi bırakır mıydınız?" diye sorup bekledi. Sessiz kaldım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Benim durumum farklı," dedim. Ciddi konuşmanın zamanı gelmişti. "Senin de parçalarını Thames'ten toplamak istemiyorum, Bianca."

"Toplamayacaksınız."

"Yanlış anlama ama bunu bilemezsin."

"Bakın, size haber vermesem Antoinette'in varlığından bile haberiniz olmayacaktı."

"Evet ama–"

"Yarın buluşacağız." Bir an tereddüt etti. "Onun için de sorun olmazsa benimle gelebileceğinizi düşündüm. Onu sorguya çekmek için değil ama en azından konuşmamızı dinleyebilirsiniz. Tabii isterseniz."

"Kim olduğumu söylemem gerekir," dedim. "Onu yanlış yönlendirmek istemem. Kilit tanık olma ihtimali var."

"Peki. Kabul edeceğine eminim. Sadece konuşmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Yanlış anlama, haber verdiğine sevindim ama neden benim de gelmemi istiyorsun?"

Bianca tereddüt etti. "İşimi yapmak istiyorum ama... korkuyorum. Antoinette'i de pek iyi tanımıyorum."

"Tuzak olabileceğini düşündün yani."

"Bilmiyorum," dedi, sinir bozukluğu ve duyduğu korku sesine yansıyordu. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama aptal riskler almak istemiyorum."

"Nerede buluşacaksınız?"

"Barbican'da. Saat on birde, zemin kattaki kafede."

İyi bir yer olduğunu düşündüm. Kalabalık, büyük ve toplu taşımaya yakın bir buluşma noktasıydı. Antoinette insan kalabalığının arasına karışıp Bianca yalnız mı, yoksa takip edilmiş mi diye kontrol edebilirdi ve kimse konuşmalarını kolay kolay dinleyemezdi.

"Katılmama izin verip vermeyeceğini sorabilir misin?"

"Buluşana kadar beklemek niyetindeyim. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Ayrıca çok hoş görünüyorsunuz," dedi tatlı tatlı. "Hiç korkutucu *görünmüyorsunuz*."

Güldüm. "Dış görünüş yanıltıcı olabilir," dedim.

"Polisin de görüşmemize katılmak istediğini söylersem korkacaktır. Sizi görürse muhtemelen evet diyecektir."

Kararımı verdim. "Pekâlâ. Neden geldiğimi açıkça söylediğin sürece sorun yok," dedim.

"Her şeyi söyleyeceğim," diye söz verdi Bianca.

23

Güzel bir sabahtı ve sanat merkezine uzanan avluyu geçerken Barbican'ın oyuklu devasa beton gövdesi her zamanki gibi çekici görünüyordu. Kafenin önündeki teras güneşin keyfini çıkaran insanlarla doluydu ama hiçbirini tanımıyordum. Kalabalığın arasından geçerek bodur sütunları ve tuhaf açılı mimarisiyle soğuk, insanın huzurunu kaçıran fuayeye girdim ve yarısı boş kafeye yönelerek Bianca Drummond'u bulmaya çalıştım. Pencerenin kenarına oturmuş, gözlükleri ve atkuyruğu topladığı saçlarıyla ciddiyetle bilgisayarında yazı yazıyordu. Önünde içi koyu kahverengi köpükle kaplı boş bir kahve bardağı duruyordu. Yaklaştığımı görünce bilgisayarın ekranını kapattı.

"Erkencisiniz," dedi.

"Sen de," dedim. "Görünüşe göre bir süredir buradaymışsın."

"Onu kaçırmak istemedim," dedi Bianca arkama bakıp dudağını ısırarak. "Henüz gelmedi. Birkaç dakika geç kalacağını söyleyen bir mesaj attı. Şey... gitseniz olur mu? Onu korkutmak istemiyorum."

"Ne kadar uzağa gideyim?"

Bianca ya beni duymamıştı ya da sesimdeki ironiye aldırış etmedi. "Şuraya," dedi kafenin öteki ucunu işaret ederek. "Antoinette geldiğinde kim olduğunuzu açıklarım."

Bir şişe su almak için yolumu uzatarak söylediğini yaptım ve sonra çenemi elime dayayarak kalabalığı gözlerimle tarayıp tehlikeli, korkunç sırların yükünü taşıyan birilerini aradım.

Tam umudumu kesmek üzereydim ki genç bir kadın kafeye girdi ve yiyeceklere bir kere bile bakmadan dolabın yanından geçip gitti. Çıkık elmacık kemikleri, kısık gözleri ve küçük, memnuniyetsiz dudakları yüzünden kibirli görünüyordu. Doğruca Bianca'nın yanına gidip ona bir şeyler söyledi. Üzerinde oldukça dar bir kot pantolon, düz bir tişört ve topuklu terlikler vardı: yabancı olduğunu düşündüm ve kendime görüntüsüne anlayış göstermem gerektiğini hatırlattım. Genç kadın uzun, kestane rengi saçlarını savurup arkasına baktı.

Bianca kafasını iki yana sallıyordu. Koluna dokunduğunda kadın kolunu hızla geri çekti. Öfkeyle bir şeyler söyleyip uzaklaşmaya başladı.

Düşünmeden yerimden fırladım. Terasa çıkıp büyük camlı, markalı güneş gözlüğünü gözlerine indirdiği sırada yanına ulaşmıştım bile.

"Antoinette?"

"Kimsiniz?" diye sordu, gözlüğün altındaki yüzü dehşetle gerilirken.

"Polisim. Bir dedektifim," dedim sakin bir sesle ve bizi izleyen biri olabileceğini düşünüp telefonumdan ona bir şey gösteriyormuş gibi yaparak kimliğimi gösterdim. "Paige Hargreaves'in cinayetini araştırıyorum. Bir şeyler bildiğini duydum."

"Ona tek başına gelmesini söylemiştim." Yanımıza gelen Bianca'ya kaşlarını çatarak baktı. Antoinette'in sessiz harfleri fazla vurgulamasına neden olan Doğu Avrupa aksanı çok baskındı. "Sözümü dinlemeyeceğini tahmin etmeliydim."

"Kim olduğumu söyleyeceğini sanıyordum," dedim Bianca'ya.

"Yalnız olup olmadığımı sordu ve hayır dediğim anda kalkıp gitti," dedi Bianca. "Bana açıklama fırsatı bile vermedi."

"Bianca seninle konuşmamın iyi olacağını düşündü," dedim. "Paige'in arkadaşıydı. Soruşturmamıza yardım ediyor."

"Ben de öyleydim." Genç kadının burnunun ucu kızardı ve manikürlü parmağını gözlüğünün altında sokup gözyaşlarını sildi. "Paige çok nazik biriydi."

"Lütfen bildiğin her şeyi bize de anlat," dedim olabildiğince zararsız ve hoş görünmeye çalışarak. "Chiron binasında olanları birine anlatmak istediğin için Bianca'ya ulaştın. Paige'le zaten konuşmuştun. Ona anlattıklarını bizimle de paylaşırsan belki bir şeyler yapabilirim."

Antoinette çatallı, acı dolu bir kahkaha attı. "Kimse bir şey yapamaz. Artık çok geç," dedi.

"Nasıl yani?"

"Hiçbir kanıt yok. Benim sözüme karşı onlarınki. Beni kim dinler ki? Ben sıradan biriyim. Onlarsa büyük, önemli adamlar."

"Ben dinlerim. Bianca da."

Ağır, çekingen bir edayla döndü ve tekrar içeri girdi. Bianca, Antoinette için bir sandalye çekti. "İçecek bir şey ister misin? Kahve?"

"Hayır, bir şey istemiyorum," dedi Antoinette sandalyeye yığılıp yüzünü ekşiterek. Bu sandalyeler rahat oturmak için tasarlanmamıştı. Güneş gözlüğünü katlayıp bez çantasının içindeki Prada marka kılıfına yerleştirdi. "Her şeyi anlatıp gitmek istiyorum."

Bianca telefonunu çıkarıp masaya, Antoinette'in yanına koydu. "Konuşmayı kayda alacağım, sorun olur mu?"

"Neden olsun?" Umursamaz bakışları Bianca'yla aramda gidip geldi. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Paige'e anlattıklarından başlayalım," diye önerdim. "Ona nasıl anlattıysan öyle anlat."

Antoinette iç geçirip öne eğildi ve kısık sesle telefona doğru konuşmaya başladı. Aksanı dışında dilimizi akıcı konuşuyordu. "Pekâlâ. Üç yıl önce Londra'ya taşındım. Çok fazla işte çalıştım – temizlikçilik, baristalık, tezgâhtarlık yaptım. Ofis işlerine girebilmek için İngilizce öğrendim. Kendi ülkemde muhasebeciydim. Ama işimi burada yapmak için okul okumak zorundayım ve eğitim çok pahalı. Ayrıca İngilizcem iyi olmak zorunda."

"Nerelisin?" diye arada girdi Bianca.

"Letonya."

"Peki kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz," dedi. Beş yaş daha genç ya da daha büyük olduğunu öğrensem şaşırmam, diye düşündüm. "Her neyse. Çok çalıştım. Para biriktirdim. Kiralar ve hayat pahalılığı yüzünden para biriktirmek zordu ama elimden geldiğince çalıştım. O sıralar bir ayakkabıcıda çalışıyordum ve öğle tatiline çıkmıştım. Mola odasında oturmuş, iş ilanlarına bakıyordum – ofis işi arıyordum demiştim ya. Ayakkabıcıda çalışmaktan çok yorulmuştum. İnsanlar kabaydı ve kokuyorlardı, çocuklar hiç laf dinlemiyordu," dedi kaşlarını çatarak. "Müdür yardımcısı beni gördü. Başka iş aradığım için sorun çıkaracağını sandım ama bana garsonluk yapmak istersem tanıdığı bir ajans olduğunu söyledi, akşamları ve hafta sonları garsonluk yapacak kadın arıyorlarmış. Düğünlere falan gidiyorlarmış. Tabii ki ben de ilgilendiğimi söyledim."

"Ajansın adı neydi?" diye sordum.

"Delahayes," dedi ismi kodlayarak. "Bana verdiği numarayı aradım ve gelin konuşalım dediler. Ofis Victoria'da,

tren istasyonu yakınlarında bir yerlerdeydi. Ofise gittiğimde içeride bir sürü kız olduğunu gördüm; on, on iki kişi vardı. Hepimize bakıp aramızdan beş kişiyi seçtiler ve diğerlerinin gidebileceğini söylediler."

"Bu beş kişiyi neye göre seçtiler?"

"Gönderilen kızlardan bazıları şişmandı. Bazıları güzel değildi ya da iğrenç giyinmişlerdi. Bakımlı değillerdi. Birisi çok yaşlıydı. Birisi sakız çiğniyordu," dedi ağzını bir şey çiğniyormuş gibi oynatarak. "Dişleri de kötüydü. Birkaç tanesinin dövmesi vardı."

"Peki kalanlar?" diye sordum.

"Hepimiz güzel, zayıf ve bakımlıydık. Bazılarımız uzun, bazılarımız kısaydı. Hepimiz gençtik. Hele birimiz çok gençti. On sekiz yaşında olduğunu söylüyordu ama..." dedi omuzlarını silkerek. "Tabii ki ben de aptal değilim. Seksle ilgili bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım; genelev, kulüp falan. Arkamı dönüp gitmeye hazırlanıyordum ki orada çalışan kızlar bize bunun garsonluk işi olduğunu, müşterilerin çok zengin olduğunu, bu yüzden kızların prezantabl görünmesini ve düzgün davranmasını istediklerini söyledi. Sonra da ücreti öğrendim. Ayakkabıcıda kazandığımın üç katıydı."

"Gerçekten garsonluk yapmanı mı istediler peki?" diye sordu Bianca.

Antoinette'in kafasını evet anlamında salladığını görünce şaşırdım. "Garsonluk yaptık, evet. Hepimize yemek servisini öğrettiler. İki... üç düğüne gittim sanırım. Sonra da şehir merkezindeki özel şirket etkinliklerine gönderildim. Her yer zengin insanlarla doluydu. Bunlar daimi çalışanları olmayan salonlardı – sadece özel davetler için kullanılıyordu. Akşamları çalışıyorduk. Fena değildi işte. Saç konusunda katılardı, canlı renkler kullanmak yasaktı, tırnaklar da aynı şekilde. Her işten önce incelemeden geçiyorduk, hâlimizi gören asker

olduğumuzu sanırdı. Hiçbir şeye izin vermiyorlardı," dedi kıkırdayarak. "Müdürlerden birine general diyorduk, o kadar katı bir kadındı ki. Hepimizin aynı şekilde yürümesi, aynı şekilde konuşması, saçlarımızın aynı şekilde toplanması gerekiyordu. Ne takıya ne de parfüme izin vardı. Bir sürü kural vardı. Ama parası iyiydi ve eğlenceliydi," dedi. Sonra birden yüzü değişti. "Ta ki yaklaşık iki sene önceki Chiron Kulübü işine kadar. 22 Temmuz günüydü."

"O gün ne oldu?" diye sordum, söylediği tarihi duyunca birden dikkat kesilmiştim. Luke'un arabası bir gün sonra Standen Fitzallen'da görülmüştü.

"Özel bir etkinlikti. En iyi kızları seçtiler," dedi ve ilk defa gözlerini kaçırdı. "Seçildiğime sevinmiştim. Prim de veriyorlardı. Adam başı iki yüz pound, artı bahşiş. Aslında bahşiş kabul etmememiz gerekiyordu, normalde bahşiş almıyorduk ama iyi para veriyorlardı. General, kulüp üyelerinin cömert adamlar olduğunu ve beğendikleri kızları gecenin sonunda para vererek ödüllendirdiklerini söyledi. Sürekli gülümseyecek, nazik davranacaktık ve konuşmak isterlerse konuşacaktık. Bazılarımız garsonluk yaptı. Bazıları da konuşmak isteyen olursa diye masalarda oturacaktı."

"Eskort gibi mi?" diye sordu Bianca.

"Hayır, o fahişe demek değil mi? Eskort değil. Daha çok dekorasyon gibi. Masada duran çiçekler gibi. En güzel kızları bu işe verdiler," dedi omuzlarını silkerek. "Ben garsonlardan biriydim. Sorun etmedim. Tüm gece oturup adamların konuşmasını dinlemek istemiyordum. Öyle erkekler sıkıcı oluyor. Sürekli böbürleniyorlar. Paran kimsenin umurunda değil, Gerald."

Kendimi Bianca'yla gülerken buldum. Antoinette'in yaslı ifadesi bir anlığına yok oldu, gözlerinde bir parıltı belirdi.

"Anlarsınız ya, onlarla dalga geçiyorduk. İşi bu yüzden seviyordum," dedi ve kaldığı yerden devam edince yüzündeki ışık yok oldu. "O gece garsonluk için özel elbiseler verdiler – kısa ama şık elbiseler. Çok ince bir tayt ya da külotlu çorap giymemizi söylediler, bir de en az on santimlik topuklu ayakkabı. Garsonluk için pek ideal değildi ama topuklu ayakkabı giymeye alışkındım, yani benim için problem olmadı. Sonra hazırlandık. Etkinlik akşam saat yedide, şampanyalı bir resepsiyonla başladı."

"Kaç kişi vardı? Kutlamanın nedeni neydi?"

Antoinette başını iki yana salladı. "İki yüz kişi? Galiba özel bir yaz partisi ya da bir kutlamaydı. Bilmiyorum. Büyük bir pasta olduğunu hatırlıyorum. Devasaydı. Herkes içiyor, bağırıyor, tezahürat yapıyordu. Erkekler başta kibardı ama sonra bizi izlemeye, bizim hakkımızda konuşmaya başladılar. Anlamıştık. Her zaman anlardık zaten."

Kafamı salladım. "Yani huzursuz oldun," dedim.

"Biraz. Ama erkekler ne zaman bir araya gelse seks konuşur. Hiç şaşmaz. Pek sorun etmedik," dedi ama huzursuz görünüyordu. "Bazıları gençti. Yakışıklıydı. Çok zenginlerdi. Flört etmeye başladık, anlarsınız ya? Onlarla oyun oynuyorduk. Zor değildi. Hepimiz gece sonunda alacağımız bahşişleri düşünüyorduk. Bazıları popomuzu elliyor ya da oramızı buramızı okşuyordu çünkü ortam çok kalabalıktı. Birbirimize kimlerden uzak durmamız gerektiğini söylüyorduk. Her yerim mosmor olmuştu ama sanki eğleniyormuşum gibi gülümsemeye devam ediyordum."

"Tabii ki," dedi Bianca samimiyetle. "İşin buydu."

"Bu işi kaybetmem söz konusu bile olamazdı. Daha fazla çalışmak istiyordum. Katlanmam gerektiğini düşünmüştüm," dedi ürpererek. "İçlerinden biri onu yanağından öpersem bana yüz pound vereceğini söyledi. Teklifine şüpheyle yaklaşsam da

tamam dedim, onu öpmek için eğildiğim sırada beni tutup dilini ağzıma soktu."

"Şikâyet ettin mi?" diye sordu Bianca.

Antoinette güldü. "Kime edeyim? Generalin umurunda değildi. Dahası adamın teklifini kendi rızamla kabul etmiştim. Sonra para verdi ama kendimi berbat hissettim. Fahişe gibi," dedi.

"Seni kandırmış," dedim. "Kabul ettiğin şey o değildi."

"Değildi ama kabul ederek aptallık ettim," dedi yüzünü buruşturarak. "Sorun değilmiş gibi davrandım. Onlar da düşündü ki – eh, belki de hiç umursamadılar. Ama sonra olanlar benim hatammış gibi hissediyorum."

"Sonra ne oldu?" diye sordum nazikçe.

"Ana yemekten sonraydı. Yemek servisini bitirmiştik. İçlerinden biri elini bacaklarımın arasına soktu ve kendime engel olamadım – onu azarladım. Benden özür diledi." Tekrar ürperdi. "Bana çok kızmış görünüyordu. Ama diğer adamlardan biri, daha yaşlı biri haklı olduğumu söyledi. Bazıları nazikti. O kadar üzülmüştüm ki kendimi toparlamam gerekiyordu. Tuvaleti aramak için dışarı çıktım. Koridorda iki genç vardı, tuvaletin yerini onlara sordum. Kafam karışmıştı. Oraya ilk defa gelmiştim ve personel odasının nerede olduğunu bilmiyordum."

Bekledim ama Antoinette sessiz kalmaya devam etti. Donakalmış gibiydi; gözlerini masaya dikmiş, titriyordu. Sonunda konuştu. "Diğer garsonlardan birine sormam gerekirdi. Benim hatamdı. İçlerinden birinin güldüğünü hatırlıyorum. Diğeri de, 'Evet, nerede olduğunu biliyorum. Bu tarafta, gel göstereyim,' dedi. Beni bir kapıya götürüp, 'Burası,' dedi. Ben de, 'Emin misiniz?' diye sordum. Adam kapıyı açtı. Diğeri arkamdaydı ve beni içeri itti. İçerisi palto doluydu, karanlıktı. Paltolardan birini kafama geçirip sıkıca sardılar. Sonra beni diğer paltola-

rın üstüne ittiler. Avazım çıktığı kadar bağırdım ama sesimi duyan olmadı. Sırayla bana tecavüz ettiler. Karşı koyamadım – arkamdaydılar ve sanırım biri beni tutarken diğeri istediğini yapıyordu. Çok korkmuştum. Öleceğimi sandım. Nefes alamıyordum. Bayılmış gibi kendimi bıraktım. Öyle yaparsam dururlar sandım," dedi acı acı gülümseyerek. "Durmadılar. İkisi de işini bitirene kadar devam etti."

"Çok üzüldüm," dedim dehşet içinde. "Çok ama çok üzüldüm. Olanların hiçbiri senin hatan değildi."

"Bilmem gerekirdi."

"Bilemezdin. Oraya çalışmaya gitmiştin. Güvende olman gerekirdi," dedim. Kendi öfkemi bastırmaya çalıştım çünkü şu an hiçbir faydası olmayacaktı ama sonra su yüzüne çıkacağını biliyordum. *Bu erkekler ve kendilerine hak gördükleri şeyler.* "Sonrasında bir şey söylediler mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Beni içeride, karanlıkta bırakıp gittiler. Üstümü değiştirdim – taytım yırtılmıştı, o yüzden çıkardım. Üstümü temizlemeye çalıştım. Dışarı çıkıp generalin yanına gittim ama beni dinlemedi. Kulüpte çalışan adamlardan birini çağırdı, sonra bana araba çağırdılar. Şoföre hasta olduğumu, beni doğruca eve götürmesini söyledi. Şok olmuştum. Hastaneye ya da polise gitmek istiyordum ama şoför beni evime götürüp zorla içeri soktu. Kulüpteki adam kendi iyiliğim için olanları unutmamı söyledi. Ne demek istediğini sorduğumda bana içi para dolu bir zarf verdi," dedi gözleri dolarak. "İçinde o kadar çok para vardı ki."

"Tam olarak ne kadardı?" diye sordum.

"Dört bin sekiz yüz sterlin. B-ben de parayı aldım."

"Muhtemelen ben de alırdım. Tecavüz duruşmaları mağdurlar için kâbus gibidir," dedi Bianca tamamen gereksiz yere bana pis bir bakış atarak.

"Mahkemeye çıksam rızam olduğunu söyleyeceklerini biliyordum," dedi Antoinette bir mendil çıkarıp burnunu silerek. "Diğer adamı öptüğümü söyleyeceklerini biliyordum. Kimse şüpheli bir şey görmemişti. Sarhoş adamlara suç atarak para kazanmaya çalışan bir göçmen olduğumu söyleyeceklerdi. Paradan da olacaktım. Hiçbir şeyim kalmayacaktı. Yapılması gereken şey..." dedi elini havada savurarak. "Yokmuş gibi yapmak, hiç olmamış gibi davranmak diye düşündüm."

"Polise şikâyette bulundun mu?" diye sordum.

"Denedim. Altı ay kadar sonra olanları hâlâ aklımdan çıkaramamıştım. Unutamadığımı fark ettim. Yüzleri hâlâ gözümün önündeydi. Onlar muhtemelen her şeyi unutmuşlardı ama ben hatırlıyordum," dedi. Bir an için kararlı görünse de sonra tekrar hüzünlendi. "Ama tüm kanıtları yok etmiştim – elbiseyi de zarfı da çöpe atmıştım. Parayı harcamıştım. Telefonumda o geceden mesajlar kalmıştı, arkadaşlarıma tecavüze uğradığımı söylemiştim. Adamların eşkâlini verebilirdim. Ama bu kadarı yeterli olmazdı."

"Yetmesi gerekirdi," dedi Bianca. "Senin sözüne de onların sözü kadar inanılmalıydı."

"Söylediğine inanırdık zaten. Ama Kraliyet Savcılığı, tecavüz vakalarında sanığın tutuklanacağına inanmıyorsa dosyayı kapatıyor," dedim özür dilercesine. "Bu da genellikle fiziksel kanıt ya da tanık gerektiği anlamına geliyor."

"Diğer kızlara bir şey görüp görmediklerini sordum. Görmediklerini söylediler," diye iç geçirdi Antoinette. "İşe başladığımdan beri yakın olduğum bir kız vardı. Onu aramayı denedim, mesaj attım. O akşamdan sonra ondan hiç haber alamadım. Başına bir şey gelip gelmediğini bilmiyorum ama öylece hayatımdan çıktı."

"Adı neydi?"

"Iliana Ivanova. Bulgar'dı. Çok güzeldi," dedi Antoinette tekrar duygulanarak. "Evine gidip ev arkadaşlarına sordum ama öyle birini tanımadıklarını söylediler. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu."

24

Delahayes Ajansı'na girdiğimde resepsiyon masasındaki kız, yüzündeki ne düşmanca ne de dostane sayılabilecek ifadeyle beni uzun uzun süzdü. Genç, siyahi bir kızdı; örgülerinden manikürlü tırnaklarına kadar çok bakımlıydı. İlk aşamayı bir şekilde geçmiş olacaktım ki masanın üzerinden bana bir kâğıt ve kalem uzatarak seri, araya girilmesi imkânsız bir monoloğa başladı.

"İsmini, yaşını, uyruğunu, medeni hâlini, bildiğin dilleri, güncel mesleğini ve kaç saat çalışabileceğini yaz. Arka taraftaki saç rengi, göz rengi, beden, ayakkabı numarası, boy ve kilo sorularını da cevaplamayı unutma. Yalan söylemeye kalkışma çünkü verdiğin tüm bilgileri teyit edeceğiz."

Bilgisayarına dönünce kâğıdı alarak üstüne ismimi ve güncel meslek kısmına da POLİS MEMURU yazıp kimliğimle birlikte ona uzattım.

"Ne çabuk bitti?" dedi başını kaldırıp bana bakarak. "Aman. Tanrım. Özür dilerim. Düşündüm ki... yani, *sandım ki*–"

"Önemi yok," dedim nazikçe. "Buranın sahibiyle konuşmam mümkün mü?"

"Bir sorayım," dedi telefonu kulağına dayayıp birkaç tuşa basarak, sonra fikrini değiştirdi. "En iyisi yanına gideyim. Telefon nedense çalışmıyor."

"Tuhaf."

"Ara sıra böyle yapıyor," dedi. Bir nebze sakinleşmişti. "Oturun lütfen."

Masanın arkasındaki kapıdan kırıtarak geçerken ağır örgülerini umursamazca sallamasını izledim. Merdivenleri hızla çıkan ayak sesleri binada yankılanınca kendi kendime gülümsedim. Hiç de göründüğü kadar sakin değildi.

Victoria İstasyonu'nun yakınlarındaki kalabalık bir sokağın köşesinde yer alan ve küçük, köhne bir binanın üç katını işgal eden Delahayes, önünden yüzlerce kez geçip de fark etmeyeceğiniz bir yerdi. Dışarıdaki ortak koridor kirli ve bomboş olsa da resepsiyon yenilenmiş, siyah ve grinin zevkli bir senfonisi hâline getirilmişti. Şirketin adı duvara krom harflerle yazılmıştı ve hemen önündeki beyaz çiçeklerle dolu büyük vazo, içindekilerin oldukça kaliteli yapma çiçeklerden olduğunu fark edene dek gözüme oldukça etkileyici gelmişti. Seth'in gönderdiği gülleri düşünüp ürpermemek için kendimi zor tuttum. En sonunda ona bir mesaj gönderip çiçekleri aldığımı söylediğimde beni aramıştı ve saatlerce konuşmuştuk. Yaptıklarından pişmandı. Kontrolünü kaybetmek istememişti. Kötü bir gün geçirdiğini söylese de bu bir bahane değildi. Onun kadar benim de suçum olduğu konusunda ısrar etmiştim. Yemekte tüm huysuzluğumla sessiz sessiz oturmuştum. Memnun etmesi zor birisin ama buna değiyorsun, diye şaka yaptığında kendimden utanmıştım.

"Seni bu kadar önemsemesem sinirlenmezdim, Maeve."

"Üzüldüm. O kadar sinirlenmeni beklemiyordum."

"Bu, tutkunun farklı bir türü sadece."

"Sevdiğim türden değil."

"Ne tür seviyorsun peki?" diye sormuştu ve sesinde yine neşe vardı. Sesindeki beklenti yüklü rahatlık buz kesmiş duygularımı eritmişti. O zamandan beri bir sürü mesaj atmış, şakalar yapmış, ayrıca temmuz ayında Paris'teki bir otelde iki gecelik yer ayırtıldığına dair Eurostar rezervasyonu e-postalarını göndermişti.

Her şeyi unutmam için, dedim kendi kendime, düşüşüm yüzünden hâlâ ağrıyan dizimi ovduğumu fark etsem de.

"Bayan Gould sizinle görüşmeye hazır," dedi kadın usulca odaya dönerek. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Yukarı çıkabilirsiniz. Merdivenlerin sonundan sola dönün."

Bayan Gould hakkında zihinsel bir profil oluşturmamış olsam da kadın beni şaşırtmayı başardı: ellili yaşlarında, kısa saçlı, yüzünde hoş bir gülümsemesi, parmaklarında sıra sıra dizilmiş yüzükler ve boynunda neredeyse zırh işlevi görecek kadar çok sayıda zincir olan bir kadındı. İçeri girdiğim sırada ayağa kalkıp elini uzattı.

"Edina Gould," dedi. Sesinde para ve iyi yetiştirilmenin tısını vardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çavuş Maeve Kerrigan. Bir cinayet soruşturması yürütüyorum."

Kadının gülümsemesi yok oldu. "Ne cinayeti? Ne demek istiyorsunuz? Benim kızlarımdan biriyse–"

"Tam olarak sizin kızlarınızdan biri olduğunu düşünmüyorum," dedim oturup defterimi çıkararak. Bir yandan da arkama yaslandım. Bir anlık tereddüdün ardından Edina Gould da aynısını yaptı. "Paige Hargreaves hakkında konuşmaya geldim."

"Kim?"

"Yapmayın, Bayan Gould. Yalan söylediğinizi biliyorum. Paige Hargreaves. Gazeteciydi. Birkaç ay önce sizi görmeye geldi. Sizinle çalışmak istiyordu çünkü bir hikâyenin peşin-

deydi; Chiron Kulübü'nde eğlence kisvesi altında zarar verilen kızları araştırıyordu."

Pahalı fondöten tabakasının altındaki derisi benek benekti. "Hatırlamıyorum," dedi.

"Bence hatırlıyorsunuz. Bana kalırsa, Paige gelip onu işe almanızı istedi, onu geri çevirdiğinizde o da neden geldiğini anlattı. İş birliği yapmanız hâlinde hikâyesinde ajansın ismini vermeyeceğini, savunmasız genç kızları tehlikeye attığınız için sizi suçlamayacağını söyledi."

"Öncelikle, onlar savunmasız değil. Uzun ve özenli bir seçim sürecimizin olmasının nedeni de bu. Yalnızca her durumu kaldırabilecek türde, dayanıklı kızları seçiyoruz. İkinci olarak, ben kimseyi tehlikeye atmıyorum. Onlara son derece lüks ortamlarda çalışma fırsatını sunuyorum, onları ülkenin önde gelen sektör liderlerinin ve en güçlü insanlarının arasına sokuyorum. Bu fırsatı nasıl lehlerine çevirecekleri onlara kalmış. Araştırırsanız burada başlayan çoğu kızın etkileyici kariyerlere geçtiğini görürsünüz. Bağlantılar kuruyorlar, dinliyorlar, öğreniyorlar. Hırslılar ve değerlerini biliyorlar. Kimse mağdur edilmiyor. Chiron Kulübü'nde yasa dışı hiçbir şey yapılmıyor. Öyle şey olsa haberim olurdu."

"Davetlere işlerini yapmaya çalışırken *en iyi ihtimalle* cinsel tacize uğrayacağını bildiğiniz genç kadınlar temin ediyorsunuz."

"Hiç de bile. Ben mama değilim. Burası da genelev değil. Profesyonel bir işe alım danışmanıyım ve müşterilerime kızlarımı oraya kişisel zevkleri için göndermediğimi açıkça belirtiyorum. Aralarında yaptıkları özel anlaşmaları tabii ki ben bilemem ama bunların benimle hiçbir alakası yok. Yaptıkları şey biriyle ofiste tanışmaktan çok da farklı sayılmaz ama bu kızların çalıştıkları yerlerde bu tür erkeklerle tanışma ihtimali yok. İşte tanıştığınız biriyle ilişkiniz olmadı mı hiç?"

"Tecavüze ilişki denmez," dedim usulca.

"Cinayet soruşturması dememiş miydiniz? Şimdi de tecavüz diyorsunuz," dedi sandalyesinde arkasına yaslanıp boynundaki altın zincirleri düzelterek. "Neyse, sonuç olarak hiçbir şey bilmiyorum."

"Paige size öğrendiği olayı anlattı mı? Garson olarak gönderdiğiniz bir kızın palto odasında toplu tecavüze uğradığından haberiniz var mı?"

"Hayır. Kızlardan birinin kulüp üyeleriyle palto odasında seks yaptıktan sonra para aldığını anlattı," dedi nahoşça gülümseyerek. "Tabii ki isim ya da detay vermedi. Böyle bir şeyin olduğuna dair elinde hiçbir kanıt olmadığını söyledim. Kimse şikâyette bulunmadı."

"O gece orada müdürlük yapan elemanınız haber vermedi mi?"

"Tabii ki hayır. Bizi ilgilendirecek bir durum olsa hemen haber verirdi."

"Bana anlatılan olaya göre kız tecavüze uğramış."

Kadın tiz bir sesle güldü. "Kız yakışıklı, zengin genç erkeklerle tanışmaya ve... onlarla yakınlaşmaya bu kadar hevesliyken buna tecavüz denebilir mi, bilmiyorum. Paige bana ilk adımı kızın attığını söyledi. Belki de durum beklediğinden fazla ileri gitmiştir. Belki de daha yakın bir ilişki kuramadığı için hayal kırıklığına uğradı. Paige'e neden şikâyet etmiş olursa olsun, sonuçta polise gitmemiş," dedi.

"Hemen gitmemiş, evet."

Edina Gould'un kusursuz kaşları çatıldı. "Şimdi mi şikâyette bulundu? Resmî olarak yani?"

"Bu bilgiyi sizinle paylaşamam."

Dudakları bir torbanın ağzı gibi büzüldü ve hemen ardından düzeltip devam etti. "Bu durumu polise götürmek hiç akıllıca bir hareket olmaz," dedi.

"Durum polise geldi zaten," dedim öne eğilerek. "Paige Hargreaves *öldü*, Bayan Gould. Biri onu öldürdü, bedenini parçaladı ve Thames'e attı."

"Buna rağmen sorun çıkarmaktan çekinmiyorlar."

"Paige'i kimin öldürdüğünü biliyor musunuz, Bayan Gould?"

"Tabii ki bilmiyorum. Chiron Kulübü'ndeki kimse bununla uğraşmaz. Kötü haberlerin duyulmasına engel olurlardı zaten. Bu insanların kötü reklam endişesi yok. Hiçbir şey gazetecilerin kulağına gitmiyor."

"Peki ya internet? Günümüzde herkes istediğini yazabiliyor."

Kadın omuzlarını silkti. "Hepsi inkâr edilebilir. Ayrıca isterlerse dava açabilirler. Böyle bir riski göze almaya gönüllü pek gazeteci yok. Şahsen uzun, pahalı bir dava sürecine dayanabilecek gözü kara internet siteleri de olduğunu düşünmüyorum."

"Onlara karşı durmaya cesaret eden herkesi susturmalarını destekliyor gibi konuşuyorsunuz."

"Dünya böyle işliyor. Değiştirmeye çalışmanın anlamı yok," dedi doğrulup zincirlerini düzelterek. "Sonunda herkes pes ediyor."

"Neyse ki benim işim bu ve ben pes etmiyorum," dedim sessizce. "Paige Hargreaves'i Chiron Kulübü'ne gönderdiniz mi?"

"Hayır. Göndermemi istedi ama onu geri çevirdim. Kulüple olan sözleşmeme aykırı olduğunu ve hiçbir koşulda bunu kabul edemeyeceğimi söyledim."

"O hâlde başka yollarla içeri girdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Kulübe sormanız lazım."

"Soracağım," dedim. Resepsiyondaki kız, işe başvurmak için geldiğimi düşündüğünden beri aklımda bir fikir şekilleniyordu. "Chiron Kulübü'nün yakında eleman gerektirecek bir etkinliği var mı?" diye sordum.

"Evet, gelecek hafta bir yemek olacak ve personel–" Duraksadı ve gözleri irileşti. "Yapmazsınız."

"Kesinlikle yaparım. Masalardan birinde oturup konuklarla sohbet etmek istiyorum."

"Yeterince iyi görünmüyorsunuz."

"Güzelce süslenirim," dedim. "Ayrıca harika bir garson olacak bir meslektaşım da var."

"İmkânı yok."

"Kesinlikle var. Chiron Kulübü'nün nasıl işlediğini yakından görmek istiyorum ve bunu fark edilmeden yapmak istiyorum. Bunu yapacak olanaklara sahipsiniz. Çok becerikli ve işinde başarılı insanlarız, durum tahmin ettiğim şekilde giderse orada olduğumuzu anlamayacaklar bile."

"Ya birini tutuklarsanız?"

"Ne için?" diye sorup hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Yasa dışı bir şey yapılmadığını kendiniz söylediniz. Kanunu çiğnemeyen birini nasıl tutuklayabilirim?"

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi."

"Sizin gönderdiğiniz bu zeki, güzel ve hırslı kızlar onları bilerek düşmanca ve tehlikeli bir çalışma ortamına sokan bir işvereni dava etmeyi akıl edebilecek türden insanlara benziyor. İçlerinden birinin bunu akıl etmesi an meselesi olabilir. Mahkeme çalışanlarınızı korumak için gerekli adımları atmadığınız gibi bir de çalışanlarınızın tecavüze uğramasından ya da ortadan kaybolmasından sorumlu insanları soruşturan polislere yardım etmeyi reddettiğinizi duyarsa sizce ne olur?"

"Ortadan kaybolmak mı?" diye sordu Edina Gould birden. "Paige'den mi bahsediyorsunuz?"

"Iliana Ivanova'dan bahsediyorum. Tanıdık geldi mi?"

Bu ismi duymanın onu huzursuz ettiği belliydi. "Bir sürü kız gelip geçiyor. Eve dönüyorlar. Başka iş buluyorlar. Ortalıktan kaybolabiliyorlar. Bu endişelenmem gerektiği anlamına gelmez."

"İki sene önce 22 Temmuz günü düzenlenen partiden sonra bir daha görülmemiş. Araştırmalarımız sonucunda ülkeyi resmî yollardan terk etmediğini gördük, kimse de varlığını hatırlamıyor," dedim öne eğilerek. "Ama ben hatırlıyorum. Ve nereye gittiğini bulacağım."

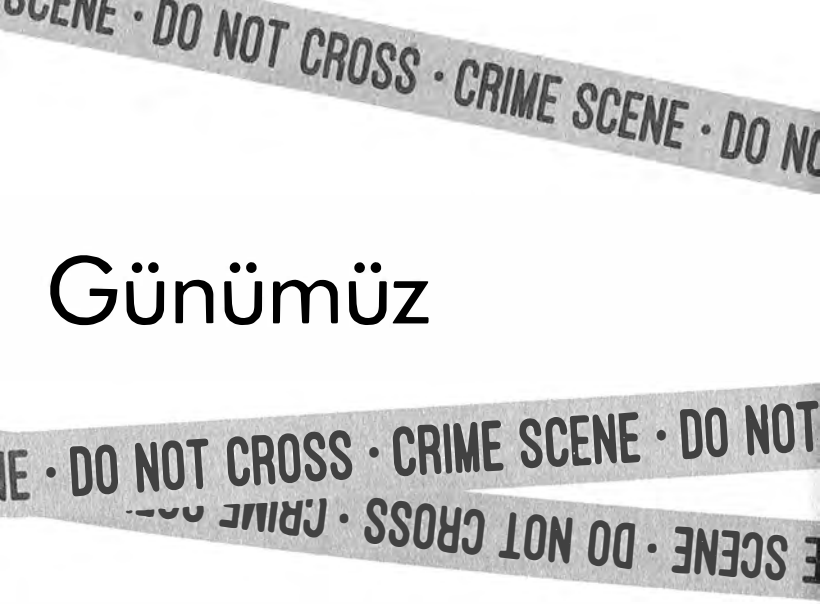

Günümüz

Her şey sona ermişti; artık endişelenmeyi bırakabilirdi. Tek isteği *düşünmeyi* de bırakabilmekti. Çenesini barfiks çubuğunun üstüne çıkarmasıyla kollarındaki, omuzlarındaki, göğsündeki ve karnındaki kaslar çığlık attığında kendini tekrardan aşağı bıraktı.

Hoşlarına gitmemişti.

"Bunun için buradayız."

"Hiçbir şey yapmıyordunuz," diye çıkıştı telefonun diğer ucundakine. Parktaki kimse söylediklerini duyamasın ya da dudaklarını okumasın diye tek eliyle ağzını kapatıyordu.

"Saygısızlık etmek istemem ama ne yaptığımızı ya da ne yapmadığımızı bilmiyorsunuz."

"Fazla yaklaşmalarına izin verdiniz."

"Aramalarına izin verdik. Bir şey bulamayacaklar." Telefonun öteki ucundaki ses iki sene önce tir tir titreyerek fotoğrafların arkasındaki numarayı aradığında duyduğu tekdüze sesin aynısıydı. Bir kadın. Onu hiç görmemişti. Sesi kadife, kalbiyse taş gibiydi. "Bulunacak bir şey yok."

"Fotoğraflar var."

"Bulabilecekleri yerde değiller."

"Hepsini yok etmeniz lazım."

Sesin sahibi bu konuşmadan zevk alıyor gibiydi. "Gözler üzerimize her çevrildiğinde bir şeyleri yok etsek elimizde hiçbir şey kalmazdı."

"Belki öylesi daha iyidir."

"Öyle mi? Yani artık yardımımızı istemiyor musunuz?"

Tereddüt etti. Hayır demeyi o kadar istiyordu ki. Hayatına müdahale etmelerini gerçekten istemiyordu. Fakat içinde hayır derse tüm olayı üstüne atacaklarına dair korkunç bir his vardı. Dahası suçlu değildi. En azından *bazıları* kadar suçlu değildi.

Canı yanan herkes bunu hak etmişti. Ayrıca yoluna çıkanların canının yanacağına dair bir mesaj da vermişti. Bu tür durumlarda kontrolü ele almak gerekiyordu. Seni kullanmalarına izin vermeyeceğini vurgulaman gerekiyordu. Kimsenin sana ihanet etmesine izin vermeyeceğini göstermen gerekiyordu.

(*Ne yapıyorsun?* Roddy'nin yüzü ay ışığı altında bembeyazdı, diğer adamsa şişeyi tereddütle tutuyor, ona yabancıymış gibi bakıyordu.

Konuşanlara böyle olur.

Ama bir şey söylemedim? Korkuyla titreyen sesi cümlesini soruya çevirmişti.

Roddy o zaman bile konuştuğu kişinin o olmadığını anlamamıştı. Aslında şişeyi tutan adamı uyarıyordu ve sonrasındaki hâli düşünülünce –*direksiyonu tutan parmakları bembeyaz kesilmiş, gözleri şoktan boş boş bakmaya başlamıştı*– mesajı almıştı.)

Tekrar doğrulup acıyla yüzünü buruşturarak düşündü; yaptığı şey çıkmaza düşmüş birinin yapabileceği en iyi şeydi. Kimse bunun için onu suçlayamazdı.

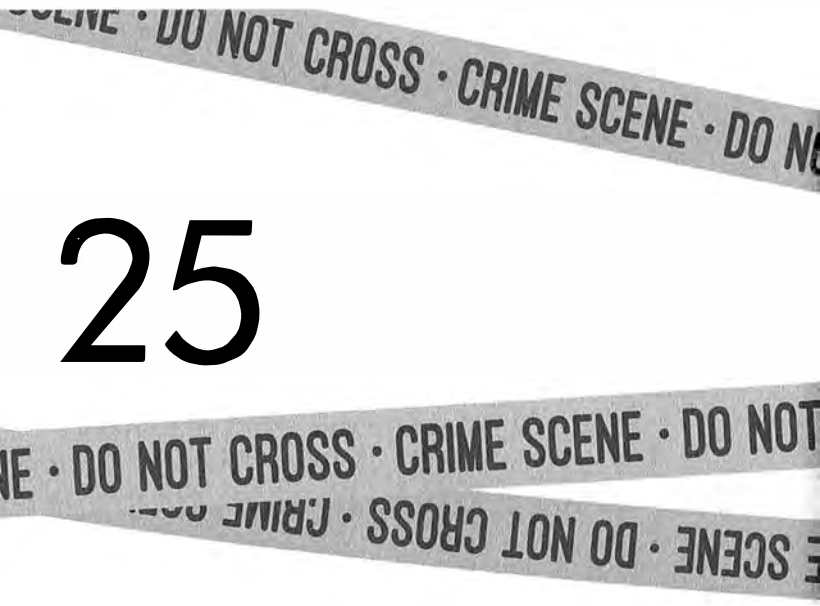

25

"Şampanya ister misin?" diye sordu kırmızı yüzlü adam –yirmi sene daha yaşasa Roddy Asquith de muhtemelen böyle görünürdü– kolundan tuttuğu kadın garsonu bana doğru çevirerek.

"Durmam gerek ama peki," dedim kıkırdayıp suratı mahkeme duvarına benzeyen garsonla bir anlığına göz göze geldikten sonra tepsisinden bir kadeh alarak. Georgia kendine çeki düzen vermezse bizi kabul edilebilir hâle getirmek için hızlandırılmış ve acımasız bir eğitimden geçiren Delahayes müdüründen, yani namıdiğer General'den sağlam bir azar işitecekti. Omuzlarımı geçen kabarık saçlarım ve çırılçıplak kalmaktan bir adım uzaklıktaki kısa elbisemi ona borçluydum. Öncesinde tanınacağımdan endişelenmiş olsam da içeri girdiğim sırada yanından geçtiğim Sör Marcus Gley, bacaklarıma ve göğüslerime bakmakla o kadar meşguldü ki sıra yüzüme gelmemişti. Orlando Hawkes toplantıda olmayacaktı, sonuçta ev arkadaşı Hampshire'da bir morgda yatıyordu. Çok rahat sayılmasam da saçlarım ve makyajım sayesinde Delahayes'ten gelme bir kız gibi görünüyordum. Georgia'ya gülümsemesi,

erkeklerin sözlerine kulak vermesi ve kibar davranması söylenmişti. Şu andaysa tepsisini birinin gırtlağına saplayıp çıkışa koşmasına ramak kalmış gibiydi. Onu suçlayamazdım; kalabalık içinde bir tepsi şampanya kadehi şöyle dursun, tek bir kadeh taşımak bile zordu. Zorla daha hoş bir ifade takınarak tepsiyi başka birine uzattı.

"Fondip yap," dedi Roddy'nin kopyası adam. Tekrar kıkırdadım.

"Olmaz! Ayağa kalkamam."

"Ben sana bakarım," dedi nazikçe ve kolunu belime dolayıp elbisemin yukarı sıyrılmasına neden oldu. Elbisenin ucunu son anda tutup eteğimin açılmasını engelledim ama etraf kadar kalabalıktı ki birilerinin her şeyi gördüğüne emindim. Dürüst olmak gerekirse, içkili resepsiyon beklediğimden zor geçiyordu. O kadar kalabalıktı ki etrafa bakınmak bir yana, hareket bile edemiyordum ve henüz tanıdığım kimseyi görememiştim. İçerisi çok gürültülüydü, öyle ki köşedeki telli çalgı dörtlüsünün tek bir notasını bile duyamıyordum. Bu kakofoninin Chiron Kulübü'nün kapısından biraz uzağa park etmiş panelvandan nasıl duyulduğunu tahmin bile edemiyordum. Her şeyi sutyenimin ortasına (Pettifer'ın nazik teklifini reddederek) bizzat iliştirdiğim mikrofondan dinliyorlardı. Çok küçük bir aletti, elbisemin yakası açılsa bile görülmesi imkânsızdı. Polis terminolojisi teknolojiye ayak uydurmamıştı –mikrofonlara hâlâ böcek deniyordu– ama eskisi gibi kayıt cihazı taşımak zorunda olmamamıza çok memnundum. Askılı, parıltılı, ufacık siyah elbisemde eski moda kayıt cihazı saklayacak yer yoktu.

"Umarım duyuyorsunuzdur," dedim şampanya kadehiyle ağzımı kapatarak. Derwent'ın iç çekişi kulaklığımı doldurdu.

"Sen buna flört mü diyorsun, Kerrigan? Ders alman lazım."

"Belki de onları yüreklendirmek istemiyordur, *Josh*," diye çıkıştı Liv.

"Hâlini görmedin mi? Hepsi onu yemeğe çıkarmak için sıraya girecek nasıl olsa..."

"Kes sesini, Chris," dedi Derwent ve Liv bir ağızdan. Cevap verebiliyor olsam ben de Pettifer'a aynen böyle söylerdim.

"Kanepe ister misin? Karnın aç mı?" diye sordu kavalyem. Arkadaşlarıyla konuşmak için beni görmezden gelse de arada sırada kibarlık etmeyi hatırlıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim önce ona, sonra da küçük volovanlarla dolu tepsiyi uzatan garsona gülümseyerek. Garsonun gözleri açıldığında irkilerek kim olduğunu fark ettim. Siyah elbisesi ve abartılı makyajıyla Delahayes kızlarının arasına karışmış Bianca Drummond karşımda duruyordu. Tıpkı benim Victoria'daki ofisi ziyaret ettiğine şaşırmam gerektiğini bilsem de kendime engel olamadım. Onu bir kaşık suda boğup sonra Bianca'nın da bize katılacağını söylemeyen Edina Gould'a geçmek istiyordum.

"Fikrimi değiştirdim. Bir tane alayım," dedim çevirdiğimiz tezgâhı anlamasınlar diye ikimizi de kurtarmak için. Fakat kavalyem çoktan arkadaşlarıyla konuşmaya geri dönmüştü.

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu Bianca etrafımızdaki gürültüye güvenerek.

"Lafı ağzımdan aldın," dedim. Kanepe berbat, vıcık vıcık bir şeydi ve elime almamla iştahımın kaçması bir oldu.

Gülümsediğinde Bianca'nın yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "İğrenç bir şey. Geri koy."

Kanepeyi tepsiye bıraktım. "Edina'yı nasıl ikna ettin?"

"Hikâyemde adını vermeyeceğimi söyledim. Sen?"

"Teknik olarak tehdit ettim."

Bianca güldü ve ona ne planladığını sormama fırsat vermeden uzaklaştı, kalabalıksa ardında bıraktığı boşluğu hemen doldurdu. Arkasından bakıp haber vermek için Georgia'yı aradım ama ortalıkta görünmüyordu. *Tipik.*

"Biri seni tanıdı mı?" diye sordu Derwent gergin bir sesle.

"Bir saniye," dedim yanımdaki adamdan ayrılarak. "Lavaboya gitmem gerek."

"Çok geç kalma, birazdan oturacağız."

"Hemen dönerim," deyip yanından uzaklaştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Derwent. "Fazla uzaklaşma. Senin de kaybolmanı istemiyorum."

Odanın ucuna ulaştığımda kendimi kalabalık bir havuzdan çıkan bir yüzücü gibi hissediyordum. Bianca ortadan kaybolmuştu. Koridora çıkıp çantamı karıştırır gibi yaptım.

"Her şey yolunda mı, hanımefendi? Bir şey mi kaybettiniz?" diye sordu biri. Bu Sör Marcus Gley'le görüşmeye geldiğimde gördüğüm uzun boylu, donuk yüzlü adamdı – Carl Hooper, güvenlik sorumlusu. Siyah beyaz taşlı koridorun diğer ucundan gelip dirseğimi tuttuğunda panikledim ama sert yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu. "Ne arıyorsunuz?"

"Rujumu arıyorum, burada bir yerde olacak. Bir de kadınlar tuvaletini gösterebilirseniz," dedim, kafamı kaldırmadan çantamı karıştırmaya devam ederek. Hafızasını tazelemek istemiyordum ve normal sesimi tanıyacağını düşündüğüm için nazik, kırsal bir İrlanda aksanıyla konuştum. Okulda ailemden öğrendiğim yumuşak seslerinin telaffuzunu üstümden atmak için –çoğu İngiliz'in telaffuz etmediği "r" sesini, yutulan sessiz harfleri, uzatılan sesli harfleri ve konuşmaların ritmini öğrenmek amacıyla– çok çaba harcamıştım ve eski hâlime dönmek iyi gelmişti. Edina gönülsüzce arada sırada İrlandalı kızlar aldıklarını ve misafirler arasında çok popüler olduklarını itiraf etmişti. Bu yüzden bir geceliğine Áine O'Driscoll olacaktım.

"Size eşlik edeyim."

"Gerek yok. Yolu tarif etseniz yeterli."

"İrlanda aksanıyla konuşmana bayılıyorum," diyen Pettifer'ın sesi kulaklığımı doldurdu ama çok geçmeden acıyla bağırınca içten içe sevindim. "Vurmana gerek yoktu, Josh."

Arkamızdaki odadan yüksek sesle konuşan iki adam çıktı, sarhoşlukları yerini belli belirsiz bir agresifliğe bırakıyordu. Hooper başını hızla onlara çevirdiğinde görevi her tür belanın önünü almak olan insanlara özgü dikkati gözümden kaçmadı. Dirseğimi bıraktı, canım o kadar acımıştı ki tuttuğu yerin moraracağını düşünüyordum.

"Merdivenlerden çıkın, solunuzdaki ikinci kapı. Çok gecikmeyin. Yemek başlamak üzere, geç kalmamanız lazım," dedi ve gözlerini iki adamdan ayırmadan uzaklaşmaya başladı. Merdivenleri koşarak çıktığım sırada kesik, hafif metalik sesini duydum; "Beyler, geceniz iyi geçiyor mu?"

Chiron Kulübü'ne gelmemin iki nedeni vardı: kapalı kapılar ardında ne yaptıklarını görmek ve Paige Hargreaves'le bağlantılı bir şeyler bulmak. Bu fırsattan yararlanıp üst katı incelemek istiyordum –Sör Marcus ofislerin üst katta olduğunu söylememiş miydi? Fakat tam da köşeyi döndüğüm sırada sahanlıktaki sandalyede oturan bir adamla karşılaştım. Üstünde Hooper'ınkine benzer gri bir takım elbise vardı; ayağa kalkınca kaslarının ve genel tavrının ödüllü boğalara benzediğini fark ettim.

"Ne vardı, hanımefendi?"

"Tuvalet."

Cüssesiyle arkasındaki tüm koridoru kapatıyordu. Devasa ellerinden biriyle solunu işaret etti. "Lütfen. Bu taraftan."

Çaresizce gösterdiği yönde ilerledim. Küçücük bir tuvaletti, içeride tek bir kabin ve çay kaşığı büyüklüğünde bir lavabo vardı. Neyse ki kimse yoktu.

"Georgia'ya Bianca Drummond'un da burada olduğunu söyler misiniz?" dedim, adamın beni dinlemesi ihtimaline

karşı sesimi kısık tutarak. Mikrofondan Georgia'yla konuşamıyordum, mesajı onların iletmesi gerekecekti. "Garsonların arasında. Georgia onu tanıyor, çoktan fark etmiş olabilir."

"Tamam," dedi Pettifer. "Ne arıyor ki orada?"

"Muhtemelen bizimle aynı şeyi," dedi Liv.

"Bence de ama bize engel olmasını istemiyorum. Canının yanmasını da istemiyorum. Herkesin içinde onunla konuşamam, Georgia'nın konuşması gerekecek."

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Derwent. "Ash'i görebildin mi?"

"Hayır," dedim ıkınıp sıkılarak. Yola çıkmadan önce yaptığımız toplantıda Derwent, tarafsız olduğunu kanıtlamak ister gibi Ash'in ismini söyleyen tek kişinin Luke olduğunu, bizi Ash'in peşine takmanın işine gelebileceğini söylemişti. Luke'un bize yalan söylediğini düşünmek istemiyordum. "Şimdiye kadar Ash'i göremedim, şüpheli bir şey de yok. Her yer güvenlik kaynıyor. Gri takım elbiseli herkes kulüp personeli, çoğu da dev gibi. Carl Hooper'ın kayıtlarını arar mısınız? Güvenlik sorumlusu, koridorda onunla konuşuyordum. Şüpheli bir şey varmış gibi geldi."

"Oldu bil," dedi Liv. "Acele et. Yemeğe geçiyorlar."

Rujumu tazeleyip iç geçirdim. "Keşke biber gazımı getirseydim," dedim.

"Çok elleşmeye başlarlarsa çatal saplarsın," dedi Derwent.

Yemeğe oturduğumuzda partinin sakinleşeceğini sanmıştım ama yanılmışım. Ash hakkında daha çok bilgi toplayabileceğimi düşündüğümden genç üyelerin oturduğu masaya doğru ilerledim. Hepsi çoktan sarhoş olmuştu. Birbirlerinin kulağına bir şeyler bağırıyor, avına odaklanmış bir avcı gibi kadınları

izliyorlardı. Masada dört kadın ve sekiz erkek vardı ve ilk servisi iki yanımdaki adamların masanın altından beni ellemesini engellemeye çalışarak geçirdim. Sol tarafımdaki adam o kadar sarhoştu ki sandalyesinde güç bela oturuyordu ama diğer tarafımdaki, yani Harry yeterince ayık sayılırdı. Onu etkilemeye çalıştım ve garson ana yemekleri getirene kadar çoktan gözlerimin içine bakmaya başlamıştı.

"Şey," diye mırıldandım sonunda, "Arkadaşlarımdan biri bir tanıdığının da bu kulüpte olduğunu söylemişti. Adı Ash'ti galiba?"

"Ash mi? Öyle birini tanımıyorum," dedi Harry ama kibar ve yardımsever yetiştirildiği için yanındaki adamı dürttü. "Ash diye birini tanıyor musun?"

Soru kulaktan kulağa iletildi ve nihayet karşımda oturan ufak tefek, sarı saçlı adamdan işime yarar bir yanıt alabildim. "Evet," diye seslendi. "Tanıyorum. O da geldi."

"Ama oturma planında adını göremedim," dedim kafam karmakarışık olmuş gibi gözlerimi kırpıştırarak.

"Ash bir lakap çünkü. Gerçek adı Peter Ashington. İyi çocuktur. Bir süre birlikte çalışmıştık."

"Peter Ashington," diye tekrarladım kamyonetteki dinleyenlere. *Demek gerçekten böyle biri varmış.* "Peki nerede oturuyor?"

"Neden ondan bahsediyorsun? Benimle konuş," diye fısıldadı Harry kulağıma. Kıkırdadım.

"Bir saniye."

"Hemen," dedi eğilip kulağımın hemen altına bir öpücük kondurarak. Başta gıdıklansam da sonra tenime batan dişlerini hissettim. Acıyla bağırdım.

"Ne oldu? İyi misin?" diye sordu Derwent telaşla. Gülmeye çalıştım.

"Öylece eğilip beni ısıramazsın! Önce beni yemeğe çıkarman lazım."

"Kahretsin," dedi Derwent. Panelvandan inip Harry'yi dövmeye gelecekmiş gibiydi.

"Bir şeyi yok," dedi Liv.

"Pardon, pardon," dedi Harry göz kırpıp kadehime biraz daha şarap doldurarak. "Dayanamadım."

Odaya göz gezdirince ana yemeğin ardından içerideki atmosferin değiştiğini gördüm. Kızlar adamların kucaklarına oturuyor ya da herkesin gözü önünde onları öpüyordu. Odanın öteki ucunda oturan adamlardan biri, elini çok genç ve çok korkmuş görünen kumral bir kızın göğüslerinin arasına sokmuştu. Bir diğeriyse dışarı çıkarken tökezleyen, adım atmakta zorlanan sarışın bir kızı arkasından sürüklüyordu. İçlerinden bazıları sızmış, bu pisliğin içinde huzurla uyuyordu. Sör Marcus Gley daha olgun davranmasını beklediğim yaşlı üyelerin bulunduğu, tamamen erkeklerden oluşan bir masanın başındaydı fakat içlerinden birinin bir kızı kucağına oturtup bacaklarını iki yanına yasladığını görünce yanıldığımı anladım. Gley bir şey söylediğinde masadakiler kahkahalara boğuldu. Garsonlardan biri göğüslerinin arasına yirmilik sıkıştırabilmeleri için oturduğum masaya eğildi. Doğrulduğu sırada onu ellediklerinde güldü. Sarı saçlı adama Peter Ashington'ın yerini sormak istiyordum ama ona baktığımda burnunu ovuşturarak masadan doğrulduğunu gördüm, gözleri cam gibiydi. Kokainin etkisinin geçmesini beklesem daha iyi olacaktı. Yanındaki adam Harry'ye seslendi.

"Hazza. Onu da eve götürelim," dedi beni kastederek.

"Ne evi?" diye sordum çenemi elime dayayıp odaklanamayacak kadar sarhoşmuşum gibi gözlerimi kırparak.

"Kırsalda kocaman bir yer. Seveceğinden eminim. Partilemek için harika bir yer." Elini bacağıma koyup yukarı doğru kaydırmaya başladığında bacağımı kaldırıp elinden uzaklaştım. "Şarap içip eğleniriz."

"Peter da orada olacak mı?"

"Kim?"

"Ash. Peter Ashington."

Masanın diğer tarafındaki adam kaşlarını çatıp bana baktı. "Bir dakika. Sen nerelisin?"

"Roscommon."

"Orası neresi?"

"Güney İrlanda," diye geveledi Harry.

"Genelde sadece İrlanda diyoruz. Resmî ortamlarda da İrlanda Cumhuriyeti," dedim bir an güzel görünüp boş konuşmamam gerektiğini unutarak. Derwent'ın kahkahası kulaklığımı doldurdu.

"Aferin sana. Yeri gelmişken milli marşınızdan da bir parça söylesene."

Harry kaşlarını kaldırıp masanın karşısındaki diğer adama baktığında, adam kafasını hayır dercesine iki yana salladı.

"Olmaz. Çok tehlikeli," dedi ve o esnada yanımızdan geçen yirmili yaşlarında koyu renkli, kıvırcık saçlı çocuğa döndü. "Hey, Ash. Bu kız seni soruyor."

"Öyle mi?" Üstüne başına çeki düzen verip arkasını döndü ve beni çıkaramayınca kafası karıştı. "Ne oldu?"

"Peter Ashington sen misin?"

"Evet, benim."

Oturduğum yerden fırlayıp avım ona yaklaştığımı anlamasın diye üstümde sarhoşluğun verdiği bir heves varmış gibi sallanarak yürüdüm.

"Ortak bir arkadaşımız var. Roddy Asquith."

Yüzü bembeyaz kesildi ve gözleri panikle parladı. Birkaç adım geri çekilip arkasını döndü ve peşinde onu kovalayamayacak kadar yüksek ökçeli ayakkabıları ve kısa bir eteği olan öfkeli bir polis memuru değil de cehennem zebanileri varmış gibi kaçmaya başladı.

26

Gece öyle bir hâl almıştı ki Chiron Kulübü'nün yemek odasından koşarak kaçan bir adam bile dikkat çekmiyordu. Fakat bu, aynı zamanda Peter Ashington'ın dışarıya rahatça kaçamayacağı anlamına da geliyordu. İri yarı, zil zurna sarhoş bir adama çarptığında adam gür bir kahkaha atarak onu kollarının arasına aldı. Ash kollarının arasından kurtulmaya çalıştığı sırada ona yetişip savurduğu kolunu tutmayı başardım.

"Dur. Konuşmamız lazım."

Korkudan aldığı güçle devasa adamı bana doğru savurduğunda ona çaptım. Dengemi kaybedince Ashington'ın kolunu bırakmak zorunda kaldım. Koca adam öfkeyle bağırırken bir anlığına düşeceğimi sandım, neticede topuklu ayakkabılarım fazlasıyla cilalanmış mermere tutunamıyordu. Ashington akıntıya karşı yüzen bir somon balığı gibi kıvranıp özgür kalmayı başardı ve kapıya doğru koştu.

Georgia dualarımın cevabı gibi koridorun diğer tarafında belirdi ve hayatında belki de ilk defa durumu tek bakışta anladı. Tepsisini bırakıp onu engellemek için koşmaya başladı.

"Dur!"

Ashington onu itip geri sendelemesine neden oldu ve o esnada dışarıdaki basamaklardan içeri girmekte olan sigara tiryakilerinin arasından kapıya doğru ilerledi. Georgia yüzümü buruşturmama neden olacak kadar yüksek bir sesle duvara çarptı. Sigaradan dönenler ona içi boş bir merakla baktı ama hiçbiri ona yardım etmeye kalkışmadı. Muhtemelen bunun başka birinin işi olduğunu düşünüyorlardı.

"Hazır olun, kaçıyor," dedim panelvandaki ekibe.

Liv'in sesi sakin ve kendinden emindi. "O kadarını tahmin ettik. Basamaklarda olduğunu görüyoruz. Sanırım hangi yöne gideceğine karar vermeye çalışıyor. Josh ve Chris çoktan peşine düştü, tüm yerel memurlar yardıma geliyor. Ah – koşmaya başladı bile."

"Hangi yöne?"

"Blackfriars Köprüsü'ne doğru gidiyor," dedi nefes nefese bir hâlde. "Ucuz kurtuldu. Neredeyse taksi çarpıyordu. Hızlı koşuyor."

"Bizim için çok hızlı. Ve çok güçlü. Tehlikeyi anlamayacak kadar da sarhoş." Georgia'ya bakmak için koridorun diğer ucuna ilerlerken merdivenlerden ve ana kapıdan ona doğru yaklaşan gri takım elbiseli iki adamı fark ettiğimde, Georgia'nın henüz ben buna hazır olmadan kimliklerimizi ifşa etmesinden endişelendim. Düştüğü yerde öylece yatmaya devam ediyordu. "Georgia? İyi misin?" diye sordum samimi bir endişeyle.

Odağını bulamayan gözlerle bana baktı. "İyiyim."

"Bence değilsin." Ayağa kalkmasına yardım ettim ve bana doğru sendeleyince dengesini sağlamasına yardımcı oldum. "Sanırım düşerken kafasını çarptı."

Bunu Liv'in duyması için söylesem de gri takım elbiseli adamlardan daha uzun boylu olanla konuşur gibi olmuştum.

"Acıyor," dedi Georgia eliyle kafasının arkasını yoklayıp yüzünü ekşiterek. "Şişlik var."

"Bir şeyin yok," dedi takım elbiseli adamlardan biri duygusuzca. "Değil mi, canım?"

"Ben Bay Hooper'ı getireyim," dedi diğeri.

"Ambulans çağırın," dedim. "Ambulans lazım."

"Bekle," dedi Liv ve sesi kesildi.

Liv'in ambulans çağırmasına sevinmiştim çünkü gri takım elbiseli adamlar yardım etmeye tenezzül etmiyordu ve Georgia'nın gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Fırtınadaki fidanlar gibi sallanıyordu. Onu bir sandalyeye götürüp oturttum. Yüzü bembeyaz kesilmişti, dudakları mavileşiyordu.

"İyi misin?"

"Kusacağım," diye mırıldandı.

Yüzünü yakındaki masalardan birinden kaptığım buz kovasının içine gömüp inlemeye başladı. Etrafa bakınıp ona yardım edecek birilerini aradım ama hiçbirine güvenmiyordum. Gri takım elbiseli adamlar önümüzde duruyor, konukların bizi görmesini engelliyordu ama yardım etmeye yeltenmiyorlardı. Salondaki herkes ya sarhoştu ya uyuşturucu almıştı ya da hem sarhoş olmuş hem de kafayı bulmuştu. Delahayes çalışanlarındansa eser yoktu. Kulüp üyeleri eğlenceli görünmeyen şeyleri görmezden gelmek konusunda çok becerikliydi. Georgia'ya olanları merak ettikleri açıktı, sadece ona bakmaya cesaret edemiyorlardı.

Kimseyi bulamadığımdan Georgia'nın yanında kalmam gerektiğini biliyordum ama Ashington'ı yakalayıp yakalayamadıklarını merak etmeden duramıyordum. Kapıdan koşarak çıkalı birkaç dakika olmuştu. Gözden kaybolması elimizdeki tek fırsatı, onu gafil avlama şansımızı kaçırdığımız anlamına

gelirdi. Bilinmezlik dayanılmazdı. Ayrıca Georgia'nın yanında durmanın hiçbir faydası yoktu. "Burada kal, tamam mı?" dedim.

Kovanın derinliklerinden "Mmm," diye bir ses geldiğinde kovalamacanın durumunu öğrenmek için dışarı çıktım. Hava henüz kararmadığından mavi gökyüzü hâlâ güneşli bir günün sonundaki olağanüstü gün batımından kalma kırmızı ve mavi harelerle doluydu. Etraf yeterince aydınlıktı ve durduğum yer Peter Ashington'ın köprüde koştuğunu ve neredeyse diğer tarafa ulaşmak üzere olduğu görebileceğim kadar yüksekti. Peşinde bir grup insan vardı. Ellerimi gözlerime siper edip Ashington'ın arkasından kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi koşan kişinin Derwent olduğunu doğruladım. Pettifer çoktan havlu atmıştı ama Derwent'ın arkasında attıkları her adımda biraz daha yavaşlayan iki polis memuru vardı. Ağır teçhizatları ve kalın tabanlı botları onları yavaşlatıyordu, Derwent'ın üstündeyse kot pantolon ve spor ayakkabı vardı. Çelik yeleği de onu yoracaktır, diye düşündüm endişeyle: yelekler o kadar sıkıydı ki koşarken nefes almayı zorlaştırıyordu, ayrıca ağır ve sıcaktı, muhtemelen sıcak bir gecenin ortasında suçlu kovalarken giymek istenilecek son şeydi. Fakat Derwent, Ashington'la arasındaki mesafeyi kapatıp kolunu ona doğru uzattı. Ashington tamamen içgüdüsel bir hareketle eğilerek onu atlatmayı başardı. Durduğum yerden köprünün diğer tarafından gelen iki memuru görebiliyordum, yani Ashington eninde sonunda yakalanacaktı. Benim hemen ardımdan o da yaklaşan memurları fark etti ve endişelenip ne yapacağını düşünmek için yavaşladı ancak elindeki seçenekler birbirinden beterdi: alçak korkuluğun üstünden nehre atlamak, bisiklet yolunu aşıp köprüden vızır vızır geçen arabaların arasına dalmak ya da arayı kapatan polislere teslim olmak. Adamın çaresizliğini hisseden Derwent, tüm acımasızlığıyla kalan son gücünün hepsini kullanıp adamın üzerine atıldı ve bu kez onu yakalamayı başardı.

"Yakaladı," dedim heyecanla. Heyecan ve rahatlık içimi doldururken Liv de kulaklığımda sevinçle bağırıyordu.

"Ambulansın gelmesine iki dakika var. Georgia iyi mi?"

"Son baktığımda pek iyi sayılmazdı. Galiba kusuyordu."

"Sen de onu yalnız mı bıraktın?" diye sordu. Sesindeki eleştiriyi duyunca yüzümü buruşturdum, meslektaşını –onu ne kadar sevmesen de– olayları izlemek için yalnız bırakmanın kabul edilir olmadığını biliyordum.

"Gidip bakayım."

"Bence de," dedi yaptığımı tasvip etmeyen bir sesle. Kovalamacanın adrenalini kaybolup yerini büyük bir utanca bırakırken koşar adım içeri girdim ve Carl Hooper'ın Georgia'nın başında durduğunu, Bianca Drummond'unsa yanına çömeldiğini gördüm.

"Bir şeyim yok," dedi Georgia kafasını geriye atıp uykulu gözlerle bana bakarak. "Maeve. Söyle şunlara."

"Kafasını çarptı," dedim.

"Birazcık uzansın geçer," dedi Hooper umursamaz bir tavırla.

"Ambulans çağırdım."

Hooper öfkeyle bana döndü. "Ne gerek vardı?" diye sordu.

"Bana gerekliymiş gibi geldi."

Arkasında duran gri takım elbiseli adamlardan birine döndü. "Ambulansı gönderin," dedi.

"Muayene olması lazım," diye karşı çıktım. "Kusuyor ve sersemlemiş durumda. Hiç değilse beyin sarsıntısı geçirdiğini anlayabilirsiniz."

"Taksi tutup en yakın hastanenin aciline götürürüz," dedi bana dönerek. "Çok endişeliyseniz siz de gidebilirsiniz."

"Kesinlikle olmaz. Muayene olana kadar hareket etmemesi lazım."

Adam bana nefret dolu bir bakış atınca ona sonunda ikna olana dek aynı şekilde karşılık verdim. "O zaman ambulansa binanın arka tarafına gelmesini söyleyin. Dışarıya acil durum arabası park edemez. Üyeler bundan hoşlanmayacaktır."

"Bina boyunca yürüyecek hâli yok," diyerek karşı çıktı Bianca. "Durumu iyi değil."

"Yardım edecek birini buluruz," dedi Hooper sırf iradesiyle gri takım elbiseli adamlardan bir tane daha yaratabilirmiş gibi etrafına bakarak.

"Onu hiçbir yere götürmeyeceksiniz," diye çıkıştım. "Burada bekleyecek, paramedikler onu muayene edecek ve nereye, ne zaman gideceğine onlar karar verecek. Dışarıya acil durum araçlarının park etmesini sevmiyorsanız siz kötü bir haberim var. Ben Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan, Georgia kılık değiştirmiş bir polis memurudur ve bu kulüple işimiz henüz yeni başlıyor. Şimdiye kadar gördüklerime dayanarak ortada arama emri çıkaracak kadar suç şüphesi bulunduğunu söyleyebilirim."

Hooper bir süre bana bakıp en sonunda kim olduğumu çıkardı. Bir şeyler mırıldanıp pisliğe basmış kedi gibi biraz geriledi.

"Carl, ne oluyor? Nedir bu tantana?" Sör Marcus öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle koridoru bir hışımla aştı. "Kabul edilebilir gibi değil. Durumu kontrol altına alamadın mı?"

"Sör Marcus..." diye cıyakladı Carl usulca.

"Nesi var bunun?" diye sordu adam Georgia'ya duygusuzca bakarak. "Çıkarın şunu buradan."

"Şimdi sırası değil, Sör Marcus. Polisler geldi. Ve ambulans." Hooper küçük bir hareketle ön kapıdan giren yeşil üniformalı paramedikleri gösterdi. Gley'in nefesi kesilmişti.

"Merhaba, nasılsın canım? Adın nedir?" diye sordu paramediklerden biri Georgia'nın başına eğilerek. Diğeriyse bana döndü.

"Ne oldu?"

"Birkaç dakika önce başını duvara vurdu. Kustu, biraz da kafası karışmış gibi görünüyor."

Kadın başını yukarı aşağı sallayıp meslektaşına yardım etmeye gitti. Georgia'nın profesyonelliği ve hatta kişiliği hakkında tereddütlerim olsa da doğru düzgün bir tıbbi yardım aldığını görmek içimi rahatlatmıştı. Paramedikler gelene kadar onun için ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim.

Ben paramediklerle meşgulken Sör Marcus sıvışmıştı. Bianca'yı dürttüm. "Dışarıya bir bakmak istiyorum. Ben dönene kadar bekler misin?"

"Tabii ki."

Gitmeden önce bir saniye durup gözlerimi Hooper'a diktim. Onu tutuklamak için hiçbir nedenim yoktu ve onun da bunu bildiğini hissettim. Böylece onu uyarmakla yetindim. "Hiçbir yere kaybolma. Seninle konuşacağız," dedim.

"Tabii ki," dedi kaskatı bir şekilde eğilerek. "Aklımdan bile geçmedi."

Dışarıya çıktığımda köprünün bu tarafına gelen bir grup insan gördüm. Birkaç dakika öncesine göre çok daha yavaş hareket ediyorlardı. Hepsi yorgun düşmüş görünüyordu. Derwent, kelepçelenmiş Peter Ashington'ı tutuyordu. Ashington kafasını o kadar eğmişti ki çenesi göğsüne çarpıyordu. Ceketinin bir omzu yırtılmıştı ve pantolonu belinden aşağı düşüyordu. Basamaklardan inip Liv'in Pettifer'la beklediği panelvana doğru ilerledim. Liv'in elinde üstü su damlacıklarıyla kaplı bir şişe vardı.

"Araç yolda," dedi. Ashington'ı nezarete götürecek araçtan bahsediyordu. "Ah, geldi bile. Ne harika bir manzara."

Sirenleri çalan araba hızla bize doğru yaklaşıyordu. Liv yerlerini işaret etmek için elini salladı. Arkama dönüp Chiron Kulübü'nün pencerelerine baktığımda üyelerden bazılarının apaçık bir dehşetle olan biteni izlediğini gördüm. Arkalarında birkaç yüz daha belirdi; kaybolup giden sarhoşlukları yerini kafa karışıklığı ve şüpheye bırakıyordu. Polis demek kamuoyu, kamuoyu demekse halkın gözü önünde didik didik edilmek demekti. Gizliliğe bu kadar önem veren bir cemiyet için kötü olacağı kesindi.

Araç hemen önümüzde durdu ve Derwent'a eşlik eden üniformalı memurlar trafiği durdurup Ashington'la karşıya geçmesini sağladı. Tutuklamayı Derwent yapmıştı, Ashington onundu. Derwent kaşlarını çatıp adamı kaldırıma itti ve sertçe karşıya geçirdi. Daha sonra onu iri yarı iki memura teslim etti ve adamlar Ashington'ı paldır küldür arabaya bindirdi. Ayılana –ve sorguladığımız diğer Chiron Kulübü üyeleriyle tecrübe ettiğimiz üzere avukatı gelene– dek onu sorguya çekemezdik.

"Tebrikler," dedi Liv elindeki su şişesini Derwent'a atarak. Derwent şişeyi yakalayıp küçük bir baş hareketiyle ona teşekkür etti.

Derwent'ı, çelik yeleğinin altında yükselip alçalan göğsünü, cildini parlatıp, saçlarının rengini koyulaştıran terini inceledim. "Üzerindekileri çıkarmaya ihtiyacın var gibi," dedim.

Şişenin kapağını açarken duraksayıp küstah bir tavırla beni ağır ağır süzdü. Tüm detaylarımı inceledi. "Evet. Ama seninkileri," dedi.

Ağzından çıkan sözleri fark etmemle fazlasıyla uzayan sessizlik Pettifer ve etraftaki memurlardan yükselen kahkaha sesleriyle bölündü. Resmen ona orta açmıştım, tabii ki gol atacaktı. Yanaklarımın kızardığını ve yüzümü saklamak için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden suyunu içerken ona bakıp başımı iki yana salladım.

"Dersimi almıyorum."

Alaycı bir nefes vermesiyle şişede baloncuklar oluştu. Nefes almak için duraksadığında, "Bana güç veren de bu," dedi.

"Yardımcı olduğuma sevindim."

Bana bakıp sırıtmasıyla gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti; eski numaralarından hiç vazgeçmiyordu. Arkamı döndüğümde Liv'in panelvanın arka tarafına geçtiğini gördüm. Stresten etkilendiğini düşünerek yanına gittim.

"İyi misin?"

"Asıl, *sen* iyi misin?" Kimsenin onu görmediğinden emin olduktan sonra dramatik bir tavırla elleriyle kendini yelledi. "Hormonlarımın kafayı yemesinden mi bilmiyorum ama neredeyse bir anlığına heteroseksüel oluyordum."

Güldüm. "Sakin ol."

"Merak etme, artık geçti," dedi. Yüzü neşe ve merakla ışıl ışıldı. "İstediğinde çok çekici olabiliyor, değil mi?"

"Ben alışığım. Ayrıca şaka yapıyordu."

"Hı-hı." Dudaklarından dökülen bu iki hece, savunmasının ortasındaki bir avukat kadar şüphe doluydu.

"Hadi ama. Benimle flört etmiyordu. Ağzımın payını veriyordu."

"Bana seninle flört ediyormuş gibi geldi."

"Onu ciddiye almış olamazsın."

"Ben almam," dedi Liv, "ama belki de sen almalısın."

"O ne demek?"

Liv kaşlarını kaldırdı ve kamyonetteki eşyalarını topladı. "İş bizi bekliyor," dedi.

"Lafı ağzımdan aldın," dedim gülünç elbisemin üstüne bir kazak geçirip Liv'in arkasından kulübün basamaklarını tırmanarak.

27

İçeri döndüğümüzde paramedikler ekipmanlarını topluyordu. Georgia'ya baktım. Hâlâ kendinde değilmiş gibi görünüyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordum.

"Hastaneye götürüp etraflı bir incelemeden geçireceğiz," dedi paramediklerden biri. Başımla onayladım, içim rahatlamıştı.

"Gerek yok," dedi Georgia elini sallayarak. "Bir yere gitmeme gerek yok."

"Çok kötü çarptın. En azından emin olalım," dedim etrafıma bakarak. "Bianca nerede? Birkaç dakika önce buradaydı."

"B-bilmiyorum. Gittiğini görmedim," dedi Georgia kafasını çevirip yüzünü buruşturarak. "Burada durduğunu sanıyordum. Az önce burada olduğundan eminim."

"Ne oldu?" dedi Derwent arkamdan gelerek.

"Bianca Drummond kaybolmuş," dedim etrafa bakınıp onu bulmayı umarak. "Bir dakika önce buradaydı. Şeyin yanındaydı–" dedim aniden susarak. "Siktir."

"Ne oldu?" diye sordu Liv.

"Carl Hooper nerede?" dedim merdivenlerin başında duran gri takım elbiseli iri yarı adama öfkeyle yaklaşarak. İhtiyatlı bir tavırla yavaş yavaş aşağı iniyordu. "Patronun nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi omuzlarını silkerek. Hareketiyle olmayan boynu daha da kayboldu. "Telsizden aradım ama cevap vermedi."

Siktir. "Binanın arkasında bir kapı olduğunu söylemişti, değil mi?"

"Evet. Alt katta. Mutfağı geçtikten sonra."

Derwent çoktan adamın söylediği yöne doğru gitmeye başlamıştı. "Bana bırak. Liv, arama izni işini hallet. Biri de dışarıdaki memurları çağırsın. İçeriyi etraflıca aramak için daha çok kişi gerek."

Liv yemek salonuna bakmak için öne eğildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burayı da boşaltmamız lazım," dedi.

İri yarı, gri takım elbiseli adama döndüm. "Duydun mu? Meslektaşlarına söyle, parti sona erdi."

[redacted]

Arama iznini aldıktan sonra tüm binayı gezebilirdik. Korktuğum şeyin gerçek olduğunu doğrulamam uzun sürmedi; Bianca Drummond da Carl Hooper da kaybolmuştu. Hâlâ binada olan çalışanların ifadelerini aldım: şefler, garsonlar, yetkililerle temasa geçtikleri için korkmuş yabancı mutfak çalışanları, gri takım elbiseli güvenlik görevlileri ve hamallar. Hepsi göz temasından kaçınarak Bianca'nın çıktığını görmediklerini söyledi. Kimse *hiçbir şey* görmemişti.

Çalışanların soyunma odasını incelerken Derwent yanıma geldi.

"Ne buldun?"

"Bianca'nın ceketiyle çantasını," dedim çantanın içindekileri göstererek. "Ev anahtarları, telefon, para, kredi kartları. Bunları burada bırakmazdı."

"Başına bir şey geldiğini düşünüyorsun."

"Evet," dedim ceket ve çantayı kanıt torbasına koyup gergin el yazımla üstüne içindekileri yazarak. "Yanından ayrılmamalıydım. Carl Hooper onu tanımış olmalı. Ya da Bianca görmemesi gereken bir şey gördü. Adımı söylediğim anda Hooper'ı tutuklamam gerekirdi."

"Ne için? O sırada yasa dışı bir şey yapmamıştı." Kollarını göğsünde birleştirmiş, dikkatli gözlerle beni izliyordu.

"Ona bakılırsa şimdi de yasa dışı bir şey yapmamış olabilir. Ama onunla ilgili içimde kötü bir his var."

"Pettifer'la konuştum," dedi Derwent, kötü haberi vermek istemiyormuş gibi tereddütlü, alçak bir sesle. "Hooper'ın sabıka kaydına bakmış. Şiddet içeren davranışlardan birkaç kez hüküm giymiş."

Sertçe yutkundum. "Yani küçük bir kaçırma vakasına uygun biri," dedim.

"Abartıyorsun."

Ona pis bir bakış attım. "Bunu bilemezsin. Umarım abartıyorumdur. Ama yolu Chiron Kulübü'nden geçen kadınlar daha önce de kayboldu ve başlarına iyi şeyler gelmedi."

Derwent haklı olduğumu asla kabul etmezdi ama tartışmayı bıraktı. "Burada başka bir şey yok. Hadi gel," dedi.

Peşinden ıssız mutfağa girdim. Akşamı erken bitirdiğimizden servis edilememiş üstü parlak pastalarla dolu tepsiler, personelin bıraktığı yerde öylece duruyordu. Derwent köşedeki yığının içinden aldığı temiz kumaş mendili sertçe sallayarak açtı ve devasa dondurucunun kapısını açıp içinde kayboldu.

"Ne yapıyorsun?"

İçine bir avuç buz doldurduğu mendili oradan çıkıp boynuma koydu. "Üstünde tut. Morluğu azaltır," dedi.

Elimi dikkatlice kaldırıp buzun üstüne koydum. "Kötü mü görünüyor?"

"Diş izleri belli oluyor," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Sana pek yakışmamış. Birkaç dakika dursun."

Düşünceli hareketi için ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum ama şu anda boynum umurumda değildi. Bianca'nın korkuyor olabileceğini düşünmek beni endişelendiriyordu. En kötüsü ise ebediyen susturulacağı düşüncesiydi. Hooper, Bianca'yı bildiklerini bana anlatamayacağından emin olmak için kaçırmıştı. Bunun başka bir açıklaması olabilir miydi?

"Liv nerede?"

"Yemek odasındaki masaların altında bulduğumuz uyuşturucuları topluyor," dedi Derwent sırıtarak. "Londra'nın kokain stokunun yarısı üst kattaki halıya dökülmüş. Görsen tipi yağdığını sanırsın. Üyeler yasa dışı madde taşırken yakalanmak istememiş."

"Ne yazık."

"Bu akşam toplantıya gelen üyelerin listesini aldım. Kendilerine geldikten sonra ifadelerini alıp Bianca'nın gittiğini gören olup olmadığını öğreniriz."

"Hiçbir şey görmediklerini söyleyecekler."

"Pettifer kulübün kamera kayıtlarını inceliyor."

"O daha çok işimize yarayabilir," dedim.

"Bianca yanında ses kayıt cihazı taşıyorsa duyduklarını telefonuna göndermiş olabilir. Bir araştıralım, bakalım bilgi işlemciler bir şeyler bulabilecek mi?"

"İyi fikir."

"Kaybolması senin suçun değil. Araştırmacı gazetecilik oynamak istediği için buraya geldi. Sen onu uyarmaya çalıştın."

"Bunun fazlasıyla farkındayım."

Derwent kaşlarını kaldırdı. "Peki, sadece söylemek istedim."

"Gitsem iyi olacak." Buzları büyük bir tangırtıyla en yakındaki lavaboya attım ve kanıt torbamı Bianca'nın telefonunu inceleyebilecek birine teslim etmek üzere dışarı çıktım.

Aradığımız son yer Chiron Kulübü'nün binanın en tepesindeki üç odada yer alan idari ofisiydi. İşkence aletinden hallice topuklularımı yanıma koyup yere oturmuş, dosya dolabının içini arıyordum. Derwent'la Pettifer masaları ve çekmeceleri incelerken Liv esneyerek evrakları okuyordu. Saat çok geç olmuştu ama dosyalardaki her detaya göz atmadan gitmek istemiyordum. Tek avantajımız onları hazırlıksız yakalamaktı. İşe yarar bir şeyler bulmayı umuyordum fakat şimdiye kadar soruşturmada kullanabileceğimiz hiçbir şey bulamamıştık. Kamera kayıtlarından bile bir şey elde edememiştik çünkü arka kapıyı çeken kamera, Bianca'nın kaybolduğu esnada açıklanamaz bir şekilde kaydı durdurmuştu. Kulübün etrafındaki sokak kameralarından bir şeyler çıkarmaya çalışacaktık ancak şimdilik elimizde hiçbir ipucu yoktu.

"İşe yarar bir şey bulan var mı?" diye sordu Derwent en sonunda.

"Maalesef. Yemeklerden, tuvaletlerden ve hafta içi yemeklerinde kulüp üyelerinin sohbetlerinden şikâyet edenler dışında hiçbir şey yok," dedi Liv elle yazılmış mektupları sallayarak. "Bu mektup tuvalet kâğıtlarıyla ilgili. *Sayfalarca* yazmışlar. Her gün bu insanlarla uğraşmak zorunda olsam aklımı kaçırırdım. Burada çalışanlar aziz olmalı."

"Peki sen?" diye sordum.

"Mali kayıtları buldum," dedi Derwent onlarca yıldır kullanılıyor gibi duran devasa bir defteri açarak. Kullanılmış sayfalar lekelenip sararmıştı. "Üyelik ücretleri arasında büyük farklar var."

"Herkes durumuna göre para ödüyor. Sör Marcus öyle söylemişti."

"Çoğunun durumu çok iyi."

"Giderleri buldun mu? Harcamaları?"

"Evet, onun kayıt defteri ayrı," dedi Pettifer defteri sallayarak.

"İki yıl önceye gidip 23 Temmuz gününe bakabilir misin?"

Pettifer sayfaları karıştırmaya başladı. "Ne arıyorum?"

"Nakit bir ödeme. Birkaç bin poundluk."

Parmağını sayfada gezdirdi. "Dört bin sekiz yüz pound mu?"

"Antoinette'e sus payı olarak verdikleri para bu."

"Altında 'borç kapandı x 2' yazıyor."

"Sanırım parayı tecavüz eden kişilerden almışlar. Bu da tecavüzden haberleri olduğunu ve parayı kimden isteyeceklerini bildiklerini kanıtlıyor."

"Tabii mahkeme Antoinette'in hikâyesine inanırsa," dedi Derwent. "Paranın başka bir borç için alındığını söyleyebilirler. Kumar borcu mesela. Hatta bar borcu bile diyebilirler. Tecavüz için sus payı olduğunu gösteren hiçbir şey yok."

"Evet, neden yazmadılar acaba?" dedim ayağa kalkıp eteğimi aşağı çekiştirerek. "Bir bakayım."

Pettifer defteri bana çevirdiğinde kaşlarımı çatıp birkaç girdiyi inceledim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Derwent.

"Sence PEHKH nedir?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden ki?"

"Antoinette'in tecavüze uğradığı ve Iliana Ivanova'nın kaybolduğu partiden sonra onlara ödeme yapılmış. Nakit olarak iki kez ama ne kadar ödendiği yazmıyor – sadece bir sembol var. Para geri de ödenmemiş. Tutar kulüp tarafından karşılanmış, üyelerden biri tarafından değil."

Derwent düşündü. "Ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama idari işler personeli ne kadar para harcandığını kaydetmek konusunda oldukça titiz davranıyor. Meblağı yazmamaları tuhaf. Kim sadece gizli nakit ödeme alır ki? Yani kiralık katiller ve torbacılar dışında?"

"Diğer odada bir kasa var," dedi Liv kapı eşiğinden. "Açamıyorum ama binada yüklü miktarda para olabilir."

"Sabah olduğunda idari personelden birine açtırırız," dedim saatime bakarak. "Yani yaklaşık dört saat sonra."

"PEHKH," diye mırıldandı Derwent kendi kendine ve masadaki çekmecelerden birini açtı. Kalemliği karıştırdı ve üstünde mavi yazılar olan beyaz bir tükenmez kalem buldu. Çevirip bize gösterdi. "PEHKH. Kiralık katiller genellikle kırtasiye ürünü yapmakla uğraşmazlar."

"Bakabilir miyim?" dedim. Yazının başında kedi, köpek ve at çizimden oluşan karmaşık bir logo vardı. Logoya baktım, onu daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum.

"Veteriner malzemeleri satıyor olabilirler mi? Uyuşturucuları pis işler çeviren bir şirketten alıyor olabilirler. At sakinleştiricileri çok zevkli oluyor." Hepimiz ona dönünce Liv omuzlarını silkti. "Yani öyle duydum."

Telefonumu alıp ismi aradım ve sonuçlara göz attım. "Şaşırtıcı derecede popüler bir kısaltma," dedim.

"PEHKH ve hayvan yaz," diye önerdi Liv.

"Köpeklerde ameliyat sonrası akciğer komplikasyonları," dedim iç geçirip telefonumu bırakarak. "İşe yaramaz."

"Düzgün bir araştırma yaparız," dedi Pettifer kocaman esneyerek. "Yarın mesela."

"Sıkıldın mı?" diye sordum iğneleyici bir sesle.

"Yorgunum," dedi Liv'i işaret ederek. "O da öyle. Hepimiz yorgunuz."

"O zaman eve gidin."

"Peki sen?" dedi Derwent beyaz kalemi kendini kaptırmışçasına havaya atıp tutarak.

"Dosya dolabındaki her şeyi incelemeyi bitirmem lazım."

"Bianca Drummond'u orada bulamayacaksın."

Gerçekten de yorgunum, diye düşündüm. Aksi takdirde oturup ağlamak istemezdim. Gözlerimi ovuşturdum. Ellerimin siyah olduğunu görünce dehşetle bakakaldım. "Tanrım. Panda gözlü mü oldum?"

Derwent kalkıp bir kanıt torbası çıkardı.

"Hadi. Bianca ve Carl Hooper'ı sadece biz aramıyoruz. Tüm acil müdahale ekiplerine haber gitti. Arabasının göründüğü tüm güvenlik kameraları alarm verecek. Bianca orada bir yerlerdeyse bulunacaktır."

Kafamı salladım, haklı olduğunu biliyordum.

"Evrakların taşıyabildiğimiz kadarını götürelim," dedi Derwent kanıt torbasını Pettifer'a uzatıp kayıt defterini içine koymasını işaret ederek. "Biz dönene kadar bir memuru nöbete bırakırız, böylece etrafı temizleyemezler. Telefonun analizini ve istediğimiz güvenlik kamerası görüntülerini beklerken biraz dinleniriz. Önceliğimiz Bianca'yı bulmak, burada yapabileceğimizi yaptık. Mola zamanı."

"Belki bir şeyler yeriz," diye önerdi Liv.

"İyi fikir," dedi Derwent ayakkabılarımı alıp bana uzatarak. "Uslu davranırsan, Kerrigan, ofise dönerken sana da biraz bambu alırız."

28

Ofise döndüğümüzde diğerlerine yemeklerine başlamalarını söyledim. Hemen ardındansa soyunma odasına gidip duş alarak Chiron Kulübü'nün cildimde bıraktığı yapışkan kalıntıyı yıkadım. Göz makyajımın son kalıntılarını silmek ne kadar tatmin edici olsa da mini elbise yerine kot pantolon ve ince, gri bir kazak giymenin yanından bile geçemezdi. Ayaklarımdaki kemikler topuklu ayakkabıya sokuldukları için bana sitem ederken Harry'nin ısırdığı boynum sızlıyordu. Gözlerimde ölü, üzerine düşünmek ya da adını koymak istemediğim kayıp bir şey vardı. Spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip saçımı düzelttikten ve şık görünecek kadar makyaj yaptıktan sonra soğukkanlılık maskemi takınıp diğerlerinin yanına döndüm.

"İşte şimdi kendin gibi görünüyorsun," dedi Liv hamburger dolu ağzıyla.

Elimdeki elbiseyi ona doğru salladım. "Bunu beğenmemiş miydin?" dedim.

Liv yemek dolu ağzıyla gülümsedi ve boğuk sesiyle bana cevap verdi. "Bence herkes beğendi."

"Evet," dedi Pettifer tüm içtenliğiyle. "Hem de çok beğendik."

Liv sonunda lokmasını yuttu. "Bana kalırsa onu eve götür. Seth için giyersin," dedi.

Elbiseyi topuklularla birlikte torbaya koyup masamın altına ittim. "Hayır. Hoşuna gitmez," dedim.

"Neden ki? Kör mü?"

"Öyle giyinmemi sevmiyor," dedim aldığımız yemeklerden kalanları inceleyerek: üstü tuz ve sirkeyle dolu, hâlâ sıcak sayılabilecek bir kutu patates kızartması tam da aradığım şeydi. Masamın kenarına oturup içinden bir tane aldım. "Georgia yerine benim garsonluk yapmamı isterdi. Gerçi başına gelenlerden sonra bence Georgia da aynısını isterdi."

"Ne oldu ki?" diye sordu Pettifer. "Nasıl sakatlandığını hâlâ anlayamadım."

"Peter Ashington'ı durdurmaya çalışıyordu, Peter da onu itti," dedim omuzlarımı silkerek. "Şanssızlık işte. Onun hatası değildi."

"Hastaneyi aradım." Derwent'ın sesini duyunca irkildim, yanımızda olduğunu fark etmemiştim. "Durumu iyiymiş. Bir sorun olmasın diye birkaç saat daha gözetim altında tutacaklarmış ama endişelenecek bir şey yokmuş."

"İyi bari."

"Kötü haberi duymak istiyor musun?"

Midem kasıldı. Patates kızartmalarını bıraktım.

"Bilgi işlemciler Bianca'nın telefonunun ses kaydına ayarlandığını ama çalışmadığını söylüyor. İşe yarar bir şey kurtaramamışlar. Telefonun çekim alanının dışında olduğunu, bu yüzden gönderilen sinyalleri alamadığını düşünüyorlar."

"Telefonunu alt kattaki mutfağın orada bırakmak zorunda kalacağını kestirememiş olabilir." Dudağımı ısırdım. "Çok kötü oldu. Çevredeki kameralardan bir şey çıktı mı?"

"Kayıtlar henüz gelmedi," dedi Liv ağzını kapatıp esneyerek. "Geldiği an incelemeye başlarım."

"Yani elimizde ne var? Başka ne yapabiliriz?"

"Ashington'ı sorguya çekebiliriz," dedi Pettifer.

"Tutuklandığında promil ölçümü yapmışlar ve yüzden fazla çıkmış. Birkaç saat daha beklemek zorundayız," dedi Derwent. Omuzlarımın hayal kırıklığı ve öfkeyle düştüğünü hissettim.

"Evi için arama izni çıkarabilir miyiz?"

"Evrak işlerini hallettim bile," dedi kâğıtları kaldırarak. "Gidip hâkimi uyandıralım."

Peter Ashington, King's Cross İstasyonu'nun yakınlarında, yeni inşa edilmiş lüks bir dairede tek başına yaşıyordu. Londra'nın kötü muhitlerinden biri olan Granary Meydanı'na dükkânlar ve restoranlar getiren kentsel dönüşüm projesinden biraz uzakta olsa da Islington'da olduğu söylenemezdi. Binanın yan tarafında, dairelerin yüzde 70'inin satıldığını fakat tek odalı dairelerin 670,000 sterlin gibi çok ama çok cüzi bir miktara alınabileceğini belirten devasa afişler asılıydı.

Mimarlar lüks bir görüntü yaratmaya çalışmış olsa da binanın beyaz kaplaması çoktan lekelenmişti ve peyzajı henüz tamamlanmış bahçenin pek de etkileyici göründüğü söylenemezdi. Güvenlik görevlisi Batı Afrikalı, tembel adam arama iznimize bakıp bu durum sürekli başına geliyormuş gibi kafasını salladı. Ana anahtarı bulup bizi beşinci kata yönlendirdi. Dört bir yanı aynalarla kaplı asansör küçüktü. Kendi yansımamı gördüğümde boynumdaki izi kapatmak için saçlarımı

öne çektim. Asansör o kadar küçüktü ki Derwent'ın omzu benimkine değiyordu.

"İyi misin?"

"Neden soruyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Merak ettim. Yorgun görünüyorsun. Ofiste kalıp biraz kestirebilirdin."

"Olmaz. Bianca kayıpken uyuyamam. Bir şeyler yapmayı tercih ederim."

"O hissi iyi bilirim."

Asansör kapıları gri halı kaplı dar bir koridora açıldı.

"53 numaralı daire," dedim işaret ederek. "Şu."

Derwent önce kapıyı çaldı, sonra da anahtarla açtı. Bizi bekleyen birinin olup olmadığını kontrol etmek için içeri önce o girdi ve dikkatle etrafına baktı. Şaşırtıcı derecede küçük evi aramamız uzun sürmedi. Salonun ucundaki zeminden tavana kadar uzanan pencereler sayesinde inanılmaz bir manzarası vardı, öyle ki daireyi satan şey bu olmalıydı. L koltuk salonun büyük kısmını kaplıyordu. Siyah beyaz mutfak neredeyse hiç kullanılmamış görünüyordu: lavaboda bulaşık yoktu, tezgâhta kırıntı görünmüyordu. Buzdolabını kontrol ettim.

"Şampanya, bira ve dondurucudaki votkayı saymazsak hiçbir şey yok."

"Pek hamarat biri değilmiş demek ki," dedi Derwent küçük yemek masasının üzerine bırakılmış zarfları karıştırırken.

"Belki sürekli dışarıdan yiyordur."

"Ya da ona yemek yapan bir sevgilisi vardır." Bankadan gelen bir zarf bulduğunda ıslık çaldı. "Limit aşımı. Yaramaz Peter."

"Bu kadar borcu varsa Chiron Kulübü'nün üyelik masraflarını nasıl karşılıyor?"

"İyi soru."

Koridordaki büyük dolabı açtım. "Bavullar, kayak takımı, yüz çift spor ayakkabı," dedim.

"Koşu için mi, moda için mi?"

"Koşu." Dolap kapağının iç kısmındaki kancaya asılmış madalyaları alıp elimde salladım. "Maratonlardan."

Derwent arkamda belirdi. "Londra koşusuna katılmış mı?" diye sordu.

"İki kez. Berlin, Viyana, Chicago, Sydney..." Üzerlerindeki yazıları okumak için başımı eğdim. "Bunda ne yazıyor?"

"Marathon des Sables," dedi Derwent istemsiz bir hayranlıkla kafasını iki yana sallayarak. "Ben bile bu maratona katılacak kadar deli değilim. Çölde altı günlük, elli derece sıcağın altında, iki yüz elli kilometrelik bir koşu. Katılmak için servet istiyorlar. İyi bir koşucu olmalı."

"Ama yine de onu yakaladın."

"Ben de onu düşünüyordum." Duruşunu dikleştirdi, kendiyle gurur duyuyordu. Egosunu daha fazla şişirmeme gerek olup olmadığını düşündüm.

"Şimdiye kadar gördüklerimizden yola çıkarsak zamanını yemek yiyerek değil, koşarak ve muhtemelen spor salonuna giderek geçiriyor. Etrafta ailesinin, arkadaşlarının hatta kendisinin bile fotoğrafı yok. Kitap yok, DVD yok. Bilgisayar gördün mü?"

"Hayır," dedi Derwent mutfağa girip çekmeceleri açmaya başlayarak. "iPad'i var. Kilitli. Yanımıza alabiliriz."

Dolabın üstündeki kutuları alıp içlerini açmaya başladım ama içlerinde kışlık giysiler, daha fazla koşu ekipmanları ve kayak takımlarından başka bir şey yoktu.

"Burada yasa dışı bir şey yok. En azından uyuşturucu olmasını bekliyordum. Sence neden kaçtı?"

"Onu korkuttun."

"Hiç de korkutmadım!" Omzumun üstünden ona baktığımda sırıttığını gördüm. "Yani, tamam, belli ki korkutmuşum ama amacım o değildi. Roddy Asquith'in adını söylediğim an kaçmaya başladı."

"Belki de Roddy'nin öldürüldüğünü o da duymuştur."

"Onu tehdit ettiğimi mi sandı?"

"Mümkün. Ya da o sahte araba kazasının hazırlanmasında parmağı var. Arkadaşlarından birini öldürsen sen de gergin olursun."

"Neden Roddy'yi öldürsün?"

"Roddy onu töhmet altında bırakacak bir şey biliyorsa Peter onu susturmaya karar vermiş olabilir."

"Roddy sorguda hiçbir şey söylemedi. İfade hazırlama riskini bile almadı."

"Ona söyleneni yaptı. Çavuş Kerrigan'ın eline düştükten sonra muhtemelen durum değişecekti."

"O da ne demek?"

"İkna kabiliyetin yüksek. İnsanlar sana sır olarak saklamaları gereken şeyleri söylüyorlar."

Derwent yatak odasına girip gözden kaybolduğunda onu takip ettim. Claire'den ve Luke'un oğlu olduğunu nasıl öğrendiğimden bahsedip bahsetmediğini merak ediyordum. Fakat her şeyi şans eseri öğrenmiştim, dedektiflik becerimle değil. Yatak odası küçücüktü, sadece yatağa, iki komodine ve duvara gömülü dolaplara yetecek kadar yer vardı. Derwent dolaplardan birindeki takım elbiseleri incelediğinden açık rafları olan ve çekmeceleri hâlâ sedir kokan diğer dolaba yöneldim. İçi kaşmir kazaklar, yepyeni gömlekler, katlanmış ipek kravatlar, üstünkörü istiflenmiş çoraplarla doluydu.

"Belki de eve yeni taşındığı için içerisi bu kadar ruhsuzdur."

"Ya da tüm zamanını işte geçirdiği için."

"Ya da hayali sevgilisiyle," dedim üst çekmeceyi açarak. "Belki de hayali değildir."

"Hı?" dedi Derwent büyük bir merakla kafasını dolap kapağının arkasından uzatarak.

Prezervatif paketini kaldırdım. "Bunlardan var," dedim.

"Sadece iki tane mi? Amatöre bak."

"Luke'un odasında iki kutu vardı, bu da aşk hayatı hakkında çok ipucu veriyor. En azından korunuyor."

Düşünmeden konuşmuştum ve sözümü bitirdiğimde mayın tarlasının ortasında olduğumu ve durumu kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını fark ettim. Derwent'ın kaşları çatıldı fakat sadece, "Benden daha sağduyuluymuş," demekle yetindi.

"Şu an bunu düşünmek istemiyorum," dedim dürüstçe.

"Konuyu seç açtın."

"İsteyerek olmadı," dedim ona bakıp ruh hâlini anlamaya çalışarak. Ayağıma gelen fırsatı tepemezdim, nadiren yalnız kalıyorduk ve beni affedip affetmediğini bilmek istiyordum. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Bunu konuşmayalım."

"Yani evet."

"Ne bekliyorsun?" diye sordu. Ona verecek bir cevabım yoktu. Derwent tekrar gözden kayboldu ve askılığa sürten askıların sesini duydum; hepsini tek tek inceliyordu.

Bir an duraksadım. *Bir şey söyle ya da hiç konuşma.* Nasılsa bana kızgındı. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Bilmediğin bir oğlun olduğunu öğrenmenin nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemiyorum."

"Eminim edemiyorsundur," dedi. Sesinde beni devam etmeye yüreklendirecek hiçbir şey yoktu.

"Melissa ne düşünüyor?"

Tekrar dolap kapağının arkasından uzandı. "Bu kadarı yeter," dedi.

"Ne?"

"Sana Melissa'nın nasıl hissettiğini söylemeyeceğim. Seni ilgilendirmez. Hiçbir zaman da ilgilendirmedi."

İstemsizce geri adım attım. "Pardon," dedim. Sağduyum bana susmamı söylüyordu fakat normal zamanlarda bile ona pek kulak vermezdim. "Bak, senin için endişeleniyorum. Bu kestirip atılacak bir mevzu değil. Artık bir babasın."

"Bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Luke'un beni tanımak isteyeceğinden şüpheliyim. Bunca zaman geçtikten sonra neden istesin ki?" dedi ve yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Melissa bana yapabileceğim en iyi şeyin onu unutmak olduğunu söyledi."

"Ha?" dedim duygularımı sesime yansıtmamaya çalışarak.

"Bana ihtiyacı yok, benim de ondan bir şey istemeye hakkım yok."

"Belki de sana ihtiyacı vardır."

Kafasını iki yana salladı; kendini böylesine beğenmiş biri için bu duruma şaşırtıcı derecede olumsuz bakıyordu.

"Onu öylece unutamazsın. Hiç değilse denemelisin."

"Bencillik etmiş olurum."

"Neden?"

"Çünkü onu tanımak benim yararıma olur, onun değil," dedi usulca. "Hep bir oğlum olsun istemişimdir. Böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi."

Ona söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Dudakları bu kadar çok şey söylediğine pişman olmuş gibi gergin bir çizgi hâline geldi ve dışarı çıktı. Tuvaletten sesler geldiğini duydum: rezervuarın kapağı takırdadı ve dolap kapakları gıcırdadı.

Dolabı aramayı bitirirken boğazımda bastırılmış duyguların neden olduğu bir yumru vardı. *Odaklan, Maeve.* Sakın *ağlama.* Derwent'a mı, yoksa kendime mi üzülüyordum onu

bile bilmiyordum. Her şey değişmişti ve Melissa ne söylerse söylesin hiçbirimiz bunu unutamayacaktık.

Telefonun şarj cihazını saymazsak komodinde de hiçbir şey yoktu – belli ki kitap okumuyor, diye düşündüm. Komodini öylesine duvardan çektiğimde arkasına bantlanmış A4 boyutlarındaki zarfa öylece bakakaldım.

Derwent onu çağırmışım gibi kapı eşiğinde belirdi, yüzünde fazlasıyla ciddi bir ifade vardı. "Tuvalette bir şey yok. Sen bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Emin değilim." Birkaç fotoğraf çekip zarfı komodinden ayırdım. Ağzı açılmış, sonra tekrar kapatılmıştı. Hatta yırtık kenarlarına o kadar çok bant sarılmıştı ki kaskatı kesilmişti.

Derwent bir kanıt torbası çıkarıp yere serdi. Yanına diz çöktüm.

"Şuradan. Diğer tarafı aç," dedi bana çakısını uzatarak. Zarfın kapalı kısmını dikkatlice açtım. Zarfı hafifçe salladığımda içindekiler hışırtıyla dışarı çıktı ve sanki ellerimle düzenlemişim gibi yan yana dizildi: kuşe kâğıda basılmış beş fotoğraf. Derwent eldivenli elleriyle fotoğrafları nazikçe oynatıp sıraya dizdiğinde bir süre sessizce onlara baktık.

"Neden kaçtığı anlaşıldı," dedim sonunda.

Derwent doğruldu. "Artık onunla ne konuşacağımızı biliyoruz."

29

Jeremy Fallon'ın kravatı ve takım elbisesi değişse de tavırları aynıydı; bakışları bir buzdağının kalbi kadar sıcaktı.

"Bay Fallon, sizi tekrar görmek ne güzel."

"O zevk bana ait," dedi elimi iki eliyle sıkarak. Etkilenmemiştim. Üzerimi değiştirip takım elbise giymiş, boynumdaki yarayı gizlemek için uzun yakalı bir gömlek tercih etmiştim ve üzerimde kalın bir zırh varmış gibi hissediyordum. Adamı sorgu odasına girmeden önce Fallon ve başvurduğu teknikler hakkında bilgilendirdiğim Derwent'la tanıştırdım. Derwent, Fallon'ın elini sıkıp bakışlarını koruyucu tulumuyla sandalyeye tünemiş olan Peter Ashington'a çevirdi. Adam bir ayağını durmaksızın sallıyor ve ağzı tükürükle doluyormuş gibi birkaç saniyede bir yutkunuyordu.

"İyi misin? Beni amma yordun."

Ashington ona bakıp başını tekrar yere eğdi ve ayağını daha hızlı sallamaya başladı.

"Bu durumu çabucak tatmin edici bir sonuca bağlamayı umuyorum," dedi Fallon yerine oturarak.

"Bu, müvekkilinizin ne kadar yardımsever olduğuna bağlı," dedim. "Elimizde daha şimdiden ciddi suçlamalar var."

"Fiili saldırının çok *değişken* bir suçlama olduğunu ikimiz de biliyoruz, Çavuş Kerrigan."

"Bir memurumuz onun yüzünden beyin sarsıntısı geçirdi."

Ashington başını kaldırdı. "Polis memuru olduğunu söylemedi. Bilmiyordum."

Georgia'nın kimliğini belirtmediğini hatırladım. Sadece durmasını söylemişti. "Bu ciddi bir saldırı olduğunu değiştirmiyor. Geceyi hastanede geçirmek zorunda kaldı."

Fallon şaşırmış görünüyordu. Ashington kafasını kaldırıp bana baktığında koyu, kalın kaşları altındaki gözleri acı doluydu. "Bir kazaydı," dedi.

"Olanları gözlerimle gördüm," dedim usulca ve konuyu kapatıp ses kaydını açarak sorguyu resmen başlattım.

Georgia'nın zarar görmesiyle sonuçlanan olayları anlatarak başladık ama Ashington inatla her şeyin bir kaza olduğunu söylüyordu.

Masaya doğru eğildim. "Diyelim ki kazaydı, tam olarak neden kaçıyordun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Çok içmiştim."

"Roddy Asquith'in adını söylediğimde kaçtın. Neden?"

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

Fallon bir anlığına ona baktığında gözlerinde takdir gördüğümü düşündüm. *Hiçbir şey söyleme. Onları oyala. Belirsiz konuşursan hiçbir şey yapamazlar.*

"Roddy'nin öldüğünü biliyorsun, değil mi?" diye sordu Derwent. Sesinde kendini henüz avına adamamış bir kaplanın yalancı rahatlığı vardı.

"Arabasını bir yere vurmuş."

"*Onun* arabası değildi. Araba sürmeyi bilmiyordu."

"Bilmiyordum."

"Biliyordun," dedim önce ona, sonra da artık endişeli görünmeye başlayan Fallon'a gülümseyerek. "Roddy'ye şoförlük yapıyordun, değil mi?"

"Arabam yok."

"Evet, o yüzden Luke Gibson'ın arabasının sigortasını yaptırdın. Roddy'nin şoföre ihtiyacı olduğunda arabayı ödünç alıyordun."

"Bunu kim söyledi?"

"Luke söyledi."

Ashington'ın kahverengi gözleri belerdi. Sandığından daha fazla şey bildiğimizi çok genç anlamıştı. "Şey, evet. Yani, uzun süre önceydi. Unutmuşum."

"Her şeyi de unutuyorsun," dedi Derwent.

"İki sene öncesini, 23 Temmuz gününü konuşalım." Ashington'ın vereceği tepkiyi bekledim fakat hayal kırıklığına uğradım. Fallon defterine bir not alıp hışımla etrafını çizdi.

"B-ben iki sene önce 23 Temmuz günü ne olduğunu bilmiyorum," dedi Ashington, şaşkına dönmüş gibiydi.

"Luke'un arabasını aldığın günlerden biriydi," dedi Derwent. "Tatil için yurt dışındaydı, yani ondan izin almana bile gerek yoktu. Bu sefer arabayla kırsal bir bölgeye gittin. Standen Fitzallen adında bir yere."

Daha önce Peter Ashington'ın benzinin attığını düşündüysem bu hâlini nasıl tanımlayabilirdim? Yüzündeki tüm kan çekilmişti, dudakları bembeyazdı. "B-bunu nereden biliyorsunuz?"

"Oraya neden gittin, Peter?"

"B-birini alıyordum."

"Kimi?"

Kafasını iki yana salladı fakat hiç de ikna edici değildi. "Tanımıyordum," dedi.

"Tanımadığın birini almak için mi Standen Fitzallen'a kadar gittin?"

"Hayır. Gitmemi Roddy istemişti."

"Aldığın kişi Roddy Asquith miydi?" diye sordum.

"Hayır, o da yanımdaydı–" dedi Ashington ve durup derin bir nefes aldı. "Roddy istediği için oraya gittim. Birlikte birini aldık. Adamı tanımıyordum. Londra'ya dönerken arka koltukta uyudu. İkisini de Roddy'nin evine bıraktım ve arabayı park edip gittim."

"Pazar günüydü, değil mi?"

"Pazar günü öğleden sonra."

"Araba sürecek durumda mıydın?" diye sordu Derwent.

"İyiydim."

"Herhâlde yeterince vakit geçmişti. Yine de akşamdan kalma olmalısın."

Ashington giderek daha fazla panikliyordu. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Önceki gece Chiron Kulübü'ne gitmiştin. Büyük bir geceydi, değil mi? Özel bir kutlama mı vardı?"

Parmaklarımı şaklattım. "Sör Marcus Gley'in başkanlığını kutluyordunuz, değil mi? Hatta onun onuruna özel bir kitap bile basmışlardı."

"Evet," dedi omuzlarını silkerek. "Ne olmuş?"

"Demek oradaydın," dedi Derwent. "Arkadaşlarınla beraber."

"İki yıl önce çok içmiş olabileceği varsayımından yola çıkarak müvekkilimi alkollü araba kullanmakla mı itham etmeye çalışıyorsunuz?" diye sorup kıkırdadı Fallon. "Gerçekten inanılmaz."

Ashington'a zaman kazandırmaya çalıştığını, sıradaki sorulara hazırlanması için ona nefeslenecek vakit tanıdığını seziyordum. Fakat Fallon'ın, Ashington'ın yatak odasında bulduğumuz zarfın içinde olanları bilip bilmediğinden emin

değildim. Chiron Kulübü tarafından tutulduğu açıktı. Onun da üyelerden biri olup olmadığını merak ettim. Liv'den kulüp binasından aldığı üye listesini kontrol etmesini istemem gerekiyordu.

"Peter, o gece kulüpteydin. Yasa dışı bir şeye şahit oldun mu?"

Ashington gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Pek sayılmaz. Yani birkaç kişi uyuşturucu kullanmış olabilir. Ben değil. Bazıları. Arada sırada böyle şeyler oluyor."

Asıl peşinde olduğumuz şeyin uyuşturucular olduğunu sandığını yüzünde beliren umut ışığından anlayabiliyordum. Sonraki sorumla beslediği küçücük umudu da yerle bir ettim.

"Peki ya davetteki kadınlar? Onlara bir şey olduğunu gördün mü?"

Bir an düşünüp kafasını iki yana salladı, ifadesi kibar ama muğlaktı. "Birkaç kadın vardı. Garsonlar falan. Ama bir şey olduğunu görmedim."

"Ne tuhaf," dedi Derwent önündeki dosyayı açıp fotoğrafı masaya koyarak. "Bu sen değil misin?"

Fotoğrafta Chiron Kulübü'nün koridorunda duran iki genç adam vardı. Üzerlerindeki şık takım elbiselerle ellerini ceplerine atmış, koyu bir sohbete dalmışlardı. Kameraya dönük olanın önümde duran kişinin daha genç hâli olduğu açıktı, yüzü yuvarlak ve çocuksuydu.

Ashington titrek elini uzatıp fotoğrafı kendine doğru çekti.

"Bunu nereden buldunuz?"

"Diğerlerini de bulduğumuz yerden," dedi Derwent ikinci fotoğrafı çıkarıp masaya koyarak. "Burada da Antoinette Breve'yle konuşuyorsun."

"Kimle?"

"O akşam garsonluk yapıyordu," dedim. "Bu fotoğrafta sana kadınlar tuvaletinin yerini soruyor."

"Buradaysa ona yolu gösterir gibi yapıyorsun," dedi Derwent üçüncü fotoğrafı göstererek: koyu renkli takım elbise giymiş iki adam aralarındaki minik figürü bir kapıya doğru götürüyordu.

"Fakat orasi kadınlar tuvaleti değildi, değil mi?" dedim. "Kapının ardında büyük bir palto dolabı vardı. Onu neden oraya götürdün?"

"Hayır. Ben değildim," dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Burada dışarı çıkan sen değil misin?" diye sordu Derwent dördüncü fotoğrafı göstererek. Diğer adamın yüzü siyah bir kareyle kapatılmıştı ama Peter Ashington'ın yüzü apaçık ortadaydı. Gülerek fermuarını kapatıyordu.

"Benim ama öyle bir şey değildi. Paltomdan bir şey alıyordum ve... ve pantolonum sürekli açılıp duran fermuarı yüzünden sinirimi bozuyordu."

"Burada da Antoinette'in çıktığını görüyoruz. Pek mutlu görünmüyor, değil mi?" Yüzü buruşmuş, ağzı hıçkıra hıçkıra ağlamaktan bükülmüştü. Bakışlarımı Ashington'a çevirdiğim sırada olabildiğince duygusuz davranmaya çalışsam da içim öfkeyle yanıp tutuşuyordu. "Üstü başı darmadağın olmuş."

"Antoinette bir arkadaşınla birlikte ona tecavüz ettiğinizi söylüyor," dedi Derwent masaya yaslanarak. "Bize her şeyi anlattı."

"Hayır. O da istedi. Öyle yapmamızı istedi."

"Eğitimi için para biriktirmek uğruna girdiği garsonluk işinde adını bile bilmeyen iki yabancının onu yere yatırıp başına sardıkları paltoyla nefesini kesmesini ve iç çamaşırını yırtıp tecavüz etmesini istedi."

"Bunları bilmiyorum. *Kötü* bir şey yapmadım," dedi Peter kafasını iki yana sallayarak. "Kızlar – o yüzden kulübe geliyorlar. Onlar da bunun farkında. Daha çok para kazanmak için geliyorlar, işleri de bu. Biz eğleniyoruz, onlar para kazanıyor, herkes memnun kalıyor."

"Para aldı," dedi Fallon. "Bunu da söyledi mi?"

Demek avukat Antoinette'in kim olduğunu ve başına ne geldiğini biliyordu. Yüzümün yandığını hissediyordum ama sakinliğimi korudum. "Sus payı olarak verilen paranın miktarına kadar her şeyi anlattı."

"Tahmin edeyim. Beklediği kadar alamadı, şimdi de daha çok para istiyor," dedi Fallon parmağını sallayarak. "Hem bizim zamanımızı hem de kendi zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Bu tür şikâyetleri ciddi bir şekilde değerlendirmek zorunda olduğunuzu biliyorum ama bu argüman mahkemede ciddiye alınmaz. Jüri ona asla inanmaz."

"Bu fotoğrafları sana kim gönderdi?" diye sordu Derwent, Ashington'a. "Gönderildikleri zarfı bile saklamışsın. Açıkçası, çok işimize yaradı. Eski adresine gönderilmiş. Dairende özenle saklanmıştı, yani zarfı gördüğün belli."

"B-ben kimin gönderdiğini bilmiyorum."

"Posta damgasına bakılırsa bu olaylar yaşandıktan sonraki cuma günü gönderilmiş."

Ashington omuzlarını silkti. "Ne olmuş?"

"Yani etraflıca inceledik," dedim. "Seninle konuşmadan önce fotoğraflar hakkında olabildiğince bilgi sahibi olmak istedik. Kimin gönderdiğini, neden gönderdiğini öğrenmek istedik."

"Bunlar kopyaları," dedi Derwent. "Orijinaller bizde. Şuradaki içlerinden birinin ters yüz edilmiş hâli. Şu cep telefonu numarasını görüyor musun? Belli belirsiz. Kurşun kalemle yazılmış."

"Ne olmuş?"

"Numarayı aradık," dedim. "Açtılar."

"Ne kadar heyecan verici," diye çıkıştı Fallon.

"Çok heyecan veriçiydi, evet. Özellikle de Chiron Kulübü'nün üye işleri ofisinde nöbet bekleyen polis memurunun açtığını fark ettiğimizde. Telefon dosya dolaplarından birindeymiş."

Huzursuz görünme sırası Fallon'a gelmişti. Ashington'ın çenesi göğsüne düşmüştü. Kafasını kaldırdığında kıs kıs gülüyordu.

"Komik bir şey mi var?"

"Evet. Evet, var." Avukatına saf nefret dolu bir bakış attı. "Artık boku yediniz. Bunu yeterince başıma kaktınız. Hâlâ yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum – bana o şekilde davranmam söylenmişti. Sorun çıkmayacağına *söz verilmişti.* O kadının numaradan bana karşı koymaya çalışacağını ama aslında her şeyi kabul ettiğini söylemişlerdi." Bakışları Derwent'la benim aramda gidip geldi. "Bilmezsem sayılmaz, değil mi?"

"Sayılır," dedi Derwent büyük bir ciddiyetle.

"Parayı aldı."

"Bu ona tecavüz ettiğin gerçeğini değiştirmez."

"Tartışılır. Şu anda ne söylerse söylesin, o sırada numara yapıyordu. Onun sözüne karşı benimki, ayrıca aldığı parayı açıklaması gerekiyor."

Haklıydı, bunu hepimiz biliyorduk. Tecavüz suçundan yargılanma ihtimali çok düşüktü. Karşılarında terbiyeli, yakışıklı, kimseye tecavüz etmeye *ihtiyaç* duymayacak Ashington dururken jürinin, ağır aksanlı ve hırslı Antoinette'e inanmasının imkânsız olduğunun farkındaydım. Avukatları davayı –ve Antoinette'i– mahveder, sonra da iyi iş çıkardıklarını düşünüp kendileriyle övünürdü.

"Hüküm giymekten korkmuyorsan fotoğrafları neden sakladın?" diye sordum.

Ashington, Fallon'a baktı. "Her şeyi anlatayım mı, Jez?" diye sordu.

Fallon'ın kafası şişmiş gibiydi. "Artık seni temsil edemem. Kendine başka bir avukat ayarlayana kadar hiçbir şey söylememeni tavsiye ederim."

"Ellerinde sana karşı nasıl bir koz var, Fallon?" diyerek güldü Ashington. "Çok iyi bir şey olmalı."

Fallon ayağa kalkıp bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru ilerledi.

Ashington bize döndü. "Yaptıkları bu işte. Onlara minnettar olmak zorunda kalacağın bir durum yaratıyorlar, sonra onlara borçlanıyorsun. Kendi kanınla sadakatini satın alıyorlar. Başka seçeneğin olmuyor."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedim.

"Evet, doğru. Onlar silahı doldurdu, ben de kendi kafama doğrulttum," dedi parmağıyla kendini vurur gibi yaparak. "Ne yaptığımı bilmiyordum. Ne anlama geleceğini kestiremedim."

"Neden böyle bir şey yapsınlar?" diye sordu Derwent. "Ne istiyorlar? Para mı?"

"Hiçbir şey söylememeni şiddetle tavsiye ederim," dedi Fallon bir kez daha kapıdan. Nefes nefese kalmıştı ve yüzü terden parlıyordu.

"Konu sadece para değil. Benim babama ulaşmak istiyorlardı. Babamın kim olduğunu biliyor musunuz?"

Kafamı iki yana salladım.

"Vince Ashington. Birleşik Krallık'taki en büyük girişim şirketlerinden birini yönetiyor. O kadar zengin ki aklınız almaz. Bana neredeyse beş kuruş koklatmıyor. Evimi gördünüz. Bana tek odalı bir ev aldı o kadar. Utanç verici bir şey. Kendi kendime başarılı olmamı istiyor."

"Kendi ayakların üstünde duracak yaştasın," dedi Derwent.

Ashington güldü. "Aman Tanrım, aynı onun gibi konuştun," dedi.

Fallon odadan çıkarken kapıda bir gürültü oldu. Ses kayıt cihazına avukatın odadan çıktığını söyledim ve Ashington'a onsuz devam etmek isteyip istemediğini sordum.

"Edelim bari."

"Chiron Kulübü'nün üyelik aidatlarını baban mı ödüyor?" diye sordum.

Kafasını evet anlamında salladı. "Ama kendisi üye değil. Üniversitedeyken onu da üye yapmaya çalışmışlar ama kabul etmemiş. Benden çok, çok daha akıllı," dedi tekrar gülerek. "Sırf güzel diye servet avcısı, aptal bir kadınla evlenince çocukların böyle oluyor."

"Ama senin paranı ödüyor."

"Aidatları ödemeye param yetmez," dedi Ashington. "Bir şekilde ödenmeleri gerekiyor."

"Bundan sonra da mı?" diye sordum fotoğrafları göstererek.

"Bu ve... başka şeyler."

"Ne gibi?"

"Bence yeterince konuştum," dedi tekrar gülerek, gözleri parlıyordu: her şeyi açıklamanın verdiği pervasız heyecandan kafayı bulmuş gibiydi. "Ama şöyle söyleyeyim, hayatımın geri kalanı boyunca beni parmaklarında oynatacaklar. Benim sayemde babamı da avuçlarına aldılar. Herkesin önünde küçük düşmeme katlanamaz. Bu kendisini de kötü gösterir. Üyelik aidatlarımı da bu yüzden ödüyor, bir üyenin projesi için sermayeye ihtiyacı olduğunda onu arıyorlar. Onlara milyonlar verdi. Onlarca milyon. Bazılarından kâr bile etti."

"Ama bazılarından etmedi," dedim.

"Evet. İş hayatı böyledir. Bazen herkes para kazanır, bazen kimse kazanamaz."

"Sadece sana mı böyle yaptılar, yoksa herkese mi yapıyorlar?" diye sordu Derwent.

"Herkese yapıyorlar ama değişiyor, nedenleri farklı oluyor. Hepimiz aynı durumdayız. Hepimizi kandırdılar." Elini saçla-

rından geçirdi. "Yaptıkları şeyleri, parmaklarında oynattıkları insanları anlatsam da inanmazsınız. Siyasetçiler, hâkimler, medya liderleri, milyarderler. Hepsi iki dudakları arasından çıkacak söze bakıyor."

"Paige Hargreaves'e ne oldu?"

"Kim?" diye soru ifadesiz bir yüzle.

"Bu kadın," dedi Derwent fotoğrafını göstererek. Ashington fotoğrafa baktı.

"Hayır. Hiç görmedim."

"Peki Iliana Ivanova?"

"O ismi de hiç duymadım," dedi bana samimiyetle bakarak. "Bunları Carl Hooper'a sormanız lazım. Gerçekte neler döndüğünü sadece o bilir. Tüm bu boklar onun başının altından çıkar."

"Şu anda Bay Hooper'ı arıyoruz."

"Onu elinizden kaçırmışsınız," dedi Ashington kafasını geriye atıp kahkahalara boğularak. "Çok iyi. Beni yakalayıp onu bırakmışsınız. Asıl onu bulmanız lazım. Alfa kurt o. Ben yavruyum."

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok," dedi gözlerini kırpıştırarak, tekrar ciddileşmişti. "Yani evi zaten kontrol etmişsinizdir diye düşünüyorum."

"Ev mi?"

"Highgate'te bir ev var. Bishops Caddesi'nde." Dramatik bir tavırla ürperdi. "Asıl pislik orada dönüyor. Yani ben öyle duydum."

"Ne tür bir pislik?"

"İş birliği yapmazsan ya da pisliğin kamuoyunun gözüne çok batarsa oraya gidiyorsun. Problemleri orada hallediyorlar," dedi kafasını sallayarak. "Yakınından bile geçmek istemeyeceğiniz bir yer."

30

Bishops Caddesi'ndeki eve kapıyı çalıp elimizi kolumuzu sallaya sallaya giremeyeceğimizi biliyordum ama evin çok sayıdaki çıkışını tutmak için bu kadar fazla silahlı memura ihtiyacımız olacağı aklımın ucundan geçmemişti. Üçüncü arabadakiler de indiği sırada yollarına çıkmamak için kenara çekildim. Silahlı memurlar destek ekibi olarak gelmemişti: önce onlar girecekti, bizse içeri giren son kişiler olacaktık. İçeridekilerin silahlı olma ihtimali yüksekti ve baskın yaptığımızda panikleyebilirlerdi. Silahlı memurlar, çatışmaları başlamadan bitirmek konusunda uzmandı, başladıktan sonra bitirmek konusundaysa daha da becerikliydiler. Gerçi bu problemi çözmek için fazla dramatik bir yoldu ve son çare olarak başvuruluyordu.

Saate baktım: gecenin on biriydi. Bianca Drummond'un ölü ya da diri evin içinde bir yerlerde olduğuna dair inancımla operasyona hızla hazırlanmıştık. Buraya ev demek haksızlık olurdu, Bishops Caddesi'ndeki evler dünyanın en zengin insanlarına aitti. Highgate ve Hampstead arasında uzanan bu uzun yol, son derece lüks apartmanlar ve geniş müstakil evlerle doluydu. Yoldan en uzak, en sade müstakil ev bile on

iki milyon pound civarındaydı. Chiron Kulübü'ne ait bina, beyaz paladyen tarzdaki verandasıyla kırmızı tuğlalı bir malikâneydi. Londra sosyetesinin önde gelen isimlerinden çok Dallas'taki petrol zenginlerine yaraşır gibi duruyordu. Yüksek, güvenlikli kapıları ve komşularıyla arasındaki mesafe de gözümden kaçmamıştı. Bu civardaki evler için mahremiyeti olan bir yer sayılırdı. Bizim bile içeri girmemiz zor olacakken içeride tutsak olan birinin dışarı çıkması imkânsızdı.

Neyse ki yan tarafındaki ev boştu. Caddedeki diğer evler gibi bu da sahibinin gözünde tuğla ve çimentodan yapılmış bir banka hesabı, yaşanacak bir yerden çok statü sembolüydü. Chiron Kulübü'nün bu caddeyi neden tercih ettiğini anlamak zor değildi. İnsanların görmesini istemeyecekleri herhangi bir şey yapacak olduklarında etrafta kaçınmaları gereken meraklı komşular yoktu. Öte yandan, ön taraftan kaçınıp yan taraftaki bahçede toplanabilmek bizim de işimize gelmişti.

Operasyonu yöneten komutan son talimatlarını da verdikten sonra gözleriyle kalabalığın içinde Una Burt'ü aradı. Una kafasını evet anlamında salladığında silahlı ekipler toplanıp hızla karanlığa doğru koşmaya başladı. Sessizce evin içine girip ayrılarak mülkü çevreledikleri sırada telsizlerden komutanın emirler yağdıran sesi duyuluyordu. Toplamda beş çıkış vardı: ön kapı, yan kapı, garaj, yemek odasından terasa açılan Fransız pencereler ve bodrum kapısı. Ekipler hepsini tutuyordu. Bu kapı çalınan türden bir ziyaret değildi; yüksek sesle verilen uyarının ardından küçük bir patlama duyuldu ve tüm kapılar aynı anda açıldı. Etraf bağrışma sesleriyle dolunca yüzümü buruşturup telsizi kulağımdan çektim: *polis, polis, sen,* sen, *ellerini kaldır, yere yat,* ellerini *kaldır,* hemen *onları görebileceğim bir yere koy, içeride kaç kişi var, silahlı biri var mı, boş boş bakma, bana bakmanı söyledim mi, bana bakma...*

"Silahlı müdahale ekiplerinin sahip olması gereken en önemli becerilerden birinin ikna edici bir şekilde bağırmak olduğunu söylemişimdir hep," dedi Derwent bana yaklaşarak.

"Bianca'yı bulamadılar."

"Henüz değil," dedi somurtarak. Benimle aynı şeyi yaptığını düşünüyordum: ekibin belediyeden aldığımız ev planındaki odaları teker teker gezdiğini hayal ediyordu. Ev dört katlıydı. Hâliyle içeriyi bodrumdaki spor salonundan en üst kattaki soyunma odasına kadar aramak zaman alacaktı. Çok fazla oda, çok fazla dolap vardı. Saklanılabilecek çok yer vardı.

"Ön kapı açık," dedi Una Burt ve küçük bir dedektif grubu sokağın sonundaki nöbet noktamızdan harekete geçti. Silahlı müdahale ekiplerinden petrol mavisi üniformalı biri içeri girebilmemiz için açtıktan sonra arkamızdan kapattı. Evin cephesine baktım ve her odanın ışığının yandığını gördüm.

"Ona dair bir iz var mı?"

"Bilmiyorum, kusura bakmayın."

Giriş salonu tavandaki devasa avize dışında boş sayılırdı. Durup evin merkezinden en üst kata kata kadar uzanan, dövme demir ve mermerden yapılma merdivenlere baktım. Halısız zemine çarpan botların yankısı içeriyi dolduruyordu. Zaten odaların çoğu boş gibiydi. Sol tarafımdan sesler geliyordu: yerleşim planına göre burası çalışma odası olmalıydı. Kontrol etmek için odaya girdiğimde Carl Hooper'ı zemin kaplamalarıyla uyumlu, pahalı meşe masanın arkasındaki döner sandalyede otururken buldum. Odada üç silahlı memurdan başka hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu. Hooper'ın suratının yan tarafı sanki orasını yere sertçe çarpmış gibi kızarmıştı.

"Bay Hooper. Bir veda bile etmeden çekip gittiniz."

"Ne?" dedi bana boş gözlerle bakarak. Çok geçmeden kim olduğumu anladığında yüzü düşmanca bir ifadeye büründü. "Sen kulüpteki polissin."

"Evet, size gözden kaybolmamanızı söylemiştim."

"Seni memelerin görünürken daha çok sevmiştim."

"Düzgün konuş," dedi Derwent arkamdan buz gibi bir sesle. Elimi kaldırıp sorun olmadığını, kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını işaret ettim.

"Buraya beni sevmeniz için gelmedim. Bianca Drummond'u bulmaya geldim."

"Kimi?"

"Kulüpten onunla çıktınız. O zamandan beri de onu gören yok. Salağa yatmaya kalkışmayın. Ona ne yaptınız?"

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum. Daha yeni geldim."

"On dakika kadar önce arabayla geldi," dedi sesi çatallı çıkan bir memur. "Dışarıdaki Mercedes onun."

"Gördün mü? Burada değildim," dedi Hooper kibirli bir tavırla ama koltuğunun kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Evde başka kim var?"

"Bilmiyorum."

"Burada kalsın," dedim çatallı sesli memura, adam başını salladı. Hızla zemin katı turladım. Kat planındaki kadar boş odalar etrafımda âdeta canlanıyordu. Kulübün bu evi almak için kaç para harcadığını bilmiyordum ama dayayıp döşemeyerek servet harcamaktan kurtulmuş olmalılardı. Misafir karşılama odası yemek odasına açılıyordu, sonra hizmetkârların kilerine, makine odasına ve son olarak da geniş mutfağa... İçeride silahlı dört memur vardı ve silahlarını doğrulttukları masada oturan iki adamın başında nöbet bekliyorlardı. Birini kulüpten hatırlıyordum ama diğerini ilk görüşümdü. İkisi de Hooper gibiydi: kaslı, sert ve fiziksel olarak becerikli oldukları için hem polis olarak hem de yasa dışı işlerde çalışabilecek türden adamlardı. İkisi de başlarını yere eğmiş vaziyette oturuyordu.

"Bianca Drummond adında bir kadını arıyorum. Bir altmış beş boylarında, kumral saçlı, hafif yapılı, yirmilerinin ortasında. Tanıdık geldi mi?"

Adamlar bana tereddütle bakıp başlarını hayır anlamında salladılar. Tanımadığım adam bir an için arkama bakıp gözlerini tekrardan masaya diktiğinde kaşlarımı çattım.

"Üst katta kimse yok," dedi Una Burt'le içeri giren komutan. "Aradığınız kadından eser yok."

"Buraya hiç gelmemiş," dedi Burt. "İyi bir tahmindi ama yanıldın."

"Havuzun yanındaki binayı kontrol ettiniz mi?" diye sordu Derwent komutana ve adam başıyla onayladı.

"Mülkün her yerini aradık."

"Peki ya bodrum katı?" diye sordum.

"Her yeri kontrol ettik."

Öfkeyle mutfağa göz gezdirdim. Karanlık bahçeye bakan bir dizi penceresi olan devasa bir odaydı. İçeride masa ve on iki sandalye dışında hiçbir şey yoktu. Fırınla lavabo ve bulaşık makinesinin bulunduğu ada arasında kırış kırış olmuş renkli bir halı vardı; tüm evde gördüğüm tek halı buydu. Tanımadığım adama baktığımda gözlerini üzerime dikmiş hâlde beni izlediğini gördüm. Az önce dikkatini çeken şey halı mıydı? Oraya mı bakıyordu?

Halının başına gidip onu dolaplara doğru çektiğimde zemindeki pürüzsüz ahşabın dikdörtgen şeklinde kesildiğini ve kenarlarından birinin ortasında pirinç bir halka bulunduğunu gördüm.

"Bu bir kapı," dedi Una Burt dâhice bir gözlem yaparak.

"Aşağıda ne var?" diye sordum adama.

"Hiç. Şarap mahzeni. Boş." Fransız aksanıyla konuşuyordu. Mavi gözlü, kaslı ve bronz tenliydi, saçları kısacık kesilmişti. Tinder'da çok fazla talibi olduğuna bahse girerdim.

"Bir bakalım," dedi komutan adamlarından ikisine başıyla işaret ederek. Adamlar hemen pozisyon aldı. Biri kapağı kaldırırken diğeri silahını açılan boşluğa doğrulttu. Burada karanlığın içinde gözden kaybolan bir merdiven vardı. Kapıyı açan adam feneri aşağı tutup etrafı aydınlattı. Durduğum yerden Fransız'ın bahsettiği boş rafları görebiliyordum. Feneri tutan adam öne eğilip bağırarak hızla aşağı inmeye koyulurken meslektaşı onun arkasından gitmeden evvel kısacık bir anlığına durup ışığı açarak mahzeni aydınlattı. Onları takip etmeye yeltendim fakat Derwent beni çelik yeleğimden yakalayarak geri çekti.

"İnme. Henüz güvenli olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bir şey buldular."

"Paramedik lazım," diye seslendi silahlı memurlardan biri. "Burada verdiğiniz eşkâle uyan bir kadın var."

Derwent bu sefer gitmeme izin verdi. Basamakları hızla indiğimde iki memurun küçük bir figürün başında diz çöktüğünü gördüm. Bir tanesi ağzındaki bandı çekip çıkardığında kadın haykırdı.

"Sorun yok. Biz polisiz," dedi memur. "Sana yardım etmeye geldik."

Gözleri ışıktan kamaşmıştı. Ona doğru eğildim. "Bianca? Ben Maeve Kerrigan. Yaralı mısın?"

"S-sanmıyorum."

Üşüyor gibi görünüyordu, dudakları maviydi. Mahzen havadardı ancak içeride ısıtma yoktu ve zemin çıplak betondan ibaretti. Küçük bir yerdi – Bianca otururken üçümüzün ayakta duracağı kadar bile yer yoktu. Etrafta su ve yiyecek aradım.

"Bunca zamandır burada mıydın?"

"Üst kattaydım." Memurun bileklerindeki bandı kesmesi için ellerini öne uzattı. "Birkaç saat önce buraya indirildim. Yatak odasındaydım."

"Seni neden buraya getirdiler?"

"Beni..." diye söze başladı kontrolsüzce titremeye başlayarak. "Diğerleri gibi beni de öldüreceklerini söylediler. Merdivenden indiğinizde sonumun geldiğini sandım."

"Kim söyledi bunu?"

"Hooper. Adamları. Ve patronu."

"Patronu mu?"

"Kulübün başkanı." Titremesi daha da şiddetlendi. "Sör Marcus Gley."

Şaşkına döndüğümden ona cevap vermem birkaç saniyemi aldı. Gley'in tuhaf bir adam olduğunu düşünsem de bu kadarını beklemiyordum. "Seni neden öldürmek istediler?"

"Güvenlik çalışanları beni mutfaktaki hamalla konuşurken görmüş ve şüphelenmişler. Georgia yaralanınca benim de polis olduğumu sanmışlar. Onlara Paige gibi gazeteci olduğumu söyledim. Sanırım başına gelenleri öğrendiğimden korktular ama hiçbir şey bilmiyordum," dedi gözlerini kısarak. "Çok korktum."

"Paramedikler geldi," dedi Derwent merdivenlere doğru eğilerek. "Biraz açılın."

Ben küçük, soğuk mahzenden tarif edilemez bir rahatlamayla çıkarken paramedikler neşeyle aşağı indi. İki genç kız hiçbir şeyden etkilenmemiş gibiydi.

"Onu buldunuz demek," dedi Una Burt. Sesi beklediğimden çok daha az heyecanlıydı. "Tebrikler."

"Planlarda mahzeni bulurduk," dedi komutan. "Gözümüzden kaçmazdı."

"Tabii ki kaçmazdı," dedim kibarca ama onu gözden kaçırmışlardı ve pes etmeyi düşünüyorlardı.

"Planlara bakabilir miyim?" diye sordu Derwent ve komutan planları uzattı. Kâğıtları mutfak adasının üstüne açıp dikkatle incelemeye başladı.

"Ne arıyorsun?"

"Kasa. Böyle evlerde hep kasa olur."

Masada oturan adamlara baktım. "Ne diyorsunuz, beyler? İş birliği yapmak isteyen var mı? Sizi adam kaçırma ve alıkoymadan içeri alacağız. Bunlar hafif suçlamalar değil."

"Siktir git," diye mırıldandı içlerinden biri. Fransız olan diğeri meslektaşına bir bakış attıktan sonra bana imalı imalı baktı.

Onun önünde olmaz...

"Araç ayarlandı mı?" diye sordum.

"Dışarıda bekliyor," dedi komutan.

"O zaman bunları götürelim. Önce o," dedim iş birliği yapmayanı işaret ederek. Göz açıp kapayana kadar sandalyeden kaldırılıp koridorda sürüklenmeye başlamıştı bile. Yol boyunca küfürler savurup durdu.

Adam yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz Fransız, mavi gözlerini bana çevirdi. "Burada uzun süredir çalışmıyorum. Her şeyi bilmiyorum, yoksa söylerdim," dedi.

Ona inanıyordum, ne de olsa kendini kurtarmak istiyordu.

"Ana merdivenlerin altında bir kasa var. Şifreyi biliyorum. Açabilirim," dedi.

"Göster bakalım," dedim.

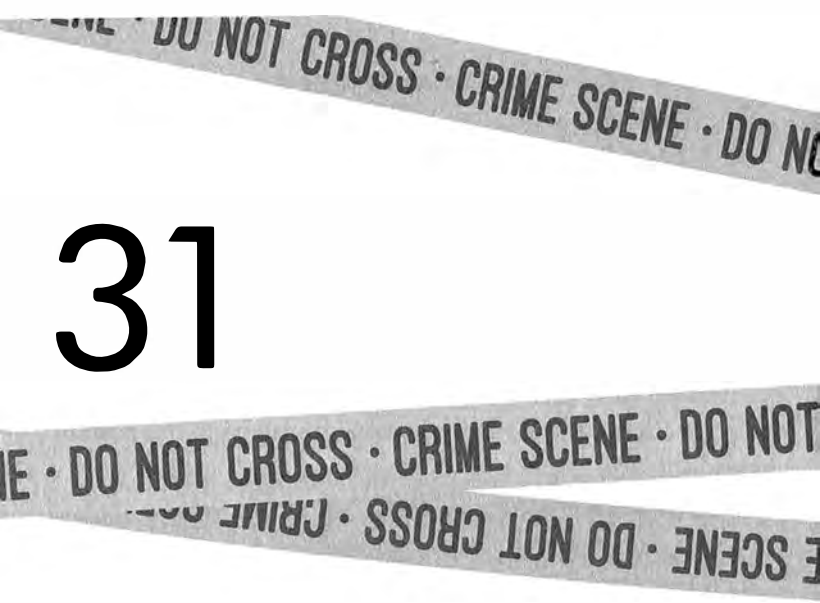

31

"Eğlenceli, değil mi?" dedi Kev Cox taşıdığı ekipman kutusunu bırakıp devasa koridora bakarak. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir özel konut aramamıştım."

"Bence hiç eğlenceli değil." Kasadan aldığımız başka bir kutunun kapağını açtım. Etrafımız çok daha fazlasıyla doluydu. Kasa içine girebileceğimiz kadar büyüktü, duvarlardaki raflar kutularla doluydu ve kutuların içindekileri gözden geçirmek tam bir kâbustu.

"Otel gibi bir yer," dedi Kev olduğu yerde büyülenmiş gibi dönerek. "Burada yaşadığını düşünsene."

"Altı sandalye ve biri çalışma, ötekiyse yemek için olmak üzere iki masayla yaşadığını, dokuz tuvaletinde ve yedi yatak odanda tek bir rulo bile tuvalet kâğıdı bulunmadığını düşünsene."

"Dokuz mu? Cidden mi? Harika."

Gülmeden edemedim. "On iki saat sonra işi henüz yarılamadığını fark ettiğinde de bu kadar mutlu olacak mısın?"

"Muhtemelen," dedi gülümseyerek. "Bir şey bulabildin mi?"

"Çeşitli para birimlerinden bolca nakit para ve çoktan incelemeye gönderdiğim birkaç sabit disk buldum. Bir sürü de evrak var."

"Ne arıyoruz?"

"Şüpheli şeyler," dedim diz çöktüğüm yerden doğrulup gerinerek. "Çalışanlardan biri diğerlerinden daha konuşkandı. İşe gireli uzun zaman olmamış ama diğer çalışanlar zaman zaman onu burada nahoş olaylar döndüğü konusunda uyarıyormuş."

"Ne tür nahoş olaylar?"

"Muğlak konuştu ama işkence, tehdit ve ceset yok etme gibi şeyler olduğunu duymuş. Anladığım kadarıyla burası çizgiyi aşanları getirdikleri yer. Thames'teki ölü gazetecinin de buraya getirildiğini umuyorum."

"Ah, burada öldürüldüğünü düşünüyorsun."

"Ya da burada parçalandığını. Büyük bir ev, komşulara da uzak. Sokaktaki evlerin yarısında tadilat var. Motorlu alet kullanacak olsalar kimsenin dikkatini çekmez."

Kev neşeyle kafasını salladı. "Bir şeyler bulmaya çalışırım," dedi.

Derwent çalışma odasından çıkıp adamlarını toplayan Kev'e başıyla selam verdi, sonra bana dönüp kaşlarını çattı. "Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu.

"Aramaya devam ediyorum. Carl Hooper'ın iş birliği yapmaya yanaşmadığını varsayıyorum."

"Nereden anladın?"

"Neşeli tavrından."

"Şerefsizin teki. Her şeyi inkâr ediyor."

"Hadi canım."

"Sabıkası yüzünden tutuklanacağını düşündüğü için kulüpten kaçtığını söylüyor. Bianca da o sıralarda dışarı çıkmış ama birlikte değillermiş. Kadının buraya kendi başına gelip

zorla içeri girdiğini söylüyor. Evdeki adamlar onunla ne yapacaklarını bilememişler, Hooper'a da ulaşamayınca Bianca'yı yatak odalarından birine koymuşlar. Sör Marcus Gley sonunda Hooper'a ulaştığında Bianca'yı öğrenmiş ve paniklemiş. Planları onu korkutup kulüp hakkında bir hikâye yazmaktan vazgeçirmekmiş. Hooper bu yüzden para aldığını söylüyor. İşi kulübü ve üyelerini korumakmış, yaptığı şey de buymuş. Onu tehdit edip birkaç saatliğine mahzene kapatmışlar ama bırakacaklarmış. Paige'e olanları senden öğrenmişler, o yüzden cinayetle alakaları varmış gibi yapıp Bianca'yı korkutmak istemişler."

"Şimdi düşündüm de Bianca buraya zorla getirildiğini söylemedi," dedim yavaşça. "Belki de o kısım doğrudur. Liv'e söyleyelim de hastaneye gidip Bianca'ya sorsun."

"Bana kalırsa Bianca durumu abartıyor." Kaşlarımı kaldırdığımı görünce sözlerine devam etti. "Sence hangisi kâğıt üstünde daha güzel durur? 'Suçlular tarafından kaçırılıp işkence gördüm' mü, yoksa 'zenginlere ait bir eve zorla girip güvenlik görevlilerini sinir ettim' mi? Ben hangisini okumak isteyeceğimi biliyorum. Satacak bir şeyler yazmak istiyor. Tabii ki abartacak."

"Gazetecileri sevmediğin için öyle diyorsun."

"*Hepsinden* nefret etmiyorum. Ama evet, muhtemelen çoğunu sevmiyorum."

Tekrar diz çöküp açılmamış kutulardan birini ona doğru ittim. "Kutuya bir baksana. Şimdiye kadar üyelik kayıtları ve arşivlenmiş evraklar dışında hiçbir şey bulamadım. Chiron Kulübü'nün hayranları eminim hepsini çok etkileyici bulacaktır ama benim hevesim kaçmaya başladı."

Derwent kutuyu açıp kafasını yana eğerek içindekileri karıştırmaya koyuldu. "Bunu aradın mı?" diye sordu.

"Hayır. Kazara ilginç bir şey verdiğimi söyleme sakın."

"Burada birtakım dosyalar var. Alfabetik sıraya göre dizilmişler," dedi dosyaları inceleyerek. "Peter Ashington'ın dosyası. Ah, şaşırdım."

"İçinde ne var?"

"Ona gönderdikleri fotoğraflar. Aynı görüntüler ama baskılar farklı. Diğer adamın yüzü hâlâ sansürlü. Kimliğini bunlarla tespit edemeyiz." İçinde yumuşak, siyah bir şey olan bir torbayı kutudan çıkarıp elinde evirip çevirdi. "Bu da ne böyle?"

"Ah, sakın açma – Antoinette'in taytı olabilir. Üstünü değiştirdiğinde onu dolapta bıraktığını söylemişti."

"Muhtemelen DNA için sakladılar," dedi torbayı bırakarak. "Olay mahkemeye giderse işimize yarar. Bu da – Roderick Asquith. Senin kurban değil miydi?"

"Ona da mı şantaj yapıyorlarmış?" Yanına gidip Derwent'ın dosyadan çıkardığı fotoğraflara baktım ve görür görmez yaptığıma pişman oldum. "Tanrım. Kız çok genç."

"Fazla genç." Roddy'nin yamuk papyonuyla bir koltukta arkasına yaslanmış vaziyette oturup, ona kucak dansı yapan zayıf, soluk tenli kızı izlerken çekilmiş fotoğraflarına göz atarken Derwent'ın çenesi kasıldı. Kadın tamamen çıplak ve körpeydi, kalçaları dar, göğsü düzdü. Birkaç fotoğrafta Roddy'ye dokunuyordu. Son fotoğraftaysa Roddy'nin eli kızın bacaklarının arasındaydı. "Ah... ne kadar şaşırtıcı. Kızın doğum belgesinin kopyasıyla o sırada on dört yaşında olduğunu belirten bir de beyanname var dosyada."

"Roddy'nin muhtemelen hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Fark etmez, değil mi? Bana kalırsa biliyordu," dedi Derwent bana bakarak. "Kızı görür görmez reşit olmadığını anladın. Roddy ne aptal ne de kördü. Görmek istediğini gördü ve yapmak istediğini yaptı."

"Onu sevmiştim," dedim hüzünle.

"Muhtemelen kızı eline verip istediğini yapmasını söylemeselerdi böyle bir şeye kalkışmazdı. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Derwent kafasını iki yana sallayarak. "İyi insanlar bile kimsenin öğrenmeyeceğini düşündüklerinde korkunç şeyler yapabiliyor."

Dosya çoğunlukla fotoğraflarla doluydu – her türlü sapkın ve yasa dışı eylemi belgeleyen yirmi ya da otuz kadar fotoğraf serisi vardı. Ellerinde aşağılanmanın, küçük düşmenin yüzlerce farklı yolunu tutuyorlardı. Ben de bu tür fotoğraflarda olsam herhâlde gün yüzü görmemeleri için her şeyi yapardım.

"Buradaki sorun ne? Seks yapıyorlar işte. İkisi de istekli görünüyor," dedi Derwent bana son seriden birkaç fotoğraf göstererek: iki adam müstehcen bir pozda yakalanmıştı. "Herhâlde homofobiksen –ya da baban öyleyse– istediklerini yaparsın."

Fotoğraflara baktım. "Muhtemelen. Ya da birisi evlidir. Bir kocanın bunu karısına açıklaması zor olur."

Derwent fotoğrafları dosyaya geri koydu. "Güçlü şantaj malzemeleri. Hepsinin aynı yaşlarda olduğu dikkatini çekti mi? Bu dosya yirmili yaşlardaki üyelerin. Daha yaşlı üyeler için başka bir dosya olmalı."

"Şu kutuyu arka taraftaki raflardan aldım. Bir göz at."

Derwent kasanın içinde kaybolduğunda sıkıcı evrak yığınıma dönüp her birini incelemeye devam ettim. Hiç değilse bu fatura yığınında karşıma cinsel içerikli bir şey çıkmayacaktı. Yeterince seks görmüştüm. Bir sonraki sayfaya geçtiğimde donup kaldım.

"Derwent?"

"Evet?"

"PEHKH ismini hatırladın mı?"

"Hayvan logolu olan mı?"

"Aynen. Artık kim olduklarını ve ne yaptıklarını biliyorum."

"Neymiş?"

"Parnassus Evcil Hayvan Kremasyon Hizmetleri. Berkshire'dalar. Chiron Kulübü de en iyi müşterilerinden biri."

Derwent kasadan çıktı. "Bakayım."

Faturayı ona uzattığımda okuyup ıslık çaldı. "Hayvan ölüsü yakmak için on bin sterlin mi? Biraz pahalı değil mi?"

"Tarihe bak."

"İki yıl önce 24 Temmuz günü. Ashington'ın Standen Fitzallen'a gidişinin ertesi günü. Kulüp defterindeki nakit ödeme kaydıyla uyuşuyor."

"Evet. Iliana Ivanova'nın kaybolmasından iki gün sonrası olduğunu da unutma." Sonraki faturayı ona uzattım. "Bu da aynı gün verilen ikinci on bin sterlin. Bir şeyi ya da birini daha yok ediyorlardı."

"Millet, meşgul müsünüz?" Kev basamakları hızla inip görüş alanımıza girdi. "Görmeniz gereken bir şey var."

Çalışma odasının kapısını çalıp kafamı içeri uzattım. "Efendim, böldüğüm için özür dilerim. Dedektif Derwent'la ilginç şeyler bulduk," dedim.

"İçeri gel." Hooper'ın masadaki yerinde artık Burt oturuyordu. Hooper ise mutfaktan getirdikleri bir sandalyeye geçmek zorunda kalmıştı. Sandalye odanın ortasında, kusursuz ahşap zeminin üstünde duruyordu. Rahatı yerinde gibiydi. Derwent'la içeri girdiğimizde boş gözlerle bize baktı.

"Parnassus Evcil Hayvan Kremasyon Hizmetleri," dedim faturayı masaya koyarak. "Bu konu hakkında ne biliyorsunuz, Bay Hooper?"

Adam donakalmış gibiydi, yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı. "Onu nereden buldunuz?"

"Kasadan. Kulübün mali kayıtlarındaki ödemeleri de bulduk," dedim öne eğilip parmağımla girdileri göstererek. "Bakın, tarihler uyuşuyor. O hafta sonu evcil hayvan kremasyon hizmetini kullandığınızı biliyorum. Araştırdım, en fazla sekiz yüz pound alıyorlar, o da atlar için."

"Herhâlde bir sürü at yaktırdınız?" diye sordu Derwent. "Hem de tek bir hafta sonunda? O paraya Grand National yarışındaki tüm atlar yakılır."

"Ne için olduğunu bilmiyorum," dedi Hooper güçlükle.

"Peki onları ziyarete gidip bu on bin poundluk iki ödemenin ne için yapıldığını sorsak –ki soracağız– sizce bize ne söyleyecekler? Sizce bahsiniz geçer mi?" diye sordu Derwent nazikçe.

Hooper yutkundu, yüzü solmuştu.

"Sizin yerinizde olsam önce kendi hikâyemi anlatırdım. Özellikle de üst katta bulduklarımızı düşününce," dedim.

"Ne buldunuz?" diye sordu Una Burt. Durum onu çok eğlendiriyor gibiydi.

"Aslında Kev buldu. Evde dokuz tuvalet olduğunu biliyor muydunuz?"

"Dokuz mu? Vay be."

"Hepsini kullanmamışlar herhâlde. Bu tuvalet kilitliymiş."

"Neden?"

"Biri içeriyi mahvetmiş," dedi Derwent duygusuzca. "Zemin çok hasar görmüş. Kev kesik izleri olduğunu söyledi. Birileri katı, kesmesi zor bir şeyi ağır aletle kesmeye çalışmış. Aklıma nedense bir ceset geldi."

"O izlerin ne zaman olduğunu bilmiyorsunuz," diye homurdandı Hooper. "Nasıl olduğunu da."

"Sorularınızın cevabını siz biliyor musunuz? Bize de söylemek ister misiniz?" diye sordum. "İki yıl önce, Iliana kay-

bolduğunda olabilir. Belki de daha yenidir. Paige Hargreaves sorular sormaya başladığında mesela."

"Kev etrafa luminol sıktı. Luminol nedir biliyor musunuz, Bay Hooper?" diye sordu Derwent. "Kan tespitinde kullanılan bir kimyasal. Kana temas ettiğinde Noel ağacı gibi parlar. Üst kattaki tuvalet ve kesik izleri ışıl ışıl parladı. Şu anda öğrenmemiz gereken tek şey bunun kimin kanı olduğu."

"Yanılıyorsunuz," diye mırıldandı Hooper.

"Ne konuda yanılıyormuşuz?"

"Ceset yakmalar, tuvaletteki kesik izleri – hepsi aynı dönemde oldu. İki ceset vardı," dedi başını iki yana sallayarak. "O sırada yapılması gereken bu gibi gelmişti."

"Ne yapmıştınız?"

"Cesetlerden kendimiz kurtulduk. Kazara öldüler. Önce onu söyleyeyim. Kaza olduğunu anlamanız lazım," dedi elini sertçe indirip sözlerini vurgulayarak. "Kimseyi öldürmek istemedik."

"Kim öldü?"

"O kız – Iliana. Ama o ikinciydi."

"İlki kimdi?"

"Genç bir adam, adının Jonah Powell olduğunu söylemişti ama takma isimmiş. Ailesini bulamadım, kayıp ihbarında bulunan da olmadı. Kimse yokluğunu fark etmemiş gibiydi. Kim olduğunu bulmaya çalıştım."

Derwent kaşlarını çattı. "Neden kimliği hakkında yalan söylesin ki?"

"Yaptığı işten dolayı. Jigoloydu. Ayrıca uyuşturucu bağımlısıydı. Bunları bilsem onu asla işe almazdım. Temiz olduğunu söyledi. Bir sürü cinsel hastalık testi yaptırdık – AIDS falan. Artık aklımıza ne gelirse. Sağlıklıydı. Biz de onu parti için tuttuk."

"Ne tür bir parti?"

"Parti sonrası kutlama," diye yanıtladı Hooper yorgun bir sesle. "Sör Marcus'un başkanlığı için yapılan büyük kutlamadan sonra. Genç üyelerden bazılarını Swindon yakınlarında bir eve götürüp istediklerini yapmalarına izin verdik. Zaman zaman çeşitli yerlerde böyle eğlenceler düzenleyip yaptıklarını fotoğraflıyoruz. Kulübün yapısının bir parçası. Kulüp bu şekilde ayakta kalıyor ve üyelerinin bağlılığını sağlıyor. Kimseyi bir şey yapmaya zorlamadık, kimsenin canı yanmamalıydı."

"Ama iki kişi öldü," dedim. "Bu bir kaza olamaz."

"İki kazaydı, arka arkaya oldular."

"Saçmalık," diye çıkıştı Derwent ve Hooper'ın gözleri öfkeyle parladı.

"Gerçeği söylüyorum, fırsat verirseniz kanıtlayabilirim de."

32

"Carl Hooper, işlerin planladığı gibi gitmemesi ihtimaline karşı kendini garantiye almayı seven biri." Toplantı odasına göz gezdirdiğimde herkesin büyük bir dikkatle beni dinlediğini fark ettim. Herkes buradaydı: Una Burt, Derwent, Liv, Pettifer, hâlâ soğuk algınlığıyla boğuşan Pete Belcott, soluk yüzlü Georgia ve teknik uzmanımız Colin Vale. "Chiron Kulübü'ndeki patronlarının sözünden çıkmasa da yaptıklarının ortaya çıkması durumunda suçun kendi üstüne kalmaması için hazırlık da yapıyordu. Anlaşılan suçu üstlenmesine yetecek kadar para almıyormuş."

"Bizden fazla para alıyordur," dedi Belcott.

"Ah, ona ne şüphe. Ama o para için çok çalışmış. Yasa dışı hadiselerin yaşanabileceği durumlar üretip işlenen suçları kayıt altına almaktan sorumluymuş. Birçoğunu cep telefonuyla ve yakasına taktığı gizli mikrofonla kaydetmiş, ayrıca başka kaynaklardan görüntüler topladığı da olmuş. Söylediğine göre, topladığı bilgilerle kimseye *şahsen* şantaj yapmamış ama birazdan göreceklerinizden sonra gizliden gizliye şantaj parası aldığını itiraf etmesi beni hiç şaşırtmaz.

"Spielberg kadar iyi bir yönetmenlik beklemeyin ama iki yıl önce Chiron Kulübü'nde ve partiden sonraki malum kutlamada yaşanan olayların üstünkörü çekilmiş bir kaydını izlemek üzeresiniz. İlk bölüm kulüpteki partiden."

Oynat tuşuna bastığımda Derwent ışıkları kapattı ve duvardaki büyük televizyon aydınlandı. Koridordaki geniş, bronz kaplama takvimi çekerek günlerden 22 Temmuz olduğunun gösterilmesiyle başlayan sarsak görüntüler, amatör bir kamerayla fakat büyük bir özenle filme alınmıştı. Derken ekrandaki görüntü değişti ve takvimin yerini bir araya toplanmış, ellerinin tersinden kokain çeken üç adam aldı. Kamera bir süreliğine yüzlerini gösterip sonra zemine döndü.

"Kim olduklarını biliyor muyuz?" diye sordu Burt.

"Hiçbirini tanımıyorum," dedim, "ama eminim ki Hooper kimi çektiğini biliyordur."

Sonraki birkaç dakika titrek, kötü çekilmiş kısa süreli kayıtlardan oluşuyordu; bir kavga, garsonu elleyen bir adam, yemekte ona eşlik eden kadının kafasını zorla bacak arasına doğru iten başka bir adam ve kendini kurtarmaya çalışan kadının çabalarına kahkahalarla gülen diğerleri. Hooper bir kapı eşiğinden Antoinette'in, Peter Ashington ve arkadaşıyla yaptığı konuşmayı da çekmişti. Peter dönüp yüzü hâlâ gizli olan adama manidar bir şekilde sırıttıktan sonra adamlar kadrajın dışına çıktı. Antoinette'i neyin beklediğini bildiğim için gözden kaybolduklarını görünce midem bulandı.

"Palto odasında tecavüze uğrayan kız bu," diye açıkladım diğerlerine. "Buradaysa Hooper ona sus payı vermek için para alıyor. Bu gördüğünüz, kulübün idari işler personelinden biri. Kadının paranın ne için olduğunu bilip bilmediğinden emin değiliz ama gördüğünüz üzere para istendiğinde şaşırmıyor."

Açı yamuktu ve süreci hızlandırmak için parmaklarını yalayan kadın parayı sayarken çaprazdan çekilmişti. Kadın bu

sürekli yaşanan bir şeymiş gibi sıkılmış görünüyordu. Hooper zarfa konan para tomarını çekti. Sonra kayıt Antoinette'in göründüğü sahneye atladı; maskarası akmıştı, gri takım elbiseli bir adam onu arabaya bindirirken hıçkırarak ağlıyordu.

"Görüntülerin hepsi Antoinette'in anlattıklarıyla uyuşuyor," dedim. "Peter Ashington'ı tecavüzden suçlayacaksak işimize yarayacak."

"Neden suçlamayalım ki?" diye sordu Colin Vale.

"Dava açmak için Antoinette'in iş birliğine ihtiyacımız var, savcı zanlının hüküm giyeceğinden emin olmazsa davayı onaylamayabilir. Ashington kızın olacakları bildiğini, heyecan olsun diye karşı koyarmış gibi yaptığını söylüyor. Antoinette'in daha sonra parayı kabul etmiş olması da Ashington'ın lehine. Ayrıca güvenilir bir tip. Antoinette'in gerçeği söylediğini bildiğim hâlde Ashington'ın anlattığı hikâyeye inandığını düşünüyorum. Sizce kime inanacaklar?" diyerek kaşlarımı çattım. "Onun yerinde olsam ifade vermek ister miydim, bilmiyorum. Hoş olmayacağı kesin."

"Hoş olması gerekmiyor. Aynı şeyin başka birinin daha başına gelmesine engel olabiliriz," diye çıkıştı Derwent. "Sence de Ashington'ı hapse attırmaya çalışmak diğer kadınlara karşı boynunun borcu değil mi?"

Televizyondan gelen loş ışıkla aydınlanan yüzüne baktım. Ses tonu beni şaşırtmıştı. "Ne yapacağını en iyi kendisi bilir," dedim.

"Sonra ne oluyor?" diye sordu Una Burt.

"Sonra Sör Marcus'un kabul konuşmasını görüyoruz. Hooper bu kısmı kamerasını gizlemeye çalışmadan doğru düzgün çekmiş. Muhtemelen kaydetmesine bir şey dememişler."

Üyelere gülerek selam veren ve uzun bir kılıçla devasa pastayı kesmeye hazırlanan Sör Marcus ekranda belirdi. İki adam kızlardan birini tutup öne eğdi ve Sör Marcus da kızın

kafasını keser gibi yaptı. Sonra da eteğini kaldırıp kılıcın düz tarafıyla kızın poposuna vurdu. Kalabalıktan neşeli kahkahalar yükseldi. Onu nihayet bıraktıklarında kadın üzüntüyle oradan uzaklaştı.

"Orospu çocukları," dedi Georgia öfkeyle. "Hepsini tutuklamak istiyorum."

"Bunlar iyi kısımları," dedim. "Sonrası daha beter."

Georgia ürperdi ve toplantı odası boğucu derecede sıcak olduğu hâlde üşüyormuş gibi kollarını gövdesine sardı.

"Evet, sonraki bölüm bir arabanın içinde çekilmiş, partiden sonra âlem yapmak için kırsal bölgedeki bir eve gidiyorlar. Hooper'ın söylediğine göre evin durumu bu videonun çekildiği günden beri çok değişmiş. Evin yaşlı bir kulüp üyesine ait olduğunu söyledi ama adam ölmüş. Ailesi evi satmayı planlıyormuş fakat içini boşaltmak dışında hiçbir şey yapmamışlar, yani teknik olarak terk edilmiş durumdaymış. Ev partiden sonra satılmış ve tamamen tadilattan geçirilerek lüks bir spa oteline dönüştürülmüş, yani burada gördüğünüz her şey yok olmuş. Bu yüzden kanıt toplamayı aklınızdan çıkarın."

Oynat tuşuna bastığımda takım elbiseli iki genç adamın, arabanın sıkış tepiş arka koltuğunda sarhoş, ağızları açık kızları ellemesini izledik. Sağ taraftaki çift seks yapmaya başladı ve içkilerini içip birbirlerini elleyen çift onların farkında bile değildi. Hooper görüntüleri şoför koltuğundan çekmişti. Telefonu bıraktığında bir anlığına yolcu koltuğundaki kişi göründü. Uyuyordu ve kafası kameraya dönük değildi. Açık kumral saçları, düzgün kulakları, köşeli bir çenesi vardı: adamın Luke'a benzediğini düşündüm. Derwent'ın huzursuzca kıpırdanmasına bakılırsa o da aynı şeyi düşünmüştü. Neyse ki odadaki kimse bunu fark etmişe benzemiyordu. Luke'un Peru'da olduğunu hatırlattım kendime.

Peru'da olduğunu *söylemişti* ve birkaç Facebook gönderisine bakarak söylediğinin doğru olduğunu kabul etmiştim. Yanıldığımı öğrenmek istemiyordum. Fakat Luke, Chiron Kulübü'nün üyelerinden biri değildi; onu özel partilerine almazlardı. Her şey bir tesadüften ibaretti.

"Burası evin içi, değil mi?" diye sordu Burt ve kendimi sorusuna odaklanmaya zorladım.

"Evet. Hooper buraları açıkladı. Bunlar gece için eğlencelik niyetine tutulan insanlar. Burası da kulis."

Modele benzeyen iki kız, kafalarını kaldırıp kameraya el salladı. Biri elindeki otu diğerine uzatıyordu. Akılları başlarında değilmiş gibiydi. Uzun boylu olanın elbisesinin tek omzu düşmüş, küçük göğüslerinden biri açığa çıkmıştı fakat bunun farkında bile değildi. Esen rüzgâr arkasındaki pencerelerdeki perdeleri savururken yakışıklı, bronz tenli bir adam *capoeira* dansı yapıyordu. Üstünde sadece yırtık bir kot pantolon olan genç bir adam kameraya gülümsedikten sonra yere yatıp şınav çekmeye başladı. Her şınavdan sonra havada ellerini birbirine vuruyor, her hareketiyle dövmeli kolu kasılıyordu. Birden videoyu durdurdum.

"Bu, isminin Jonah Powell olduğunu söyleyen adam."

Kamera ondan uzaklaştığında göz kalemini maharetli elleriyle tazeleyen siyah elbiseli bir kadın göründü. Videoyu tekrar durdurdum.

"Bu da Iliana Ivanova, kaybolan kız."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Arabalarla gelen birkaç kişi daha var. Hooper bunun özel bir etkinlik olduğunu söyledi. Sadece on üye varmış, yarısı partiden erken ayrılıp başka bir yere gitmiş. Kulübün hedefinde henüz avuçlarına alamadıkları birkaç kişi varmış. Tuttukları ekibe üyelere kötü şeyler yaptırabilirlerse iki kat

para alacakları söylenmiş. Bu onlar için çok büyük bir meblağ. Hooper'ın verdiği uyuşturucular rekabeti daha da kızıştırmış."

"Ne tür uyuşturucular?" diye sordu Belcott.

"Öncelikle ekstazi, sonra GHB ve mefedrin. Alkollün de etkisiyle karar verme mekanizmalarını zayıflatmayı amaçlamış."

"İşe yaramış mı?"

"Fazlasıyla," dedi Derwent. "Bu dans eden Iliana."

Kadın terasta kahkahalar atarak kendi etrafında dönüyor, elbisesinin eteği etrafında uçuşuyordu. Ceketini çıkarmış olan bir adam yaklaşıp onu kucakladı ve Iliana'yı karanlığa doğru götürdü.

"Bu kim?" diye sordu Burt sertçe.

"Bilmiyorum ama önemi yok. Bahçede olanları bilmiyoruz ama sonrasında hâlâ hayattaydı. Biraz sonra onu tekrar göreceksiniz," dedim. "Havuzdaki kişi Jonah."

Koyu kıvırcık saçlı, sakallı, çıplak bir adam kadraja girdi fakat kameradan uzaklaşıyordu. Görüntüyü ne kadar yavaşlatsak da, çözünürlüğü ne kadar arttırmaya çalışsak da bir türlü kimliğini belirleyememiştik. Adam suya atladığında Jonah sevinçle haykırıp onu kollarına aldı ve sertçe öpüşmeye başladılar. Jonah elini diğerinin saçlarına geçirdi. Suyun altına daldılar, bedenleri birbirine dolandı, âdeta oyun oynayan su samurları gibiydiler.

"Daha ne kadar görüntü var?" diye sordu Colin.

"Neredeyse bitti."

"Kusura bakmayın, gördüklerim pek hoşuma gitmedi de," dedi hayıflanırcasına ve oda kahkahalara boğuldu. Herkesin susmasını bekledim.

"Sanırım Hooper onları bir süre yalnız bıraktı. Belki de yokluğunun işlerin iyice çığırından çıkmasına yardımı olacağını düşünmüştür. Sonraki görüntüler evin içinden," dedim videoyu tekrar başlatarak: ekranda kapının önünden çekilmiş,

dağınık yatak dışında boş olan bir oda belirdi. Jonah doğrulmuş, yüzükoyun uyuyan adamın üzerinden atlıyordu. Bir an durup adamın kalçasına tek bir öpücük kondurdu, sonra tekrardan kameraya sırıttı. Çıplaktı ve hâlinden zerre kadar utanmıyordu. İlgiden hoşlanan bir şovmen gibiydi.

"Eğlendin mi?" diye sordu Hooper, uyuyan adamı uyandırmak istemiyormuş gibi alçak sesle konuşarak.

"Hem de nasıl. Gerçi acısı yarın çıkacak. Göründüğünden daha sertti. Bana çok acımasız davrandı, Carl." Jonah alt dudağını büktü, hemen ardından da kot pantolonunu yerden alıp cebinden bir şey çıkardı. Kolundaki dövme her hareketiyle kasılmaya devam ediyor, kol kasları çalıştıkça ejderhanın göğsü âdeta oksijenle doluyordu.

"O da ne?" diye sordu Hooper.

"Sakinleşmeme yardımcı olacak bir şey," dedi Jonah her zamanki geniş gülümsemesiyle avucundaki hapı yutarak. Arkasını döndü ve hapı yutamamış gibi elini boğazına götürdü.

"İyi misin? Jonah?"

Kasılan sırtı kameraya dönük vaziyette bir an öylece kalakaldı. Sonra aniden yere yığıldı; yüzünü tırnaklıyor, ağzından köpükler çıkıyordu.

"Kriz geçiriyor," dedi Hooper'ın arkasından yükselen bir erkek sesi. "Ona yardım et."

"Bu kriz değil. Aşırı doz."

Jonah yerde spazm geçirir gibi kasılmaya başladı. Bomboş bakan gözleri tavana sabitlenmişti. Köpükler artık ağzından taşıp yanaklarından akıyordu.

"Bir şeyler yap."

"Yapamam. *Boku yedi*," dedi Hooper. Sesi gerçekten üzgün ve öfkeli çıkıyordu. Videoyu durdurdum.

"Evet, bu görüntüyü ona da sordum. En kaliteli uyuşturuculardan getirdiğini ve herkesin neler aldığını bildiğini

söyledi. Jonah, Hooper'a söylemeden kendi uyuşturucusunu yanında getirmiş. Ne aldığını bilmiyor ama içinde fare zehri ya da başka bir zehirli madde olduğunu, Jonah'ın da o madde yüzünden böyle reaksiyon gösterdiğini söylüyor. Cesedin üstünde test yapamadığımız için söylediklerinin doğru olup olmadığını bilemiyoruz. Aldığı tüm uyuşturucular son aldığı şeyle tepkimeye girmiş de olabilir."

"Bundan sonrası korku filmlerini aratmıyor," dedi Derwent sırtını ekrana dönerek. Onu suçlamıyordum. İki kez izlemiştik ve ikisinde de berbattı.

Jonah spazm geçirmeye devam ediyordu. Ağzından köpüklü, mor renkli bir şeyler çıkıyordu. Bacaklarının arasından koyu renkli, kırmızımsı kahverengi bir sıvı sızıyordu.

"O ne peki?" diye sordu Belcott.

"Bağırsaklarındakiler."

"Ölüyor," dedi Georgia.

"Hooper kayda devam ediyor," dedim dikkatlerini çekmek için. "Aslında bu bir bakıma iyi bir şey sayılır çünkü sonra bunu görüyoruz."

Odada bir kadının çığlığı yankılandı ve kamera öteki tarafa döndü. Hooper'ın arkasında ufak tefek, gri saçlı, üstünde bir pantolon ve düğmeleri açık beyaz bir gömlek olan bir adam duruyordu: Sör Marcus Gley. Beni etkilemeye çalışan tatlı dilli centilmenden eser yoktu. Üstünde sadece siyah süet topukluları ve dantelli iç çamaşırları olan Iliana da yanındaydı. Makyajı yanaklarına akmıştı. Bir çığlık daha koyverdi.

"Ona yardım etsenize! Öylece bakamazsın. Canavarlar, canavarlar, onu öldürdünüz. Onu *öldürdünüz*."

Sör Marcus, "Kes sesini, aptal orospu. *Kes sesini* dedim," diye hırladı.

Iliana onu duymazdan geldi. "Onu öldürdünüz. Siz katilsiniz. *Katilsiniz*."

"O zaman seni ben sustururum." Sör Marcus kadının boğazını tutup sıkmaya başladı. Iliana'nın yüzü kızardı, gözleri pörtledi. Tırnaklarını Sör Marcus'un ellerine geçirdi ama adamın elleri boğazını daha da sıkı kavradı.

Hooper, Jonah'ı kontrol etmek için arkasına döndü. Alçak sesli birkaç küfür savurup adamın yanına diz çöktü. Genç adamın gözlerinin sadece beyaz kısımları görünüyor, göğsü hareket etmiyordu. Hooper parmaklarını adamın boğazına bastırıp nabzını bulmaya çalıştı, sonra da pes etti.

"Ölmüş." Arkasını döndüğü sırada Sör Marcus ellerini Iliana'nın boğazından çekti. Iliana yere yığıldı, artık Sör Marcus'un ayaklarının dibinde uzuvları birbirine girmiş bir hâlde yatıyordu. İpler kopmuş, kukla yere yığılmıştı. Yalnızca ölü bir beden bu kadar terk edilmiş görünebilirdi.

Sessizlik yüzünden mikrofon birkaç saniye tısladı. Sör Marcus eliyle ağzını tekrar tekrar ovuşturuyor, durmadan yere bakıyordu. Hooper tekrar konuştu.

"Onu öldürdünüz."

"Hayır, öldürmedim," dedi Sör Marcus kafasını kaldırarak. "Kazaydı. Sen de gördün."

"Ben... evet," dedi Hooper ama sesi şüphe doluydu.

"Yapma, Hooper. Umurundaymış gibi davranma. Hayattayken beş para etmezdi, ölüyken hiç değeri kalmadı. Kurtul şundan."

"Ne?"

"Hepsinden," dedi Sör Marcus Gley eliyle odayı göstererek. "Çocuktan. Kızdan. İkisini de ortadan kaldır. Paranı elbette alacaksın."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Benim arabamı kullan," dedi titreyen elleriyle gömleğini ilikleyerek. "Güya eğlenecektik."

"Özür dilerim, efendim."

"Şu hâle bak." Uzaklaşırken yanlışlıkla tekmelediği Iliana'nın ayakkabılarından biri koridora fırladı. Kıza da tekme atmak istediğinden emindim.

Ekran karardığında Derwent ışıkları açtı. Diğerlerine döndüm.

"Hooper'ın kaydı burada bitiyor. Söylediklerine göre Jonah'a havuzda boğulmuş süsü vermişler çünkü onunla yatan adamın sessiz kalacağından emin olmak istiyorlarmış. Hooper cesedi görünce ağzını açmaya cesaret edemeyeceğini düşünmüş ve görünüşe göre haklı da çıkmış. İki cesedi de yaktırmaya karar vermişler. Adam gittikten sonra Jonah'ı havuzdan çıkarmışlar, iki cesedi de Londra'daki eve taşıyıp parçalamışlar ve Berkshire'daki malum ceset yakma merkezine götürmüşler."

"Neden Paige Hargreaves için de aynısını yapmamışlar?" diye sordu Derwent.

Omuzlarımı silktim. "Belki de orayı kullanamamalarının bir nedeni vardır. Kulüp nehrin hemen kıyısında, yani cesedi oraya atmak için çok düşünmeye gerek yok."

"Yani Sör Marcus Gley'i tutuklamamız gerek," dedi Una Burt. "Harika."

"Henüz değil," dedi Derwent. "Adam ünlü biri ve görüntülerin elimizde olduğunu bilmiyor. Biz onu tutuklamaya hazırlanana kadar kaçabilir ama uçağa binmeye kalkışma ihtimaline karşı sınır polisini uyarabiliriz. Bana kalırsa, onu tutuklamadan önce partideki diğer insanları bulmamız lazım, Jonah'la havuza giren adamı ve oraya gelmek için para alan ekibi bulabilirsek harika olur. Hooper havuzdaki kişinin kimliğini söyleyemedi ya da söylemek istemedi ama diğer üyelere sorarsak muhtemelen buluruz. Sonra da evcil hayvan kremasyon merkeziyle konuşup ifadelerini aldıktan sonra yasa dışı ceset yok etmeye yardım ve yataklıktan orada da tutuklama yaparız. Yani onlara baskı uygulayıp konuşmalarını sağlamak

için aklımıza gelen her şeyi yapmalıyız. Cesetler Bishops Caddesi'ndeki evde parçalanmış, evcil hayvan kremasyon merkezi yakılanların insan cesedi olduğunu bilmediğini iddia edebilir ama bu işlem için on bin pound almışlar. Personel bu paranın sus payı olduğunu biliyor olmalı."

"Chiron Kulübü'nün avukatlarıyla daha önce de muhatap olduk," dedim. "Hiç eğlenceli değiller. Sör Gley'i tutuklamadan önce elimizde sağlam kanıtlar olması gerekiyor. Ayrıca Bishops Caddesi'ndeki evden topladığımız kanıtları incelememiz, Bianca'yla konuşup biz onu bulana kadar neler olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Ayrıca kulüpteki ve evdeki belgeleri de incelememiz gerekiyor," dedi Liv. "En az bir hafta sürer."

"Evet," dedi Burt. "Bianca bulunduğuna göre soruşturmanın acil bir müdahaleye ihtiyacı yok. Bazılarınız insanlık dışı mesailere kaldı, yarı ölü görünüyorsunuz. Belki fark etmemişsinizdir ama bugün cumartesi, hem de resmî tatil. Biraz dinlenin, salı günü olabildiğince enerjik bir şekilde geri gelin. Hedefimiz Sör Marcus Gley'i gelecek haftanın sonuna kadar tutuklamak olsun. Böylece biraz daha hazırlıklı olabiliriz."

"Sağ ol, patron," dedi Derwent şaşkınlık ve memnuniyet yüklü bir bakışla.

"Bunu hak ettiniz."

Biraz dinlenmenin yarattığı rahatlama hissi beni şaşkınlığa uğrattı. Düzgün bir uyku uyumamın ya da elle tutulur bir yemek yememin üzerinden uzun zaman geçmişti. İki gün boyunca dinlenebilecektim. Bundan iyi tatil olmazdı.

"Ama döndüğünüzde sizi en iyi hâlinizde görmek istiyorum. O adamın hapiste çürümesini istiyorum," dedi Una Burt parmağını ekrana sallayarak. "O kıza ve diğerlerine yaptıkları için mahvolmasını istiyorum. Cezasını çekmesi gerekiyor ve bu işi düzgün yapmalıyız."

33

Geriye dönüp baktığımda, yaptığım hatanın iki gün tatil yapacağımı Seth'e söylemek olduğunu görebiliyordum.

"Sana gelebilir miyim yani?" diye sordu hiç vakit kaybetmeden.

"Yarın yapsak olmaz mı?" diye sordum. "Gerçekten uyumam lazım. Berbat hâldeyim."

"Ben yanındayken de uyuyabilirsin."

"Genelde uyuyamıyorum," dedim ona sataşarak. "Yatakta çok yer kaplıyorsun ve sürekli dönüp duruyorsun." Ayrıca onu tanıyorsam uyumak istemeyecekti, benimse tek isteğim buydu. Anlamayacağından, bunu kişisel algılayacağından korkuyordum. Gerçeği söylemek gerekirse, kadınların Chiron Kulübü'ndeki kutlamada maruz kaldıkları berbat davranışları görmek midemi bulandırmıştı. Gözlerimi kapattığımda bile onları görüyordum. Kendime gelene kadar bana dokunmasını istemiyordum. "Yarın gelirsin. Hava da güneşli olacakmış. Pikniğe falan çıkarız."

"Ya da evde takılırız."

"Ya da evde takılırız," diye tekrarladım, yatakta zaman geçirmeyi kastettiğini anlayarak. Bir şekilde gönülsüzlüğümü sesime yansıtmamayı başarmıştım. Bu Seth'in suçu değildi; o günü nasıl geçirdiğimi, neler gördüğümü bilmiyordu. Mesleğim, kişisel hayatımı ve işimi ayrı tutmaya çalışsam bile kişisel hayatıma sızıyordu. Partnerim uğraşmasın diye kendim uğraşmak zorunda kalıyordum.

Saat dokuzda telefonum öttüğünde yatağa çoktan girmiş, uykuya dalmak üzereydim. Mesajlarımı görmezden gelmek için ölü ya da ölmenin eşiğinde olmam gerekiyordu, dolayısıyla telefonuma uzandım. Yazan Liv'di.

Josh kulübün önünde söyledikleri için senden özür diledi mi?

Gözlerimi devirip cevabı zaten bildiğini söyledim: Derwent kimseden özür dilemezdi, hele ki lafı gediğine oturtması için ona kendi ellerimle orta açmışken. Hepsi bundan ibaretti.

Bence giysilerini çıkarmayı hep istiyor.

Mesajına gülüp başımı iki yana sallayarak cevap yazdım.

Sorun çıkarmayı bırak. Hormonların kontrolden çıkmış.

Sonra telefonumu sessize alıp bu konuya daha fazla kafa yormadan kendimi mutlulukla uykunun kollarına bıraktım.

Hava tahminleri yanılmamıştı: harika bir sabahtı. Şarkı söyleyerek evi topluyor, çarşafları değiştirip çamaşırlarımı yıkarken kendimi normal bir insan gibi hissediyordum. Dolabımın arka tarafında pamuklu, kloş etekli, yazlık bir elbise bulmuş ve şık takım elbiselerle geçen bir haftanın ardından biraz rahatlamaya ihtiyacım olduğunu düşündüğümden ayaklarıma sandalet bile giymiştim. Evimin yakınındaki market kalabalık olsa da insanları dirsekleyerek bir Fransız ekmeği, zeytin, üç çeşit peynir ve ızgara biber almayı başardım. Süpermarkete geçtiğimdeyse taze çeri domates, üzüm ve reçel gibi tatlı kokan olgun çileklerden aldım. Sonsuz olasılıklar ve güneş ışığıyla dolu gün henüz başlıyordu. Seth'i yemyeşil bir yere gitmeye ikna edecektim ve piknik yaparak eğlenceli birkaç saat geçirecektik. Neden olmasın diye düşünüp sepetime bir şişe de beyaz şarap ekledim. Telefon nöbetinde değildim, iki tatil günüm daha vardı, vakanın parçaları oturmaya başlamıştı, dolayısıyla ne iş ne de başka bir şey konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Sokaklar, sanki insanlar yazın başlangıcı olarak kabul edilen bu resmî tatil için Londra'yı terk etmiş gibi sessizdi. Alt katta ve karşı dairede oturan komşularımın evde olmadığını fark ettim, arabaları sokakta değildi ve perdeleri kapalıydı. Gelecek ayları düşününce neşem yerine geldi: barbeküler, nehir kenarında yürüyüşler, Londra'nın tüm çimenliklerinde oynanan beyaz toplu kriketler, tenime değen güneş, parklardaki tembel işi tenis maçları, ardından alınan dondurmalar ve gürültülü birahanelerde içilen koca kadeh soğuk şaraplar, açık hava sineması, havanın ısınmasıyla kısalan geceler...

Seth saat tam on birde geldiğinde kapıyı açmak için aşağı kata koştum. Polo tişörtü ve koyu mavi şortuyla çok yakışıklı görünüyordu ve günümü onunla geçireceğimi düşününce zevkten hafifçe inledim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ve güldüm.

"Bu iltifat normalde hoşuma giderdi ama çok şaşırmış gibi konuşuyorsun."

"Yakışmış. Beğendim." Elbisemin eteğini savurup bana doğru yaklaştı ve bacaklarından birini benimkilerin arasına sokup dudaklarımızı birleştirdi. Sırtımı duvara yaslayıp vücudunu benimkine sürttü. Onu, evet, seni çok çekici buluyorum ama hayır, planlarımı bir kenara bırakıp hemen yatağa gitmek istemiyorum mesajı veren ortalama bir şehvetle öpüyordum. Seth düşüncelerimi okumuş gibi geri çekildi.

"Her şeyi hazırladım," dedim neşeyle. "Sadece sepeti doldurmak kaldı."

Hiçbir şey söylemeden beni yukarı kadar takip ettiğinde sessizliğini fazla irdeleyip irdelemediğimi merak ettim.

"İyi misin? Ters bir şey mi söyledim?"

"Hayır, tabii ki söylemedin," dedi telefonunu kaldırarak. "Telefonum kapandı. Pili düzgün şarj olmuyor. Seninkini ödünç alabilir miyim?"

"Tabii." Telefonumun kilidini açıp ona uzattım ve piknik malzemelerini buzdolabından çıkarmak için mutfağa geçtim. Yapraklarının arasından güneş ışıkları süzülen bir ağaç bulup altına serdiğimiz örtüye uzandığımızda neşesi yerine gelirdi. Kendi kendime şarkı mırıldanarak sepeti doldururken yaptığım plandan ve hazırlıktan çok memnundum.

"Maeve?" diye seslendi Seth salondan. "Buraya gelir misin lütfen?"

Ne istediğini anlamamıştım. Koridorda ona doğru ilerlediğim esnada endişeli değildim, kaçmaksa aklımın ucundan bile geçmiyordu. Hatta sokak kapısına uzanan merdivenlere bile bakmamıştım.

"Ne oldu?"

Seth odanın ortasında durmuş, telefonuma bakıyordu. "Bu ne böyle?" dedi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum; korkmamıştım, kafam karışmıştı.

Korkmam gerekirdi.

"Bence giysilerini çıkarmayı hep istiyor," dedi mesajı okuyup ekranı bana göstererek. Liv'in önceki gece gönderdiği mesaj karşımdaydı.

"Şakaydı," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Telefonumu mesajlarımı okumak için mi istedin?"

"Dün gece görüşmek istemeyince nedenini merak ettim." Uzanıp çenemi tuttu ve kafamı çevirip boynuma baktığında parmakları etime battı. Öfkeyle baktığı şeyin ne olduğunu biliyordum: morlu, yeşilli, sarılı bir lekeye dönüşse de ne olduğu hâlâ belli olan ısırık izine bakıyordu. "İzler bugüne geçer mi sandın, yoksa fark etmeyeceğimi mi umdun? Beni aptal sanıyorsun herhâlde."

"Hayır, tabii ki hayır," dedim elini itip bana ulaşamayacağı kadar geri çekilerek. "Birkaç gün önce kılık değiştirip bir partiye sızdığımda oldu. Şerefsizin teki beni ısırdı. Sarhoştu, arkadaşlarına gösteriş yapmaya çalışıyordu. Önemli bir şey değil, lütfen abartma."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü önemli bir şey değildi. Unutmuşum."

"Unuttun demek."

"Meşguldüm," dedim. "Endişelenecek daha önemli şeylerim vardı."

Seth konuyu değiştirdi. "Josh Derwent neden senden özür diledi?"

"Aptal bir şaka yaptı," dedim elimi uzatarak. "Telefonumu alabilir miyim?"

"Şaka neydi?"

Başımı iki yana salladım. Az önce şaşkınlıktan sersemlemiştim fakat şimdi öfkelendiğimi hissetmeye başlıyordum. "Önemi yok," dedim.

"Benim için var."

"Neden? Aptal bir şakaydı işte. Önemi olmadığını söyledim. Neden bana güvenmiyorsun?"

"Çünkü bana yalan söylediğini düşünüyorum."

"Söylemiyorum," dedim. Bizi bekleyen güzel güne duyduğum heyecanın buharlaşarak yerini çirkinliğe ve tartışmaya bıraktığını görebiliyordum. İstediğim şey bu değildi ve aniden buna –kusursuz olmaya çabalayıp sürekli başarısız olmaya– daha fazla katlanamayacağımı fark ettim. "Seth, ben böyle yapamam. Benden şüphe duymanı gerektirecek hiçbir şey yapmadığım hâlde bana güvenmiyorsun."

Kabaca güldü. "Demek hiçbir şey yapmadın?"

"Hayır, yapmadım." Kararlılığımdan ödün vermiyordum. "Bak, olan oldu. Benimle olmak için çok çabaladın, ben de çabaladım ama yapamıyorum. Senin yanında kendim olamıyorum."

"Çünkü benim için yeterince iyi olmadığının farkındasın."

İç geçirdim. "Öyle diyorsan öyle olsun. Suç benim olsun. Sen hiç hata yapmadın. Kusursuz bir sevgiliydin. Daha ne yapabilirdin, bilmiyorum. Ama ben mutlu değilim."

"Mutlu değilsin," diye tekrarladı. "*Sen* mutlu değilsin. Sence ben nasıl hissediyorum?"

Bıkkınlıkla ellerimi kaldırdım. "Eh, ben de senin hayatını zindan ediyorsam buna bir son verelim. Aramızdaki her şey bitti."

Merakla başını yana eğdi. "Hayatını zindan mı ediyorum?"

"Öyle demedim–"

"Şimdiden hayatını zindana benzetmen ne komik. Daha başlamadım bile."

Dilimin ucuna kadar gelen sözler uçup gitti; ona şüpheyle baktım.

"Beni memnun etmeye çalışman lazım," dedi öne eğilip yüzünü benimkine yaklaştırarak. "Ayaklarıma kapanıp seni bırakmayayım diye yalvarman lazım. Hangi hakla bana bittiğini söylersin?"

"Bence böylesi daha iyi."

"Siktir git," dedi. Odadaki hava öfkesiyle titriyordu. Daha önce de öfkelendiğini görmüş, buna rağmen onunla çıkmayı kabul etmiştim ama şu ana kadar ne kadar sinirlenebileceğini fark etmemiştim. "Aptal kadın, senin beni terk etmeye hakkın yok. Sana yardımcı olmaya çalıştım. Seninle ilgilenmeye çalıştım. Peki karşılığında ne aldım? Koca bir sıfır."

"Zararın neresinden dönsen kârdır," dedim sakin görünmeye çalışarak. "Bak, ayrılan sen olmak istiyorsan, Tanrı da biliyor ki sana ayrılmak için yeterince neden verdim. Ne istiyorsan söyle, sonra da çık git." Arkamı dönüp uzaklaşacakken telefonumu kafama fırlattı. Ama ıskaladı ve telefonun duvara çarpıp parçalanışını izledim. Ne var ki ona bakmak için arkama döndüğümde yumruğunu görmeyi beklemiyordum. Yüzüme çarptığını bile fark etmedim. Kafamın içi acıyla sarsılırken, gözlerim nükleer patlamaya şahit olmuş gibi kamaştı. Yumruğunu hissetmekten çok görmeme rağmen ağzıma kan tadı geldi; canımın yandığının, yere düştüğümün farkındaydım. Onu olmadığı biri olarak gördüğümü ve yanılmamın bedelini ödeyeceğimi biliyordum.

En azından yere düştüğümde durur diye düşündüm.

Onda da yanılmıştım.

34

Kurşundan bir battaniye gibi üzerime çökmüş karanlıktan kurtulup kendime geldiğimde nerede olduğum ya da bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yalnızdım, sert bir zeminde yüzüstü yatıyordum ama sağlam gözümün gördüklerine anlam veremiyordum. Kendi yatak odamda değildim, hatta burayı daha önce hiç görmemiştim. Odanın köşesine baktım, inatla görmeyi beklediğim şeye dönüşmüyordu. Belki de hâlâ rüya görüyorum diye düşündüm ve kalkmaya çalıştım. Acı bedenimi sarsıp her bir zerreme pençe gibi saplanmadan önce bile hata yaptığımı anlamıştım.

Belki de bir süre olduğum yerde kalmalıydım.

İkinci kez hareket etmeye çalıştığımda daha dikkatli davrandım. Yavaşça kafamı kaldırmayı denedim. Birkaç saniye sonra bunun mümkün olmadığını fark ettim; nedeni kaslarımın acıması değildi, bana engel olan bir şey vardı. Bir elimi başıma götürürken parmaklarımın ağırlaşıp şiştiğini ve bükülmeyi reddettiklerini görmezden geldim. Hafif hareketlerle birkaç dakika boyunca kafamı yokladıktan sonra saçlarımın yere yapıştığını ve doğrulmadan önce kendimi kurtarmam gerektiğini

fark ettim. Odayı dolduran loş ışığa karşı gözlerimi kapatıp tutamları çekerek saç tellerimi tek tek kurtardım. En sonunda salonun zemininde yattığıma ve yaralı olduğuma kanaat getirdim. Sadece bu kadarını idrak edebiliyordum. Gerçeklerin geri kalanı zihnimde, sımsıkı kapattığım bir kapının arkasında saklıydı ve henüz onlarla yüzleşmeye hazır değildim.

Sonunda başımı yerden kaldıracak kadar saçımı kurtarmayı başarmıştım. Düşünmeden sol dirseğime yüklenip kendimi kaldırmaya çalıştım ve o anda hissettiğim acı nefesimi kesti. Vücudumun üst tarafındaki yekpare bir şeyin kendi başına hareket ettiği hissi, duyduğum rahatsızlıktan daha korkunçtu. İhtiyatlı bir incelemenin ardından köprücük kemiğime dokununca canımın daha çok yandığını hissettim: kırılmış olmalıydı; hâliyle omzumu yerinde tutmuyor, kolumu kullanmama engel oluyordu. Kaburgalarım da ayrı bir acıyla çığlık atıyordu. Her yerim morluk içindeydi. Oturup kanımla ıslanmış halıya, sağ kalçama kadar uzanan morluklara, muhtemelen üstüne basıldığından şişmiş parmaklarıma aval aval baktım... henüz yüzümü görmemiş, kanın nereden aktığını bulamamıştım ama yüzümün çekildiğini, derimin gerildiğini hissedebiliyordum. Yaralarımdan biri şişerek tek gözümü tamamen kapatmıştı. Rahat nefes almak için burnumu çektim. Hiçbir işe yaramadı.

Eh, o hâlde ağzımdan nefes alacaktım. Bir süre sonra, ayağa kalkabilecek duruma geldiğimde yardım çağırma sürecine başlardım. Hastaneye gitmem gerekeceğini düşündüm. Bir doktora görünmeliydim.

Sağlam gözümü de kapatıp tamamen berbat hissetmek için bir süre kendime izin verdim.

Tüm bayağılığına rağmen yerden kalkmama vesile olan şey çişimin gelmiş olmasıydı, elimde kalan bir nebze onurdan da olmak istemediğimden tuvalete gitmeye karar verdim. Ayağa kalkmak için gereken akıl almaz gücü toplamaya çalışırken kafamı dağıtmak için bu basit ihtiyacın ne anlama

geldiğini düşündüm: birkaç saattir baygın olmalıydım. Saat takmıyordum ama salonun perdeleri kapalı olsa da dışarının aydınlık olduğunu görebiliyordum. Doğrulup salon dönmeyi bırakana kadar dayanabileceğim bir duvar bulduğumda içerinin loş olmasına sevindim. Tuvaletle aramdaki kısa mesafeyi topallayarak aşmak tuhaf ve acı vericiydi ama yol boyunca aklıma gelen tüm küfürleri sıralayıp duvardan destek alarak hedefime ulaşmayı başardım. Sonrasında arkamda yapış yapış kan lekeleri bıraktığımı fark edecektim ama o sırada bunun farkında değildim.

Aynada kendime bakmak için tuvaletimi yapana kadar bekledim, sonrasında da hiç bakmamış olmayı diledim. Saç çizgimdeki derin kesikten o kadar çok kan akmıştı ki saçlarım, yüzümün yarısı ve kulağım kıpkırmızı olmuştu. Tahmin ettiğim gibi gözüm morarmıştı fakat gözümün kapanmasında hemen altındaki şişip kocaman olmuş elmacık kemiğinin de payı vardı. Burnum şişmiş, burun deliklerim kurumuş kandan siyaha dönmüştü. Beceriksizce burnumu ovup silmeye çalıştım ve pıhtıların büyük bir kısmını temizledikten sonra pes ettim. Yazlık elbisem de başıma gelenlerden payını almıştı: ön tarafı kan kaplıydı ve askılarından biri kopmuştu. Önündeki düğmeleri açıp ayağımın dibine düşmesine izin verdim. Bu elbiseyi bir daha asla giyemeyeceğimi düşündüğümde içimi bir hüzün sardı. Onu giyip yazın neşesiyle ve duyduğum mutlulukla şarkılar mırıldanan o kadın değildim artık.

Küçük zaferler: O sabah çamaşır yıkadığımdan giyebileceğim temiz bir yoga taytı ve köprücük kemiğimin verdiği rahatsızlığı bir nebze olsun dindirmek için sol dirseğimden aldığım destekle üzerime geçirebileceğim bol bir tişört vardı. Kolumu tişörtün içine sokmak için bir posta daha küfretmem gerekse de giyindikten sonra çok daha iyi hissettim. Aklım hâlâ tam anlamıyla başımda olmasa da ambulans çağırabileceğimi, adresimi hatırlayabileceğimi ve kapıyı kırmak zorunda

kalmamaları için gelen sağlık görevlilerini aşağı inip sokak kapısında karşılayabileceğimi düşünüyordum.

Fakat iki sorunum vardı. Bir: cep telefonumu son gördüğümde beş altı parçaya ayrılmış vaziyetteydi. İki: parçaları aramak için salona döndüğümde çoktan yok olduklarını gördüm. Ev telefonum ve modemim de kaybolmuştu.

İş telefonum da öyle.

Telsizim ve görev sırasında taşıdığım kişisel savunma ekipmanlarım da yoktu.

Dairede o kadar çok gezinip, o kadar uzun süre arandım ki artık ne aradığımı bile unutmaya başlıyordum. Nereye koyduğumu unuttuğuma ikna ettim kendimi ama sonrasında gerçek zihnime sızmaya başladığında bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddettim. Daireyi üçüncü ya da dördüncü kez dolaştıktan sonra dış dünyayla iletişim kurma yollarımın hepsini yok ettiğini kabullenmek zorunda kaldım.

Dışarı çıkmam gerektiğini düşünüp önce anahtarlarımı, sonra yedek anahtarlarımı, en nihayetinde de panikleyerek arka kapının anahtarını aradım. Yanıldığımı düşünüp dik merdivenlerden aşağı, girişe doğru uzun, zorlu bir yolculuğa koyuldum ve sonunda kapıya ulaşıp mandalı çevirdiğimde tüm çabamın bir hiç uğruna olduğu gerçeğiyle yüzleştim.

Kapı dışarıdan kilitlenmişti.

Dışarı çıkamıyordum.

Dönmesini beklemekten başka çarem yoktu.

Loş, dar koridorda durup açamadığım kapının önünde hıçkırarak ağlamanın günümün en kötü ânı olduğunu söylemek istesem de bu doğru değildi. Nihayetinde kendimi üst kata sürüklemeyi başardığımda perdeleri açmak için salona girdim.

Sonuçta Londra'nın göbeğinde yaşıyordum, hücrenin tekine kapatılmamıştım. Becerikli ve kararlıydım. Evet, her şey çok uzun sürüyordu, hareketlerim fazlasıyla sarsaktı ve bitkinlikle dehşet arasında gidip geliyordum ama yine de eski yöntemle yardım isteyebilirdim.

Ne var ki perdeleri açmaya yeltendiğimde küçük çivilerle duvara sabitlendiklerini ve ne yaparsam yapayım pencereyi açmayı başaramadığımı fark ettim. Şu anki hâlimle kumaşı duvardan sökecek ya da yırtacak kadar güçlü ya da becerikli değildim. Kapalı olduklarından pencerenin camını bile kıramıyordum.

Öylece pes etmiş olmam ne kadar mahvolduğumun bir göstergesiydi. Çaresizlik içimi acının asla yapamayacağı bir şekilde parçalıyordu. Beni her anlamda alt etmişti. Eğitimime rağmen bana vurduğunda ona karşılık verememiştim çünkü gafil avlanmıştım. Yumruklara ve tekmelere teslim olmuş, tercihen ben ölmeden sona ereceklerini ummuştum. Artık burada olmadığı hâlde güç hâlâ onun elindeydi. Evden çıkamıyor, yardım çağıramıyordum. Bana yardım edebilecek kişilerle bağım kesilmişti. Şans eseri, komşularımın tatile çıkmış olmasından Una Burt'ün bana iki gün izin vermiş olmasına kadar tüm avantajları elde etmişti. Yokluğum en erken salı sabahı fark edilecekti. Oysa bugün günlerden pazardı. Jaluzinin dilimleri arasından parıldayan ışığın açısına ve sıcaklığına bakarak saatin akşama yaklaştığını tahmin ettim. Yani iki gece bir gün daha hayatta kalmam gerekiyordu.

Geri dönmek için bir gün iki gecelik fırsatı vardı.

Beni içeri kilitlediğinde aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama başladığı işi bitireceğini düşünmeden edemiyordum.

35

Kendimi Seth'in dönüşüne hazırlasam ve yapacaklarımı planmış olsam da alt kattaki kapıdan gelen anahtar sesini duyduğumda içim akıl almaz bir panikle doldu. Aklımı başıma toplayıp saklandığım yere iyice sinmeye çalıştım. Pek ideal bir yer sayılmazdı fakat elimden gelenin en iyisi buydu. Bir şekilde dışarı çıkmayı başardığımı düşünürse o da aynısını yapabilirdi ve *belki* bu defa kapıyı kilitlemeyi unuturdu. Güneşin gökyüzünde alçaldığı, dünyanın benden ve korkumdan habersiz dönmeye devam ettiği bir saat içinde yaptığım plan buydu. Dışarıdan duyulan siren seslerinin hiçbiri dairemin yakınlarından gelmiyordu; hepsi aceleyle başka insanların yardımına koşuyordu. Bir başımaydım ve hayatım pahasına bile olsa Seth'le mücadele edemeyeceğimi kabullenmiştim. Yalnızca tek kolumu kullanabiliyordum, dengemi zar zor sağlıyordum, şişlikten kapanmış gözüm yüzünden derinlik algıma güvenemiyordum ve tepki sürem acınasıydı.

Tek seçeneğim saklanmaktı.

Dairemde saklanacak çok fazla yer yoktu ve dürüst olmam gerekirse, yaratıcı çözümler üretecek hâlde değildim. Yatağım

çok alçak olduğundan altına sığmam mümkün değildi ama yatak odamda, iki tarafında girintiler olan bir baca çıkıntısı vardı. Girintilerden birinde dolabım, pencerenin yanındaki diğerindeyse işgal ettiği alandan çok daha dar bir şifonyer duruyordu. Şifonyerin bir köşesini öne çekip arkasına girmiş, perdeleri kabartarak açtığım boşluğu elimden geldiğince gizlemeye çalışmıştım.

Üst kata çıkan basamakları sakin, temkinli ve kendinden emin adımlarla tırmanmaya başladığında yanlış bir karar verdiğimden neredeyse emindim. Sahanlıkta duraksadığında ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapattım. Etrafı dinlediğini, en ufak sesi bile kaçırmamak için hareketsiz beklediğini hayal ettim. Sonunda ayaklarını basacağı yeri büyük bir dikkatle seçiyormuş gibi ağır ve ölçülü adımlarla ilerlemeye başladı. Parkeler gıcırdadığında salonun eşiğinde durduğunu, beni son gördüğünde yattığım yere baktığını anladım. Kanlı halı, darmadağın olmuş oda, telefonun çarpıp ardında oyuklar bıraktığı duvarlar ve arkamda bıraktığım kan izleri: bir zamanlar evim olan bu yer tipik bir olay mahalline dönüşmüştü.

Salona girmedi. Bunun yerine yatak odasının kapısında durdu ve bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca içeriye baktı. Onun nefes alıp verişini dinlerken kendiminkileri bastırmaya çalışıyordum. Titrememe hâkim olamıyordum; en derinlerimden gelen bu sarsıntılar bedenimi tepeden tırnağa ele geçirmiş gibiydi.

Başka bir gıcırtı duyduğumda gözlerimi yumdum: bana doğru mu geliyor, yoksa benden uzaklaşıyor mu çıkaramıyordum. Hemen ardından mutfakta açılan çekmecenin gürültüsünü duyduğumda içim bir nebze olsun rahatladı – hiç değilse artık yatak odasında değildi. Ne aradığını bilmiyordum. Bıçak setindekilerden çekmecedekilere kadar tüm bıçakların

kaybolduğunu fark etmiştim. Kesici olan her şeyi almıştı, makasları bile. Her şeyi düşünmüştü.

Zihnimde onu takip edip banyoya girdim. İçeride ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım, elbisemi vadesinin dolmasıyla solup buruşmuş bir çiçek gibi çıkardığım yerde bırakmıştım. Kendime geldiğimi düşünmesini diledim. Yaralarımı temizleyip üstümü değiştirerek bir şekilde dairemden çıktığımı sanmasını umdum. Belki de bir yerlerde gözünden kaçırdığı gizli bir yedek anahtar saklıydı. Burada onu bekleyen hiçbir şey yoktu. Çoktan gitmiştim.

Ne kadar da saftım.

Ayak seslerinden tekrar koridorda ilerlemeye başladığını anladım. Bu kez mutfakta ya da sahanlıkta duraksamadı. Yatak odasının eşiğine gelip içeri girdi, giderek yaklaşıyordu. Âdeta ona seslenmişim gibi bir an bile tereddüt etmeden odanın diğer ucuna geldi. Kafamı dizlerimin arasına gömüp alt dudağımı ısırarak dua etmeye başladım, ne için dua ettiğimi bile bilmiyordum. Belki de bir mucize olmasını diliyordum.

Alçak sesli bir küfür koyverip perdeyi çektiğinde başımı yavaşça yukarı kaldırdım. Olduğum yerden sadece odanın küçük bir kısmını ve perdeye asılan elini görebiliyordum. Akşam güneşi içeriyi kırmızıya boyadığında dilediğim mucize gerçek olmuştu.

"Josh."

Hakkını vermem gerekiyordu, Derwent sesimi duyunca irkilmedi bile. Onun yerinde olsam ödüm kopardı fakat o beni görebilmek için perdeyi çekiştirmeye devam ediyordu. Bana dedektiflere mahsus ifadesiyle sorgulayıcı bir bakış attığında o da rahatlamış gibiydi.

"Demek buradasın."

"Evet," dedim, sesim saatlerdir konuşmamaktan çatallanmıştı.

"Dışarı çıkabilir misin?"

"Emin değilim," dedim boğazımı temizleyip onun duygusuz ses tonuna ayak uydurmaya çalışarak. "Şifonyeri çekersen belki."

Derwent şifonyeri neredeyse hiç çabalamadan kolayca yana çekip –ya da bana öyle geldi– benimle aynı hizada olabilmek için yere çömeldi.

"Peki ya şimdi?"

Bacaklarımı biraz indirmeyi deneyip çok geçmeden pes ettim. Kaslarım hareketsiz durmaktan kasılmış ve her şey canımı iki kat daha fazla yakmaya başlamıştı. Acım yüzüme yansımış olacaktı ki Derwent dizime nazikçe dokunarak beni durdurdu.

"Kıpırdama." Doğrulup telefonunu çıkardı ve acil durum merkezini arayıp kısa ve öz bir konuşmayla en kısa sürede bir ambulans göndermelerini söyledi. Derwent telefonla konuşurken gözlerimi kapattım; içimi dolduran rahatlama, çektiğim bitkinlik ve acı etkisini şimdi şimdi gösteriyordu. Karşısındaki operatörle ambulansın gelmesinin ne kadar vakit alacağı ve durumun aciliyeti konusunda sakince tartışıyor gibiydi. Odadan çıktığını fark etmedim ve kendime geldiğimde elinde bir bardak su tuttuğunu gördüm.

"Su?"

"Lütfen." Suyumu dişlerim cama çarpa çarpa yudumlarken bardağı kendi başıma tutabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Ambulansın gelmesi doksan dakika kadar sürecek. Kontrol merkezine göre çok yoğunlarmış. Elimden geleni yaptım ama..."

"Sorun değil," dedim bardağı yere bırakarak. "Bekleyebilirim."

"Acı çekiyorsun. Nasıl sorun değil?"

"Kıpırdamadığım sürece bir şeyim yok."

"Evet, hiçbir şeyin yok," diye çıkıştı.

"Kızma bana." Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez ardında amaçladığımdan daha büyük anlamlar gizlediklerini fark ettim. *İçinde bulunduğum tehlikeyi fark etmediğim için kızma bana. Oğlunun varlığını bilmeyi hak ettiğin hâlde seni yüzüstü bıraktığım için kızma bana. Bu berbat duruma pozitif yaklaşmaya çalıştığım için kızma bana.*

Derwent'ın ifadesi yumuşadı. "Sana kızmıyorum," dedi.

"Gel, otur. Tepemde dikilmeyi kes."

Yere oturup yanıma, sağlam omzumun tarafına yerleşti. Güçlü, sakin ve dayanıklı vücudunu duvara yasladı. Bana dokunmamaya özen gösteriyordu. Ona yaslanıp gözlerimi kapattım.

"Uyan."

"Uyumuyorum."

"Bunu daha önce de yaptı mı?"

"Hayır." Kıpırdanıp daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım ama nafileydi. "Pek sayılmaz."

"Bir şey yapmış olmalı, yoksa o gülleri göndermezdi."

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor."

"İşim bu," dedi kısaca.

"Onun bununla alakası yoktu. Aramızda biraz kontrolden çıkmış bir tartışma geçmişti." Bakışlarımı vücuduma çevirdim. "Tahmin etmem gerekirdi."

"Ama edemedin. Bu yüzden başına bunlar geldi." Diğer bir deyişle, kendimi suçlamam gerektiğini söylüyordu. "Tam olarak ne oldu?"

Yeniden dedektif kimliğine bürünmüştü; sormak için yeterince beklemişti ve ona cevap verebilmek için kendimi toparladım.

"Sinirini bozdum. Aptalca bir şeydi. Onu aldattığımı sandı, aldatmadığımı söyleyince de bana inanmadı."

"Neden beni aramadın?"

"Telefonum da telsizim de yok. Hepsini yanında götürmüş."

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

"Onunla da kalmamış," dedim ve dairemden aldığı şeyleri saymaya koyuldum. Derwent beni can kulağıyla dinliyordu. Oturduğum yerden sadece profilini ve ağzının bir kenarını görebilsem de yüzünde ciddi bir ifade olduğunu anlayabiliyordum.

Her şeyi saydıktan sonra bir süre sessizce oturduk. Yine uykuya teslim oluyor, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Çok geçmeden duyduğum bir sesle aniden kendime gelip tekrar titremeye başladım. "O neydi?"

"Ne?"

"Alt kattan bir ses geldi."

"Ben bir şey duymadım." Elini dizime koyup öylece durduğunda içim bir nebze olsun rahatladı. "Her şey yolunda."

"Dönmesini istemiyorum," dedim başımı tekrar omzuna yaslayarak.

"Ben de."

Kendi korkularıma kapıldığımdan ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. "Ama ondan korkmuyorsun. Değil mi?"

Güldüğünü duymaktan çok hissettim. "Hayır. Korkmuyorum," dedi.

"O zaman neden dönmesini istemiyorsun?"

"Sana yaptıklarının bedelini ödemesi, bunun için de tutuklanması, haklarının okunması ve doğru düzgün sorguya çekilmesi gerekiyor. Hataya yer yok. Her şey kitabına uygun ilerlemeli."

"Ama şimdi gelirse öyle olmaz, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Çünkü onu döversin."

"Kim bilir." Yumruk yaptığı boştaki eline dalgın dalgın baktı. "Belki de onu öldürürüm."

"Çok öfkeli olmalısın," deyip esnedim. Gözlerimi kapatma arzusu dayanılır gibi değildi. "Daireni alt üst etmiş. Bütün perdeleri... salondaki halı..."

"Hiçbiri zerre kadar umurumda değil."

Paramedikler alt kattaki kapıyı çalana kadar yerde öylece yan yana oturmaya devam ettik.

36

En yakındaki hastanenin acil servisi üniformalı polis kaynıyordu fakat hiçbiri benim için gelmemişti. Acil servis operatörünün de söylediği gibi yoğun bir geceydi ve polisler, sarhoşların çıkarabileceği tatsızlıklar, patlak verebilecek kavgalar, aile içi şiddet vakaları ve kendilerine ya da başkalarına zarar verme eğilimi olan akıl hastalarıyla ilgilenmek için oradaydı. Fakat akıntının içinde sürüklenmeye değil, karmaşanın dışında olmaya, o kontrolden çıkıp her yeri ele geçirirken uzaktan seyirci kalmaya ve göbeğine düşmektense arkasında bıraktığı yıkımla uğraşmaya alışkındım.

Öte yandan, diye hatırlattım kendime, hastanede olmak daireme kilitlenmekten iyiydi. Güçlü ağrı kesicilere ve hemşirelerin şefkatli ilgisine erişimim olmasına minnettardım. Bana karşı fazlasıyla nazik olsalar da bastırdığı öfkesi ve gerginliği yüzünden yerinde duramayan Derwent üç kırık kaburgam, çatlamış köprücük kemiğim, kırık burnum ve elmacık kemiğimden –röntgenlerde görünmeyen çok sayıda yumuşak doku hasarından bahsetmiyordum bile– onun sorumlu olmadığını açıklayana dek hemşirelerin suçlayıcı bakışlarına maruz kal-

mıştı. İşin aslını öğrendiklerinde ona bir sandalye verip çay bile ikram etmişlerdi.

"Hayatımı o kurtardı," dedim oluk oluk kanayıp saçlarımın yere yapışmasına neden olan kafamdaki yarığı dikmeye hazırlanan hemşireye. "Gelip beni bulmasaydı ne olurdu bilemiyorum."

Hemşire Galwayli genç bir kadındı ve sekiz aydır Londra'da yaşıyordu. Büyük şehirde yaşamaktan büyük zevk aldığını söylese de bana hâlâ duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Onu arayıp haber mi verdin? Durumunu öyle mi öğrendi?"

"Hayır, telefonum yoktu." Başımı sabit tutarak Derwent'a bakmaya çalıştım ama mümkün değildi: yatağımın dibinde oturuyordu. Görebildiğim tek şey görüş alanımın kenarındaki siyah bir bulanıklıktan ibaretti. "Cidden, yardıma ihtiyacım olduğunu nereden anladın?"

"Liv aradı. Son mesajına cevap vermediğini, tüm numaralarını aradığını ama hiçbirini açmadığını söyledi. Senin için endişelendiğimi ve yedek anahtarım olduğunu biliyordu, ben de doğruca sana geldim."

"Benim için endişeleniyor muydun?" Yüzünü görebilmeyi diliyordum.

"Ah, ne hoş," dedi hemşire, elindeki maskeyi havada sallayarak. "Biraz canın yanacak ve uzun sürecek. Küçük bir anesteziye ihtiyacın var."

"Bir şeyim yok." Sekiz farklı ağrı kesici almıştım ve vücuduma bağlı görünmez balonlarla yatağın üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordum.

"Lokal anestezi iğnesi tenine batarken canını çok yakar, derinin dikilmesi de iğrenç bir histir. Özellikle de kafa yaralanmalarında." Maskeyi daha kararlı gözlerle bir kez daha uzattığında itiraz etmedim. Gazı içime çektiğimde kanıma

karışan kimyasal mutlulukla kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar iyi hissettim.

"Çok iyiymiş."

"Tadını çıkar!" Hemşire, Derwent'a dönüp gülümsediğinde benimle dalga geçtiklerini düşündüm. Umurumda değildi. Başım iyi bir şampanyanın ikinci kadehindeymişim gibi dönüyordu ve kafamdaki acıyı (hemşirenin yarığı dikmeye başlamasıyla daha da şiddetlenmişti) zerre kadar önemsemiyordum.

"Ee, arkadaş mısınız?"

"Birlikte çalışıyoruz," dedi Derwent. Boştaki elimi ona uzattığımda karşılık verdi. "Arkadaşız da."

Gözlerimi devirdim. Bir kez daha aramızdaki karmaşık ilişkiyi tanımlamaya çalışıyorduk. Derwent'ın söyledikleri gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. *Bir işin düzgün yapılmasını istiyorsan kendin yapacaksın.* Gaz maskesini çıkardım. "Aslında arkadaştan fazlasıyız."

"Öyle mi?" dedi hemşire.

"Evet. Onu seviyorum."

"Daha neler." Derwent onu görebilmem için sandalyesini biraz daha uzaklaştırdı. Sırıtıyordu. "Biraz ani oldu."

"Kes sesini," dedim, anestezinin etkisi geçmeye başlıyordu; hızla kendime geliyordum. "*Öyle* sevgi değil."

"İyi gidiyorsun. Konuşmaya devam et," dedi elini kaldırarak. "Ya da dur, şu gazdan biraz daha çekip öyle devam et."

"Kes şunu, çok fenasın," dedi hemşire. Katıla katıla gülmekten yatağımı sarsıyordu.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun," dedim umursamaz ve gururlu olduğunu düşündüğüm bir sesle. "Gazın bununla bir ilgisi yok. Ah!"

"Biraz daha çekmelisin," dedi hemşire maskeyi tekrar uzatarak. Bedenim bir kez daha havalansa da söyleyeceklerim

henüz bitmemişti ve birkaç kez derin nefes aldıktan sonra hemşireye döndüm.

"Ama duygunun ismi bu. Birini düşündüğünde hislerinin kabarıp göğsüne sığmayacakmış gibi hissettirmesine böyle denmiyor mu? Onu görmediğinde endişelenmene, sinirini bozmasına ve pek anlaşamamanıza rağmen onu gördüğünde her şeyin gözüne daha güzel gözükmesine? Bunun adı sevgi değil mi?" Derwent'a döndüm. "Öyle değil mi?"

"Evet, öyle." Elimi hafifçe sıktığında sanki bir kez olsun ne demek istediğimi anlatmayı başarmışım da beni anlamış gibi hissettim.

O sırada çok fazla ilacın etkisi altındaydım.

Derwent beni dairede bulduğu andan memurlar olanlarla ilgili ifademi almaya gelene kadar yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Aile içi ve cinsel şiddete maruz kalan tüm mağdurların doldurması gereken formu benim için doldururken sorulara olabildiğince dürüst cevaplar verdim. Sorulara objektif ve duygularımdan arınmış bir gözle baktığımda Seth'in davranışlarında, ilişkilerde şiddete dair bildiğim her şeye rağmen, göremediğim apaçık bir örüntü olduğu fark ettim. Kusursuz bir sevgili gibi davransa da amacı beni kontrol etmek, diğer insanlardan uzaklaştırmaktı ve ben de bunu yapmasına izin vermiştim. Sesim memurun sorduğu her soruyla daha da kısıldı, duyduğum utanç iliklerime kadar işlemişti. Polis memuru kırklı yaşların ortalarında, minyon, nazik bakışlı bir kadındı ve gözlerimi makyajından alamıyordum. Son soruya da cevap verdikten sonra yeniden sakinleşmek için ona manikürünü nerede yaptırdığını ve kalıcı ojelerinden memnun olup olma-

dığını sordum. İkimiz de bir sonraki aşamayı geciktirmeye çalıştığımın farkındaydık fakat konuyu burada olma nedenine getirirken nazik tavrından ödün vermemişti.

"Son olarak, bugün yaşananları anlatabilir misiniz?"

Olanları anlatmaktan ödüm kopsa da yapılması gereken buydu. Her şeyi anlattığımda belki kendimi daha güçlü hissederim, diye düşündüm. Ayakta, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette duran Derwent başını eğmiş, yere bakıyordu.

"Şey. Dün gece bana gelmek istedi," deyip etrafıma baktım. "Bir saniye, bugün günlerden ne?"

"Teknik olarak pazartesi."

"O zaman cumartesi akşamı gelmek istedi, ben de kabul etmedim. Çok yorgundum." Sesimin titrediğini duyduğumda su yüzüne çıkmaya çalışan duygularımı daha da bastırdım. "Pazar günü, yani dün sabah, geldiğinde işteyken moraran boynumu gördü. Sonra da... bunu bir iş arkadaşımın yaptığından şüphelendi."

Derwent'ın kaşları çatıldı. Demek beni *dinliyordu*.

Tabii ki dinliyordu, başka biri bu hikâyeyi anlatıyor olsa ben de dinlerdim. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp polis memuruna odaklandım. Muhtemelen uzun zaman önce başlamış olan vardiyasına rağmen tek bir saç teli bile yerinden fırlamamıştı. Bunu nasıl yaptığını öğrenmem gerekiyordu. Belki de güçlü tutuşlu bir saç spreyi kullanıyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Telefonumu aldı ve başka bir iş arkadaşımın gönderdiği mesajı gördü. Birinin bana söylediği bir söz hakkında şaka yapıyordu. Öylesine söylenmiş bir şeydi. Anlamsızdı. Daha doğrusu hiçbir önemi yoktu."

Derwent kıpırdamamıştı. O kadar hareketsiz duruyordu ki sızıp kalmış bile olabilirdi.

"Şakadan hoşlanmadı mı?"

"Hayır, Seth'e şakanın ne olduğunu söyledim. Abartılı bir tepki vereceğini düşündüm, hem onu ilgilendirmezdi," dedim kahkahaya benzeyen bir ses çıkararak. "Belki de söylesem daha iyi olurdu."

"Benim söylediğim şey yüzünden oldu, değil mi?"

Polis memuru arkasına dönüp Derwent'a baktı. "Ne söylemiştiniz?"

"Önemi yok. Başka birinin söylediği bir şey de buna vesile olabilirdi. Sadece bahane arıyordu." Öncesinin aksine artık bunun farkındaydım ve Derwent'ın da anladığından emin olmak istiyordum. Ortada kendini suçlu hissetmesini gerektirecek bir neden yoktu. "Gerekirse o nedeni kendisi yaratırdı."

Derwent başını yukarı aşağı salladı ve birkaç dakika sonra dışarı çıktığını fark ettim. Birilerini arayacağını varsayıp memurlar yaralarımın fotoğrafını çekip perdeyi arkalarından açık bırakarak gidene kadar üzerine fazla kafa yormadım. Hemşire masasının önünde başını ellerinin arasına almış vaziyette oturduğunu görebiliyordum. Aramızda duran hemşirenin onu teselli etmek istercesine bir elini omzuna koyduğunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Canının yanması mı, yoksa başka birinin acısının sorumlusu olduğunu bilmek mi daha beterdi? Cevabı biliyordum. Bir ortopedi danışmanı yanına gelip tedavi seçeneklerinden, kırık kliniklerinden ve potansiyel komplikasyonlardan endişelendikleri için geceyi hastanede geçirmemi istediklerinden bahsetmeye başladığında Derwent hızla toparlandı. Yanıma gelip bana koğuşa alınacağımı ve gitmesi gerektiğini söylediğinde hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Ben de gördüklerimi kendime saklamaya karar verdim.

"Ailene haber veririm."

"Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Çünkü onlardan senden daha çok korkuyorum." Tüm ciddiyetiyle bana baktı. "Olanları bilmek isterler."

"Ondan hiç hoşlanmamışlardı."

Yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirdi. "Onlara daha sık kulak vermelisin," dedi.

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," dedim esneyerek. "Saat kaç?"

"Üçü on geçiyor."

"Kusura bakma. Sen de yorulmuşsundur."

Omuzlarını silkti. "Alışık olmadığım şey değil," dedi.

"Evet ama hafta sonunu izinde geçirmeliydin. Melissa ve Thomas'ın yanında olman gerekirdi."

"Başka bir yerde olmak istemezdim. Yarın konuşuruz, tamam mı? Biraz dinlen."

Başımla onayladığımda aklında bir şey varmış gibi yatağın ucunda bir süre daha dikildi. Hemen ardından ceketini alıp gitti.

37

Pazartesi günü gelip çattığında sandığımın aksine hastaneden taburcu edilmedim. Bunda hem resmî tatil yüzünden hastane personelinin küçük bir kısmının çalışıyor olmasının hem de durumumdan ve köprücük kemiğimin bir operasyon geçirmeden iyileşip iyileşmeyeceğinden duydukları endişenin etkisi vardı. Annemse bir hatta iki hafta daha hastanede kalmamı istiyor, buradayken başıma bir iş gelmeyeceğini söylüyordu. Tıpkı hastanede gördüğüm ilgiye minnettar olmama rağmen taburcu olmak için sabırsızlandığım gibi onun ilgisinden memnun olsam da sıkılmaya başlamıştım. Pazartesi günü ziyaret saatleri başlar başlamaz eli kolu çikolatalı kurabiye ve kitaplarla dolu hâlde içeri girip yatağımın yanına biri babam, diğeriyse kendi eşyaları için iki sandalye daha çekti.

"Hâline bak. Güzelim yüzüne ne olmuş, Maeve."

"İyileşir." Bunu söyleyerek hata yapmıştım.

"Evet ama eninde sonunda iyileşmeyecek bir yara alacaksın. Kendine dikkat etmen lazım. Dişini mi kırdın sen?"

"*Ben* bir şey kırmadım. Bunu kendi kendime yapmadım herhâlde, anne." Sonra pes ettim. "Dişlerimin bir şeyi yok."

"Yani tek sorun vücudunun geri kalanı." Bana en sevdiği ineğini inceleyen bir çiftçi edasıyla baktığında bakışlarına karşılık verip büyükanne olmasına rağmen hâlâ güzelliğini koruyan ince, uzun yüzünü ve her nasılsa bana miras bırakmamayı başardığı zarafetini hayran hayran inceledim. "Doğru düzgün yemek de yemiyorsun. Ben anlarım," dedi.

"Meşguldüm." Gülümsemek istesem de canım çok yanıyordu. "Ayrıca buraya yeterince protein almadığım için gelmedim."

"Evet, o-o *bok herif* yüzünden buradasın."

Annemin ağzından küfür duymak o kadar tuhaftı ki şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Babam annemin çaldığı sandalyesinden kalkıp yatağın ucuna ilişti ve örtünün üstünden ayak bileğimi tuttu.

"Maeve, asıl psikolojin ne durumda?"

"İyi olacak." Sürekli her an ağlamaya başlayacakmışım gibi hissediyordum ve birinden nezaket görmek her seferinde beni çeşmeleri açmaya zorluyordu. "İyi olacağım."

Babam başını salladı. "Aferin kızıma," dedi.

Tüm günü yanımda geçirdiler ve annem eline geçen bu fırsatı –ben bir parça sessizlik ve huzur için ona yalvaracak raddeye gelene dek– bana komşularına, uzak akrabalarımıza ve hatta uzak akrabalarımızın komşularına dair uzun ve ayrıntılı hikâyeler anlatarak değerlendirdi. İçerisi çok sıcaktı ve tüm vücudum fena hâlde sızlıyordu. Fakat gitmek için eşyalarını toplamaya başladıklarında kendimi onlara ertesi gün ne yapacaklarını, beni arayıp aramayacaklarını sorarken buldum.

"Yarın da geleceğiz tabii ki." Annem bana delirmişim gibi bakıyordu. "Seni burada bir başına bırakamayız. Ayrıca doktorların ne diyeceğini merak ediyoruz ve senden haber beklemenin boşuna olduğunu biliyoruz. Bize hiçbir şey anlatmıyorsun."

Onlar gittikten sonra insan ne hâlde olursa olsun annesinin bir iki lafına güceniyor, diye düşündüm. Ne var ki onları, telefonumu ve nefes nefese kalmadan hareket edebilmeyi özlemiştim. Derwent'ın söylediğinin aksine ziyaretime gelmediğinin farkındaydım. Kendime resmî tatilde olduğumuzu hatırlattım. Halletmesi gereken başka işleri olmalıydı. Hastane ziyaretlerinin saatlerle kısıtlanmasının saçma bir uygulama olduğunu düşündüğünden içten içe akşamın ilerleyen saatlerinde gelmesini bekliyordum. Koğuştaki herkes çoktan uyumuş olsa da hâlâ uyanıktım ve koridorda gördüğüm her harekette onun içeri girme ihtimaline karşı yerimden sıçrıyordum. Nihayet uyumaya çalıştığımdaysa neden gelmediğini, olanlar yüzünden beni ya da kendini suçlayıp suçlamadığını ve aramızın bir daha eskisi gibi olup olmayacağını düşünmekten gözüme uyku girmedi.

Sonunda azıcık uyumayı başarsam da erkenden çalışmaya başlayan makinelerin sesi koğuşu doldurdu ve kahvaltı henüz bir şeyler yemeye hazır olmadığım hâlde geldi. Neşeli ruh hâlim bana bir avuç broşürle yapmam gereken egzersizleri gösteren bir kâğıt getiren ve iki, üç ay boyunca kendimi hafif masa başı işlerle sınırlamam gerektiğine dair katı talimatlar veren fizyoterapistimle geçirdiğim acı verici seansın ardından yerle bir oldu.

"Kendine fazla yüklenmemen gerek," dedi annem başını sallayıp fizyoterapiste katıldığını göstererek. "Doktorları dinle, Maeve."

Ben de öyle yaptım, viziteye gelip yaralarım hakkında çeşitli görüşler sunan doktorlara kulak verdim ve önce tüm kibarlığımla, sonra da biraz daha kabaca en kısa zamanda taburcu edilip edilemeyeceğimi sorup eğer onlar etmezse kendi kendimi taburcu edeceğimi, sonrasında da hastaneden çekip gideceğimi söyledim. Böylece hem taburcu olma iznini hem de hastanenin eczanesinden bir torba ilacı kaptım.

"Temiz giysin bile yok," diye hayıflandı annem. "Gelirken üzerinde olanlar çok pis."

"İdare eder. Eve gidiyorum zaten," dedim, gerçi evden kastım annemle babamın eviydi. Tek başıma kalmaya hiç ama hiç hazır değildim.

"Belki bunlar işini görür." Yatağımın ucunda bir çanta belirdiğinde annemle babam taparcasına sevdikleri Derwent'ı kucaklamak için ayağa fırladı. Onu görmek içimi rahatlatsa da dairemden bana getirdiklerine bakmak için çantanın içindekileri karıştırmaya başlayıp duygularımı sakladım: kot pantolon, bol, kısa kollu bir tişört, iç çamaşırı, spor ayakkabı.

"Fena değil. Gerçi iç çamaşırı çekmecemi kurcalamış olman konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

"Hiçbir şeye bakmadım. Hepsini el yordamıyla aldım."

"Tanrım, neden böylesi kulağa daha kötü geliyor?"

Derwent sırıttı. "Bu arada iyi görünüyorsun," dedi.

"Asıl dünkü hâlimi görecektin. Hiç de etrafıma neşe saçmıyordum." Birkaç kez aynadaki yansımamı görmüştüm ve iyileştikçe çirkinleşiyordum.

"Baksana, Josh, güzelim yüzü ne hâle geldi." Annem yüzünü buruşturdu. İki gündür kendini tuttuğunu, sürekli konuşup eksikliklerimi eleştirerek aslında duygularını gizlediğini tam da o an fark ettim.

Derwent annemin elini tutup nazikçe okşadı. "O güçlü bir kadın. Hiçbir şeyi kalmayacak."

"Sandığı kadar güçlü değil," diye çıkıştı annem.

Gözlerimi devirdiğimde nezaket timsali babam, kolunu annemin omzuna dolayıp onu yanımdan uzaklaştırdı. "Siz konuşurken biz de kafeteryada çay içelim."

Derwent bizi duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını bekledikten sonra bana döndü. "Gerçekten, nasılsın?" diye sordu.

"Gerçekten iyiyim. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"İnanırım." Sandalyelerden birine oturup bacaklarını uzattı. "Şikâyetçi olacak mısın?"

Bunu sormasını beklemiyordum, getirdiği giysileri tekrar katlamaya başladım. "Daha karar vermedim," dedim.

"Sen olmadan da soruşturma açılabilir ama sürece dâhil olman daha iyi olur."

"Biliyorum."

Sessizce beni izlemeye koyulduğunda onu neden görmek istediğimi merak ettim.

"Bak, bu çetrefilli bir durum."

"Böyle diyeceğini biliyordum."

"Bana kendimi daha kötü hissettirme."

"Dün neden ziyaretine gelmediğimi merak ediyorsan günün büyük bölümünü dairende inceleme yapan polislerin yanında geçirdim. Sence içeri girdiğimizde ne bulduk?"

"Tahmin edemiyorum," dedim kısaca.

"Telefonun içerideydi ve hiçbir şey olmamış gibi çalışıyordu. Telsizin, biber gazın polis ekipmanların, hepsi yerli yerindeydi. Modemin fişe takılıydı. Mutfak aletlerin çekmecedeydi, bıçaklar da tezgâhtaki yerlerine konmuştu. Perdelerinin hepsi açıktı – küçük delikler olsa da önceki hâlini görmeyen birinin onları pek önemseyeceğini sanmıyorum. Anahtarların ve cep telefonun da komodinin üstünde duruyordu."

Tekrar titremeye başladım. "Her yerde kan vardı."

"Evet, vardı. Sen de yaralısın. Ama sana daha kötüsünü yapmaya niyetli olduğuna dair hiçbir iz yok."

"Beni içeri kilitledi. Gerçeği söylediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama buna beni değil, jüriyi ikna etmen gerek."

"Her şeyi gözlerinle gördün."

"Seve seve şahitlik de yaparım. Fakat bunu ancak sesini çıkarmaya karar verip sana yaptıklarını anlatırsan yapabilirim.

Yaraların başka, seni eve kapatması başka. Mahkemede ifade vermen gerek."

"Biliyorum."

"Her şeyi yerine koyduğunu görünce..." Kafasını iki yana salladı. "Bu bir anlık öfke değildi. Sırf gözü döndüğü için sana yumruk atmadı ve pişman olduğu tek şey de sen dairedeyken oraya dönme fırsatını kaçırmış olması. Bunu uzun uzun planlamış. Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama o tehlikeli bir adam, Kerrigan. Hapiste olması lazım."

"Ona karşı *hiçbir şey* hissetmiyorum. Ondan ayrılmamamın nedeni bu değildi."

"Neydi peki?"

Utanıyordum. Bunu kimseye söyleyemezdim. Bu yüzden de kafamı eğip çarşafı akordeon gibi katladım.

"Dün ayrıca Rae isimli bir kadınla konuştum. Sana ondan hiç bahsetmiş miydi?"

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Geçen sene altı ay boyunca çıkmışlar. Onu dövüp haftalarca önünü bile doğru düzgün göremeyecek hâle getirdiğinde ayrılmışlar. Baş ağrıları hâlâ devam ediyormuş. Şikâyetçi olmamış çünkü kimsenin ona inanacağını düşünmemiş – Seth ona inanmayacaklarını *bizzat* söylemiş. Ondan çok korkuyor. Kadını evine kilitlemiş ve birine bir şey söylemeye kalkarsa onu öldüreceğini söylemiş. O da yemin etmiş ve benimle konuşana kadar da kimseye hiçbir şey söylememiş." Öne doğru eğildi. "Senin hiçbir suçun yok, Maeve. Bunu ona sen yaptırmadın. Bu şekilde davrandığı ilk kişi değilsin ve onu durdurmazsak sonuncu da olmayacaksın. Günün birinde fırsatın varken onu durdurmadığın için öldürülmüş bir kadınla karşılaşmak istemezsin, inan bana."

"Bir gün içinde onu nasıl buldun?"

Birden düşen yüzüne bakılırsa cevap vermek istemediği tek soruyu sormuştum. "Bir gün içinde bulmadım. Geçen hafta bulmuştum. Taylor'ı internette araştırdım. Geçen sene bir partide birlikte çekilmiş fotoğraflarını gördüm. O da avukatmış, fotoğrafa etiketlenmişti. LinkedIn profilinden izini sürdüm."

"Hepsini geçen hafta mı yaptın?"

"Gönderdiği çiçeklerden sonra," dedi Derwent yüzünü buruşturarak. "Bir terslik olduğunu anlamıştım. Bir işler karıştırdığını düşündüm. Sana da söylemem gerekirdi. Ama bana kişisel hayatına karışmamamı söylemiştin–"

"Ve Luke konusunda bana kızgındın."

Sözlerim Derwent'ı şok etmiş gibiydi. "Böyle bir şey yüzünden seni asla tehlikeye atmazdım. Konuyu sana nasıl açabileceğimi düşünüp duruyordum. Zamanım olduğunu sanmıştım."

"Yani pazar günü evime geldiğinde..." dedim usulca.

"Çok geç kaldığımı sandım. Seni öldürdüğünü sandım." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Herhâlde başına böyle bir şeyin gelmesini neden istemediğimi anlamışsındır."

Ona yaklaşmak için yatağın ucuna oturdum. "Beni bulmaya gelmesen ne olurdu bilmiyorum. Bana kendimi suçlamamamı söyledin ama sen de kendini suçlamamalısın. Beni uyarmış olsan bile muhtemelen sözlerine kulak asmazdım."

"Ona âşıktın," dedi Derwent. Bana bakmak zorunda kalmamak için gözlerini yerden ayırmıyordu.

"Hayır, değildim. Ama olmak istiyordum." Bunu itiraf etmek zor olsa da dürüst olmam gerekiyordu. "Benim için her anlamda doğru kişiymiş gibi görünüyordu. Çok etkileyici ve ikna edici olabiliyordu, bana âşıkmış gibi davranıyordu. Ona sahip olduğum için şanslı olduğumu düşündürdü. Ben de öyle olduğuma inanmak istedim. Sorunun bende olduğunu sandım. Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu fark etmeliydim."

"Son zamanlarda erkekler konusunda şansın yaver gitmiyor."

"Hem de hiç."

Küçük bir sırıtışla başını kaldırıp bana baktı ancak cevap verme fırsatı bulamadan telefonu çalmaya başladığında cebine uzanıp kaşlarını çatarak ekrana baktı. Aramayı meşgule attı ama yüzünde yorgun bir teslimiyet ifadesi belirmişti.

"Melissa arıyor."

"Git konuş."

"Peki," dedi fakat ayağa kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Son birkaç gündür benimle çok vakit geçiriyorsun." Önceki gün ziyaretime gelmesini beklediğim için çok utanıyor, ona sitem etmediğime seviniyordum. "Umarım dün Thomas ve Melissa'yla vakit geçirme fırsatın olmuştur."

Derwent dudaklarını birbirine bastırdı. "Oldu, gerçi olmasa daha iyiydi."

"Tartıştınız mı?" Bu sormaya cesaret edeceğim türden bir soru değildi, hatta normal şartlar altında Derwent buna cevap bile vermezdi fakat belki de iki gün önce beni en savunmasız hâlimde görmesi onu açık açık konuşmaya itmişti.

"Luke konusundan hiç memnun olmadı. Kıskanıyor."

"Claire'le aranızda geçenler onunla tanışmandan önceydi."

"Evet, tabii ki."

"Claire'le birlikte olmak da istemiyorsun. Anladığım kadarıyla hiç de istememişsin."

Kafasını iki yana salladı. "Ondan ayrılacağımı, artık kendi oğlum olduğu için Thomas'a ihtiyacım kalmadığını düşünüyor."

"Saçmalık. Thomas'ı neden önemsemeyecekmişsin? Onu seviyorsun. Hem Melissa'yla sırf onun yüzünden sevgili olmadın ya?"

Bir an için bakışlarını bana çevirdi ama gözlerinin ardındaki düşünceleri anlamak imkânsızdı. Hemen ardından ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Tabii."

"Kafeteryaya uğrayıp seninkilere üstünü değiştirdiğini söylerim."

"Teşekkürler," dedim tüm içtenliğimle. Kafasını sallayıp arkasını döndü ama aklımdaki son şeyi de söylemeden gitmesine izin veremezdim, elime başka bir şans geçmeyebilirdi.

"Josh, sana Luke'tan bahsetmediğim için gerçekten üzgünüm."

Yeniden bana döndü. "Biliyorum. Eninde sonunda unuturum."

"Öyle mi?" Sesim şüpheci çıkıyordu çünkü bundan pek emin değildim.

"Evet. Muhtemelen." Telefonu tekrar çalmaya başladığında sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi omuzları çökük bir hâlde dışarı çıktı.

38

Yüzünde kusursuz bir makyaj olan, süslü bir kadın yatağıma yaklaşıp bana gülümsediğinde hastaneden ayrılmak üzereydim. "Muhtemelen beni hatırlamıyorsundur, Maeve."

"Hatırlıyorum! Geçen gece ilk ifademi alan memur sendin." O manikürlü tırnakları nerede görsem tanırdım.

Kadın gülümsedi. "Tam isabet. Adım Alice Schneider."

"Beynimi bulandıran ağrı kesiciler olmadan tanıştığımıza sevindim."

"O gece de oldukça iyi iş çıkardın. Gayet kendindeydin, çok yardımcı oldun."

Annemle babam kendilerini tanıtıp kadının elini sıkarken onu hastaneye getirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Seth'i ve başına neler gelebileceğini düşünmemeye çalışsam da hepsiyle eninde sonunda yüzleşmem gerekecekti.

"Sizi yalnız bırakmamızı ister misiniz?" diye sordu babam.

"Gereği yok. Olanları sizin de duymanızı tercih ederim. Yoksa Alice gittikten sonra her şeyi ben açıklamak zorunda

kalacağım." Tekrar Alice'e döndüm. "Pazar günü tam olarak ne kadar yardımcı oldum? İlerleme kaydettiniz mi?"

Kadın yatağın ucuna oturdu. "Onu tutukladık. Dün sabah evinden alıp sorguya çektik."

"Ve?"

"Tek kelime etmedi. Gerçi mesleğini düşünürsek buna şaşırmamalı. Herhâlde müvekkillerine de aynısını öneriyordur."

"Nasıl görünüyordu?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Onu ilk görüşümdü ama normal görünüyordu. Sakindi ama çok sakin de değildi. Sabahın köründe kapısına dayandığımızdan biraz şaşkındı. Bana anlattığın her şeyi ona da söyledim ve hepsini dinleyip not aldı."

"Tabii ki aldı."

"Neyi neden sorduğunu bildiklerinde birini sorguya çekmek zor oluyor," dedi yüzünü buruşturarak. "Elimden geleni yaptım ama ağzından suçlu olduğunu ima eden tek bir laf bile alamadım."

"Hiç şaşırmadım. Çok zekidir ve işinde çok başarılıdır." Yutkundum. "Az önce işten bir arkadaşım buradaydı. Dün daireye döndüğünüzde hiçbir şeyin bıraktığımız gibi olmadığını söyledi."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Keşke sıraladığı küfürleri duyabilseydin. İnan bana çok şey öğrendim."

"Tahmin edebiliyorum. Dilinin ayarı yoktur."

"Hem de hiç. Polise resmî ifade vermekten de bahsetti mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Peki kararını verdin mi?"

"Başka çarem yok, değil mi?" Sesim boğuk çıktığından boğazımı temizledim. "Yani yapılması gereken bu."

"Kendin için en iyi olanı yapmalısın." Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Sırf polissin diye bunu yapmak zorunda ol-

duğunu düşünürsen her şeyi daha da zorlaştırırsın. Şimdilik unut gitsin. Ama yaptıkları yanına kâr kalırsa nasıl hissedeceğini düşün. Böylesi mahkemede ifade vermekten daha kötü hissetmene neden olur mu?"

"Mahkemede mağdurlara ne yaptıklarını biliyorum."

"Ben de. Saldırganlarının suçlu bulunması için ellerinden geleni yapmış olmalarına rağmen onların elini kolunu sallayarak mahkemeden çıkmasına şahit olan mağdurlar gördüm." Başını hafifçe yana eğip beni süzdü. "Bu hiç de kolay bir şey değil."

"Ne yapmasını istiyorsunuz?" diye sordu babam.

"Maeve'in resmî bir ifade vermesine ihtiyacımız var," diye açıkladı. "Elimizde yalnızca olaydan sonraki ilk ifadesi var ve onu elle tutulur bir hüküm beklentisiyle suçlayabilmemiz için tek başına yeterince detaylı değil."

"İfade verirsem aynısını mahkemede de yapmayı kabul etmiş olurum," dedim.

"Peki ifadesini aldıktan sonra ne olacak? Tutuklanacak mı?" diye sordu annem. Titriyordu.

"Tutuklanıp hemen suçlanacak," dedi Alice. "Yarın sulh ceza mahkemesine çıkacak ve Maeve'in kırık, çatlak gibi ciddi yaralar alması yüzünden 18. Madde'yi –ya da sizin bildiğiniz adıyla ağır müessir fiil maddesini– savunacağımız için davayı Kraliyet Mahkemesi'ne sevk edecekler. Bu aşamada kefaletle serbest bırakılacak ancak şu andan duruşmaya kadar ne Maeve'e ne size ne de onunla bağlantısı olan başka birine yaklaşamayacak. Aksi hâlde onu tanığı tehdit etmekle suçlayıp tutuklayacağız ve dava mahkemeye taşınana kadar gözaltında tutulacak."

"Peki duruşma ne zaman olacak?" diye sordu babam.

"Birkaç ay içinde. Kraliyet Mahkemesi'ndeki ilk duruşma yaklaşık dört hafta içinde gerçekleşir ama asıl duruşma tarihi sonrasında belirlenecek."

"Peki o duruşmayı beklerken çalışmaya devam edebilecek mi?" diye sordum. "Cevabı zaten biliyor olmam gerekirdi."

Alice gülümsedi. "Bunu Kraliyet Savcılığı'na sormam gerek. Baroya hakkında açılmış bir dava olduğunu bildirmek zorunda fakat sahtekârlık veya dolandırıcılıkla suçlanmadığından muhtemelen çalışmasına izin verilecektir. Suçlu bulunması hâlinde avukatlığa devam edip etmemesi konusunu değerlendirebilirler. Disiplin komitesi toplanır. Ama söylediğim gibi, mahkemeye kadar sana yaklaşması yasak olacak. Mahkemede bile onunla karşılaşmayacaksın."

Alice'in anlattıklarını, öldüğümü sandığını anlatırken Derwent'ın yüzünün aldığı ifadeyi ve sırf birkaç saatliğine avukatların hedef tahtası olmak istemiyorum diye aynı şey ya da daha beteri başka birinin başına geldiğinde nasıl hissedeceğimi düşünürken üçünün de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Bana sorarsan ifade vermeyeceğini umuyor," dedi babam nazikçe. "Bana kalırsa şu anda en büyük isteği bu."

"Yani bunu yapmalı mıyım?" diye sordum şaşkınlıkla ona dönerek. Kindarlık babamın fıtratında yoktu. Onu daima barış yanlısı ve affedici biri olarak görmüştüm. Bana şefkatli gözleriyle gülümseyerek bakıyordu.

"Bence hayatını mahvetmek için elinden geleni yapmalısın, canım. O seninkini mahvetmek için çok çabaladı."

Alice Schneider'a döndüm. "Ne zaman isterseniz ifade vermeye hazırım."

İstirahatim için ailemin evine gitmek, güvenliğim için özgürlüğümü feda etmek anlamına geliyordu ve bunu daha arabadan inmeden kabullenmiştim. Onların çatısı altındayken onların

malıydım ve bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. İlk birkaç gün vaktimin çoğunu odamda uyuyarak, rahatlamaya çalışarak ve düşünerek geçirdim. Annem bir insanın bir yılda yiyeceği yemekleri tek bir haftaya sığdırmak için elinden geleni yaptığından sürekli bir şeyler yiyordum.

Cuma günü mutfakta durmuş, tereyağlı çöreklere bıkkın bıkkın bakarken çalınan kapıyı ve hemen ardından yükselen sesleri duydum. Küçük bir çocuk son sürat mutfağa koştu ve beni görünce durdu. Onu son görüşümden beri boyu uzamış, biraz da zayıflamıştı.

"Thomas?"

"Koluna ne oldu?"

Kolumu destekleyen askıya baktım. "Sakatlandım. Burada ne işin var?"

"Sık sık geliyor," dedi babam arkasından mutfağa girip onu masaya doğru yönlendirerek. "Yine satranç oynayacaktık, değil mi? Kuralları hatırlıyor musun?"

"Evet. Bazılarını," deyip bir yanağındaki gamzenin ortaya çıkmasına neden olacak şekilde gülümsediğinde kalbim eridi. Babamın yanına oturup masaya uzanarak taşları dizmeye başladığında her birini eski bir dostu gibi selamladı. "Merhaba fil. Merhaba vezir."

"Merhaba," dedi Derwent kapı eşiğinden. "Nasılsın?"

"İdare ediyorum." Başımla Thomas'ı işaret ettim. "Neredeyse tanıyamadım. Ne kadar büyümüş."

"Çabuk büyüyorlar."

"Burada evinde gibi."

"Seninkiler arada sırada ona bakıyor. Melissa'nın da benim de işim olduğu zamanlarda." Birden durumun tuhaflığını fark etmiş gibi ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Sana söylemediler mi?"

"Sır saklamak bu ailenin kanında var," dedim sertçe. Babamın bizi dinlediğini biliyordum. Ona baktığımda kendi kendine gülümsediğini gördüm. Bir bakıma çok da mantıksız sayılmazdı; Derwent yakınlarındaki bir eve taşınmıştı ve ne onun ne kız arkadaşının Thomas'la ilgilenecek bir ailesi vardı. Nedendir bilinmez, annemle babam Derwent'a bayılıyordu. Onun hayatına dâhil olmaktan mutluluk duyduklarına emindim. Erkek kardeşim Declan'ın iki kızı vardı ve annemle babam erkek torunları olmadığı için hayal kırıklığına uğradıklarını açık açık belirtmişlerdi. Dec daha fazla çocuk istemediklerini ve onlara erkek torun verme görevinin bana düştüğünü söylemişti. Ben de bu konuda hiçbir şey yapmamıştım.

Böylece annemle babam tabii ki dizginleri ellerine alıp kendi erkek torunlarını kendileri bulmuştu. Neden şaşırdığımı bilmiyordum.

"Thomas, aç mısın?"

Umut dolu iri gözleriyle kafasını evet anlamında salladı.

"Çörek ister misin?"

"Evet, zahmet olmazsa."

Çöreği yemek zorunda kalmamaktan duyduğum rahatlıkla tabağı yanına bıraktım ve hepsini mideye indirmesini izledim.

"Labradordan bile iyi," dedi Derwent. "Biraz konuşalım mı?"

"Tabii."

Kafasıyla koridoru işaret edip mutfaktan çıkarken onu takip ettim.

"Hâlâ sıkılmadın mı?"

"Aklımı kaçıracağım," diye itiraf etim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sana bir şey getirdim." Bana bir dosya uzattığında tek elimle kapağını açtım.

"Kev'in Bishops Caddesi'ndeki ev hakkında hazırladığı rapor. Tam da istediğim şey. Nereden bildin?" Merdivenin en alt basamağına oturduğum gibi raporu okumaya başladım.

"Görmek isteyeceğini düşündüm," dedi duvara yaslanıp beni izleyerek. Raporu hızlıca gözden geçirip önemli yerlerini taradım ve dosyayı kapatıp ona döndüm.

"Çok ilginç."

"Anlayabildin mi?"

"Bazı kısımları," dedim teredütle.

Derwent sırıtıp telefonunu çıkardı. "Yanına geldiğimde onu aramamı söyledi, seninle konuşmak istiyormuş."

Derwent'ın ikimizi de duyabilmesi için Kev'i hoparlöre aldım. Kev tüm hayatı boyunca yapmak istediği tek şey raporu bana anlatmakmış gibi konuşuyordu. "Çok ilginç bir vakaydı! Kocaman bir ev, bir sürü ziyaretçi. DNA'sını etrafa bırakan herkesin kimliğini belirlemek biraz uzun sürecek."

"Peki ya küveti hasar görmüş banyo?"

"Birkaç kez dip köşe temizlenmiş ama küvetin etrafındaki silikonu kaldırınca ne buldum tahmin et? Kan. İğne deliğine bile sızdığı için çok şanslıyız."

"Kimin kanı olduğunu biliyor muyuz?"

"Örneklerden birinin Iliana Ivanova'ya ait olabileceğini tespit ettik. Bulgaristan'da kayıp olduğu bildirilmiş ve dosyasına cesedi bulunursa diye ailesinin DNA örneği eklenmiş."

"Iliana'nın kayıp olduğunu neden bilmiyorduk?"

Cevap Derwent'tan geldi. "Ailesi ona ne olduğunu bilmiyormuş. İki yıl önce bir temmuz günü onu aramışlar ama açmamış. Bir daha ondan haber alamamışlar. Metropolitan Polis Teşkilatı'nı arayıp vakayla ilgilenmelerini sağlamaya çalışmışlar ama başaramamışlar. Anladığım kadarıyla bir memur bilinen son adresine gitmiş, evdekiler başka adres bırakmadan taşındığını söylemişler ve dosya kapanmış."

Kaybolmak ne kolay, diye düşündüm, hele ki kaybolduğun ülkenin vatandaşı değilsen ve çevrendeki hiç kimse gittiğini umursamıyorsa.

"Başka ne buldun, Kev?"

"Üç farklı kan örneği daha buldum ama henüz hiçbirinin kime ait olduğunu tespit edemedim."

"Üç mü? Parçaladıkları sadece bir kişi daha olduğunu sanıyorduk – havuzdaki adam."

"Maalesef. İki tanesi çok küçük örnekler, üzerlerinde çalışmak pek kolay olmuyor. İşimize yarabilecek bir DNA elde etmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Iliana öldüğünde videodaki kimse endişelenmişe benzemiyordu. Daha önce de bu yöntemle ceset yok etmiş olmalılar."

"Sonrasında da aynı yönteme başvurmuş olabilirler," dedi Derwent. "Cesetten kurtulmak için oldukça iyi bir yol. Tekrar kullanmamak saçma olur."

"Peki Paige Hargreaves? Ona dair bir iz buldun mu?"

"Ne orada olduğuna ne de olmadığına dair bir kanıt bulabildim."

"Çok politik," dedi Derwent.

"Sana kanıtlayamayacağım hiçbir şey söyleyemem, bunu biliyorsun," dedi Kev neşeyle. "Ama aramaya devam ediyorum. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımızdan emin olmak için tuvaletteki her şeyi söküyoruz. Hepsini laboratuvara götürüp her bir zerresini inceleyeceğiz."

"Bu arada Carl Hooper neleri Sör Gley'in talimatları doğrultusunda yapıp yapmadığını patır patır anlatıyor." Derwent güldü. "Patronunu ele vermek için fırsat kolluyormuş."

"Yani Iliana'nın nasıl öldüğünü ve cesedinin nasıl ortadan kaldırıldığını biliyoruz," dedim. "Dövmeli adamın nasıl öldüğünü de öyle, Hooper cesedin aynı şekilde ortadan kaldırıldığını söylese de adamın kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz ve kayıp ihbarında bulunan kimse de yok. Elimizde cesetlere ait olabilecek iki kan örneği daha var ama DNA eşleşmesi yapabileceğimiz kayıp ihbarı yok."

"Aynen öyle."

"Ama Paige Hargreaves'in akıbeti hâlâ gizemini koruyor."

"Tam isabet," dedi Kev neşeyle. "Kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

"Yavaş yavaş."

"İşe ne zaman döneceksin?"

Herkesin yüzüne bakacak cesareti bulduğumda, diye düşündüm ama gerçeği kendime sakladım. "Emin değilim."

"Umarım yakında dönersin. Seni özledik."

"Teşekkürler, Kev." Derwent telefonu elimden kapıp görüşmeyi sonlandırırken biriken gözyaşlarımı saklamaya çalışarak hızla gözlerimi kırpıştırdım.

"Eh, verimli bir konuşma oldu."

"Ama Paige Hargreaves konusunda ilerleme kaydedemedin."

"Gley ne zaman tutuklanıyor?"

Derwent'ın gözleri parladı. "Ben de bunu sormanı bekliyordum."

"Planımıza göre yakınlarda olmalı, değil mi?"

"Pazartesi için hazırlanıyoruz."

"Pazartesi," dedim düşünceli düşünceli.

"Gelmek ister misin?"

"Evet," dedim ona bakarak. "Ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Korkunç bir fikir." Sırıttı. "Seni arabayla alırım."

39

Derwent'ın arabası ailemin evinin önüne yanaştığında hava hâlâ karanlıktı. Aceleyle dışarı çıkarken onları uyandırmamak için kapıyı olabildiğince çıt çıkarmadan kapattım.

"Günaydın." Emniyet kemerimi takarken dizlerimin üstünde duran kaba bakıyordu. "O da ne?"

"Kek. Annem ekip için yaptı."

"Harika," derken sesi gerçekten de memnuniyet doluydu. "Seni almama değeceğini biliyordum."

"Geleceğinden emin değildim."

"Neden gelmeyecekmişim ki?"

Omuzlarımı silktim. "Fikrini değiştireceğini sandım. Hastalık iznindeyim."

"Acınası herifin tekinin duygusal sorunlar yaşaması seni neden Gley'in tutuklanmasını görmekten mahrum etsin? Chiron Kulübü hikâyesini kurcalamasan ne Gley ne de Iliana hakkında bir şey biliyor olacaktık. Hepsi senin sayende oldu."

"Teşekkür ederim."

Kafasını sallayıp dikkatini yola verdi. "Buna şahit olmayı hak ediyorsun. Ayrıca Burt de benimle aynı fikirde."

"Ondan izin mi aldın?"

"Her şey kitabına uygun."

Kırmızı ışıkta durana kadar bekleyip kabın kapağını açtım. Arabanın içi çikolata kokusuyla doldu. Derwent öne eğilip derin bir nefes çekti.

"Nefis görünüyor."

"En sevdiğin buymuş. Annem neden en sevdiğin keki biliyor?"

"Öyle biri çünkü."

"Ben değil miyim?"

"Hayır, ayrıca lütfen bana asla kek yapmayacağına dair söz ver."

"Pişman olacağın şeyler söyleme."

"Ölmek istemiyorum. Yaptığın yemekleri gördüm. İşimi şansa bırakamam."

"İyi, ben de yapmam," diye karşılık verdim.

Gözlerini yoldan ayırmadan tatlı tatlı gülümsediğinde öfkemin yatışmasına şaşırdım. "Ben biraz yiyene kadar keki Liv'den uzak tutacağına söz ver. Bu aralar bir pitondan farksız. Kabın tamamını tek lokmada yutar."

Sör Marcus Gley'in yaşadığı St John's Wood'daki sakin caddenin bugüne kadar gördüğü en şok edici şey üç polis arabası, bir panelvan ve iki sivil araçla evine yapılan şafak baskını olmalıydı. Sorun çıkmasını beklemesek de her şeye hazırlıklı olmakta fayda vardı. Çok sayıda üniformalı memurun yanı sıra ekipte Derwent, Chris Pettifer, Pete Belcott ve aylardır ilk kez ofisten dışarı adım atan Colin Vale de bulunuyordu. Yalnızca masa başı işlerle uğraşmasına izin verilen Liv aramızda değildi.

Resmî olarak benim de burada olmamam gerekiyordu –yine de bunu kaçırmadığıma seviniyordum– ve sokak kapısına uzanan dar patikanın başında toplanırken memurların beni sağa sola itmesine mani olan Derwent'a minnettardım. Caddedeki evler pek büyük sayılmasa da geç George dönemi mimarisinin izlerini taşıyan kapıların üzerindeki yelpaze şekilli camları ve uzun pencereleriyle yalnızca çok zengin Londralıların sahip olmayı dileyebileceği türdendi. Kapının ince işçilikli pirinç tokmağı sabah ışıkları altında parıldıyordu. Üniformalı memurlar baskını kaydetmek için vücut kameralarını açarken etrafım cihazlardan çıkan alçak sesli uyarı sesleriyle doldu.

Kapıyı çaldığımızda Sör Marcus, memurların büyük kırmızı anahtar olarak bilinen koçbaşını kullanmasına fırsat vermeden kapıya bizzat çıktı. Şiş yüzü ve darmadağınık saçlarıyla üzerine fevri hareketlerle canlı renkli bir sabahlık geçiriyordu.

"Bu da neyin nesi böyle?"

"Sör Marcus Gley?" diye sordu Derwent.

"Evet," dedi saçını düzelterek, aniden kendini mahcup hissetmiş gibiydi. "Siz beyefendilere nasıl yardımcı olabilirim?"

Beyefendiler. Gözünün önünde duruyordum.

"Sizi tutuklamak için buradayız," dedi Derwent.

Adamın yüzünde neşeden eser kalmadı: Iliana Ivanova'nın ölüm videosunda kadından çıkardığı korkunç öfkeyi tanıdım. "Neye dayanarak?"

"Cinayet." Derwent haklarını bir çırpıda sayarken Sör Marcus başını iki yana sallayarak bir adım geriledi.

"Ne? Bir hata olmalı. Bu saçmalık." Bakışları en sonunda beni buldu. "Sen. Seni tanıyorum. Kulübe gelmiştin. Bir gazeteci hakkında sorular sormuştun. Bu onunla mı ilgili?"

"Dolaylı olarak," dedim.

"Saçmalık. Onu hiç görmediğimi söyledim ya. Başına gelenlere dair hiçbir şey bilmiyorum." Bakışları arkama, cad-

denin karşısına, sabahın körü olmasına rağmen olup biteni izlemek için toplanmış küçük komşu grubuna kaydı. Acil durum araçlarının mavi renkli tepe lambaları her şeyi açık etmişti. "Buna taciz denir! Polisi dava edeceğim. Boş yere itibarıma leke sürüyorsunuz. Avukatlarım canınıza okuyacak."

"Evinizi aramamız gerekiyor," dedi Chris Pettifer, arama iznini ona uzatarak. "İçeride başkası var mı?"

"Eşim. Onu rahatsız edemezsiniz. Hâlâ uyuyor," diye seslendi, yanındaki iki üniformalı memurla merdivenleri yarılamış olan Derwent'ın arkasından.

"Kibar olurum," dedi Derwent ama onu tanıyan kimse buna inanmazdı.

Dedektif ve memurların geri kalanı eve dağıldı. Bense kapıyı tutan memur ve bana boş boş bakan Sör Marcus'la koridorda bekledim.

"Farkında mısınız bilmiyorum ama korkunç bir hata yapıyorsunuz. O gazeteciyi ben öldürmedim."

Sözlerini not aldım. Haklarını duymuştu; konuşmaması gerektiğini bilmeliydi. *Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak sunulabilir.* "Sizi bu yüzden tutuklamıyoruz."

"Nedeni nedir o hâlde?"

Olanları gerçekten de hatırlamadığını fark ettim. Şaşkınlığında hiçbir sahtelik yoktu. Iliana, ölü *ya da* diri, onun için o kadar önemsizdi ki onu öldürdüğünü bile unutmuştu. Videoya alınmamış olsa –ve Hooper konuşmasa– elimizde işlediği cinayete dair hiçbir kanıt olmayacaktı. Gley, servetiyle Iliana'ya dair tüm izleri yeryüzünden, kibriyleyse ölümünün hatırasını hafızasından silmişti.

Planımız, Sör Marcus giyindikten ve evin ön araması yapıldıktan sonra onu merkeze götürmekti. Dolapların ya da çekmecelerin derinliklerine işe yarar bir şey saklanmış olması ihtimaline karşı evi daha detaylı incelemeleri için geride bir

arama ekibi bırakacaktık. Iliana'yı öldürdüğü gece üzerinde olan kıyafetler hâlâ içeride olabilirdi; bu uzak bir ihtimal olsa da şansımız yaver giderse ve kuru temizlemeci tüm izleri yok etmemişse bir kanıta ulaşabilirdik. Birden fazla şık takım elbisesi olduğuna emindim. O gece üzerinde olanı öylece asıp her şeyi unuttuğunu umuyordum.

Gley'in kırk yıldır, hatta belki de daha uzun süredir bu evde yaşamasından ve evin her santiminin içi ıvır zıvır ve evraklarla dolu ağır antika mobilyalarla döşenmiş olmasından hiç hoşlanmamıştım. Umduğumuzdan çok daha yavaş ilerliyorduk. Nihayet onu araca götürmeye hazırdık. Pettifer, Gley'in ellerini önünde kelepçelediği an Belcott kafasını içeri uzattı.

"Patron, haberin olsun, birisi haberi medyaya sızdırmış."

Derwent bir küfür savurdu. "Kim yapmış?"

"Muhtemelen sen yapmışsındır," dedi Sör Marcus bıkkınca. Derwent kafasını iki yana salladı.

"Ben yapmadım. Muhtemelen komşularınızdan biridir."

"Ne tür bir medyadan bahsediyorsunuz? Kameralar burada mı? Bu şekilde kameraya çıkamam." Panikle etrafına bakındı. "Bana yardım etmeniz lazım."

Kolum askıda olduğu için ceketimi omuzlarımın üstüne almıştım. Çıkarıp kelepçeleri gizlemek için bileklerinin üzerine bıraktım.

"Yine de tutuklandığımı anlayacaklar," diye söylendi Gley.

"Evet, muhtemelen," dedi Derwent ifadesiz yüzüyle.

"Kim bilir neler düşünecekler."

"Suçlu olduğunuzu düşünebilirler."

"Ben de onu diyorum." Derwent'a nefret dolu bir bakış attı. "Bunu komik mi buluyorsunuz?"

"Tam tersine. Sizi mümkün olduğunca az sorunla polis aracına bindirmek istiyorum." En yapılı memurlarından birkaçını topladı ve hep birlikte Sör Marcus'un etrafını sardılar.

"Birbirinizden uzaklaşmayın, dikkatinizin dağılmasına izin vermeyin, şu işi olabildiğince çabuk halledelim."

Kenara geçip önlerinden çekildim. Derwent'ın beni arayan gözleri üzerimde durduğunda rahatlamış gibi başını salladı.

"Beladan uzak dur."

Zaten amacımız başından beri buydu, diye düşünsem de bir şey söylemedim. Yalnızca dudaklarının kenarlarının kıvrılmasına neden olan pis bir bakışla ona karşılık verdim.

Gley'in araca bindiriliş ânının hiç de sorunsuz geçmemesi Derwent'ın suçu değildi. Sokak kapısı açılır açılmaz fotoğrafçının biri Sör Marcus'un fotoğrafını çekti. Patlayan flaş yaşlı adamı ürküttü ve geriye doğru bir adım atmasına neden oldu, arkasındaki iri yarı memura çarptığında tekrar ilerlemeye başlasa da önündeki basamaklarda dengesini kaybetti. Öne doğru tökezlediğinde fotoğrafçı ertesi günkü gazetelerin birçoğuna manşet olacak ikinci fotoğrafı çekti. Fotoğrafta Sör Marcus'un ağzı aralanmış, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Saçları örümcek ağı gibi uçuşuyordu. Biri onu yakalayıp yere çarpmadan önce ayağa kaldırmayı başardı fakat ilk anki kaos çoktan sona ermişti. Doğru açıyı yakalamak için itişip kakışan muhabirler ve nahoş kalabalığın geri kalanı koridora girmeyi başardığında polis kontrolü ele alıp Gley'i aralarına alarak insan kalabalığının içinde ilerlemeye başladı. Ezilip çiğnendiğim için duvardan uzaklaşıp acıyan kolumu rahatlatmaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu Colin, gözleri ardına kadar açılmıştı.

"Daha iyi olmamıştım," dedim ve aniden fenalaşıp utanç verici bir şekilde öne doğru tökezlediğimde kendimi çevik bir hareketle beni yakalan Derwent'ın kollarında buldum.

40

"Geleceğinden haberim yoktu! İşe döndün mü?" diye sordu Liv masamın kenarına oturup bana şüpheyle bakarak. "Yoksa *istirahatte* mi olman gerekiyor?"

"Resmî olarak dönmedim. Hâlâ hasta iznindeyim ama kapısını çaldığımızda Gley'in yüzünün alacağı ifadeyi görmek istedim."

"Değdi mi bari? Bana pek öyle gelmedi." Bakışları kireç gibi olduğunu bildiğim yüzümde geziniyordu.

"Tutuklama sırasında arada kaldım. Bir şeyim yok."

"Hep bir şeyin olmadığını söylüyorsun."

"Uzatma," dedim sıktığım dişlerimin arasından ve Liv beni iyi tanıdığından konuyu kapattı.

İçten içe işe dönmekten çok korkuyordum. İş arkadaşlarımın başıma gelenleri konuştuğunu biliyordum; bir oda dolusu dedektif yan yana geldiğinde dönen dedikodunun haddi hesabı olmazdı. Yine de Derwent'ın arkasına saklanıp masama ilerlemek kolay olmuştu ve Liv ofiste olduğumu fark ettiğinde çoktan çalışmaya başlamıştım. Dahası kimseyi kırmadan büyük

bir karşılamayı savuşturmayı başarmıştım, gerçi öyle bir şey planlayıp planlamadıklarından bile emin değildim.

"Ziyaretine gelecektim ama Josh gözünün kimseyi görecek vaziyette olmadığını söyledi."

"Öyle mi? Eh, çok da haksız sayılmazmış."

"Neden?"

"Hâlâ kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandım. Liv fısıldamak için bana doğru eğildi.

"Saçmalama. Seth'in ne yapacağını nereden bilecektin?"

"Öyle diyorsun ama en başından beri ondan hoşlanmamıştın."

"Evet, benlik biri değildi."

"Josh da hiç sevmemişti."

"Öncelikle, o *kimseyi* sevmiyor. Özellikle de senin çıktığın adamları."

"Onunla tanıştığımdan beri hepi topu iki kişiyle çıktım zaten."

"Belki üçüncüde şeytanın bacağını kırarsın."

Kafamı iki yana salladım. "Ağzımın payını aldım. Bundan sonra bekârım."

"Çok yazık. Çay ister misin?" diye sordu Liv tekrar doğrularak.

"Çok isterim," dedim ve gelen kutumu incelemeye döndüm. Yokluğumda kaçırdıklarımı telafi etmem gerekiyordu fakat kelimeler gözlerimin önünde dans ediyordu.

"Gley'i sorgulamama yardımcı olacak bir şey değilse hiç uğraşma." Derwent omzumun üzerinden eğilip ekranıma baktı, sonra da yanımdaki fareye uzanıp pencereleri kapatmaya başladı.

"Bakmak istediğim şeyler vardı. Raporlar falan," diye itiraz ettim. "Cevap bekleyen insanlar var."

"Hayat memat meselesi değilse biraz daha bekleyebilirler. Eve gitmen lazım."

"Daha değil," dedim ona bakarak. "Bir, yapmam gereken işler var–"

"Bunu az önce konuştuk."

"–iki, kendimi toplu taşımaya binecek kadar iyi hissetmiyorum."

"Ben seni bırakırım."

"Bırakamazsın. Gley'i sorgulaman lazım."

"Avukatıyla birlikte odaya kapandı," dedi Derwent saati kontrol ederek. "Evdeki ekipten daha fazla bilgi almamıza da iki, üç saat var. Hem zaten onu bekletme niyetindeydim. Suçlamayı yarın sabaha kadar bekletebilirim ve videoyu izlediğinde cinayet işlediğini itiraf etmeye yanaşmazsa, ağzından laf alabileceğimden şüpheliyim. Demem o ki seni eve bırakmamak için hiçbir nedenim yok."

"Başka biri de bırakabilir." Gelen kutumun kayarak geçtiği ekrana baktım. "Bir saniye. Bu e-posta Roddy Asquith'in cinayetinde görevli memurdan gelmiş. Önemli olabilir."

"Beş dakikan var. Sonra gidiyoruz. Kek kalmış mı diye bakmaya gideceğim." Masamdan doğrulup elinde çayla dönen Liv'in yanından geçerek uzaklaştı.

"Çok dediğim dedik. Sinir oluyorsundur," dedi fakat sesi tam aksini düşünüyormuş gibi çıkıyordu. "Ama bu sefer ona katılıyorum."

"Ben de." Frank Steele'den gelen e-posta kısa ve özdü. Ekinde de bir rapor vardı: araba kazasıyla ilgili resimler ve sayfalar dolusu adli tıp incelemesi. Raporu okumaktan vazgeçip –hemen okumamak için bahanem olmasına içten içe seviniyordum– e-postayı yokluğumda vakayı devralan Liv'e ilettim. Başım ağrıyordu ve bitkin hissediyordum. Belki de hasta izni o kadar da gereksiz bir şey değildi.

"Ailemin evine buradan gidilmiyor," dedim. Güneye değil, doğuya doğru ilerliyorduk.

"Evet, seni eve bırakacağım. Kendi evine."

Sertçe yutkunduğumda ağzım acı bir tatla doldu. *Tanrım, lütfen arabaya kusmayayım.* Derwent bunu hak etse de beni asla affetmezdi.

"Hazır değilim. Daha bir hafta oldu."

"Sekiz gün. Ayrıca bir an önce evine dönmen gerekiyor, yoksa hiç dönemeyeceksin."

"Oraya gitmek istemiyorum."

Derwent başka bir şey söylemedi. Dikkatini yola verip arabayı sürmeye devam etti.

İçimi dolduran öfke mide bulantımı ve hâlsizliğimi bastırdı. "Söylediğimi duymadın mı? Oraya gitmek istemiyorum dedim, beni buna zorlayamazsın."

"Hayır, zorlayamam." Çenesi kasılsa da sesi sakin ve tekdüzeydi. "Yardımı dokunur mu bilmem ama nasıl hissettiğini anlıyorum."

"Hiç sanmıyorum."

"Daireyi de içindekileri de bir daha görmek istemiyorsun. En beklemediğin ya da en istemediğin anlarda kendini orayı düşünürken buluyorsun. İçeriyi son gördüğün âna ait tüm detayları hatırlıyorsun. Nasıl koktuğunu. O gün aldığın yiyecekleri. Duvardaki kan izlerini. Her sabah gözlerini açtığında bir an için kendini yerde, içeriye hapsolmuş hâlde bulacağını sanıyorsun."

"*Piç*," dedim usulca.

Bana döndüğünde gözleri ışıl ışıldı. Çok fazla şey görmüşler, diye düşündüm. "Çok mu isabetliydi?"

"Hayır. Hatta daha çok yanılamazdın." Başımı cama çevirip dışarı baktım, ona bakmayı reddediyordum. Pek umursuyor gibi görünmüyordu çünkü sessizce ilerlemeye devam ediyorduk. Bana kitaptaki en eski numarayı çekiyordu: karşısındaki kişi kendini konuşmak zorunda hissetsin diye hiçbir şey söylemiyordu. Çoğu insan sessizliğe tahammül edemezdi. Ne yazık, sessizlikle bir sorunu olmayan azınlıktan biriyim, diye düşündüm ve dilimin ucuna kadar gelen sözleri yuttum. Beni konuşmaya zorlayamazdı. Beni evime götürebilirdi ama içeri zorla sokamazdı.

Bir mucize eseri trafiğe takılmadan kısa süre içinde eve yaklaştık. Beklediğimden ya da umduğumdan hızlı gelmiştik ve sokağıma dönüyorduk. Evim yolun sonundaydı. Normal şartlarda birinin çıkmasını beklerken etrafta defalarca turlamam gerekirdi fakat bu sefer tabii ki kapının hemen önünde bizi beklermiş gibi duran boş bir park yeri vardı. Arabamı sık sık bir üstteki sokağa park edip alışveriş torbalarımı ya da işten getirdiğim evrakları eve taşımak zorunda kalıyordum. Kendimi düzelttim: bunu sık sık *yapardım*. Artık geçmişte kalmıştı.

"İçeri girmeyeceğim," dedim Derwent motoru kapattıktan sonra.

"Peki."

"Her şeyi bilmiyorsun."

"Peki."

Yutkunup boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalıştım. "Uyandığımda öyle hissettiğimi nasıl bildin? B-bunu kimseye anlatmadım."

"Zor bir deneyimden sonraki iyileşme sürecinin bir parçasıdır. Benim de başıma böyle şeyler geldi."

"Yani sen de bunları yaşadın."

Cevap vermek yerine omuzlarını silkti.

"Ve aştın."

Bu kez göz ucuyla bana baktı.

"Bir bakıma aştın," diye düzelttim.

"Bir bakıma."

"İçeri girmek istemiyorum."

"Biliyorum." Cebini karıştırıp bir anahtar çıkardı ve hemen önümdeki panelin üzerine bıraktı.

İçeriye tekrar sessizlik çöktü fakat bu seferki anahtarı alıp dışarı çıkmamla çabuk bitti. Arabada bir korkak gibi oturmaktansa yapıp kurtulmanın daha iyi olduğunu düşünerek kendimi teskin ettim ve her ne kadar bunu yapmaktan nefret etsem de yürümeyi sürdürdüm.

Anlık cesaretim beni evime uzanan yoldan geçirip ön kapıdan içeri soksa da koridora geldiğimde duraksadım.

"Bir sorun mu var?" Derwent arkamda olsa da aramızda kısa bir mesafe bırakmıştı.

"Farklı kokuyor."

"Boyanın kokusu."

Dönüp ona baktım. "Boya mı?" diye sordum.

"Kendi gözlerinle gör," dedi başıyla merdivenleri işaret ederek. Kendimi basamakları tırmanmaya zorladım ve ayaklarımın altındaki halı attığım adımların sesini yutarken istemsizce Paige'in o dar, gürültülü ahşap merdivenleri tırmanarak dairesine girişini düşündüm. Bu düşünce üst kata ulaşana dek beni oyalasa da sahanlığa geldiğimi fark edince duraksadım.

"Koridoru boyamışsın," dedim. Duvarların krem rengi yerini griye bırakmıştı. İçerisi daha geniş, tavan daha yüksek görünüyordu.

"Evet."

"Kan izleri çıkmadı mı?"

Omuzlarını silkti. "Zaten boyanması gerekiyordu."

Salona girdiğimde kanlar içinde yattığım yere yeni bir halı serildiğini gördüm. Mobilyaların yerlerini değiştirip içeriye

yepyeni bir hava vermiş, pencerelerin önüne grili yeşilli yeni perdeler asmıştı. Duvarlar da aynı tona boyanmıştı.

"Bambaşka bir eve girmişim gibi hissediyorum."

"Tadilat yapmak istiyordum zaten."

Başımı salladım. "Çok beğendim."

"Güzel." Duvara yaslanıp derin bir nefes verdi. Yaptığı değişiklikleri beğenip beğenmeyeceğim konusunda endişeli olduğunu fark ettiğimde göğsüm sevgiyle doldu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Yatak da değişti."

"Yatağın bir sıkıntısı yoktu." Gerçekten kafam karışmıştı.

"Yeni bir sayfa açmak iyi gelir diye düşündüm."

Seth'le hiç uyumadığım yeni bir yatak. Onunla paylaştığım yatağa dönmeyi ve bunun nasıl hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Derwent bana karşı o kadar nazikti ki ağlamak istiyordum. Hislerimi gizlemek için sert bakışlarımı ona diktim. "Herhâlde hepsi kirama eklenecek."

"Her kuruşu," dedi ciddiyetle. "Ayrıca risk ödemesi de alacağım."

"O nedenmiş?"

"Buzdolabını temizledim," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Öyle şeyler gördüm ki."

"Alt rafa dokunmadın, değil mi?"

"Eldiven kullandım."

"Yeni bir antibiyotik türü bulmuş olabilirdim."

"Hepimizi öldürebilirdin. Bozulmadan önce neydi?"

"Artmış köri," dedim mahcup bir ifadeyle. "Saklama kabı sızdırmıştı."

"Hemen temizlemen gerekirdi."

"Birkaç gün fark etmedim. Fark ettiğimde de iş işten geçmişti."

"Haklısın, orası artık onun eviydi, onu temizlemek haneye tecavüz olurdu."

Sadece Derwent beni canımın bu kadar yandığı bir odada dikilirken güldürebilirdi. Tekrar etrafıma baktım. "Bunları yapmana gerek yoktu," dedim.

"Biliyorum."

"Ama yapmana sevindim."

"Biraz gezin. Ben dışarıdayım. Evine dönmeye hazır olduğunda haber verirsin."

"Biraz vakit alabilir," dedim peşinden koridora çıkarken.

"Sonsuza dek ailenle kalamazsın. Seni delirtirler."

"Onları sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum," dedi. Merdivenlerin yarısını inmişti bile. "Ama benim ailem değiller ve yaptığım her şeye laf etmiyorlar."

"Belki senin önünde etmiyorlardır."

"Öyle mi?" dedi son basamaktan bana dönüp gülümseyerek. "Ben de ucuz atlattığımı düşünüyordum."

"Bazı insanlara göre ucuz atlattın."

"Bildiğim iyi oldu." İki adımda girişe ulaşıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Caddeye uzanan yolu aşan ayak seslerini ve arabanın kapanan kapısının sesini duydum.

İçeride tekrar yalnız kalmıştım. Tuhaf bir histi.

İyi bir histi.

Her odaya girip nelerin değiştiğini, nelerin aynı kaldığını incelerken kendimi evimdeymişim gibi hissettim.

41

Ertesi sabah cep telefonum altıyı bir geçe çaldı. Beceriksizce komodine uzanıp telefonu yorganın altına çektim.

"Alo?"

"Uyuyordum deme sakın." Sesindeki mutluluk sinir bozucuydu.

"Uyuyordum."

"Tahmin et kimi cinayetle suçladım."

"Gley'i mi?"

"Ta kendisini."

Yorganı itip yatakta doğruldum ve omzuma destek olup rahatlatması gereken yastık yığınına yaslandım. Hiçbir işe yaramıyorlardı ama bir an önce işime dönmek istediğimden söylenenleri yapacaktım. Şimdilik.

"İtiraf etti mi?"

"Hayır."

"Videoya ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Ama yüzünü görmen lazımdı. Avukatınınkini de. Galiba bu tür şeyleri izletmeden önce ellerine içine kusabilecekleri torbalar vermemiz gerek."

"Videoyu gördüğü hâlde suçu üstlenmedi mi?"

"Sabaha karşı dörtte kasıtsız adam öldürme suçunu itiraf etmesine karşılık bizimle pazarlık etti. Daha doğrusu avukatı etti, Gley ağlamakla meşguldü."

"Onu ağlattın mı?"

"Sen olsan ne derdin diye düşünerek konuştum. Beklemediğim kadar etkili oldu."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Her neyse, savcılık olayın kasıtsız olduğunu kabul etmedi. Kadının boğazını neredeyse bir dakika boyunca sıkıyor ve sonrasında hiçbir pişmanlık duymuyor, hepsi baştan sona kayıt altına alınmış. Bu düpedüz cinayet. Bana kalırsa bir noktada suçunu kabul edecek ve elini çabuk tutup bunu mahkemeye çıkmadan önce halletmeye kalkışacak, yoksa ceza indiriminden olacak."

"Eminim parmaklıkların ardında geçireceği süre konusunda çok endişelisinizdir."

"Hapishanede geberse bile umurumda olmaz," dedi Derwent neşeyle, "Ama suçunu doğrudan kabul ederse işimiz kolaylaşır."

"Eh, kulağa her şey yolundaymış gibi geliyor."

"Öyle."

Yine de sesinde aşina olduğum ve hiç de iyiye yoramayacağım bir tını vardı. *Bela yaklaşıyor.* "Başka ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ama *Times*'a baksan iyi olur."

"Neden?"

"Bianca Drummond, Chiron Kulübü hakkında bir yazı yazmış."

"Ne diyor?"

"Sakıncalı bir şey söylemiyor. Avukatlar metni didik didik etmiştir. Kısaca kulübün kapalı kapılarının ardında aslında bir kötülük yuvası olduğunu, genç kadınları partilerine meze ettiklerini, alenen yasa dışı uyuşturucular kullanıp her türlü

pisliğe bulaştıklarını anlatıyor. Kulüpte dönen cinsel saldırılara dair güvenilir ifadeler olduğunu, hatta cinayet söylentilerinin bile bulunduğunu belirtiyor. Ayrıca kılık değiştirip içeri sızarak bu pisliklerin çoğuna bizzat şahit olduğunu ve devam eden bir polis soruşturmasına yardımcı olduğunu söylüyor.

"Soruşturmaya yardım mı ediyormuş? Hiç fark etmemişim."

"Önemli bir tanık olduğunu sen de biliyorsun."

"Paige'den bahsediyor mu?"

"Hayır."

"Peki Gley ya da Hooper'dan?"

"Laf arasında. Gley'in katil olduğunu söylemese de tutuklandığını söylüyor. Fotoğraflardan biri dün sabah çekilmiş. Pek hoş bir görüntü değil." Gazete hışırtısı kulaklarımı doldurdu. "Makale için kullandıkları esas fotoğraf kadar çarpıcı değil."

"Nasıl bir şey?" diye sordum.

Manşeti okudu. "'Adalet savaşçıları: sivil polis memuru üyelerden birinin istenmeyen ilgisine karşı koyuyor.' Haklarını vermek lazım, yüzün görünmüyor. Yalnızca en yakınların fotoğraftakinin sen olduğunu anlar."

"Herhâlde sen hemen anladın."

"Bu kıçı her yerde tanırım," dedi ciddiyetle.

"*Tanrım.*"

"Net ve güzel bir fotoğraf. Nasıl bir ekipman kullandığını merak ettim açıkçası. Gizli izleme teknolojisi çok gelişmiş."

"Adam ne yapıyor?"

"Kolunu beline dolamış. Ayaktasınız, birlikte şampanya içiyorsunuz," dedi ve hemen ardından biraz daha hışırtı duyuldu. "Hiçbir şey giymeden gitsen de olurmuş."

Bir elimle gözlerimi kapattım. "Ne kadar kötü?"

"Tek lobunun iki santimi açıkta. Ama iyi tarafından bakarsak, tüm dünya altına iç çamaşırı giydiğini görebiliyor."

"Popomu elleyip duruyordu. Yapabileceğim bir şey yoktu. Çok kalabalık olduğu için kimsenin görmeyeceğini düşünmüştüm."

"O kadar insana rağmen iyi çekmiş. Tam da o sırada hepsinin önünden çekilesi gelmiş herhâlde," dedi. Hiç kimse o an Derwent'ın sesindeki kendini beğenmişlikle boy ölçüşemezdi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bence her şey yeni başlıyor," dedi ve bana bir cevap verme fırsatı bile vermeden telefonu yüzümę kapadı.

Kahvaltının ardından fotoğraftan kaçabileceğimi düşünerek makaleyi internetten okumaya karar verdim fakat yanılmıştım. Neyse ki Derwent'ın da söylediği gibi ben olduğum anlaşılmıyordu fakat ulusal bir gazete ve uluslararası bir haber sitesinde ne kadar çok resmimin çıktığını söylerken hiç de abartılı konuşmamıştı. Fotoğrafları bir kenara bırakıp yazılanlara odaklanmaya çalıştığımda kaşlarım okuduğum her sözcükle daha da çatıldı. Bianca, Chiron Kulübü'nün tarihinden, kamuoyundaki itibarından ve tipik üyelerin profillerinden bahsedip topluluğu erkek ayrıcalıklarının cenneti olarak tanımlamış, sonra da konuya girmişti. Makale henüz gün ışığına çıkmamış pek çok şeyden açık açık bahsetmeden, zeki bir insanın satır aralarında saklı mesajı kolayca anlayabileceği şekilde usta bir dille yazılmıştı. Makaleyi iki kez okuyup bir süre üzerine düşündüm ve sonra tekrar okudum. Bianca'nın söylediği kadar söylemediği de birçok şey vardı.

Hasta iznindeydim ve toparlanmam gerekiyordu. Önceki gün yaşadıklarım her zamanki çalışma düzenime dönmeme daha çok vakit olduğunu göstermişti.

Paige Hargreaves'in katilini bulamamış olmak ve Bianca'nın makalesinde arkadaşının adına bir kere bile yer vermemesi beni hâlâ rahatsız ediyordu. Yavaş yavaş unutuluyor, tıpkı Iliana gibi sonsuza dek unutulmanın kıyısında geziyordu. Üstelik Paige'in arkasından yas tutacak bir ailesi de yoktu. Vakanın sonuca bağlanması için yakamıza yapışacak –onun için üzülecek– kimse yoktu. Bu hâliyle çözülmemiş bir vakadan, raftaki bir dosyadan ve imha edilmeyi bekleyen küçük ceset parçalarından ibaret olarak iş yığınının içinde kaybolması işten bile sayılmazdı.

Buna engel olmaya kararlıydım. İhtiyaç duyabileceğim şeyleri toplayıp birkaç kişiye telefon açtım. Ertesi gün gelip çattığında üzerime kot pantolon ve temiz bir tişört geçirip saçlarımı toplayarak kararlı adımlarla Greenwich'e doğru yola çıktım. Bir işe yaramak iyi hissettiriyordu. Yolculuğumun ilk yarısındaki iyi ruh hâlim sıcak, yapış yapış ve kalabalık metroya binmemle kaybolup gitti. İstasyondan çıkarken biri dirseğime çaptığında vücudumu ele geçiren acı dalgası midemi bulandırdı. Ağır adımlarla Paige'in sokağına doğru yürüyüp evine ulaştığımda korkuluklara dayanarak bir süre nefeslendim. Gözlerimi kapattım. Belki de buraya tek başıma gelmek kötü bir fikirdi.

"İyi misiniz?" diye sordu yanımdan geçen bir kadın: Paige'in komşusu, Mila. Doğrulup gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım.

"İyiyim. Biraz dinleniyordum."

"Neyiniz var?" Omuzumdaki askıya, ışık doğru açıyla yüzüme vurduğunda belli belirsiz görülen soluk morluklara baktı.

"Bir kaza geçirdim. İşle alakalı değil."

Farklı göründüğünü düşündüm. Daha masumane bir havası vardı: kırmızı yerine soluk pembe bir ruh seçmişti ve

yüzünde daha nazik bir ifade vardı. Beyaz keten bir elbise giyip kocaman bir hasır şapka takmıştı. "Bu kadar kısa sürede benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim, Mila."

"Şanlıymışsınız. Planlarımla çakışmıyordu." Düşünmeden, patavatsızca insanları kızdıran ve açık konuşmayı marifet sanan türden bir insandı. Benimle buluşmak işine gelmese planlarını değiştirmeyeceği belliydi. "İçeri geçmek ister misiniz?"

Sokak kapısına çıkan merdivenleri aşamayacağımı fark ettim. "Hayır, teşekkür ederim. Seni çok tutmak istemiyorum. Sadece birkaç fotoğrafa göz atmanı isteyecektim."

"Kimlik tespiti için mi?"

"Kısmen. Şimdilik gayri resmî olarak." Ailemin evdeki dandik yazıcıda her birini tek tek taratmak zorunda kaldığım bir tomar resmi ona uzattım. "Şunlara bir bakıp içlerinden birinin Paige'in dairesini bizden önce aramaya gelen adam olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Mila sırayla fotoğraflara bakıp her birinde kafasını iki yana salladı. Roddy, Luke, Orlando, Peter Ashington, Carl Hooper ve yalan söylemediğinden emin olmak için aralarına koyduğum Peter Belcott ve Chris Pettifer'ın tanıdık yüzleri geçip gitti. Mila fotoğrafların sonuna geldiğinde iç çekti.

"Hayır. Hiçbiri değildi."

"Bir daha bak. Acele etme. Muhtemelen üzerlerinde takım elbise varken çok farklı görünüyorlardır. Fotoğraflar çok net değil."

"Hepsini Facebook'tan almışsın gibi duruyor."

Sadece oradan değil, diye düşündüm. "Bir kez daha bakar mısın lütfen?"

Bu kez güneş gözlüğünü başının üzerine kaldırıp fotoğraflara daha dikkatli baktı. Luke'un fotoğrafında bir süre tereddüt ettiğinde neredeyse kalbim duracaktı ama sonra sıradakine geçti. Tekrar başa döndüğünde içlerinden birini çıkarıp bana uzattı.

"Bu olabilir."

"Pekâlâ," dedim. "Çok yardımcı oldun."

"Daha yaşlı görünüyordu. Saçı da farklıydı. Geriye taranmıştı, yukarı dikili değildi. Ve daha önce de dediğim gibi üstünde takım elbise vardı, günlük giysiler değil. Ama sanırım oydu."

"Gerisini bana bırak."

"Peki," dedi kafasını kaldırıp eve bakarak. "Paige'in eviyle işiniz ne zaman bitecek?"

"Yakında diye umuyorum."

"Ev sahibiyle konuştum, evi tekrar kiraya vermeden önce üst kattaki küf sorununu halletme teklifimi kabul etti. Paige kargaşa istemediğinden kabul etmiyordu. Ama ev sahibi tüm evi tadilattan geçirmeme izin vereceğini söyledi—rutubeti de diğer sıkıntıları da çözeceğim. Harika, değil mi?" Yanakları heyecandan kızardı.

"Masrafları sen mi karşılayacaksın?"

"Bir kısmını. Bunu kendi mülküme yaptığım bir yatırım olarak görüyorum. Ev sahibi evi satmaya karar verirse öncelik hakkım da var. Apartmanı tekrar tek bir eve çevirebilirim."

"Kazançlı bir proje gibi."

Kafasını evet anlamında sallayıp eve baktı. "Bir an önce başlamak istiyorum."

"Anlıyorum. Hâlâ Paige'e ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz, o yüzden..."

"Tabii, tabii," dedi güneş gözlüğünü sanki yüzüne bir maske takıyormuş gibi gözlerine indirerek. "Herhangi bir ipucu bulup bulmadığınızı sormalıydım."

"Elimizde birkaç ipucu var. İlerleme kaydediyoruz," dedim temkinli bir tavırla, elimizde Paige'in cinayetini Chiron Kulübü'yle ilişkilendiren hiçbir adli kanıt olmadığını ve bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünerek.

"Ne güzel," dedi ama kaşları çatılmıştı. "İyi olduğunuza emin misiniz? Renginiz solmuş gibi."

"İyiyim." Ona teşekkür edip vedalaştıktan sonra içeri girmesini bekledim ve gözden kaybolur kaybolmaz telefonumu çıkarıp başıma bela açacağını bile bile bir arama daha yaptım.

42

Araba kafenin önündeki çift sarı çizgide ilerlerken sürücünün bile bile kabul edilemez bir şey yaptığının ve yapmaya da devam edeceğinin evrensel kabulü olan dörtlüler yanıp sönmeye başladı ve Derwent kapısını öfkeyle kornasını çalan bir scooterın önüne doğru açtı. Arabadan inerken çenesi öfkeyle kasılmıştı. Kapıyı arkasından çarparak kapattığında sandalyemde birkaç santim aşağı kaydım. *Öfke, öfke.* Kapıyı omzuyla ittirip içeri girdi ve güneş gözlüğünü çıkarıp bıkkın gözlerle etrafına bakındı. Carlos'un kafesinin cazibesine zerre kadar kapılmadığı apaçık ortadaydı. Dikkatini çekmek için elimi kaldırıp havada salladım. Ruh hâli beni görünce de düzelmedi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Mola veriyorum?" Masanın üstündeki kahve bardağını ona doğru ittirdim. "Senin için."

"İstemez," dedi bardağı gerisin geriye iterek. "Neden evde ayaklarını uzatıp dinlenmek yerine Greenwich'te soruşturma yürütüyorsun?"

"Canım sıkıldı. Çalışmak istedim."

"Pazartesi günü yeterince çalıştığını sanmıştım. Gley'in tutuklanmasına gelmene izin vermemin tek nedeni sana göz kulak olmak için orada olmamdı. İşe resmen döndüğünde –ki o da ancak tamamen iyileştiğinde– görevlerin sınırlı olacak. Yani evrak işleriyle uğraşacaksın. Kısacası ofiste oturacaksın ve kafana göre etrafta dolaşıp başını belaya sokmayacaksın."

"Biliyorum," dedim bir çırpıda, "ve şu andan itibaren kendime yüklenmeyeceğimden emin olabilirsin. Ama aklıma bir fikir geldi."

Kaşlarını çattı. "Neymiş bu fikir?"

"Polis memuruymuş gibi davranıp Paige'in evine girerek bilgisayarını ve notlarını alan adamın kim olduğunu bulabiliriz. Ama yardımına ihtiyacım var."

"Devam et."

Elimdeki fotoğrafları ona uzatıp hepsini Mila Walsh'a gösterdiğimi anlatıp parmağımla en üsttekine dokundum. "Tam da tahmin ettiğim gibi bunu seçti. Onunla konuşmak istiyorum. Karşısına çıkarsak her şeyi itiraf edecektir."

Kâğıdı eline aldı fakat aşağıdaki resim dikkatini çekince bir kenara bıraktı. "Bu..."

"Luke."

Fotoğrafa sanki daha önce Luke'a doğru dürüst bakma fırsatı bulamamış gibi büyük bir dikkatle ve merakla baktı.

"Yirmi beş yaşındayken sen de böyle mi görünüyordum?" diye sordum bir süre sonra.

"Daha yakışıklıydım. Bu da soru mu? Tıpkı şimdi olduğum gibi."

"Öyle olsun, yakışıklı," dedim başımla pencereyi işaret ederek. "Bakalım çekiciliğin sana ceza yazmak üzere olan trafik polisinin üstünde de işe yarayacak mı?"

Yaradı, Derwent işte böyle ballı bir adamdı. Nehri geçerken ona kimi görmeye gittiğimizi ve neden Paige'in notlarının alanın o olduğunu düşündüğümü açıkladım. Sözlerimi bitirdiğimde Derwent başını salladı.

"Mantıklı. Fenalaşana kadar bunu tek başına yapmayı mı planlıyordun?"

"Hayır, ondan önce de senden yardım isteyecektim," dedim ona yan yan bakarak. "O kadar pervasız değilim. Ayrıca bu tam senlik bir iş. Benden çok daha korkutucusun."

"Senin de korkutucu olduğun anlar oluyor."

"Şu an hiç de korkutucu olduğumu düşünmüyorum." Başımı kafalığa yaslayıp gözlerimi kapattım. "Daha iyi günlerim olmuştu."

"Bunu şu an yapmak istediğine emin misin?"

"Evet. Başka türlü Paige'e ne olduğunu öğrenemeyeceğiz."

"Bu da sağlığından daha önemli."

"Tabii ki," dedim ona şaşkınlıkla bakarak. "Sen de aynını yapardın."

Derwent kafasını iki yana sallasa da beni bundan vazgeçirmeye çalışacak başka bir şey söylemedi.

Whitechapel'a geldiğimizde sokağı baştan sona inceledi. Dudakları kıvrıldı. "Polisler burada nasıl devriye geziyor bilmiyorum. Attıkları her adımda karşılarına başka bir suçlu çıkıyor olsa gerek. Önce kimi tutuklayacaklarını nasıl seçiyorlar?"

"Henüz kimseyi tutuklama." Diyafon cızırdadı. "Bianca? Ben Maeve Kerrigan."

"Yukarı gelin." Derwent koridorda peşimden gelirken kadının neşeli sesine kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

"Ona ne söyledin?"

"Pek bir şey söylemedim. Soruşturma hakkında bilgi vermeye geldiğimi sanıyor."

"Teknik olarak doğru sayılır."

"Ne zaman yalan söylemişim ki?" Ona dönüp masumca gözlerimi kırpıştırdığımda bana sırıtarak karşılık verdi. İkimiz de beyaz yalanların sayılmadığının farkındaydık.

Dairesinin bulunduğu kata ulaştığımızda Bianca kapının önünde bekliyordu. Meraklı gözlerini bana dikti. "Hasta izninde olduğunu duydum, ne oldu?"

"Bir kaza geçirdim. İyileşiyorum." Yanından geçip küçük, kalabalık oturma odasına girerek erkek arkadaşına başımla selam verdim. "Merhaba, Sam."

"Merhaba," diyerek hızla ayağa fırlayıp gergin bir tavırla ellerini pantolonuna sildi. "Bianca'yla yalnız mı konuşmak istersiniz? Başka bir yere gidebilirim."

"Aslında ikinizle de konuşmak istiyordum."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Konu neydi?" Bianca'nın endişeli gözleri Derwent'la benim aramda gidip geliyordu.

"Konu, Paige'in ortadan kaybolmasının ardından dairesine girip bilgisayarını ve üzerinde çalıştığı hikâyeye dair notlarını alan kişi. Şu kariyerinin dönüm noktası olacak olan, onu çok heyecanlandıran, ne olduğunu sana söylemese de sürekli bahsedip durduğu hikâye," dedim gülümseyerek. "Sana güvenmiyordu, değil mi? Haklıydı da. Baksana, eline geçen ilk fırsatta Paige'in hikâyesini yazmak için evine gidip işine yarayabileceğini düşündüğün her şeyi topladın."

"Haksızlık ediyorsunuz. Onca emeği boşa gitsin istemedim."

"Tabii, hele ki bundan faydalanmak varken. Paige'in ölümüyle ilgili soruşturmamızı yavaşlatmana –beni katili bulmaktan alıkoymana– rağmen kariyerin ve hikâyen daha önemliydi. Antoinette'ten de böyle haberin oldu, değil mi? O seninle iletişime geçmedi, sen ona ulaştın. Bu sabah onu arayıp her şeyi teyit ettim. Bana anlattıklarının yalan olduğunu doğruladı."

"Antoinette'i benim sayemde öğrendin. Onunla buluşacağımı söylemesem hâlâ onun varlığından bihaber olacaktın."

"Çünkü kendi can güvenliğinden endişe duyuyordun. Chiron Kulübü'nü incelerken polisin arkanda olması işine geldi. Bishops Caddesi'ndeki evi de Paige sayesinde öğrendin; orayı o bulmuştu, sen de adımlarını takip ediyordun."

"Beni o eve onlar götürdü."

"Hayır. Kulübün yakınlarındaki kameralardan Carl Hooper'ın kulüpten tek başına ayrıldığını, seninse onu takip ettiğini gösteren görüntüler bulduk." Önceki gün yaptığım telefon görüşmelerinden birinde Colin Vale bana çeşitli kameralardan alıp birleştirdiği kısa kayıttan ve Bianca'nın geride bırakıldığı için ne kadar sinirli göründüğünden büyük bir zevkle bahsetmişti. "Muhtemelen eninde sonunda orayı bulacağımıza ve bize ihtiyacın olduğunda seni kurtarmaya geleceğimize güvenerek o eve tek başına gittin. Etrafı kurcalarken yakalandın ve amacının ne olduğunu bulmaya çalışırlarken seni bir yere kapattılar ama sen bile ne aradığını bilmiyordun. Oraya sırf Paige'in notları yüzünden gitmiştin. Tabii ki dosyaları çaldığını söylemeden bunu açıklaman mümkün değildi."

"Öyle bir şey yapmadım. Paige'in evine adımımı bile atmadım!" dedi Bianca.

"Evet. Sam'i yolladın."

Sam endişe dolu yüzüyle konuşmamızı ağzı beş karış açık hâlde dinliyordu. "Ne?"

"Seni gören, seninle konuşan bir tanığımız var. Saçlarını geriye tarayıp takım elbise giyerek görüntünü değiştirmeye çalışmana rağmen ona fotoğrafını gösterdiğimde kimliğini teyit etti."

"Alt kattaki kadın. Paige'i kimin öldürdüğünü bilip bilmediğimizi sorduğunda ödümü koparmıştı." Telaşla Bianca'ya

döndü. "Hiçbir şeyden haberleri olmayacağını söylemiştin. Bana yanlış bir şey yapmadığıma dair söz vermiştin."

"Kes sesini, Sam," diye tısladı Bianca. "Daha fazla konuşma."

"Başımın belaya gireceğini bilmiyordum," dedi Sam bana dönerek. "Anahtarımız vardı. Paige sürekli anahtarını kaybedip kapıda kaldığı için bize yedek anahtar vermişti. Yani bu hırsızlık sayılmaz, değil mi?"

"Belki cinayet sayılır." Derwent kollarını göğsünde kenetlemiş hâliyle oldukça iri ve sert görünüyordu. "Paige Hargreaves'i sen mi öldürdün?"

"Hayır!" dedi Sam, Bianca'ya bakarak. "Anlatsana! Onlara böyle bir şey yapmadığımı söylesene!"

"Ne iş yapıyorsun, Sam?" diye sordum cevabı bildiğim hâlde.

"Ağaç uzmanıyım. Neden ki?"

"Ağaç uzmanlarının her türlü alete erişimi var. Bulunan ceset parçalarından Paige'in böyle aletleri kullanmayı bilen biri tarafından parçalandığına eminiz."

"Ben yapmadım," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Ben yapmadım. Lütfen, Bianca. Söylesene."

Sam'in çok zeki olmadığı ve tüm kararları muhtemelen Bianca'nın verdiği açıktı. Bianca'ya döndüm.

"Ee?"

"Sam dairesine gittiğinde Paige zaten kayıptı. İçeri girip etrafı karıştırmasının güvenli olacağını biliyorduk. Birinin görmesi ihtimaline karşı onu dedektif kılığına girmeye ikna ettim. Bunun heyecanlı olduğunu düşündü. Hepsi benim fikrimdi," dedi Bianca sertçe. "Ne araması gerektiğini de ben söyledim. Paige'in bilgisayarını, defterini ve ihtiyacım olabilir diye birtakım ıvır zıvırlarını aldı."

"Başka hiçbir şeye dokunmadım," dedi Sam belli belirsiz bir çaresizlikle.

"Bilgisayar şu an nerede?"

"Sokağın sonundaki depoda. Birisi bulur diye burada tutmak istemedim."

"Ona ihtiyacımız olacak."

"Alabilirsiniz. Notları da. Zaten hepsini okudum."

"Ah, senin için hava hoş yani?" Derwent delici bakışlarını ona diktiğinde Bianca olduğu yerde sindi.

"Bildiği her şeyi zaten öğrendiniz, size yemin ederim. Paige, Iliana'ya ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Eskiden kulüpte çalışan ve Bishops Caddesi'ndeki eve cesetleri getirip parçalandıklarını gören birine ulaşmış. Adam yalnızca adının açıklamaması şartıyla onunla konuşmayı kabul etmiş, yani kim olduğunu bilmiyorum. Notlarında da takma isim kullanmış. Kim olduğunu ben de bulamadım. Hepsi dosyalarında yazıyor. Onu öldürdüklerinde gerçeği bulmak üzereymiş. Parçalandığını söylediğinde başına gelenleri, onu da yakaladıklarını hemen anladım." Bianca'nın gözleri yaşlarla doldu. "Sizinle olabildiğince çok bilgi paylaştım. Yardımcı olmak için elimden geleni yaptım, yemin ederim."

"Hayır, Paige'in katilini bulmamıza yardımcı olabilecek önemli kanıtları çalarak soruşturmaya engel oldun," dedim sesimdeki nefreti gizlemeye tenezzül etmeden. "Dairesine girdiğinizde kayıp olduğunu zaten bildiğini de az önce itiraf ettin. İstediğin bilgiyi alana dek ihbarda bulunmadın. Yürüttüğümüz soruşturmanın ve Paige'in güvenliğinin kariyerin kadar önemli olmadığını düşündün. Belki de çoktan öldüğünü ve onu aramanın bir anlamı olmadığını zaten biliyordun."

"Başına ne geldiğini bilmiyordum, yemin ederim. Sadece kayıp ihbarında bulunmadan önce incelediği konuyu öğrenmek için elime bir fırsat geçtiğini düşündüm. Bunu tepmem bir hiç uğruna öldüğü anlamına gelirdi. Hikâyesi kaybolup

gidecekti. Harcadığı emeğin boşa gitmediğinden emin olmaya çalışıyordum."

"Ne yüce bir davranış," dedi Derwent.

"Anlamanızı beklemiyorum ama kendi çıkarım uğruna hareket etmedim. Gerçekten önemli bir şey keşfettiğini düşünüyordum. İnsanların dünyanın nasıl işlediğini öğrenmesi gerek. Herkes kendi çıkarını düşünüyor. Yalan söyleyip hile yapıyor. Sistem zenginler için ayrı, geri kalanımız için ayrı işliyor." Gözleri dolmuştu. "Bu hiç adil değil ve bunu ortaya çıkarmak da benim işim. Paige de notlarını almamı, kaldığı yerden devam etmemi isterdi."

"Demek kendini böyle kandırdın," dedim.

"Gerçek bu."

"Bizi tutuklayacak mısınız?" diye sordu Sam fal taşı gibi açılmış gözlerle.

"Henüz karar vermedik," diye çıkıştı Derwent. "Yaptıklarınız hakkında ifadenizi alacağız. En ufak bir detayı bile atlamayacaksınız."

"Size neden yardım edelim ki?" diye sordu Bianca. Kendine gelmeye başlamıştı ve yeniden gözünün korkutulmasına ihtiyacı vardı.

"O bilgisayarda katili bulmamıza yardımcı olacak bir şey varsa ve onu çalıp kanıt zincirini bozduğunuz için elimizdeki fırsatı kaçırdıysak kabak başınıza patlayacaktır. En iyi seçeneğiniz iş birliği yapmayı kabul etmek, yoksa zaten battığınız bokun dibini boylayacaksınız," dedim.

"Bu hiç adil değil."

"Hayır. Kanun bu. Ve inan bana, düşündüğünün aksine, herkes için geçerli."

43

Ofise adımımı atar atmaz Liv başını iki yana salladı. "Gelmeden duramayacağını biliyordum. Bu seferki bahanen nedir?"

"Bahane değil. Acil bir iş vardı." Derwent'la Bianca ve sevgilisini sorguladığımızı söyleyip nedenini açıkladım.

"Sürtüğe bak."

"Çok hırslı biri."

"Arkadaşını çiğneyecek kadar," dedi Liv öfkeyle. "Ben olsam onu adalete engel olmaktan tutuklardım."

"Hâlâ olasılıklar dâhilinde ama ikisi de iş birliği yapmayı kabul etti."

"Tabii, foyaları ortaya çıktı ya."

Güldüm. "Pekâlâ. Bianca'ya acımak yok. Ama Paige'in notları, bilgisayarı ve telefonu artık elimizde, yani ne bildiğini ve öldüğünde kiminle iletişimde olduğunu öğrenebiliriz. Hatta cinayeti çözebileceğimizi bile düşünüyorum."

"Eh, bu iyi bir haber. Geriye yalnızca çözülmeyi bekleyen birkaç yüz vaka kalıyor."

"Dedi birkaç hafta içinde doğum iznine ayrılıp bir yıl boyunca hiçbiriyle ilgilenmek zorunda kalmayacak kadın."

"Aynen öyle," dedi Liv neşeyle. "Bu arada, Roddy Asquith hakkındaki e-postayı okuma fırsatın oldu mu?"

"Henüz olmadi. İznime dönmeden önce yapacaklarım arasındaydı."

"İşe yarar hiçbir şey bulamadım," diye itiraf etti. "Teknik şeylerle dolu. Arabayla nasıl bacaya çarpacak şekilde oynandığını anlatıp duruyor ama birini suçlayacak tek bir kelime etmiyor.

"Peki ya Carl Hooper? Roddy'nin öldürülmesi hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey bilmediğini söyledi. Bildiği kadarıyla kulübün tarihindeki tek cinayet Iliana'nınkiymiş. Ne Paige ne de Roddy hakkında bir şey biliyormuş."

"Ya da iki cinayette de parmağı olduğu için kendini ele vermek istemiyor. Cesetlerin ortadan kaldırılmasına yardım ettiği için zaten başı belada. Hapis cezasıyla karşı karşıya."

Liv kuşkulu görünüyordu. "Şu işe bak, Sör Marcus Gley'in emirleriyle yaptığı ya da yapmadığı her şeyi açık açık anlatırken konu Roddy ve Paige'e gelince hiçbir şey bilmiyor."

"Belki de gerçekten bilmiyordur."

"Belli ki zaten çok fazla şey biliyordu."

İç geçirdim. "Yeni bir gelişme var mı?"

"BMW'nin kiralandığı araç kiralama şirketinin güvenlik kamerası kayıtları geldi ama henüz adamın kimliğini belirleyemedik. Görüntü kalitesi berbat, üstelik bir de şapka takmış. Yüzü görünmüyor. Ayrıca kimlik olarak sahte bir ehliyet kullanmış."

"Kamera kayıtlarını bana gönder," dedim tatlı tatlı.

"Hayatta olmaz. İzindesin. Dinleniyor olman gerek."

"Birkaç dakikalık bir video izlemek işten sayılmaz."

"Şu anda onu bile yapmaman lazım."

"Belki adamı tanırım. Kulüpte en çok ben zaman geçirdim."

Liv gözlerini devirdi. "Madem bu kadar ısrarcısın. Ama burada olmaman gerek. Suçuna ortak olduğum için Josh'tan azar işitmek istemiyorum."

"Gelen kutumu hızlıca kontrol edip gideceğim," diye söz verdim.

Sözlerimde samimiydim ve açtığım beşinci e-posta Hampshire'daki Frank Steele'den gelmemiş olsa sözümde durabilirdim. Bu sefer raporu daha etraflıca okuyup adli tıp incelemesi sırasında çekilen fotoğrafların yer aldığı son eke ulaştım. Sonunda BMW'nin gaz pedalına koyulan nesneyi bulup ne olduğunu belirlemişlerdi. Fotoğrafa göz atıp hemen ardından dikkatli ve gittikçe büyüyen bir dehşet duygusuyla ona tekrar baktım: ancak bir dambıl setinde bulunabilecek türden daire şeklinde, ortası delik, beş kiloluk bir ağırlık.

Roddy ölmeden önce Luke Gibson'ın odasında bulduğum türden.

Hiçbir yere gitmiyordum.

"Buraya gelmekten sıkılmaya başladım." Luke sandalyesine yayılıp rahat görünmeye çalışsa da daha önce hiç görmediğim bir huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu. Elbette bunun masum bir açıklaması olabilirdi; belki de kederdendi. Biyolojik babasının çalıştığı binada olmak hoşuna gitmiyor olabilirdi. Pekâlâ vicdan azabından da kaynaklanıyor olabilir, diye hatırlattım kendime sertçe. Onunla tekrar görüşmek istediğimi söylediğimde gelmeyi kabul etmişti. Ölçülerinin alınmasına izin vermiş, yanağının içinden DNA örneği alınabilmesi için ağzını itiraz etmeden açmış, bunları neden istediğimizi sor-

gulamadan söylenen her şeyi yapmıştı. Öte yandan endişenin içini kemirdiğini ve tetikte olduğunu da hissedebiliyordum. Keyfi yerindeymiş gibi davransa da maskesi her an düşecekmiş gibiydi.

Kaşlarını kaldırdı. "Beni görmek için bahaneler ürettiğinizi düşünmeye başlıyorum."

Gülümsemeye yeltenmedim; şaka kaldıracak durumda değildim. "Daha önce de söylediğim gibi açıklamanı istediğimiz bir şey bulduğumuz için buraya gelmeni istedim. Roderick Asquith'in cinayetinde kullanılan ağırlık evinizdekilerle uyuşuyor. Öğleden sonra evinizi ziyaret ettiğimde dambıl setini buldum ve olay yerinde bulunanla uyuşan bir ağırlığın eksik olduğunu fark ettim. Nasıl kaybolduğuna dair bir açıklama yapamadın."

"Kaybolduğunu fark etmiştim ama açıkçası evi ararken aldığınızı düşünmüştüm. Birden ortadan kaybolan o kadar çok eşyam var ki hepsinin hesabını tutamadım."

"Ağırlığın kaybolduğunu ne zaman fark ettin?"

"Emin değilim. Birkaç gün önce?"

"Bu fotoğraftaki ağırlığı daha önce gördün mü?" Fotoğrafı masanın üstünden ona doğru ittiğimde bakışlarını ağırlığa çevirdi.

"Benimkiyle aynı marka. Kaybolanla aynı kiloda. Benim olabilir ama kesin bir şey söyleyemem. Üzerinde benim olduğunu belli edecek ayırt edici bir işaret ya da benzeri bir şey olduğunu anımsamıyorum, hem oldukça meşhur bir markadır."

"Roderick Asquith'i sen mi öldürdün?"

"Hayır." Çenesindeki kaslardan biri kısacık bir anlığına kasılınca sorgu odasından kaydı izleyen Derwent'ı düşünmemek için elimden geleni yaptım. Bulduğum şeyi ona anlattığımdan beri sessizliğini koruyordu ve Una Burt'ün ricası üzerine soruşturmadan çekilmiş olmasına rağmen oğlunu

sorguya çekmemi izlemesine kimse engel olamazdı. Kimse onu durdurmaya çalışmamıştı.

"Roddy'yi kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır."

"Odana kimler girebiliyordu?"

"Eve gelen herkes herhâlde. Kapımı kilitlemiyorum."

"Yatağının altında ağırlık seti olduğunu kim biliyordu?"

"Bilmiyorum. Saklamaya çalışmıyordum," dedi sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak.

"Ama ortada da durmuyorlardı, değil mi?"

"Hayır," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Durmuyorlardı."

"Birinin içlerinden birini almak için ağırlıkların nerede olduğunu bilmesi gerekirdi. Kazara bulunabilecek bir yerde durmuyorlardı."

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Katıldığımı söyleyemem. Çok ortada olmadıkları konusunda haklısınız ama sır gibi de saklanmamışlardı."

"Roddy'nin düşmanı var mıydı?"

"Hayır. Bunun imkânı yok. O iyi biriydi," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Hiç tartışır mıydınız?"

"Hayır," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Tartışmaktan hoşlanmazdı. İnsanları üzmemek için elinden geleni yapardı."

"Çok konuşur muydu?"

"Evet, sürekli. Susmak nedir bilmiyordu."

Onu sorguya çektiğimde tek bir kelime bile etmemesini, ağzını açmaktan nasıl korktuğunu düşündüm. "Ketum biri miydi?"

Luke içten bir kahkaha koyverdi. "Hayır. Üniversitedeyken okulda duyduğu her şeyi gelip bize anlattığından Orlando

ona Roddy FM derdi. Kim bir söylenti yaymak istese ilk ona giderdi."

"Paige Hargreaves'le Chiron Kulübü hakkında konuşması da bu yüzden miydi?"

Yüzündeki gülümseme yok oldu. "Bilmiyorum."

"Sana hiç Chiron Kulübü'nden bahsetti mi?"

"Üstünkörü."

"Kulüp veya üyeleri hakkında duyduğu herhangi bir endişe ya da kaygıdan bahsetti mi?"

"Hayır."

"Arabanı iznin olmadan alıp bir arkadaşıyla Standen Fitzallen'a gittiğinden bahsetti mi?"

"Hayır. O sırada yurt dışındaydım, herhâlde aklına gelmedi. Arabamı aldığını sizden öğrendikten sonra da bunu ona sorma fırsatım olmadı." Luke bir an için aya diplerini gözlerine bastırdı, duyguları onu gafil avlıyordu. Hızla toparlandı. "Bunu ona sorma niyetindeydim. Beni bu yüzden sorguya çekmiştiniz... sonrasında da annem üzgün olduğu için birkaç günlüğüne onunla kaldım."

Annesinin neden üzüldüğünü ikimiz de biliyorduk. Bunu kayda geçirmenin âlemi yoktu.

"Kendi evime döndüğümde Roddy'nin öldüğünü duymuştum. Yani hayır, hiç konuşmadık. Ama keşke konuşabilseydik."

Orlando Hawkes son görüştüğümüzden bu yana kilo vermişti. Çökmüş yanakları ve gözleriyle, bir deri bir kemik kalmanın eşiğindeydi. Hasta olup olmadığını merak ettim. Ne kendini beğenmiş tavırları ve kibrinden ne de Chiron Kulübü'nün tuttuğu havalı avukatından eser vardı. Bu kez yanında on

iki yaşlarındaymış -ve yaşına göre ufak tefek sayılacakmış- gibi görünen sessiz, sakin bir genç kadın oturuyordu. Kolay lokma, diye düşündüm böyle bir varsayımda bulunmamam gerektiğini bildiğim hâlde.

İçeri girdiğimde Orlando bana baktı.

"Luke nasıl?"

"İyi görünüyor."

"Onu bıraktınız mı?"

"Daha değil," dedim masaya oturarak. Chris Pettifer da yanıma yerleştiğinde resmî sorgu sürecine başladık. Haklarını dinlemiş, ev arkadaşıyla aynı ölçüm ve DNA örneği alma sürecinden geçmişti fakat Orlando, Luke'un aksine soğukkanlı davranmayı başaramamıştı.

"Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz, Bay Hawkes?"

"Çünkü Roddy'nin intihar ettiği arabanın enkazında bir ağırlık buldunuz ve önemli olduğunu düşünüyorsunuz."

Kafamı hafifçe yana yatırdım. "Neden intihar ettiğini vurguladınız?"

"Çünkü yaptığı buydu."

"Bunu bir cinayet vakası olarak soruşturuyoruz."

Omuzlarını silkti. "Doldurmanız gereken bir kota olup olmadığını bilmiyorum ama bu bir cinayet değildi. Roddy tacizleriniz yüzünden dayanılmaz bir baskı altındaydı. Böyle bir stresle başa çıkabilecek türden bir insan değildi. İntihar etti. Ortada büyük bir gizem yok."

"Fakat olayda başka birinin parmağı olduğunu gösteren birçok kanıt var."

Orlando gergin gergin güldü. "Neymiş bu kanıtlar?"

"Aklınıza gelebilecek her şey," dedi Pettifer. "Roddy'yi öldüren arabanın kiralandığı yerin kamera kayıtları mesela."

"Görmek ister misiniz?"

Orlando kasılıp yutkunarak sessiz kaldığında Pettifer, ikisinin de ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını abartılı bir hareketle Hawkes'a ve avukatına doğru çevirdi. Kamera kayıtlarını pürdikkat izlediler. Videoyu gün içinde defalarca kez izlediğim için ekrana bakmadım; görüntü kalitesinin berbat olduğunun farkındaydım. Görüntüler sona erince Orlando arkasına yaslanıp gülümsedi. Bu ani rahatlığından hiç hoşlanmamıştım.

"Görüntülerdeki kişi herhangi biri olabilir."

"Haklısın," dedim. "Adamın yüzü net görünmüyor ve ayırt edici hiçbir detayı olmayan alelade kıyafetler giymiş. Ne var ki görüntülerden yola çıkarak boyunu hesaplamayı başardık. Luke olamaz. O adamdan çok daha uzun boylu. Roddy de olamaz, görüntüdeki adamdan çok daha iriydi. Ama boyu sizinkine çok yakın."

"Dolaylı kanıt," dedi avukat. Onu duymazdan geldim.

"Elimizde Roddy adına araba kiralamış ve eşkâli seninkine uyan bir adam ve arabanın bacaya çarpması için gazı köklemek amacıyla evinizden alınmış bir ağırlık var. Motor üstüne göçtüğü için ağırlığı geri alamayacağınızı fark ettiğinizde hayal kırıklığına uğramış olmalısınız."

"Ben..." dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Luke'un yatağının altında bir ağırlık seti olduğunu biliyordunuz. Hem evde de değildi. Roddy de size güveniyordu. Yolunuza çıkabilecek hiçbir engel yoktu."

"Roddy en iyi arkadaşımdı. Onu neden öldürmek isteyeyim ki?"

"Ah, bu sorunun da cevabını biliyoruz. Roddy'nin sırrınızı açık edeceğinden endişelendiniz ve Peter Ashington'ın, size dair bildiği her şeyi anlatmaya kalkarsa onunla aynı sonu paylaşacağını anladığından emin olmak istediniz."

"Ash..." Orlando'nun yüzü kireç gibiydi.

"Luke'un ardından onunla da konuştuk," dedim gülümseyerek. "Çok ilginç bir sohbet oldu. Söylediğine göre Standen Fitzallen'daki küçük maceranıza dair hiçbir şey söylemeyeceğinden emin olmak istemişsiniz. Yolculuğunuzu bilen iki kişi vardı ve okuldan beri en iyi arkadaşınız olan Roddy de bunlardan biriydi. Çenesini kapalı tutamayacağını biliyordunuz. Ash'i de pek iyi tanımıyordunuz. Roddy'nin ölümüne intihar süsü verip onu tehdit etmek ve gayet ciddi olduğunuzu göstermek için Ash'i kullandınız. Konuşursa onu da öldürecektiniz."

"Demek bu yüzdenmiş," dedi Pettifer ciddiyetle. "Ben de sizi almasından önceki gece yaşanan tecavüz olayı hakkında konuşmaya neden bu kadar hevesli olduğunu merak ediyordum. Tecavüz vakasının mahkemeye taşınması hâlinde muhtemelen beraat edeceğini biliyormuş demek. Ama onu öldürmeyi aklınıza koyarsanız sizden kaçabileceğinden pek emin değilmiş."

"Roddy'yi arabaya bindirdiğinizde sarhoş muydu?" diye sordum. "Onu öldüreceğinizi ne zaman anladı?"

Orlando gözlerini sıkıca yumduğunda, yaptıklarını ve Roddy'nin tepkisini hatırladığını düşündüm.

"Korkmuş muydu?" diye sordum usulca. Orlando yüzünü ekşitti.

"O... ben..."

Devam etmesini bekledim fakat bu kez dağılmak yerine gücünü topladı.

"Ona zarar vermedim. Veremezdim de. Roddy benim dostumdu." Gözlerini kırpıştırıp tekrar odaklandı. "Yapmazdım."

"Ama yaptınız. Nedenini de biliyoruz." Bishops Caddesi'ndeki evin kasasında bulduğumuz fotoğrafları masanın üstünden teker teker ona doğru kaydırdım. İlk fotoğrafta şık takım elbisesiyle terasa uzanmış, sigarasının dumanını karanlık gökyüzüne doğru üfleyen, uzun boylu, sakallı, kıvırcık saçlı ve koyu renk gözleri baygın baygın bakan yakışıklı bir genç

adam vardı. İkincisinde aynı adam, dövmeleri suyun altında koyu renkli lekeler gibi görünen başka bir adamla havuzda çıplak yüzüyordu. Bir diğerinde öpüşüyorlar, ötekinde diğeri dişlerini dövmeli adamın omzuna geçiriyordu. Sonraki fotoğrafta biri diğerini duvara yaslamıştı. Sonra yatakta uzuvları birbirine dolanmış hâldelerdi. Sakallı adam ötekinin başını geriye doğru çekerek boynundaki tendonların gitar teli gibi gerilmesine ve yüzünün zevkten buruşmasına neden olmuştu. İçeriye ölüm sessizliği çöktü.

"Son birkaç yılda sakalını kestin, saçını kısalttın, biraz kas yapıp beladan uzak durdun. Ama iki yıl önce, temmuz ayında bu adamdın. Ve öteki adam" –dövmeli adamın yüzüne işaret ettim– "o akşam eve dönmedi. Öldü."

Orlando yüzünü ellerinin arasına gömdü, tüm bedeni titriyordu. "Siktir. Siktir. *Siktir.*"

"Adı neydi?" diye sordum.

"Cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi avukat ama Orlando onu duymazdan geldi.

"H-hiç öğrenemedim. O-o akşam ne olduğunu bile bilmiyorum. Bana inanmak zorundasınız. Kendimde değildim, alkol, uyuşturucu, kim bilir başka ne almıştım. Ertesi sabah uyandığımda o lanet *havuzda* hareketsizce süzülüyordu. Yapabileceğim bir şey yoktu. Onu bulduğumda zaten ölmüştü. Olayda bir parmağım olduğunu sanmıyorum. Ona zarar vermedim. Yani şey dışında – anladınız işte."

"Nasıl öldüğünü biliyoruz," dedi Pettifer. "Videosu var. Seninle ilgisi yok."

"Ne?" Yüzüne yansıyan tüm duygular kaybolup gitmiş, yerini daha da beter mutlak bir boşluğa bırakmıştı. "Nasıl öldüğünü biliyor musunuz?"

"Aşırı dozdan ölmüş. Sen uyurken. Ölümüyle hiçbir ilgin yok," dedi Pettifer sertçe.

Fotoğrafları işaret ettim. "Bu skandalın üstesinden gelebilirdin."

"Olay sadece seks olsa umurumda olmazdı. Yani evet, kendimi bu hâlde görmek utanç verici ama ne önemi var ki?" dedi zoraki bir kahkaha atarak. "Hepimiz biraz eşcinsel değil miyiz sonuçta? Sınırı aşmak pek de büyütülecek bir şey değil. Aynısını yapan bir sürü erkek var."

"Ama onu öldürdüğünü sandın," dedim. "Chiron Kulübü de uslu bir üye olman ve babanı, hatırı satılır servetini ve nüfuzunu Londra çevresindeki banliyö kasabalarında bulunan arazilerin iskâna açılması için kullanmaya ikna etmen için böyle düşünmeye devam etmene izin verdi."

"Sana tuzak kurdular," dedi Pettifer anlaması için kısaca. "Sen de işlerini kolaylaştırdın."

"Her şeyi bilen tek kişi Roddy'ydi çünkü Londra'ya dönmek için onun yardımına ihtiyacın vardı ama Roddy araba kullanamadığından plana Ash'i de dâhil etmesi gerekti. Paige'in cinayetini araştırmaya başladığımızda yaptıklarının ortaya çıkacağından o kadar korktun ki Roddy'nin ona güvenemeyeceğin kadar çok şey bildiğine karar verdin. Hem de Ash'e de bir ders vermiş olacaktın." Sesimi alçaltıp sadece ağzımdan çıkacaklara odaklanması için masanın üzerine doğru eğildim. "Onu öldürüp suçu Luke'a yıkmaya çalıştın."

"Öyle olmasını istemedim."

"Hadi ama, Orlando. Gaz pedalına birkaç tuğla da koyabilirdin. Luke'un eşyalarından birini aldın çünkü aslında o da Roddy gibi önemsizdi. Her seferinde önce kendini düşündün."

"Hayır. Niyetim ağırlığı geri almaktı. Arabanın o hâle geleceğini tahmin edemedim." Avukatı yüzünü buruştursa da yapabileceği hiçbir şey yoktu; Orlando konuşmak isterse onu durduramazdı ve gerçekler patır patır dudaklarından dökülüyordu. Ne de olsa ayrıcalık iki ucu keskin bir kılıçtı. Orlando

yaptığı şey yüzünden başının belaya gireceğine inanmıyordu. Bakışlarını Chris'ten bana çevirdi. "Luke'la hiçbir ilgisi yoktu, yemin ederim. Olaya hiç bulaşmadı."

"Onun için yapabileceğin en iyi şey, en baştan başlayıp tam olarak ne yaptığını anlatmak." Geri çekilip ona biraz alan tanıdım. Her şey yerli yerine oturuyor, parçalar benim müdahale etmeme gerek kalmaksızın birleşiyordu. "Paige'den bahsedelim. Onu öldürmen gerektiğine ne zaman karar verdin?"

"Paige mi? Onu doğru düzgün tanımıyordum bile," dedi başını iki yana sallayarak. "Ona hiçbir şey yapmadım."

Ona boş boş baktım. "Ama Roddy'nin yaptıklarını ona anlatacağını sanıp–"

"Öyle düşünmedim. Roddy onun için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden de ona kulüp hakkında anlatabileceği ne varsa anlattı, gerçi bunların çoğu onu etkilemek için uydurduğu söylentilerden ve dedikodulardan ibaretti. Onu yatağa atmaya çalışıyordu ama benim foyamı meydana çıkacağından endişelenmiyordum. Ağzından çıkana dikkat ediyordu."

Kafam karışmıştı. "Ama onu benimle konuşmaması konusunda uyarmıştın, değil mi? Sorguda ağzını bile açmadı."

"Bana gelseydi Paige'i Roddy'nin saçmaladığına ikna edebilirdim. O polis değildi. Kendini bir şey sanıyordu ve başarılı olacağından çok umutluydu ama pek de zeki biri sayılmazdı. Kafasını o an yazdığı şeyle bozar ve sanki herkesin umurunda olmalıymış gibi konuşup dururdu. Kendinden başka hiçbir şey düşünmezdi," dedi bana dönüp gözlerini kırpıştırarak. "Fakat sizi ikna edemezdim. Roddy bildiği her şeyi anlatırdı ve sizi yalan söylediğini düşünmeye itemezdim. Buna kanmayacak kadar zekisiniz. Çenesini sonsuza dek kapatmak zorunday-dım... sizin yüzünüzden."

Bu gerçekten *olmasaydı da olurdu* diyebileceğim türden bir iltifattı.

44

Orlando Hawkes'la görüştüğüm sorgu odasından çıktığımda Derwent'ın koridorda ellerini cebine sokup duvara yaslanmış vaziyette beni beklediğini gördüm.

"Güzel sorguydu."

"İyi sonuç aldık," dedim. "Ben pek bir şey yapmadım. Konuşmaya bir kere başladıktan sonra arkası geldi. Bana kalırsa, Jonah Powell'ı öldürmediğini öğrendiğinde o kadar rahatladı ki Roddy'nin ölümüne intihar süsü verdiğini itiraf etmenin daha kötü olduğunu fark edemedi."

"Araba kiralama şirketindeki kamera görüntülerinden bahsettiğin an direnmeyi bıraktı."

"Kaydı gördün mü? Videonun büyük bir kısmında vücudunun sadece yarısı görünüyor, görüntü kalitesi de berbat. Hiçbir karede tepeden tırnağa görünmüyor. Kimliğini görüntülere dayanarak tespit etmek imkânsız."

"Peki ya boyu?"

"Analistleri işimize yarayacak bir şey vermeleri için zorladık ama çok kaba bir tahminde bulunduklarını ve sonuçlara güvenmememiz gerektiğini söylediler."

Derwent ıslık çaldı. "Ben de hep adil davrandığını sanırdım."

"Eh, boylarının eşleştiği konusunda yalan söylemiş sayılmam, sonuçta kayıtlardaki adam oydu, dolayısıyla boyları aynı olmak zorunda," dedim gerinip omzumdaki ağrıyı rahatlatmaya çalışarak. "Roddy Asquith kusursuz biri sayılmazdı ama yüz kilometre hızla giden bir arabayla duvara çakılmayı da hak etmedi. Bunun Orlando Hawkes'ın yanına kalmasına izin veremezdim."

"Seni suçladığını duydum. Bunun seni etkilemesine izin verme."

"Tabii ki vermiyorum," diye yalan söyledim.

"Peki Luke ne olacak?"

"Olayla ilgisi yok. Olayın gerçekleştiği sırada ya işte ya da annesinin yanındaydı. Toplu taşıma kartı ve telefon kayıtları elimizde, yani hareketlerini görebiliyoruz. Aynı anda iki yerde olma gücü yoksa Fulham'ın ya da tuğla atölyesinin yakınından bile geçmemiş."

"Zeki bir çocuk. Kendini başka yerdeymiş gibi göstermenin bir yolunu bulmuş olabilir."

Kafamı iki yana salladım. "Artık onun için endişelenmene gerek yok. Elimizde cinayetle bağlantısı olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok. Iliana'nın öldüğü gece için söylediklerini bile doğruladım, aynen söylediği gibi binlerce kilometre uzaktaymış. Ayrıca Orlando'nun tek başına hareket ettiğinden hiç şüphem yok, amacı da buydu zaten. Partide olanları Roddy'ye anlatmadan Londra'ya dönmenin bir yolunu bulabilseydi bunu yapardı. Ne yazık ki bulamadı ve olan Roddy'ye oldu. Her şeyi anlattığı tek kişi oydu, sonra da bunu yaptığına pişman oldu. Aynı hataya tekrar düşmez."

"Ama Asquith'i öldürmeye giderken Ashington'ı da peşinden sürüklemiş."

"Uyarı olarak. Peter Ashington'ın Roddy'yi bekleyen sondan haberi olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca bana kalırsa Orlando, yarım kalan son işini tamamlamak için Peter Ashington'ı da eninde sonunda öldürecekti. İşini şansa bırakamazdı. Ashington'ı kulüpte tecavüz ettiği garson yüzünden duyduğu vicdan azabıyla kendini bir uçurumdan aşağı atmış hâlde bulurduk."

"İşte o zaman her şeyi anlardık, o kız Ashington'ın umurunda bile değildi."

"Ama adli tıp intihar olduğuna inanabilirdi ve Orlando paçayı kurtarırdı."

"Şimdi Luke'la mı görüşeceksin?"

"Görüşecektim," diyerek kaşlarımı kaldırdım. "Sen görüşmek ister misin?"

"Hayır, iyi haberi sen ver." Bir şey söylememi bekler gibi dikilmeye devam etti.

"Benimle gelmek ister misin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi çaresizce bana bakarak. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Eh, bu ikiniz için de tuhaf bir durum," dedim iç geçirerek. "Josh, ne diyeceğimi bilemiyorum. Konuşmanız korkunç geçebilir ama yine de bunu denemen gerektiğini düşünüyorum. Yoksa pişman olacaksın."

"Ya benimle konuşmak istemezse?"

"Kendini ona da hazırlamalısın. Seni aramıyordu, hayatına çat kapı girdin. Son birkaç haftadır hayatının en güzel döneminden geçtiği söylenemez. Tüm hayatı altüst oldu, muhtemelen kendine yeni bir ev bulmak zorunda kalacak ve biri diğerini öldürdüğünden en iyi iki arkadaşını da kaybetti. Berbat bir zamanlama."

Derwent hüzünle başını iki yana salladı. "Ne komik değil mi? Bir oğlum olduğunu sırf bir cinayet vakasında şüpheli olduğu için öğreniyorum."

"Kimse böyle olsun istemezdi ama olan bu. Hem belki de ortada sandığın kadar kötü bir durum yoktur."

"Claire ona hakkımda tek bir iyi şey bile söylememiştir."

"Seni çok seviyormuş – hatta bana soracak olursan hâlâ seviyor ama Luke onun biricik oğlu. Tabii ki onu koruyacak. Bu onun en doğal hakkı."

"Evet, her şeyi tek başına yaptı."

"Luke büyürken yanında değildin. Senin için bir önemi olup olmadığını bilemem ama bence sana bir şans verseydi harika bir baba olurdun ama vermedi. Bu, onun hayatına şimdi giremeyeceğin anlamına gelmez. Bunu sadece o da seni tanımak isterse başarabilirsiniz. Kararı ona bırakmalısın. Luke bir yetişkin."

"Öyle, değil mi?" dedi Derwent yüzündeki çarpık gülümsemeyle. "Kendimi yaşlı hissettim."

"Yani..."

"Hadi oradan, Kerrigan."

"Elbisemle ilgili söylediklerinden sonra bunu hak ettin."

"Onun için özür dilediğime eminim."

"Ben de dilemediğine eminim." Ona cevap verme fırsatı tanımadan diğer sorgu odasının kapısını açtım.

Luke başını kaldırdı ve yüzündeki sakin, umut dolu ifade Derwent'ın arkamdan içeri girip kapıyı kapatmasıyla değişti.

"Önce iyi haberi mi yoksa kötüyü mü duymak istersin?" İçeriyi ele geçiren ve yaklaşan fırtınanın habercisi olan cızırtılı havayı yatıştıracağını umarak canlı ve neşeli bir ton takındım. Luke, Derwent'a daha önce hiç görmediğim düşmanca bir ifadeyle bakıyordu.

"Önce kötü haber lütfen."

"Orlando, Roddy Asquith'i öldürdüğünü itiraf etti."

Luke bir anlığına gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. "O mu yapmış?"

"Evet, o yapmış."

"Ama neden?" diye sordu Luke büyük bir üzüntüyle. "Çok yakınlardı. Roddy onu severdi. Onun için her şeyi yapardı."

"Sorun da buydu ya. Orlando geçmişte yaptığı bir şeye dair çok fazla bilgisi olduğuna karar vermiş. Roddy sen Peru'dayken arabanı Orlando'ya yardım etmek için almış. Orlando partide kazara birini öldürdüğünü sanıyordu ve Roddy'nin bildiklerini bize anlatacağından korkuyordu."

"Ama Roddy onun başını belaya sokmak istemezdi. Asla böyle bir şeye kalkışmazdı."

"Roddy'nin çenesini tutamadığını kendi ağzınla söyledin. Kimseye söylememesi gerektiği hâlde Paige Hargreaves'e kulüpten bahsetmişti. Orlando yaptıklarının ortaya çıkacağından korkuyordu."

"O kulüp. Ne kadar aptal, anlamsız, bencil..." Luke'un her kelimeyle yükselen sesi birden kesildi. "Ne saçmalık ama."

"Orlando arabanın kaza yapması için senin ağırlığını kullandığı hâlde olayla bir ilgin olmadığını açıkça belirtti."

"Kibarlık etmiş."

"Yapması gerekeni yapmış," dedi Derwent arkamdan. Sesi kutuplar kadar soğuktu. Luke bakışlarını tekrar ona çevirdi, gözleri temkinliydi. Bu düşmanlık değil, diye düşündüm aniden içimi dolduran anlayış ve sempatiyle. Bu şey korkuydu. İkisi de bir diğerinin yanlış bir şey yapacağından korkuyordu.

Ben de çatışmanın ortasında kalmıştım.

"Yani istediğin yere gitmekte özgürsün," dedim. "Paçayı kurtardın."

Luke'un dudakları çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu daha önce de duymuştum."

"Bu sefer kesin gibi. Ama bunu hep söylüyorum, o yüzden..." dedim omuzlarımı silkerek.

"Peki ya Paige Hargreaves? Onu da Orlando mu öldürmüş?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ama öğreneceksiniz."

"Öyle umuyorum."

Ayağa kalkıp tüm kibarlığıyla sandalyeyi masadaki yerine ittikten sonra duraksadı. Derwent'a bir bakış attığımda ikisinin de istemsizce aynı şekilde durduklarını fark ettim; ayaklarını hafifçe açmış, ellerini ceplerine sokmuş, başlarını öne eğmişlerdi. Derwent'ın bakışları boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"Ben..." Kapıya doğru ilerlemeye yeltendiğimde Derwent beni kolumdan tutup geri çekti. "Gitme."

"Kalabalık ediyorum," diyerek itiraz ettim.

"Hayır, etmiyorsun." Bu kez Luke konuşmuştu. "Lütfen gitme. İkinize de söylemek istediğim bir şey var."

Lütfen kibar ol. Nazik bir şey söyleyip git. Sakın kalbini kırma...

"Annemle konuştum. İkiniz hakkında," dedi sırıtarak. "Uzun uzun konuştuk. *Senin* hakkında her şeyi öğrendim."

Bahsi geçen *sen* olan Derwent boğazını temizledi. "Çok gençtik. Annen o zamanlar bile çok zekiydi ama ben aşağılık herifin tekiydim."

"O böyle söylemedi. Seni çok seviyormuş."

"Ama çocuğunun babası olarak değil."

"Beni kendi başına büyütmek istemiş."

Derwent kafasını salladı, yüzü asıktı. Annesinin yanlış bir karar verdiğini düşündüğüne dair hiçbir şey söylemedi. Luke onu eleştirse bile Derwent, Claire'i asla eleştirmezdi.

"Babamın yanımda olmasını dilediğim zamanlar oldu, inkâr etmeyeceğim. Ama genel anlamda güzel bir çocukluk geçirdim. Yakın aile ilişkilerimiz vardı. Annemin yanımda olamadığı zamanlarda yardımına anneannemle dedem koşardı. Mutluyduk."

"Sen de harika bir genç adam olmuşsun, annen doğru karar vermiş," dedi Derwent.

"Pek harika olduğum söylenemez."

"Alçak gönüllülük ediyorsun."

"Bazı şeyler iyi gitti. Bazılarıysa..." Luke bakışlarını bana çevirdi. "Şey... *onun* önünde söylemek istedim. Senin hatan olmadığını biliyorum. Annem ona hiçbir şey söylememen için sana söz verdirdiğini söyledi. Nasıl biri olduğunu biliyorum, gelip kapımıza dayansaydı annem aklını kaçırırdı. Onu görmeme asla izin vermezdi. Yani sözünü tutman muhtemelen doğru karardı." Derwent'a döndü. "Onu affetmelisin."

"Çoktan affettim," dedi Derwent bunu söylememiş ve gelecekte de söylemeyi planlamamış birinin lakaytça özgüveniyle.

Luke derin bir nefes aldı. "İki, üç yıl önce bana bir babam olmasını isteyip istemediğimi sorsalar hayır derdim. Üniversitedeyken beni görmeye gelsen muhtemelen sana siktirip gitmeni söylerdim. Babam yoktu ve babamın olmasına da ihtiyacım yoktu. Tek başıma büyümüş olmakla gurur duyuyordum ve hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim."

"Peki şimdi?" diye sordu Derwent duygularını belli etmemeye çalışarak. Duygu dolu bir itirazda bulunmayacaktı; o ne isterse kabul edecekti ve kalbi kırılsa bile Luke'un bundan asla haberi olmayacaktı.

"Bilmiyorum," dedi Luke omuzlarını silkerek. "Birlikte futbol oynamak için biraz geç kaldık."

"Sana bira ısmarlayabilirim."

Luke başını sallayana dek içeri çöken sessizlik geçmek bilmedi. "Güzel olur. Dürüst olmam gerekirse, yaşadıklarımdan sonra bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

"İyi eğlenceler," dedim ikisine de kocaman gülümseyerek.

"Sen de geliyorsun," dedi Luke babasına bakarak. "Geliyor, değil mi?"

"O da isterse," dedi Derwent kaşlarını kaldırarak. "Ne dersin?"

"Size engel olurum."

"Olmazsın," dediler ağız birliğiyle. Hemen ardından birbirlerine sırıttıklarında birdenbire yanlarında konuşabilecekleri başka birinin, onu tanıdığımdan beri belki de ilk defa mutlu olduğuna şahit olmanın getirdiği sevinci gölgede bırakacak daha yoğun duygulara kapılmamış birinin olmasının her şeyi nasıl kolaylaştırabileceğini fark ettim.

"O hâlde sizinle bir kadeh içerim."

Güzel akşamın, ılık ve açık havanın tadını çıkarmak isteyen bar müşterileri kaldırıma kadar taşmıştı. Sohbet eden insanların uğultusu sigara dumanı gibi yükselip mavi gökyüzüne karışıyordu. Yanımızdaki gruptan yükselen kahkahaları duyduğumda gürültüden rahatsız olmak yerine gülümsediğimi fark ettim.

"Burada oturmaktan rahatsız olur musun?" diye sordu Derwent bana dönerek. "Yoksa içeride başka bir masa bulalım mı?"

"Burası iyi. Kendimi daha iyi hissediyorum. İyileşiyorum herhâlde." Derwent içeri girip uzun boyu ve yapılı vücuduyla kalabalığı kolayca yararak gözden kaybolurken sırtımı duvara yaslayabileceğim bir yer buldum. Havası insanların kenara çekilip yolu açmasını sağlıyor gibiydi. Luke'un da gözleri onun üzerindeydi.

"Hep böyle midir?"

"Nasıl?"

"İş bitirici," dedi en sonunda.

"Genellikle. Barmenin hemen onunla ilgileneceğinden eminim."

Luke düşünceli görünüyor, sahibinin geri dönüp dönmeyeceğinden emin olmayan bir köpek gibi kapıyı izliyordu. Yüzünde Derwent'ta hiç görmediğim bir tatlılık –alaycılıktan yoksun bir ifade– vardı. Belki bu kadar zorlu bir hayat geçirmese Derwent da böyle biri olurdu. Belki de bir başına yolunu bulmaya çabalamasa Cambridge'de okur, dolgun maaşlı bir işe girer ve Londra'nın güzel kızlarının kalbini çalardı.

"Garip hissediyor olmalısın," dedim nazikçe. "Ama unutma, onun için de öyle."

Sözlerim dikkatini çekmişti. "Nasıl hissediyor? Yani... benim hakkımda?"

Tereddüt ettim. Çok fazla şey söylersem Luke, Derwent'ın onunla ilişki kurma ihtiyacı yüzünden üzerinde büyük bir baskı varmış gibi hissedebilir, çok az şey söylemem hâlindeyse önemli olmadığını düşünebilirdi.

"Onun adına konuşmuş olmayayım ama burada olmak istemese gelmezdi."

"Onu iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Onu tanımak pek kolay değil. Gerçek benliğine ulaşmak için birçok duvarı aşmak lazım," dedim dikkatlice. "Ama şu kadarını söyleyebilirim ki şimdiye dek gördüğüm en yufka yürekli adam ve onu tanıdığımdan beri bu yüreği adayabileceği bir şey arıyor."

Luke kafasını salladı. "O hissi iyi bilirim. Hiç sahip olmadığın ama hep özlediğin bir şey varmış gibi," dedi.

"Kesinlikle," dedim Derwent'ın bizi duyamayacağından emin olmak için etrafıma bakınarak. "En önemlisi de ona güvenebilirsin. Beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı."

Luke gülümsedi. "Ona göz kulak oluyorsun, değil mi?"

"İkinizin de üzülmesini istemiyorum."

"Ben de. Üzülmek demişken, sana ne oldu?"

Derwent elinde iki bardak bira ve benim için aldığı cinle geri dönerek bana zaman kazandırdı. Luke'un sorusunu duymuştu ve vereceğim cevabı beklerken beni izlediğini hissedebiliyordum. Doğruyu söylemenin daha kolay geldiğini fark ettim. Onların yanında güvende hissediyor, yargılanmaktan korkmuyordum.

"Eski sevgilim beni dövdü."

"Siktir," dedi Luke dehşete düşmüş bir hâlde. "İyi misin?"

"Olacağım."

"Onu hapse attıracak mısın?"

"Yapabilirsem evet. Biri bana bunu yapmam gerektiğini söyledi ve haklıydı da. Aynı şeyi başka birine de yapmasını istemiyorum," dedim içkimden bir yudum alarak. Derwent kendi kendine gülümsüyordu.

"Demek eski sevgilin," dedi Luke yavaşça.

"Aynen öyle."

"Yani bekârsın."

Derwent homurdandı. "Hiç heveslenme. Seni aşar."

"Denemeye değer," dedi Luke gözlerimin içine bakarak. "Değil mi, Maeve?"

"Hayır, değmez," diye çıkıştı Derwent. Bana baktı. "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü DNA testine falan gerek yok," dedim. "Luke kesinlikle senin oğlun."

45

İki hafta sonra sıcak, güneşli bir günde Greenwich'e dönmüştüm, yine tek başımaydım ve elimde Paige Hargreaves'in dairesinin anahtarlarını tutuyordum. Gerçi daireye geldiğimde kapının açık olduğunu, zemine atılmış toz bezini ve merdivenlere kadar uzanan naylon örtüyü fark ettim. Uzaklardan bir radyo sesi geliyor, oturma odasındansa zımparanın ritmik sesi yükseliyordu.

"Merhaba?"

"Kim o?" Üzerine beyaz boyacı tulumu giymiş orta yaşlı bir adam görüş alanıma girip merdiven boşluğundan aşağı baktı. "Bir sorun mu vardı?"

"Girebilir miyim? Polis memuruyum," dedim kimliğimi çıkararak.

"Başım belada mı?" diye sordu avucuyla alnına vurarak. "Arabamı yanlış yere mi park ettim?"

"Öyleyse de umurumda değil. O işlere bakmıyorum." Basamakları tırmandım. "Vay canına, mobilyalar olmadan içerisi daha büyük görünüyor."

"Tuttukları temizlik şirketi gelip her şeyi aldı," dedi boyacı etrafına bakarak. "Bittikten sonra güzel bir yer olacak ama aramızda kalsın, geldiğimde bok çukurundan farksızdı."

"Önceki kiracının öyle şeyleri umursadığını sanmıyorum."

"Ona ne oldu? Birileri öldüğünü söylüyordu."

Kibar yüzü kıpkırmızıydı ve bunu küçük bir eğlence aradığından sormadığını hissettim.

"Öldürüldü."

"Burada mı?"

"Bilmiyorum. İhtimaller dâhilinde."

"Tanrım," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Ne yazık. Genç miydi?"

"Yirmi sekiz yaşındaydı."

"Nina'mla aynı yaşta," dedi kafasını tekrar sallayarak. "Kimin yaptığını bulabildiniz mi?"

"Henüz değil."

"Herhâlde o yüzden geldiniz."

Aslında neden geldiğimi bilmesem de başımı salladım. Bir şeyi –bir deri hücresini ya da DNA zerresini– gözden kaçırmış olmamız ihtimaline karşı Paige'in tüm kıyafetlerini ya da tabak çanağını almamız mümkün olmasa da onu kimin öldürdüğü sorusunun cevabının burada, dairenin bir yerlerinde saklı olması ve onu bulamamış olmamız sinirimi bozuyordu.

"Ben işime bakayım."

"Tabii. İşinize engel olursam söyleyin, gidip bir kahve içerim," dedi saate bakarak. "Neredeyse on bir olmuş. Mola vermem lazım."

"Kalabilirsiniz," dedim. "Yemek yiyecek bir yer arıyorsanız köşede güzel bir kafe var. Dışarıdan pek bir şeye benzemiyor ama yemekleri leziz. Adı Carlo's," Adama kafenin yerini ve dış görünüşünü tarif ettim.

"Teşekkür ederim. Bir deneyeyim," dedi ve ıslık çalarak ellerindeki boyayı yıkamaya gitti.

Gitmeye karar vermesine sevinmiştim; yalnız kalmak istiyordum. Paige'e ne olduğunu çözememek içimi kemiriyordu. Chiron Kulübü'yle olan bağlantısı başta umut verici görünse de şimdi dönüp baktığımda boş bir hevese kapılmış gibi hissediyordum. Dosyaları elime ulaştığında aldığı notların her kelimesini, yazmaya başladığı her taslağı okumama rağmen onu tehlikeye sokabilecek gizli bir gerçeğe yaklaştığı izlenimine kapılmamıştım. Carl Hooper ölümüne dair hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Diğer gri takım elbiselilerin hiçbiri de onu tanımıyor gibiydi.

Mutfağın tamamının sökülmesiyle ardındaki duvarların ortaya çıktığı ana odada dolaştım. Siyah küfün olduğu yer yeni bir sıvayla kapatılmıştı. Dolapların durduğu yerin ardındaki duvar kâğıtlarındaki yırtıklardan eski duvar kâğıdı ve fayans katmanları görünüyordu. Paige gibi onları seçen insanlar da çoktan unutulup gitmişti. Birileri yepyeni bir mutfak yaptıracak –muhtemelen IKEA'nın en ucuz modelini seçecek– ve hiçbir şeyden haberi olmayan yeni kiracı elden geçmiş, boya kokan bu daireyi yuvası hâline getirecekti. Küf sorununun tam anlamıyla çözülüp çözülmediğini, yeni sıvanın arasından sızıp altında yatan gerçekleri yeniden gün yüzüne çıkarıp çıkarmayacağını merak ettim.

"Sizi rahat bırakayım," dedi boyacı kafasını içeri uzatarak. "Ben dönene kadar bekleyebilir misiniz?"

"Tabii, sorun değil. Her yeri yeniden mi dekore ediyorsunuz?"

"Merdivenler dışında her yeri. Alt kattaki kadın yakın zamanda yapıldığından merdivenlere dokunmamı istemedi ama–" yüzünü buruşurdu "–kim yaptıysa çok baştan savma bir iş çıkarmış. Duvara biraz boya sürebilen herkes kendini

usta sanıyor ama aslında ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok. Şuna bir baksanıza."

Söylediğini yapıp merdivenlerin başında dururken gözden kaçan yerleri, birinin elinin ayarını kaçırıp tavana sıçrattığı boyayı, amatörlüğü ve baştan savmalığı yüzünden aslında yapanın üzerine para vermesi gereken işin kalitesizliğini gösteren detayları anlatmasını pek de dinlemedim. Dışarıdan gelen güneş ışığı o kadar parlaktı ki koridor sanki içeride bir spot ışığı varmış gibi aydınlanıyordu ve sitemine hak veriyordum. Akarken kurumuş damlaları, fırçanın hızla sürülmesinden kaynaklanan büyük kavisleri görebiliyordum. Derwent'ın dairemde çıkardığı işi görse ne diyeceğini merak ettim. Josh takıntı derecesinde titizdi ve detaylara önem verirdi; içimden bir ses yaptığı işin geçer not alacağını söylüyordu. Seth'in yaptıklarından kalan her izin üstünü örtmüştü. Kev elinde luminolle içeri girmezse evimde korkunç bir şey yaşandığı kimsenin aklına gelmez, diye düşündüm dalgın dalgın.

"Bıraksanız tüm gün konuşurum," dedi boyacı en sonunda utangaç bir tavırla gülümseyerek. "Siz de barda içerken, gördüğünüz cinayetleri anlatıp duruyorsunuzdur."

"Pek anlatmamaya çalışıyorum," dedim sırıtarak.

Adam bir el hareketiyle bana veda edip tekrar ıslık çalarak uzaklaştı.

Paige'in yatak odası etraftaki askılıklar ve yerdeki giysi yığınları olmadan çok daha büyük görünüyordu. Bir zamanlar yatağının durduğu yerde, tavan penceresinin altında diz çöküp onu hayal ettim. Yatağına uzanmış şampanyasını içiyordu (çünkü makalesini çarpıcı hâle getirecek bir şey bulmuştu ya da buzdolabında bir şişe saklıyordu). Birisi onu görmeye gelmiş, hayatına son vermiş, cesedini ortadan kaldırmıştı. Arkadaşları onun için endişelense de onlar da bunu bir fırsat olarak görmüştü. Bianca'nın kayıp arkadaşlarının araştırmasından

faydalanabilmesi için kayıp ihbarında bulunmayı ertelemiş, daireye girip bilgisayarını almasını beklemişlerdi. Hepsi öldüğünü biliyordu.

Çünkü onu kendi elleriyle öldürmüş ve Sam'in aletlerini kullanarak cesedi parçalarına ayırmışlardı.

Hayır.

Sam'in (pislik içindeki) aletlerine bakmıştık. Üzerlerinde kan izi yoktu. Bianca da Sam de Paige'e zarar vermedikleri konusunda ısrarcıydı. Ayrıca Bianca bilgisayarını ele geçirene kadar parçalanmış cesetlere dair bir şey bilmediğini çünkü Paige'in ona bunu anlatacak kadar güvenmediğini söylemişti.

Tekrar Chiron Kulübü'ne döndüm. Elimin altındaki daha gelişmiş teknolojiler sayesinde Paige'in içerideki muhbirinin kovulmadan önce Bishops Caddesi'ndeki evde çalışan gri takım elbiselilerden biri olduğunu öğrenmiştim. Onun yerine işe alınan kişiyse, Bianca'nın gizlendiği yer hakkında bana ipucu veren çekici Fransız'dı. İşten atıldığı için söylentileri gerçekmiş gibi anlatan eski bir çalışan kulübü korkutup bir serbest gazeteciyi öldürmeye karar vermelerine yetmezdi. Hele ki arkalarında bıraktıkları izleri bu kadar iyi gizlerken. Dahası banyoyu o hâlde bırakmış olmaları, yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşündüklerini kanıtlıyordu. Olayı örtbas etmek için yapacakları ilk iş, cesedi parçaladıklarına dair tüm kanıtları ortadan kaldırıp imha etmek olmalıydı. Kibir, tembellik ve (şüphelerime göre) bunu tekrar yapmaları gerekebileceği düşüncesi banyoyu yenilememeye karar vermelerine neden olmuş, bu da işimize yaramıştı. Ama bulduğumuz üç kan örneğinin sahiplerini hâlâ tespit edememiştik.

Orlando, Paige'in ölümüyle ilgisi olduğunu hâlâ inkâr ediyordu. Onu Roddy öldürmüş olabilir miydi? Olası nedenleri düşünmeye koyuldum: Ona yaranmak için harcadığı onca zamana rağmen Roddy'yi cinsel anlamda geri çevirmesi, ona

kucak dansı yapan genç kızı öğrenmesi, öfke ve korkudan Roddy'nin gözünün dönmesi.

İnsanlar para için, aşağılandıkları ya da hayal kırıklığına uğradıkları için birini öldürürdü. Ya da kendilerini veya sevdiklerini korumak için.

Belki de katil oğlunun yaptığı kötülüklerin ortaya çıkmasından korkan bir kulüp üyesinin babasıydı. Kiralık bir katil tutup soruna etkili ve kontrollü bir çözüm bulmuştu. Kurban ve katil arasında kişisel bir bağ yoktu.

İzini sürmek mümkün değildi.

Elimde bunun kiralık katil tutularak işlenmiş bir cinayet olduğunu gösteren hiçbir kanıt olmasa da bunu yapabileceklerini düşünüyordum. Paige, Chiron Kulübü'ne sık sık gelen erkekler için önemsiz bir kadındı, ortadan kaldırılması gereken küçük bir pürüzdü.

Evinde dikilirken hiç Paige kadar yalnız bir cinayet kurbanı görmediğimi düşündüm. Ne ailesi ne de güvenebileceği arkadaşları vardı. Benim aksime, hayatın sillesini yediğinde sığınabileceği bir yeri yoktu; yalnızca küçük, iç karartıcı dairesi vardı. Etrafına duvarlar örmesine, sevinçlerini, hüzünlerini kapalı kapılar ardında yaşamasına şaşmamak gerekirdi. Artık göçüp gitmesiyle, bu dünyada yaşadığı hayata ait tüm izler yeni bir boya katmanının altında kalıp siliniyordu. Eşyaları evden çıkarılıp cesedinin parçaları gibi dört bir yana atılmış, umursamaz dünyaya karışmıştı.

Dairede dolanırken topuk seslerim çıplak parkelerin üstünde yankılanıyordu. Mila'nın merdivenden inip çıkan memurlara ne kadar kızdığını hatırladım. Evin boşalmasıyla şiddetlenen sese daha da kızacaktı. Evde olmadığını umdum, boyacının tek başına tüm dairenin hakkından gelmesi uzun sürecekti. Tahminimce, son tadilatın üstünden uzun zaman geçmişti.

Öyleyse insan neden dairenin ihtiyaç duyduğu ciddi tadilatla uğraşmak yerine merdivenleri –daireye çıkan küçük, dar geçidi– yeniden dekore ederdi ki? Merdiven boşluğu boya yüzü görmeyen yerlerden biriydi. Kimsenin önceliği olmamalıydı.

Merdivenlerin tepesinde dikilip aşağı bakarken nedenleri, aldatmacaları, suçu örtbas etmek için yapılanları ve en başından beri takip etmemiz için yaratılmış bir izin peşinden koştuğumuzu düşündüm. İpuçları, imalar, şüpheliler, faydalı olduğunu düşündüğümüz bilgiler, hepsi bizi yanlış yere yönlendirmiş, ben de işimin ne kadar kolay olduğunu düşünüp memnuniyetle bu yolu takip etmiştim.

Paige'i kim, neden öldürmüştü?

Cevap bunca zamandır gözümün önündeydi.

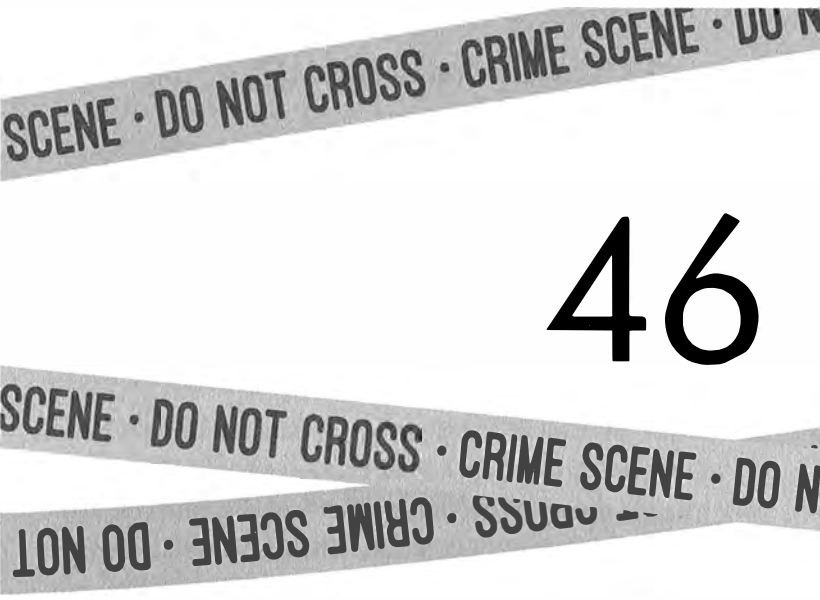

46

Rüzgârın dövdüğü küçük bungalov, Sheppey'nin en ücra köşesine doğru uzanan yolların gözden kaybolduğu düz otlakların ortasında yapayalnız dikiliyordu. Adayı Kent anakarasından ayıran Thames halicinin bir kanalı olan Swale'in tam karşısında yer alıyordu. Evi, giysilerimizi çekiştirip saçlarımı darmadağın eden tuzlu deniz rüzgârından koruyacak hiçbir şey –ne bir ağaç, ne bir çalı ne de görünürde başka bir ev– yoktu. Tek görebildiğim sulak alanlarda yaşayan yağmurkuşları ve tuygunların daireler çizerek uçtuğu engin gökyüzüydü.

Kapıyı açtığında Mila Walsh'un gördüklerini idrak etmesi birkaç saniye sürdü. Herhâlde burada görmeyi beklediği son insan bendim. Beyaz renkli bol bir gömlek, eski bir kot pantolon giymiş, ayaklarına bir çift düz tabanlı terlik geçirmişti: normalde böyle giyiniyor demek, diye düşündüm.

"Çavuş Kerrigan. Burada ne arıyorsunuz?"

"Birkaç ipucunun peşindeyiz. İçeri girebilir miyiz?" Cevap vermesini beklemeden kapıyı iterek ardına kadar açıp içeri girdiğimde Liv, Derwent, Pettifer, Georgia, Pete Belcott ve elinde adli tıp malzemeleriyle dolu bir çanta taşıyan Kev Cox

da arkamdan geldi. Hâlâ kapının önünde duran iki adli tıp memuru galoşlarını çıkarıyordu. Mila'nın gözünü korkutmak için kalabalık bir ekiple gelmiştik

"Öylece içeri giremezsiniz. Ayakkabılarınızı çıkarmanız lazım," dedi ellerini çaresizce sallayarak. "Hepinizi içeri alamam."

"Korkarım almak zorundasınız."

"Mila? Ne oluyor?" diye sordu evin arka tarafından çıkan bir adam. Beyaz bir tozla kaplanmış büyük, nasırlı elleri ve yara izleriyle dolu kaslı kolları vardı. Teni dışarıda çok fazla zaman geçiriyormuş gibi bronzdu. Saçları ve sakalı dergiye verdiği röportajdaki fotoğrafından daha uzun olsa da gümüş grisi tellerin her biri hâlâ parıldıyordu.

"Harry Parr?" diye sordum emin olmak için.

"Evet?" Büyük, mavi gözlerini bana çevirdi.

"Metropolitan Polisi dedektifleriyiz." Ekibin büyük bir kısmı içeri dağılıp odaları aramaya başlarken evrakları gösterdim. "Bu mülkü arama iznimiz var."

"Neden? Ne arıyorsunuz ki?" diye sordu alçak sesle homurdanarak.

"Aletler," dedi Derwent. "Kesim aletleri."

"Atölyemde istemediğiniz kadar var," dedi Harry gülmeye çalışarak.

"Kes şunu, Harry," diye çıkıştı Mila. "Ağzını bile açma. *Ağzını bile açma.*"

Küçük oturma odasında oturup onlara katıldım; ikisi de yüzyıl ortasından kalma beyaz deri kaplı bir kanepeye tünemiş, sessizce el ele tutuşuyorlardı. Mila ekibin konuşmalarının uğultusu yüzünden arada sırada irkilirken yerimde oturmuş, gözlerini odada gezdirmesini, dudaklarını gergin gergin yalayıp rujunu dağıtmasını ve saçlarıyla oynamasını izliyordum. Harry ise gözlerini kapatmış, yüzündeki belli belirsiz tebessümle oturduğu yerde meditasyon yapıyordu. Ekibin

aramayı bitirmesini beklerken şöminenin üzerindeki devasa soyut tabloyu ve ocağa dizilen, dalgaların sürüklediği devasa odun parçalarını hayranlıkla izledim. Bunun dışında odanın geri kalanı Mila'nın Londra'daki evi gibi bomboştu. Bedenimi saran ve şaşırtıcı derecede rahat olduğunu fark ettiğim kontrplak bir sandalyede oturuyordum. Klasik bir Danimarka tasarımına benziyordu ve çiftin tercih ettiği sade, sanatçı havasıyla uyumluydu. Duvarlardan birinde dışarıdaki düzlüğe ve engin gökyüzüne bakan büyük bir pencere yer alıyordu. Buradan görünmese de deniz, ufkun ötesinde bir yerlerdeydi.

Koridordan gelen ayak seslerini duyup başımı kaldırdığımda Derwent'la elindeki kanıt torbasını zafer kazanmış edasıyla bana doğru sallayan Kev'i gördüm.

"Stüdyodaki testere ve kesim aletlerinin bazılarından birkaç örnek alıp hızlı bir Kastle-Meyer testi yaptım. Şimdilik üçü kanla pozitif tepkimeye girdi. Hepsini alacağız."

Mila ağlamaya başlarken Harry gözlerini açıp kırpıştırdı.

"Bazen kendimi kesiyorum," dedi usulca. "Çalışırken."

Kev başını hafifçe eğdi. "DNA testi yaparız. Çıplak gözle görülen pek bir şey olmasa da fazlasıyla yeterli."

Boğazımı temizledim. "Mila Walsh ve Harry Parr, ikiniz de Paige Hargreaves cinayetinden tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz ancak sorgu sırasında söylemekten kaçındığınız şeyleri mahkemede gündeme getirmek savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak sunulabilir."

"Harry," dedi Mila gözyaşlarına boğularak. "Harry."

"Her şey yolunda, canım," dedi adam kafasını onunkine yaslayıp gözlerini tekrar kapatarak. Hemen ardından hızlı, sinsi bir hamleyle cebinden bir şey çıkardı fakat ona ulaşamayacak kadar uzaktaydım ve çok ağır kaldım.

"Dikkat edin!"

Derwent sözümü bitirmeme fırsat vermeden adamın bileğini yakalamış, tüm gücünü kullanarak heykeltıraşın derisinin altındaki damarları çıkmış, harcadığı eforla kasları şişmiş elini vücudundan uzaklaştırmayı başarmıştı. Elindeki alet takırdayarak çıplak ahşap zemine düştü: küçük ve jilet gibi keskin bir keski. Bir an için herkes gözlerini alete dikip donakaldı. Mila'nın ağzı aralanmış, gözleri dehşetle irileşmişti. Amacı onu öldürmek miydi, diye düşünsem de Harry merakımı çabucak dindirdi.

"Hapse giremem. Hapse gireceğime *ölürüm* daha iyi." Öfkesi ürpermeme neden oldu. Mila'nın adamın boynuna sımsıkı doladığı elleri hem onun hem de bizim güvenliğimiz için onu kelepçelememize engel oluyordu.

"Anlamıyorum," dedi Mila usulca. Londra'daki ofise dönüp Derwent'la birlikte onu ezip geçmeye hazırlandığımız küçük, penceresiz sorgu odasına girdiğimizden beri söylediği ilk şey buydu.

"Ben de anlamamıştım, ta ki tarihler dikkatimi çekene kadar," dedim.

"Ne tarihleri?"

"İlk tanışmamızda bana Paige Hargreaves'in dairesini arayan dedektiften bahsetmiştin. Sana adının John Spencer olduğunu söylemişti ama aslında Sam Williams adında biriydi."

Eski Mila bir anlığına geri döndü: "Bu ismi hiç duymadım."

"Önemli değil. Tanımadığını tahmin etmiştim. Onu bulduğumda bize oradayken Paige'i kimin öldürdüğünü bilip bilmediğini sorduğunu söyledi."

"Evet. Söylediğim gibi, çok ikna edici bir adamdı. Polis memuru olduğuna inanmıştım."

"Evet, inandın. Ama bu, Paige'in öldüğünü nereden bildiğini açıklamıyor."

"Ne?" Mila'nın kaşları çatıldı, kafası hâlâ karışıktı.

"Resmî olarak kayıp olduğu bile bildirilmemişti. Onu birkaç gündür görmemiş *olabilirdin*. Her ne kadar bana evine tuhaf saatlerde gelip gittiğini ve genelde evinde olup olmadığını bile anlayamadığını söylediğinden Paige'in kaybolduğunu düşünmen bile tuhaf kaçsa da şüpheleniyor *olabilirdin*. Ama biz daha nehirde tek bir ceset parçası bile bulmadan öldüğünü bilmen olayla bir ilişkin olduğu anlamına geliyor."

"Ağzımdan öyle çıkmıştır," dedi. Bir elini boğazına koymuş, diğeriyle de dirseğini kavramıştı. "Ya da o yanlış hatırlamıştır."

"Çok iyi hatırlıyor. Onu korkutmuşsun."

"Saçmalık," dedi tekdüze bir ses tonuyla. "Paige'in öldüğünü nereden bilebilirdim?"

"Çünkü onu sen öldürdün."

"Hayır. Kesinlikle hayır," dedi zoraki bir kahkahayla. "Neden öyle bir şey yapayım?"

"Tahmin yürütmemiz gereken kısımlar var," dedi Derwent. "Olanları tam olarak bilmediğimizi itiraf etmeliyim."

Sözü ben devraldım. "Üzerinde çalıştığı hikâyeye yardımı olacak harika bir kaynak buluşunu kutladığını, yatağına uzanıp şampanyayı şişesinden yudumladığını biliyoruz. Bunun kariyerinin dönüm noktası olacağını düşünüyordu. Kapısını çaldığında sana da bundan bahsettiğini tahmin ediyorum. Paige biraz bencil biriydi. Hayat ona böyle davranmayı, en çok kendini önemsemesi gerektiğini öğretmişti. *Senin* konuşmak istediğin konuyla hiç ilgilenmiyordu."

"Neymiş o konu?"

"Küf," dedim. Yüzünün kızarmasını, bir kahkaha koyuvermesini, söylediğim şeyi dalgaya almasını bekliyordum ama yapmadı. Yüzünün renginin attığını görünce söyleyecek sözü varsa da konuşacak durumda olmadığını düşündüm. "İlk konuşmamızdan sonra sevgilini araştırdım. Harry Parr. Hakkında ilginç bir yazı buldum. Yaşamını tehdit eden kötü bir hastalıkla mücadele eden ünlü bir heykeltıraş. Yazıda, yeni ve temiz bir yerde yaşamak için Londra'dan kaçıp Kent'e yerleşmesinden bahsediliyordu."

"Ne olmuş?"

"Londra'yı hastalığı yüzünden terk etmişti. Korkunç semptomlar göstermeye başladı – ağrılar, sızılar, baş dönmesi, iştahsızlık, depresyon ve anksiyete. Bağışıklık sistemi her şeye aşırı tepki veriyor, modern dünyaya alerjisi varmış gibi hissettiğini söylüyordu. Kaç doktor gezmiş olursanız olun hiçbiri ona teşhis koyamıyordu. Sonra bungalovdayken kendini daha iyi hissettiğini fark etti. Kendine çevresel alerjiler konusunda uzman bir doktor buldu ve söz konusu doktor en kötü kâbuslarını doğruladı: Harry maruz kaldığı küf yüzünden otoimmün bir hastalığın pençesine düşmüştü. Londra'daki ev sağlığına iyi gelmiyordu. Seninle birlikte yaşayamıyordu."

"Yani?" Sesi hâlâ saldırgan çıksa da bu gönülsüz bir çaba gibiydi.

"Yani işe koyulup evinden geriye sadece dört duvar bıraktın. Küf sorununun kökten çözüldüğünden emin olmak için taş üstünde taş bırakmadın." Sesimde küçük bir anlayış tınısı olduğunun farkındaydım; Harry'nin sağlığı için çok mücadele etmişlerdi. "Yine de Paige'in dairesiyle ilgili hiçbir şey yapamıyordun. Sözde musluğu açık bırakıp bırakmadığını kontrol etmek için en az bir kez dairesine girdin, sonuçta su sızıntıları küfün en büyük nedenidir, gerçekten endişelenmiş olmalısın. Harry'yle paylaştığın yatak odasının hemen üstün-

deki mutfak duvarlarını kaplayan siyah küfü gördün. Hastalanmasına şaşmamalıydı. Bir yandan da ev sahibiyle iletişime geçtin ve onu parasını ödemeye hazır olduğun sürece istediğini yapmana izin vermeye ikna ettin ama Paige teklifini kabul etmedi. Küf onu rahatsız etmiyordu, ona tekrar düşünmesi için yalvarmana rağmen seni geri çevirdi. Umurunda değildi. Hikâyesine odaklanabilmek için yalnız kalmak istiyordu ve tadilatın ona engel olmasını istemiyordu."

Mila sessiz kalmaya devam edip yutkundu. Gözleri benimkilere kenetlenmişti.

"Paige hakkında birçok şey duydum ve kendi kafamda ona dair bir resim oluşturdum. Fazlasıyla azimli biriydi. Yalnız bir kurt gibiydi, zamanla kimseye ihtiyacı olmadığını öğrenmişti. Kapısını çaldığında çenesinin düşeceği kadar sarhoştu ama sadece işinden, tüm zamanını ve enerjisini alan heyecan verici projesinden bahsetmek istiyordu. Senin söylediklerinle ilgilenmeyi reddetti. Sen de onu öldürdün."

"Saçmalık," dedi Mila öfkeyle.

"Dairede hiçbir boğuşma izi olmaması kafamı karıştırmıştı. Güneşli bir günde eve döndüğümde açık kapının da yardımıyla merdiven boşluğundaki duvarların boyandığını fark ettim. Danıştığım bir uzman, hızlı ve baştan savma bir iş olduğunu söyledi." Boyacı *gerçekten* de uzmanmış, diye düşündüm. İşin özensizliği konusunda da haklıydı. "Daire yıllardır tadilat görmemişken neden birisi merdivenleri alelacele boyamak istesindi ki?"

"Tavana ve duvara sıçramış kan izleri bulduk," dedi Derwent. "Küçüktü ama insan ne aradığını bilince gözden kaçması imkânsızdı."

"İyi bir temizlik yapmışsın ama yeterli olmamış. Paige'in orada, merdivenlerde öldüğünden eminiz. Onu aşağı mı ittin?

Bıçakladın mı? Kafasına mı vurdun?" Bir cevap vermesini beklesem de Mila sessiz kalmaya devam etti.

"Bir kaza olduğunu söyleyebilirdin," dedi Derwent. "Çoğu insan öyle yapıyor. Gerçi o zaman ona neden yardım etmediğini açıklamak zorunda kalırdın."

"İnsanlar pek çok nedenden ötürü cinayet işliyor," dedim ona bir nebze anlayışla bakarak. "Sevdiklerini koruma isteği en büyük nedenlerden biri. Harry, onun için birini öldürmeye hazır olduğunu görünce çok etkilenmiştir."

Yüzünde anlaşılmaz, soğuk bir ifade vardı.

"Paige öldükten sonra sevgilini aradığını düşünüyoruz," diye devam etti Derwent. "Birlikte bir plan yaptınız. Paige sana hikâyesinden yeterince bahsetmişti, cesedi parçalanmış bir kızı araştırdığını biliyordun. Paige'in evinin anahtarlarına ve duvarlarını kaplayan küf gibi apaçık ortada olan bir cinayet gerekçesine sahip alt kat komşusundan şüphelenmek yerine ölümünün işiyle bağlantılı olduğunu varsaymamız için bunu kullanmaya karar verdiniz. Erkek arkadaşın insan vücudunu, parçaların nasıl bir araya geldiğini iyi biliyor. Dolayısıyla nasıl parçalanmaları gerektiğini de. Ayrıca geniş bir alet koleksiyonu var."

"Atölyesinde çekilmiş bir fotoğrafı var. İçerisi eserlerinde kullandığı ahşabı ve kemikleri kesmek için ideal el aletleriyle dolu." Gülümsedim. "Tek yapmanız gereken onu kesip parçalarını bulabileceğimiz bir yere bırakarak yanlış sonuca varmamızı beklemekti. Ne yazık ki Sam, Paige'in bilgisayarını ve yazdığı hikâyeye dair her şeyi almıştı. Dolayısıyla cesedi parçalanmış öteki kadını öğrenmemiz zaman aldı. Bu sırada daireyi sizi rahatsız edecek kadar yakından inceliyorduk ama ilk seferinde merdiven boşluğundaki kanı gözden kaçırdık. Ancak luminolle aramaya başladığımızda fark ettik."

"Sadece birkaç yeri gözden kaçırmışsın," dedi Derwent onu yüreklendirircesine. "Gerçekten iyi bir iş çıkarmışsın. Ama atladığınız noktalar güneş gibi parladı."

"Halıyı da alan sendin. Paige'in çıplak basamakları inip çıkmasına nasıl katlanabildiğini merak etmiştim çünkü biz oradayken gürültüden şikâyet edip duruyordun, belli ki rahatsız olmuştun ama tabii ki Paige'in ölümünden önce böyle bir derdin yoktu."

"Yerel bir yapı markete gidip naylon örtü, bant, bol miktarda çamaşır suyu, biraz boya ve bir fırça seti aldın. Elimizde kamera kayıtları var." Derwent bilgisayarının ekranındaki kısa videoyu başlattı. Mila, yapı markette hızla ilerlemesini izledi. Görüntülerde tedirgin bir hâli vardı, karşımdaki kadının yüzüyse ifadesizdi. "Bu görüntüler Paige'in kayıp olduğunun bildirilmesinden dokuz gün öncesine ait," dedi Derwent ve ekranı kapattı.

"Harry, Paige'in cesedini koridorda, seninle ilk konuştuğumuz yerde parçaladı. Yeri naylon örtüyle kaplamıştınız ama sonrasında gözünüzden kaçan kan izleri olması ihtimaline karşı her yeri çamaşır suyuyla temizledin ve kokuyu bastırmak için de bir mum yaktın. Kapına geldiğimde mumunkinden başka bir koku alamadım. Daireyi incelemeye geldiğimizde boya kokusu da gitmişti. Zaten içerisi leş gibi kokuyordu."

"Kendi dairende çok daha iyi bir iş çıkarmışsın. Dün yaptığımız aramada kan bulamasak da duvarlarda bant kalıntıları bulduk," dedi Derwent omuzlarını silkerek. "Sonra da cesedin parçalarını Thames'e attınız; bazılarını Chiron Kulübü yakınlarından, bazılarını farklı yerlerden. Belki de Kent'te de birkaç parçadan kurtulmuşsunuzdur. Onu parçalamanın en büyük avantajı cesedi taşımayı kolaylaştırmasıydı. Bu çabaya değeceğini düşündün."

"Hepsi tamamen uydurma."

"Harry kendi yaptıklarını itiraf edecek. Bunu sen de biliyorsun. Hayatının büyük bir kısmını hapiste geçirmekten korkuyor. Ceza indirimi sunarsak konuşacaktır. Ama elimizdeki kanıtlar katilin sen olduğuna işaret ediyor," dedim ona dik dik bakarak. "Ne yaptığını biliyoruz, Mila."

Yüzü tepeden vuran güçlü ışık altında bembeyazdı. Öne doğru eğilip sıktığı dişlerinin arasından üç kısa kelime söyledi. "O hâlde kanıtla."

47

Kanıtla.

Daha önce defalarca kez yaptığım gibi tanık kürsüsünde durup yeminimi ederken bu sözcük zihnimde yankılanıp duruyordu. Fakat bu sefer farklıydı. Bu kez iş için burada değildim.

Bu sefer kurban bendim.

"Yüce Tanrı'nın huzurunda gerçeği, yalnızca gerçeği söyleyeceğime yemin ederim."

İddia makamının savcısı, Emma Khan isimli genç bir kadındı. Onu mahkeme salonunun dışında etrafa savrulan saçlarıyla koşuştururken ve başka bir avukatın yaptığı şakaya başını geriye atıp gülerken görmüştüm. Fakat Snaresbrook Kraliyet Mahkemesi'nin Victoria döneminden kalma göz alıcı sarayındaki 3 Numaralı Mahkeme Salonu'nda karşıma çıkan kadın bambaşka biriydi. Soğukkanlı ve ağırbaşlıydı, peruğunun altındaki oval, açık kahverengi yüzü dingindi. Yeni bir soru silsilesine başlamadan önce elbisesini düzeltmek gibi bir huyu ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi yavaşlatacak kadar sakin tavırları vardı.

"Peki mesleğiniz nedir, Bayan Kerrigan?"

"Metropolitan Polis Teşkilatı'nda dedektif çavuşum."

Jüri kürsüsünden tepkiler yükseldi. Onlara bakmamaya çalışsam da hepsini görüş alanımın ucundaki bir bulanıklık olarak görüyordum.

"Ne tür suçları inceliyorsunuz?"

"Cinayet." Bunu sıradan bir şeymiş gibi söylemek imkânsızdı. "Dedektifliğe terfi ettirildiğimden beri karmaşık davalarla ilgilenen bir cinayet masası ekibinde çalışıyorum."

"Bu zor bir iş mi?"

"Zaman zaman."

"İşinizi seviyor musunuz?"

"Zaman zaman," diye tekrarladım bu kez gülümseyerek. Mahkeme salonundaki gülüşmeleri duymaktan çok hissettim.

İfademin ilk kısmında kim olduğumu ve Seth'le nasıl tanıştığımı anlatacaktım. Seth sanık kürsüsünde, sıkılmış görünen memurun yanında oturuyordu. Kefaletle serbest bırakıldığını biliyordum çünkü onu daha önce mahkeme binasının çevresindeki parkta görmüştüm. Onu görmek açıktaki bir kabloya dokunmuş gibi hissetmeme neden olsa da salona girmeden karşılaştığımıza sevinmiştim. Çok şık olmasa da kaliteli olduğu her hâlinden belli olan kusursuz bir takım elbise giymiş, koyu renkli bir kravat takmış, saçlarını kestirmişti. Tam da oynadığı yakışıklı, kendinden emin avukat rolüne uygun görünüyor, gerçeğin aksine tüm soğukkanlılığıyla beni bayıltana kadar dövebilecek bir adama hiç benzemiyordu.

"Sanıkla nasıl tanıştınız?"

"İşi gereği cinayet soruşturmalarımızdan birine dâhil olmuştu. Müvekkili yargılanıyordu."

"Yani karşı taraflardaydınız."

"Evet."

"Buna rağmen birbirinizden hoşlandınız."

"Yaralandığı için izne çıkmak zorunda kalmıştı. Onu ziyarete gitmiştim. Yaklaşık on ay önce ilişkimiz ciddiyet kazandı. Noel'den hemen önceydi."

"Mutlu muydunuz?"

"Evet. Çok mutluydum," dedim. "Çok ilgiliydi. Beni ne kadar çok sevdiğini söylemeyi hiç ihmal etmezdi. Ona cömertliğinin beni utandırdığını söyleyip durmasını isteyene dek bana sık sık hediyeler alırdı. Sürekli yemeğe çıkardık. Beni sağlığıma daha fazla özen göstermeye, daha fazla egzersiz yapıp beslenme düzenimi değiştirmeye teşvik ederdi."

"İdeal bir sevgili."

"Öyle görünüyordu."

"Sizi endişelendiren bir şey var mıydı?"

"Arkadaşlarımın ve meslektaşlarımın çoğundan hoşlanmıyordu, onların da Seth hakkında çeşitli vesilelerle dile getirdikleri bazı endişeleri vardı. Onunla iş arkadaşlarım arasında bir seçim yapmam gerektiğini hissediyordum. Zaman zaman kendimi yalnız hissettiğim de oluyordu. Diğer insanlarla sosyalleşebilmek için onun iznini almam gerekiyormuş gibi geliyordu."

"Sizi üzen başka bir şey var mıydı?"

"Beni çok eleştiriyordu. Sohbetimin ya da davranışlarımın beklediği standartlara erişemediği konusunda beni sürekli uyarırdı," dedim zorlukla yutkunarak. "Rahatsız edici ve üzücüydü. Bir şeyi düzgün yapmayı başardığım anda standartlarını yeterince iyi olmam imkânsız hâle gelene dek değiştireceğini hissediyordum."

"Size şiddet uyguladı mı?"

"Başlarda uygulamadı. Kontrolün kendisinde olmasını seviyordu. Tüm kararları o verir, planları o yapardı. Ben de sesimi çıkarmazdım. Böyle yaşamak gözüme daha kolay göründü. Zaman geçtikte ona sormadan bir karar almaktan endişe duymaya başladım."

Sokaktaki tartışmamız ve benim düşüp eve kendi başıma dönmek zorunda kaldığım olayı da sorduktan sonra esas meseleye geldi.

"O gün olanları kendi ağzınızdan anlatın lütfen," dedi, sesi anlayış yüklüydü.

Olayı sakince anlatmak için elimden geleni yaparak o anki durumumuzu, birbirimizi birkaç gündür görmediğimizi açıklayıp boynumdaki morluğu ve hepsini nasıl yanlış anladığını anlattım. Sıra beni nasıl dövdüğünü anlatmaya geldiğindeyse sesim titremeye başladı.

"Lütfen yüksek sesle konuşun, Bayan Kerrigan," dedi hâkim sert bir tavırla. Ufak tefek, dudaksız, duygusuz bakışlı bir adamdı ve konuşmaya devam ederken Seth'in tarafını tuttuğundan, bana da diğerlerine de inanmadığından endişelendim. İçimden bir ses, jürinin muhtemelen benden nefret ettiğini söylüyordu. İstismar edilmeye göz yuman bir polis memuru. Onu terk eden yakışıklı sevgilisi hakkında atıp tutan aptal bir kadın.

"Önce tokat, sonra da yumruğuyla yüzüme vurduğunu hatırlıyorum. Burnumun çatırtısını duymuştum. Düşmemem için beni tuttuğunu hatırlıyorum. Ben ayakta dururken bana vurması daha kolay oluyordu. Yere düştüğümde beni tekmelediğini hatırlıyorum. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum; bana aradan saatler geçmiş gibi gelse de muhtemelen öyle değildi. Sonra bayılmışım. Gözlerimi açtığımda yerde tek başıma yatıyordum."

Daireyi, telefonlarıma el koyuşunu, kilitli kapıları ve hissettiğim çaresizliği anlattım. Saklandığımı ve ev sahibimin –evet, kendisi meslektaşlarımdan biriydi– endişelendiği için iyi olup olmadığımı kontrole geldiğini söyledim. Yaralarımı tarif ettim. Jüri önlerinde duran dosyalardaki, hastaneden gelen fotoğrafların soluk renkli kopyalarını inceliyordu. Her birinde şok ve acıdan donuklaşmış gözlerimle tanınmaz hâldeydim.

"Bu olayın bıraktığı kalıcı izler oldu mu?"

"Fiziksel olarak olmadı." Sorunsuzca iyileşmiştim; kemiklerim kaynamış, morluklarım solup gitmişti. "Olanlar yüzünden hâlâ mahvolmuş vaziyetteyim. İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum. Eskisinden daha gerginim, özellikle de tek başıma kaldığımda." *Uyurken ev anahtarlarını yastığımın altına koyuyorum, banyo dolabında her ihtimale karşı yedek anahtar saklıyorum.*

"İşinizi yapmakta zorlanıyor musunuz?"

"İşteyken olanları düşünmemeye çalışıyorum. Aile içi cinayetlerle pek ilgilenmiyoruz ama öyle bir vaka geldiğinde eskisinden daha çok zorlanıyorum." Doğruyu söylüyordum. Eski sevgilisi tarafından boğulan tüm kadınlar, dövülerek öldürülen tüm sevgililer – onlardan biri de ben olabilirdim. Yanlış kişiye güvenmiş ve bedelini ödemiştim ama onlar her şeylerini kaybetmişti. Bu tür vakalar yüzünden hâlâ gözüme uyku girmediği oluyordu. *Her gün basit çete çatışmalarıyla ilgilenmeyi yeğlerim.*

Savunma avukatı, Emma Khan'dan otuz yaş büyük, yirmi beş santim daha uzun ve çok daha havalı bir adamdı. Çapraz sorgusuna başlamak için ayağa kalkıp bana küçük, kibirli bir gülümsemeyle baktığında yavaşça bir nefes verdim.

Seni kızdırmasına izin verme.

"Çavuş Kerrigan, cinayet soruşturmaları esnasında sevgili bulmanın profesyonel bir davranış olduğunu düşünüyor musunuz?"

"İnsanlar partnerleriyle genellikle iş ortamında tanışıyor," dedim sakince. "İş yerinde odak noktam özel hayatım değil."

"Fakat işiniz aracılığıyla tanıştığınız ilk sevgiliniz Seth değildi, değil mi?"

"Yakınlaşmamızdan önce bir meslektaşımla ilişkim olmuştu."

"Bu ciddi bir ilişki miydi?"

"Evet, birkaç yıl sürdü."

"Ne zaman bitti?"

"İki yıl önce."

"Peki o zamandan beri, uzunluğu fark etmeksizin, çok ilişkiniz oldu mu?"

"Hayır. Müvekkiliniz ilkti." *Yani erkeklerin ilgisini çekmeye çalıştığımı iddia edemezsin.*

"Aranızdaki ilişkiyi sürdürmeye istekli davrandığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Çabaladım."

"Yine de Bay Taylor'ı işiniz aracılığıyla tanıştığınız insanlarla bir tutamazsınız, değil mi? Kendisi hâli vakti yerinde, hırslı, kimilerine göre yakışıklı..." Duraksayıp tam da bu ânı bekliyormuş gibi yükselen gülüşmelerin dinmesini bekledi. "Sizden hoşlanıyordu. 'Çok ilgiliydi'. Kulağa mükemmel geliyor."

"Öyle görünüyordu," dedim konuyu nereye getirmeye çalıştığını tahmin etmeye çalışarak.

"Ama ilişkiniz yürümüyordu, değil mi? Tartışmıştınız. Özür dilemek için size gül göndermişti. Gülleri ne yaptınız?"

Nereden biliyordu? "İşyerimdeki çöpe attım. Çiçeklerini istemiyordum."

"Sevgilinizden büyük bir buket aldığınız için hayal kırıklığına mı uğramıştınız?"

"İşyerimde dönen dedikodulara konu olmak istemiyordum. Özel hayatımı işimden ayrı tutmayı tercih ederim."

"Nedeni ondan bir evlilik teklifi beklemeniz değil miydi? İşinizdeki insanlar güllerin bu amaçla gönderildiğini ve sizin büyük bir hayal kırıklığına uğradığınızı söylüyorlar."

Sözlerine soğukkanlılığımı bozmadan gülümsedim. "Hayır. İş arkadaşlarım bunun romantik bir jest olduğunu sanmış olabilir ama ben özür maiyetinde olduğunu biliyordum ve öyle değerlendirdim. Daha gösterişsiz bir yolu tercih ederdim."

"Ama müvekkilimle evlenmek istiyordunuz."

"Bu aklımdaki son şeydi. Birlikte yaşamıyorduk. Haftada bir iki kez görüşüyorduk. Bana evlilik teklifi etmesi gibi bir beklentim kesinlikle yoktu."

"Bekâr, çekici, başarılı bir erkek birçok kadının yuva kurmaya hevesli olduğu bir yaşta bile sizin için cazip değildi."

Kafamı iki yana salladım. "Düşündüğüm bir şey değildi," dedim.

"Müvekkilimin ilişkinizde mutlu olmadığı doğru mu? Mayıs ayında bu olayların yaşandığı gün sizden ayrıldı, değil mi? Siz de öfkeden deliye döndünüz."

"Hayır, ona ayrılmamız gerektiğini *ben* söyledim."

"Öfkelenip ona saldırdınız."

"Kesinlikle hayır."

"Dövüş eğitiminiz var, değil mi?"

"Evet."

"Mayıs günü yaşanan olaydan önce en son ne zaman öz savunma ve tutuklama dersi almıştınız?"

"Nisan ayında," dedim.

"Bu derslerde ne tür şeyler öğretiyorlar?"

"Gözaltına alma sırasında tutuklunun zarar görmeden etkisiz hâle getirilmesi. Durumsal farkındalık. Boyun eğdirme yöntemleri. Meşru müdafaa."

"Boyun eğdirme yöntemleri nedir?"

"Genel tanımıyla insanları rahatsız edici, gergin durumlara sokmak ve direnme isteklerini bertaraf etmek. Yöntemlerin hepsi kişiye zarar vermekten kaçınmak üzere tasarlanmıştır."

"Jürinin anlayacağı dilde ifade etmek gerekirse karşınızdaki insanın canını nasıl yakacağınızı biliyorsunuz."

"Evet."

"Kendinizi nasıl koruyacağınızı da öyle."

"Bu konuda eğitim aldım ama–"

"Oldukça da uzun boylusunuz, değil mi?" diye sordu avukat yüksek sesle, sözümü keserek.

"Boyum bir yetmiş sekiz."

"Müvekkilimden sadece birkaç santim kısasınız."

"Benden çok daha ağır," dedim sakince.

"Yine de ortalama bir kadına kıyasla ona daha denktiniz. Öz savunma eğitiminiz var. Nasıl can yakacağınızı biliyorsunuz. Tartışıyordunuz ve aniden zarar verme niyetiyle ona saldırdınız. Müvekkilim saldırınız karşısında kendini korumak istedi. Söylediklerinize göre sonrasında kendinizi korumak için hiçbir şey yapmadınız. Çaresizdiniz."

"Kendi evimde, sevgilimle beraberdim. Fiziksel saldırıya uğramayı beklemiyordum."

"Kendinizi savunamadınız."

"Kendimi savunmaya çalıştım," dedim yutkunarak. "Durmasını istedim. Karşılık vermezsem sakinleşeceğini sandım."

"Eğitiminize rağmen."

"Evet."

"Şiddet unsuru içeren suçlar konusundaki deneyiminize rağmen."

"Evet."

"Müvekkilim size vurdu mu?"

"Evet."

"Tekme attı mı?"

"Evet."

"Yumruk attı mı?"

"Evet."

"Ve siz bir şey yapmadınız. Sizi bir kum torbası gibi kullanmasına müsaade ettiniz."

"B-ben denedim," dedim güçsüzce.

"Böyle bir suçla itham edilmenin müvekkilimin itibarını yerle bir edeceğinin farkındasınız, değil mi? Suçlu bulunursa işini kaybedeceğini biliyorsunuz."

"Farkındaydım."

"Çavuş Kerrigan ilişkiniz, bu üzücü hadise ve sizde bıraktığı kalıcı izler hakkında anlattıklarınızı dinledik. İlişkiniz bittiği için öfkeliydiniz. Onu kışkırtıp düşüncesizce güç kullanmaya iterek ondan intikam almaya karar verdiniz. Her ne kadar müvekkilim buna itiraz etse de onun eylemleri nedeniyle bu süre zarfında ciddi şekilde yaralandığınızı iddia ediyorsunuz. Sizi dairenize hapsettiğini, yardım çağıramayasınız diye dış dünyayla bağlantınızı kestiğini öne sürdünüz ancak soruşturmayı yürüten memurlar telefon ve anahtarlarınız da dâhil olmak üzere kayıp olduğunu iddia ettiğiniz her şeyin dairenin içinde, yerli yerinde olduğunu tespit etti. Onu tuzağa düşürmek, hayatını zindana çevirmek ve işini elinden almak için buradasınız. Onu böyle bir suçla itham etmenin sonuçlarını bildiğiniz hâlde geri durmadınız, onu

mahkemeye çıkarıp cezalandırmak ve itibarını sonsuza dek yerle bir etmek istediniz."

"Buraya gelip ifade vermemek için her şeyi yapardım." İnsanların titrediğimi fark etmediklerini umdum. "Seth'i bana saldırmakla suçlamamın sonuçlarını bildiğimi söyleyip duruyorsunuz ama aynı sonuçları o da biliyordu, yine de yapacağından geri durmadı. Size yemin ederim intikam peşinde değilim. Tek derdim adaletin yerini bulması."

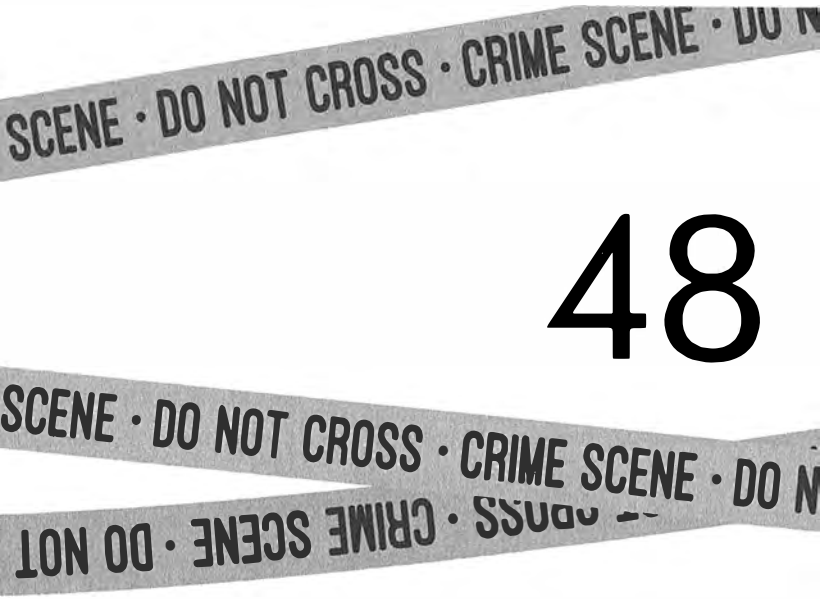

48

İfademi verdikten sonra teknik olarak halka açık kısımda oturup duruşmanın devamını dinleyebilirdim ancak iki nedenden ötürü bunu yapmamaya karar verdim. Bir. Jüri üyelerinin şikâyetçiyi mahkemede görmekten hoşlanmadıkları düşünülürdü, bunu kindarca bir davranış olarak görürlerdi. Seth'in avukatının bunu bir intikam uğruna yaptığım yönündeki iddiasını kazara bile olsa haklı çıkarmak istemiyordum. İki. Tanık kürsüsünde geçirdiğim sürenin ardından mahkeme salonunda bir saniye daha durmak istemiyordum. Tüm dikkatimi ifademe verdiğimden zaman çabucak geçmişti fakat mübaşirin peşine takılıp mahkemeden çıkarken dizlerim her an beni yüzüstü bırakacak gibiydi. Yorgundum ve hem çok fazla şey söylediğimden hem de yeterince açık konuşmadığımdan endişeleniyordum. Umarım hem sevilesi hem de jüriye bunun benim için önemli olduğunu gösterecek kadar ciddi durmuşumdur, diye düşündüm.

Bunu gerçekten önemsiyordum. Seth'in salondan elini kolunu sallayarak çıkmasını istemiyordum. Aramızda geçenleri ve ödediğim bedeli tüm gerçekliğiyle anlatmıştım. İstediğim

tek şey jürinin dürüst olduğuma karar verip anlattıklarıma saygı göstermesiydi. Seth'i suçlu bulmazlarsa –İngiliz yazına taş çıkaracak kararsızlıklarıyla her iki yönde de karar verebilirlerdi– beni suçlu buldukları hissine kapılacaktım ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Gideceğim başka bir yer olmadığından mahkeme salonunun önündeki banka oturduğumda içerisi aşırı sıcak olmasına rağmen titrememe engel olamadım. İddia makamının son tanığı ifade veriyordu. Ardından Seth'in olayları kendi ağzından anlatacağı savunması başlayacaktı. Bunu düşünmek bile dehşete düşmeme yetiyordu. Tartışma konusunda çok iyi ve inandırıcıydı. Jüride beş erkek, yedi kadın vardı: olasılıkların onun lehine olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Arkamdan gelen tıkırtıyla yerimden sıçradım. Kapı açıldı ve iddia makamının tanığı dışarı çıkıp kravatını düzeltti, sonra da alışkanlıktan koridoru inceleyip bir sorun olup olmadığını kontrol etti. Bana doğru yürümesini izlerken gözlerim detaylara takıldı: koyu renkli bir takım elbise, lacivert kravat, yeni kesilmiş saçlar, genel bir özgüven havası ve her zamanki kendinden emin adımlar. Savunmanın ona yönelttiği sorulardan zerre kadar etkilenmişe benzemiyordu.

"İyi misin?"

"Evet," dedim ama sesim hiç de kendinden emin çıkmadı. Boğazımı temizledim. "Nasıl gitti?"

"Her zamanki gibi," dedi Derwent kravatını tekrar düzelterek. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Tanık olduğu için ifademi dinlememişti. "Her şeyi sırf beni terk etmesine içerlediğimden uydurduğumu mu ima etti?"

"Evet. Pek önemsemedim. Ona evlenmek gibi bir niyetin olmadığını, dahası nişanlanmak şöyle dursun seninle öğle yemeği planı yapmanın bile zor olduğunu söyledim."

"Jüri ne yaptı?"

"Güldüler." Gerindi. "Jüri üyeleri bana bayılır. Biliyorsun."

"Onlara bakamadım bile. Hakkımda ne düşündüklerini kestiremiyorum."

"İyi bir izlenim bıraktığına eminim," dedi beni ayağa kaldırarak. "Hadi. Bitkin görünüyorsun. Kafeteryaya gidelim, sana bir çay ısmarlayayım."

"Tadı berbat olacak. Hem de çok pahalı."

"Nankörlük etme."

"Etmiyorum," diye karşı çıktım. "Hatta bunu yaptığın için asıl benim sana çay ısmarlamam gerek."

"Bunu hayatta kaçırmazdım. Salona girdiğimde o herifin yüzündeki ifade paha biçilmezdi," dedi Derwent kafasını iki yana sallayarak. "Hiç değilse onu davalı kürsüsünde gördüm."

"Ona da pek bakmadım."

"İsabet olmuş. Dikkatini dağıtabilirdi. Banaysa ilham kaynağı oldu."

"Tanrım."

"*Olağanüstüydüm.*" Derwent kolunu belime dolayıp beni koridorda sürüklemeye başladı ve yol boyunca içeride ne kadar harika bir iş çıkardığından bahsetti.

Kafeterya, ana girişin sol tarafında, 1 Numaralı Mahkeme Salonu'nun önüne atılmış birkaç masa ve sandalyeden ibaretti. Pencerenin yakınında bir masa buldum ve dışarıdaki harika ekim gününe ve henüz dökülmemiş kızıl renkli yapraklarla yüklü ağaçlara baktım. Snaresbrook, Victoria döneminde bir yetimhane olarak inşa edilmiş, Kraliyet Mahkemesi olarak kullanıldığı bugünlere gelene kadar sayısız amaca hizmet etmiş devasa bir binaydı. Dünya üzerinde ördek havuzu olan başka bir mahkeme olduğunu sanmıyordum.

"Al bakalım. Bence iyi görünüyor," dedi bir ses. Önüme bırakılan fincan ve tabağı şıngırdadığında hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardım.

"Rengi açık gri. Çay ne zamandan beri gri oluyor?"

"Bir şeyi yok," dedi Derwent fincanı kendi önüne çekip diğerini bana uzatarak

"Eh, bu hiç değilse daha iyi görünüyor." Burnumu tereddütle çaya yaklaştırdım. "Nasıl becerdin?"

"Doğal cazibemle. Seninkine iki çay poşeti koymalarını istedim."

"Sağ ol."

"Soğutmadan iç. İhtiyacın var gibi."

"İyiyim."

"Gerçekten mi?"

Başımı kaldırdığımda beni artık korkmaya başladığım o sinir bozucu dikkatiyle izlediğini fark ettim. "Evet. Tuhaf geldi o kadar."

"Ne tuhaf geldi?"

"Kurban olmak."

Masaya doğru eğilip elini benimkinin üstüne koydu. "Dava nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sen kimsenin kurbanı değilsin. Senden hiçbir şey almadı. Hâlâ aynı kişisin. Tanıdığım en cesur insansın."

Utanarak sandalyemde kıpırdandım. "Öyle hissetmiyorum," dedim.

"Mahkemeye gelip ifade vermen çok cesurcaydı."

"Başka seçeneğim yokmuş gibi hissettirdin."

"Başka seçenekler hep vardır," dedi arkasına yaslanarak. "Örneğin yanlış şeyi yapmayı seçebilirdin."

"Ama beni asla affetmezdin."

"Muhtemelen, evet."

"Hayatı bana zindan ederdin," deyip çabucak hatamı düzelttim. "*Daha da* zindan ederdin."

Sırıttığında gözleri neşeyle parıldadı. "Çok anlayışlı davranırdım."

"Tabii. Her zamanki hâlin."

Kafeteryada oturmuş çaylarımızı içerken binanın başka bir yerinde devam eden, adamın tekinin ve benim kaderlerimizi belirleyecek duruşma dışında her şeyden konuştuk.

Jüri, üçüncü günün başında hâkimin ifadeleri özetlemesinin ardından salondan çıktı. Adamın ifadesiz ve kibirli yüzünü düşünüp jüriyi bana inanmamaya ikna etmesinden korktum. Mübaşir kararlarını vermeleri için onları götürmeden önce duydukları son ses onunki olacaktı.

"Çabuk geri dönmeleri genelde savunma için iyiye işarettir. Beraat kararı vermek suçlu bulmaktan daha kolaydır," dedi Emma Khan. Verilecek kararın işini ne kadar iyi yaptığına bağlı olduğunun farkındaydı; dudağını ısırıp duruyor, duyduğu endişe yüzüne yansıyordu. Hep böyle olurdu; polis, savcılık ve kurban suçlunun hüküm giymesini beklerken savcı, neden bunu başaramadıklarını açıklamak zorunda kalırdı. Ona iyi iş çıkardığını söyledim ve sözlerimde samimiydim ama jürilerin öngörülemez olduğu konusunda hemfikirdik. Dakikalar geçtikçe ikimiz de sessizleştik.

Seth de bir yerlerde tıpkı benim gibi volta atıyor olmalıydı. Geleceği bu kararı bağlıydı. Benim kaybedeceğim tek şey –her ne kadar kusurlu ve yeterince finanse edilmemiş olsa da– adalet sistemine olan inancımdı. O ise özgürlüğünü

ve işini kaybedebilirdi. Sadece bilinmezliğin bile başlı başına bir ceza olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Jüri ne karar verirse versin, onu mahkemeye gelip yaptıklarını anlatmaya zorlamıştım. Karar ne olursa olsun, kendim ve zarar verdiği tüm kadınlar adına sesimi çıkarmıştım. Davaya bakan memur eskiden beraber olduğu iki kadının izini bulmuş fakat ikisi de onun aleyhine ifade vermek istememişti. Bu işte tek başımaydım.

Fakat davaya bakan memur Alice Scheinder'dan Emma'ya kadar yardımlarını ve desteklerini benden esirgemeyen sayısız insanla tek başımaydım. Kafamdan bunları geçirirken bile koridorun sonunda tanıdık bir figür belirdi ve elleri ceplerinde bana doğru yürümeye başladı.

"Haber var mı?" diye sordu Derwent yanıma varır varmaz.

"Bir saattir karar vermeye çalışıyorlar." Gülümsedim. "Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Kaçırmak istemedim. Bu en iyi kısmı."

"Taylor davasındaki tüm taraflar 3 Numaralı Mahkeme Salonu'na," dedi hoparlör sisteminden yükselen ses. Emma koşar adım kapıya doğru ilerledi ve çift kanatlı kapıdan eğilerek geçtiği sırada kafasındaki peruğu tuttu. Bense Derwent'ın kolunu tuttum.

"Kader ânı."

"Ya da jüri soru sormak istiyor. Gel hadi."

Salona girdiğimizde Emma zabıt kâtibine doğru eğilmiş, onunla bir şeyler konuşuyordu. Bize dönüp ağzını oynatarak, "Hüküm," dedi.

Kulaklarımdaki uğultu ve yere diktiğim gözlerim yüzünden diğer koltukların Seth'in ailesiyle, arkadaşlarıyla ve davayı takip eden muhabirlerle dolu olduğunu güçlükle fark edip halka ayrılmış koltuklara geçtim. Derwent yanıma yerleşip dizini bana

destek vermek ya da erkeklik taslamak için benimkine yasladı. Yanımıza oturmaya kalkışan herkese ters bakışlar atıyordu. Köşedeki konuşmanın gürültüsü dikkatimi çekti: Seth gelecek memurun onu sanık sandalyesine götürmesini bekliyordu. Her şeyin bir an önce bitmesi için duyduğu sabırsızlıktan yerinde duramıyor gibiydi. Ona baktığımı görünce bana bembeyaz dişlerini ortaya çıkan etkileyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Duruşma sırasında acı çektiğine ihtimal vermeyeyim diye bana hiçbir endişesi olmadığını göstermeye kararlıydı.

Yorgun düşmüş, düz taban mübaşir hâkimi çağırdığında ayağa kalktık. Hâkim otururken gözlerini salonda gezdirdiğinde bakışlarının bir anlığına üzerimde oyalandığını düşündüm.

"Gereği düşünüldü," dedi salona. Hemen ardından mübaşire döndü. "Jüri lütfen."

On iki kişi yavaşça içeri girdi. Artık tüm salon bu garip, abartılı rutindeki rollerini oynamalarını beklediğinden utanmış görünüyorlardı. Koltuklarına yerleştiklerinde içlerinden birinin Seth'e bakıp bakmayacağını görmek için bekledim. Jürinin sanığa bakmaması onun suçlu olduğuna karar verdikleri anlamına gelirdi. Sonucu birazdan öğrenecek olmama rağmen ne karar verdiklerini düşünmeden edemiyordum.

Kâtip elindeki iddianame kopyasıyla ayağa kalktı. "Sanık ayağa kalkabilir mi?"

Sanık sandalyesindeki Seth ayağa kalktı. Serinkanlı görünse de ellerini o kadar sıkı kenetlemişti ki üstteki eli altındakinde iz bırakmıştı.

"Jüri başkanı ayağa kalkabilir mi?" dedi kâtip tekdüze bir sesle. Bu, elbette onun için rutin bir süreçti.

Jüri başkanı orta yaşlı, toplu bir kadındı. Elindeki kâğıt parçasını, Noel arifesinde süpermarket kapanmadan bir saat

önce yaptığı alışveriş listesiymiş gibi eklemlerinin beyazlaşmasına neden olacak kadar sıkı tutuyordu.

"İlk soruma lütfen evet ya da hayır diyerek cevap verin," dedi kâtip, son sözcüğü uzatarak. Gözlüğünü burnunun ucuna indirip gözlerini kısarak jüriye döndü. "Jüri ortak bir karara vardı mı?"

"Evet," dedi kadın, hepimizin duyabileceği kadar yüksek ve net bir sesle. Bir anlığına öğretmen olup olmadığını merak etsem de –öyle bir havası vardı– dikkatimi yeniden olan bitene verdim.

"Sanığı kasten ağır yaralamaya sebebiyet vermekten suçlu mu, yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?"

Kadın vakit kaybetmeden cevap verse de sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sözcüğü duymadan önce anlayabilmek için dudaklarının alacağı şekli inceledim.

"Suçlu."

İzleyici koltuklarından şaşkınlık sesleri yükseldi. Sanık sandalyesinin önünde ayakta duran Seth sersemlemiş gibi sallanıyordu. Memur uzanıp dik durmasına yardımcı oldu.

"Teşekkür ederim. Oturabilirsiniz." Kâtip de yerine geçip önündeki kâğıtlara anlaşılmaz bir şeyler karalamaya başladı.

Emma ayağa kalktı. "Sanığın ilk hüküm giyişi," dedi.

"Evet, teşekkür ederim," dedi hâkim ağır ağır konuşarak.

O otururken savunma avukatı ayağa kalktı. "Değerlendirme talep ediyorum, Sayın Hâkim," dedi.

Hâkimin ifadesi sertleşti. "Bay Colebridge, vermem gereken cezayı hepimiz biliyoruz. Şartlı tahliye kurumunun zamanını boşa harcamayacağım."

Bay Colebridge başını eğip oturdu. Bay Colebridge de müvekkili de iyi bir gün geçirmiyordu.

Hâkim, jüriye döndü. "Bayanlar ve baylar, bu davadaki göreviniz sona ermiştir. Artık Bay Taylor'ın cezasını açıklayacağım. İzlemekte özgürsünüz. Kalmak istemezseniz lütfen bunu belirtin ki mübaşir sizleri toplanma alanına götürsün."

Hiçbiri gitmeye yeltenmedi. Hepsi Seth'e bakıyor, yüzlerindeki ifadeden verdikleri karara dair hiçbir kuşkuları olmadığı anlaşıyordu. Çehrelerinde acıma duygusu arasam da tek görebildiğim tiksintiydi.

"Evet, Bay Colebridge," dedi hâkim başını sallayarak ve avukat ayağa kalkıp hafifletici unsurları saymaya başladı. Seth'i elinden geldiğince iyi göstermeye çalışacağını bildiğimden onu dinlemeyi bıraktım. Cızırtılı bir radyodan gelen sesler gibi kulaklarımdaki uğultuyu yarıp geçen birkaç yarım yamalak cümle duydum. *Temiz sabıka kaydı... güvenilir karakter... masumiyetini korumak...*

"Bu suç adi bir cürümdür, sizden ceza verirken bunu göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum," dedi Colebridge sözlerini sonlandırarak.

Hâkim kafasını sallayıp sanık sandalyesine döndü. "Lütfen ayağa kalkın, Bay Taylor," dedi.

Seth zar zor ayağa kalktı. Beraat edeceğinden bir an bile şüphe duymamıştı ve şimdi gerçeklerin altında eziliyordu.

"Bay Taylor, kasten ağır yaralama suçundan sizi cezalandırmakla yükümlüyüm." Soğuk ve duygusuz sesiyle davanın detaylarını son defa özetledi. Neredeyse benden bahsettiğini unutacaktım. Sözlerine buz gibi bir sesle devam etti. "Jüri anlattıklarınızı reddetti, şahsen doğru kararı verdiklerini düşünüyorum. Onu gerçekten de dairesine kilitlediğiniz kanısındayım ve bu da suçunuzu önemli derecede ağırlaştırıyor."

Hâkim, Seth'e değil, bana inanmıştı. Donakalmıştım, gülümseyemiyordum bile ama hissettiğim rahatlama göğsümü içimde bir ateş yanmış gibi ısıtıyordu.

"Bay Colebridge'in büyük bir beceriyle adınıza sunduğu hafifletici sebepleri dikkatlice dinledim. Bu hükmü verme sebebim mahkemeye çıkmanız değil. Fakat savunmanızı kabul edemem." Hâkim ceza kurallarından bahsetmeye başladığında etrafıma bakındım ve güzel bir kadının, Seth'in annesinin sessizce ağladığını gördüm. Birlikte olduğumuz süre boyunca onunla hiç tanışmamıştım. Şimdi sırası değil, diye düşündüm fakat yine de Derwent'a bir mendil uzatıp başımla kadını işaret ederek mendili ona vermesini sağladım.

"İşlediğiniz suç," diye devam etti hâkim, "o kadar ciddi ki hapis cezasının derhâl yürürlüğe girmesi gerekmektedir. Size verebileceğim en düşük ceza dört yıl hapis cezasıdır. Bu sürenin yarısını gözaltında, diğer yarısını da şartlı tahliyede geçireceksiniz. Bay Colebridge size bunun ne anlama geldiğini açıklayacaktır."

Bay Colebridge'in şansı yaver gitmişti. Hiç değilse müvekkili bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Seth'in yüzü kireç gibi olmuş, gözle görülür şekilde titremeye başlamış, yakışıklılığı yerini çaresizliğe bırakmıştı.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu hâkim ve Emma kafasını iki yana salladı. Seth'e dönüp ona elinin tersiyle işaret etti. "Götürün şunu."

Hâkim bir tarafa, jüri öteki tarafa gitti. Bay Colebridge asık suratıyla gözaltına alınmış perişan müvekkiline doğru seğirtti.

Eşyalarını toplamak için soyunma odasına doğru seke seke giden Emma Khan'ınsa sonuçtan memnun olduğu her hâlinden belliydi. Derwent kolumu tutup beni gazetecilerin ve Seth'i destekleyen insanların arasından ustalıkla geçirdi. Kimsenin önümüzü kesemeyeceği kadar hızlı ilerliyorduk. Koridoru aşıp dışarıda parlayan güneşe bir an bile bakmadan ana çıkışı geride bıraktık. Basın kapının önünde bekliyor olacaktı ve bu ihtiyacım olan son şeydi. Chiron Kulübü skandalı, haftalar boyunca Bianca Drummond tarafından kaleme alınan korkunç ifşaların gün yüzüne çıkmasıyla yazın ortasında patlak vermişti. Kamuoyunun büyük ilgisinden ben de payımı almıştı – *Gizli Görevdeki Güzel Dedektif Kulübün Çöküşü Oldu*, şeklinde atılan manşet sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. Medyadan olabildiğince uzak durmaya çalışıp soruşturmayla ilintili çok sayıdaki duruşmaya hazırlanmaya odaklanmıştım. Orlando Hawkes, Roddy Asquith'i öldürdüğünü kabul etmiş ve Peter Ashington, ifade vermiş olmasına rağmen cinayetteki rolü yüzünden uzun bir hapis cezasına çarptırılmıştı. Antoinette'in onun aleyhine ifade vermekten vazgeçmesi neredeyse hiçbir şeyi değiştirmemişti. Neredeyse. Yaptığı şeyin yanına kalmış olması ve ikinci saldırganın kimliğini belirleyememiş olmamız içimi kemiriyordu. Paige'in dairesindeki küf gibi onlar da etraflarındaki havayı zehirlese de kötülükleri görünmüyordu. Yakışıklı yüzlerin ve zenginliklerinin ardına saklanıyorlardı.

En önemli davaları –Sör Marcus Gley ve Mila Walsh'un duruşmaları– sırasıyla aralık ve ocak ayında görülecekti. Elimizdeki videonun başrolü olmasına rağmen Gley, hâlâ Iliana'nın ölümünün basit bir kaza olduğunu iddia etmeye çalışıyor, savcılık ise bunu reddediyordu. Bize bildiği her şeyi anlatan Harry'nin aksine Mila konuşmayı reddetmişti. Hâliyle Paige'in

nasıl öldüğünü hâlâ tam olarak bilmiyordum ve muhtemelen hiçbir zaman da öğrenemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

Bir davaya kişisel bir nedenden ötürü değil de profesyonel olarak dâhil olmanın güzel bir değişiklik olacağını düşündüm. Kazansan da kaybetsen de ödeyeceğin bedel çok daha küçüktü. Seth suçlu bulunmuştu ama pek de zafer kazanmış gibi hissetmiyordum. Ürperdim.

"İyi misin?"

"Perişan görünüyordu." Seth arkamızda bir yerlerde küçük bir hücreye kapatılmış, rezilliği ve karanlık geleceğiyle yüzleşiyordu. Önünde iki yıllık bir hapis cezası vardı ve serbest bırakıldığında iş bulamayacağı neredeyse kesindi. Şimdi benden ne kadar nefret ettiğini merak ediyordum.

"İyi ki onu elime geçirememişim," dedi Derwent düşünceli düşünceli. "Güzel olurdu ama hapse girmesini izlemek daha tatmin ediciydi."

"İki sene sonra çıkacak."

"Haklısın. O zaman icabına bakarım."

"Çoktan unutmuş olursun."

Derwent kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Ama beklerim. Beklemekte iyiyimdir."

Kimseye görünmeden yan kapıdan sıvışıp yapraklarla kaplı çimenlerin üzerinde birlikte yürüdük.

Teşekkürler

HarperCollins ekibine, muhteşem editörüm Julia Wisdom'a ve Kathryn Cheshire, Finn Cotton, Phoebe Morgan, Charlie Redmayne, biricik Kate Elton, Hannah O'Brien, Fliss Denham, Katy Blott'tan oluşan harika ekibine ve hiçbir emeğini benden esirgemeyen diğer herkese teşekkür ederim. Ayrıca HarperCollins Dublin ofisindeki harika ekibe, özellikle de Tony Purdue, Ciara Swift, Patricia McVeigh ve Jacq Murphy'ye teşekkür etmek istiyorum. Kitabın redaksiyonu sırasında her zamanki gibi zeki içgörüler sunan Anne O'Brien'a ve kitabı büyük bir özen ve ayrıntılara dikkat ederek düzelten Charlotte Webb'e teşekkür ederim.

Olağanüstü menajerim Ariella Feiner'a ve harika asistanı Molly Jamieson'a, temsilcim Sarah Ballard'a ve United Agents'taki tüm ekibe beni el üstünde tuttukları için teşekkür ederim.

Birleşik Krallık ve İrlanda'daki kitapçılardan ve kütüphanecilerden büyük destek görüyorum. Kitapçılar ve kütüphaneler bana göre medeni bir toplumun özüdür ve el üstünde tutulmaya değerdir; bulduğunuz her fırsatta uğrayın.

Kapalı Kapılar Ardında için araştırma yaparken bir sabahımı Thames Explorer Trust vakfı gözetiminde Thames Nehri'nde suların çekildiği bir bölgede çamur taraması yaparak geçirdim. Shard şu anda Londra'yı gözlemleyebileceğiniz en yüksek, kıyı ise en alçak nokta. Bu tecrübe bana şehre ve kitabıma yeni bir bakış açısı kazandırdı. (Maeve'in ilk bölümdeki aptalca sorularının çoğu, sonsuz sabırlı rehberimize sorduğum sorulara dayanıyordu. Hatalar elbette bana aittir).

Birbirine sıkı sıkıya bağlı ve nazik bir polisiye yazarlar topluluğunun parçası olduğum için çok şanslıyım, bunların içinde Killer Women ve tek tek sayamayacağım kadar kalabalık bir arkadaş grubu var. Büyük destekleri ve arkadaşlıkları için Liz Nugent, Sinéad Crowley, Catherine Ryan Howard, Andrea/Andy Carter, Patricia Gibney, Hazey Gaynor, Carmel Harrington, Vanessa Fox O'Loughlin, Bert Wright, Pat Kenny ve onca işinin arasında harika bir kitap kulübü yürüttüğü için Rich O'Shea'ya teşekkür etmek istiyorum. Sık sık içimi döktüğüm bilge ve harika yazarlar Susie Steiner, Sarah Hilary, Erin Kelly, Colette McBeth, Tammy Cohen, Amanda Jennings ve Ruth Ware'e teşekkür ederim. Ayrıca Lord Peter Wimsey Casting Club'a (Harriet Evans, Sarah Hughes, Anna Carey, Aoife Murphy ve Sarra Manning) bize yaşattıkları eğlenceli saatler için çok teşekkür ederim. (Hepiniz yanılıyorsunuz.)

Bana okumayı ve yazmadığım kitaplar hakkında konuşmayı ne kadar sevdiğimi hatırlatan iki kitap kulübüme ve her cuma sabahı beni güldürdükleri için Alison Gleeson, Jo Anderson ve Sarah Law'a da çok teşekkürler.

James, Edward ya da benimle büyük bir heyecanla çamurda bir şeyler aramaya gelip çok sayıda iğrenç ama insana ait olmayan kemik bulan (aslında bana zerre kadar yardımı

dokunmayan ama çok sevdiğim) Patrick ve Fred olmadan da hiçbir şey yazamazdım. Bana ilham kaynağı olan ebeveynlerim Frank ve Alison'a, Philippa'ya, Kerry'ye, Mary'ye, Michael ve Bridget'a ve ailemin geri kalanına teşekkür ederim.

Son olarak, harika bir insan ve harika bir arkadaş olan Claire Graham'e en özel teşekkürlerimi sunuyorum. Bu kitap ona ithaf edilmiştir; bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.